BESTSELLER

TAMI HOAG

CELEBRA AUTOARE A ROMANELOR
VINOVAT CA PĂCATUL, LINIȘTE UCIGAȘĂ

ATRACȚIE

În cursă cu un ucigaș care nu pierde niciodată...

„Una dintre cele mai intense autoare
de suspans din cîte există"
Chicago Tribune

„UN THRILLER LA FEL DE
TENSIONAT CA EROINA SA..."
People

Fosta polițistă Elena Estes a lucrat la divizia de narcotice din Florida – pînă cînd și-a asumat un risc prea mare. Viața i s-a spulberat, iar acum trăiește într-un exil autoimpus. Dar această situație se schimbă, cînd o fată de doisprezece ani îi cere Elenei s-o găsească pe sora ei mai mare. Somptuoasa fermă de cai din Palm Beach unde a dispărut Erin Seabright este departe de lumea unei polițiste... dar e mult mai periculoasă. Elena va avea nevoie de tot ce-a învățat ca să supraviețuiască în latura întunecată a unui sport strălucitor. Aici, un ucigaș o va împinge pe un drum întortocheat al înșelătoriei și crimei. O cursă contra cronometru și contra diavolului, o cursă în care e în joc mai mult decît propria ei viață... și nimeni nu pariază pe ea că va cîștiga...

„ESTE CEL MAI BUN ROMAN AL EI ... UN
THRILLER POVESTIT CU SUFLETUL LA GURĂ.
Minneapolis Star Tribune

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
Preț 22,90 Lei

TAMI HOAG

ATRACȚIE

Dark Horse

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin
Editurii Miron

TAMI
HOAG

ATRACȚIE

Traducere:
Mihnea Columbeanu

ACTUL ÎNTÎI

SECVENȚA UNU

Cîmpii întinse, netede, cu vegetație măruntă, întinzîndu-se spre apus. Un drum desfundat se îndreaptă la nord către proprietatea centrului ecvestru, iar la sud, spre micile ferme de cai aflate la o oarecare distanță. Nu se zărește nimeni prin jur. Cîmpiile sînt pustii. Nici un om, nici un cal. Seară de duminică: toți s-au dus acasă.

Erin stă la poarta din spate. Așteaptă pe cineva. E nervoasă. Crede că se află aici într-un scop secret. Crede că astă seară viața ei se va schimba.

Se va schimba.

Se uită la ceas. E nerăbdătoare. Se teme că cel pe care-l așteaptă n-o să vină. Nu știe că e filmată. Crede că e singură.

Își spune: poate nu mai vine, poate m-am înșelat în privința lui.

Un furgon alb ruginit se apropie dinspre sud. Îl priveşte cum vine spre ea. Pare nemulţumită. La ora asta, nimeni nu mai foloseşte acel drum dosnic. Poarta spre terenul de paradă a fost deja închisă cu lanţul, pentru noapte.

Furgonul se opreşte. Din el sare jos un atacant mascat.

Erin o ia la fugă spre poartă. Omul o prinde de braţ şi o răsuceşte în loc. Erin îl loveşte cu piciorul. El îi dă un dos de palmă peste faţă, trîntind-o într-o parte. Fata se smulge din strînsoarea lui, se poticneşte, încearcă s-o ia din nou la fugă, dar nu reuşeşte să-şi adune picioarele sub trup. Atacantul o doboară de la spate, aruncîndu-se peste ea, cu un genunchi proptit în şale. Scoate o seringă din buzunarul hainei şi-i înfige acul în braţ. Erin ţipă de durere şi începe să plîngă.

Individul o ridică în picioare şi o împinge în furgon. Trînteşte portiera, se urcă la volan, întoarce furgonul şi pleacă.

Viaţa se schimbă cît ai clipi din ochi.

CAPITOLUL 1

Viaţa se poate schimba cît ai clipi din ochi.

Dintotdeauna am ştiut asta. Trăiesc adevărul acestei afirmaţii efectiv din ziua cînd m-am născut. Uneori, văd cum se apropie aceste momente, le simt, le anticipez, ca şi cum ar avea o aură care le precede sosirea. Văd că şi acum vine unul. Adrenalina îmi aleargă prin vene ca un carburant de rachetă. Inima-mi bate ca un piston. Sînt gata de lansare.

Mi s-a spus să stau pe loc, să aştept, dar ştiu că nu e bine aşa. Dacă intru prima, dacă intru acum, i-am spart pe fraţii Golam. Ei cred că mă cunosc. Vor avea garda jos. Trei luni am lucrat la cazul ăsta. Ştiu ce fac. Ştiu că am hotărît just. Ştiu că fraţii Golam tremură deja. Ştiu că-mi doresc această lovitură şi că o merit. Ştiu că locotenentul Sikes a venit aici pentru spectacol, ca să se umfle în pene cînd va sosi presa şi ca să dea publicului impresia că ar trebui să-l voteze la următoarele alegeri pentru funcţia de şerif.

M-a înghesuit într-o parte a trailerului şi mi-a spus să aştept. Habar n-are de nimic. Nu ştie nici măcar că uşa laterală e cea pe care fraţii o

folosesc cel mai des. În timp ce Sikes şi Ramirez supraveghează intrarea din faţă, fraţii îşi îndeasă banii în saci şi se pregătesc s-o tulească printr-o parte. Maşina cu dublă tracţiune a lui Billy Golam e parcată la zece paşi distanţă, plină de noroi. Dacă fug, vor lua camioneta, nu Corvette-ul parcat în faţă. Camioneta poate să se abată de pe şosea.

Sikes pierde timp preţios. Fraţii Golam au două fete în trailer cu ei. Situaţia s-ar putea transforma uşor într-o luare de ostatici. Dar dacă intru acum, cît sînt cu garda jos...

Ducă-se-n mă-sa Sikes. Intru pînă nu se sperie tremuricii ăia.

E cazul meu. Ştiu ce fac.

Apăs pe butonul aparatului de radio.

– Asta-i o prostie. Se vor repezi la camionetă. Eu intru.

– La naiba, Estes...

Sikes.

Închid aparatul şi-l las în buruienile de lîngă trailer. E cazul meu. E lovitura mea. Ştiu ce fac.

Mă duc la uşa laterală şi ciocănesc cu semnalul clienţilor: două lovituri, una, două.

– Auzi, Billy, Elle sînt. Au nevoie de niţică.

Billy Golam deschide smucit uşa, cu ochii holbaţi şi mintea troznită de specialitatea casei – meth cristal. Gîfîie. Are un pistol în mînă.

Căcat.

Uşa din faţă zboară înăuntru.

Una dintre fete ţipă.

Buddy Golam strigă:

– Gaborii!

Billy Golam ridică 0,357-le spre faţa mea. Trag aer în piept – probabil pentru ultima oară.

Apoi deschid ochii şi mi se face rău la gîndul c-am rămas în viaţă.

Aşa întîmpin fiecare zi, de doi ani încoace. Am retrăit amintirea asta de-atîtea ori, încît parc-aş fi reluat la nesfîrşit un film. Nu s-a schimbat nimic, nici un cuvînt, nici o imagine. N-aş da voie.

Zac în pat şi mă gîndesc să-mi tai venele. Nu la modul abstrct. Concret. Mă uit la încheieturile mîinilor, în lumina slabă a lămpii – delicate, cu oase fine ca ale aripilor unei păsări, cu pielea subţire ca hîrtia, brăzdată de vinişoare albastre – şi mă gîndesc cum aş face-o. Mă uit la acele dungi albastre subţiri şi-mi imaginez că sînt nişte linii de demarcaţie. Las şalul să cadă şi intru în baie.

– Bună dimineaţa, Elena. Arăţi ca dracu'.

Prea slabă. Părul, o claie neagră încîlcită. Ochii prea mari, prea întunecoşi, ca şi cum n-ar avea înăuntru nimic care să strălucească.

Cîndva, am fost frumoasă.

Furioasă, tremurînd, abia respirînd, eliberez peria. Cade pe jos, înfăşurată în păr. Apăsarea din

piept slăbeşte. Amorţeala se prelinge prin mine ca o ploaie. Calmă. Scot o foarfecă.

Fără nici o emoţie, încep să-mi ciopîrţesc şi restul coamei, tăindu-mi-o băieţeşte în zece minute. Arăt ca şi cum mi-aş fi băgat degetele-n priză. Lasă, că-n *"Vogue"* am văzut şi mai rău.

Mătur mizeria – părul căzut, cioburile – arunc totul la gunoi, şi ies din baie.

Toată viaţa am purtat părul lung.

* * *

Dimineaţa era răcoroasă, învăluită într-o ceaţă deasă la sol, cu văzduhul plin de mirosurile sudului Floridei: plante verzi şi canalul mocirlos care trecea prin spatele proprietăţii; mîl, bălegar şi cai. M-am oprit pe terasa micii case de oaspeţi unde locuiam, inspirînd adînc.

Venisem la fermă ca o refugiată. Fără slujbă, fără casă, o paria în meseria pe care mi-o alesesem. Nedorită, neiubită, abandonată. Şi toate, pe merit. Nu mai aveam slujbă de doi ani, timp petrecut mai mult prin spitale, unde medicii reparaseră stricăciunile suferite de trupul meu în ziua aceea, la trailerul fraţilor Golam, lipind la loc oasele, cîrpind carnea, adunîndu-mi la loc partea stîngă a feţei ca pe un puzzle în trei dimensiuni. Cu psihicul nu le-a reuşit la fel de bine.

Aveam nevoie să fac ceva pînă mă puteam hotărî să pun mîna pe cuţit, şi am răspuns la un anunţ din *"Sidelines"*, o revistă bisăptămînală locală a crescătorilor de cai: CĂUTĂM GRĂJDAR.

Numărul de telefon din anunţ era al lui Sean Avadon. Îl cunoscusem pe Sean cu un secol în urmă, pe vremea cînd călăream, cînd eram o adolescentă răsfăţată şi bosumflată din Palm Beach, iar el era un tînăr răsfăţat de vreo douăzeci şi ceva de ani care-şi cheltuia contul de depozit pe cai şi aventuri nebuneşti cu tineri drăgălaşi din Suedia şi Germania. Fuseserăm prieteni, Sean spunîndu-mi întotdeauna că aveam nevoie de el ca înlocuitor al simţului umorului şi modei, care mie-mi lipseau complet.

Famillile noastre locuiau la două case distanţă, pe partea dinspre Lake Worth a insulei. Tatăl lui Sean era magnat imobiliar, iar al meu, avocat al celor mai bogaţi escroci din sudul Floridei. Seniorul mahalalelor şi juristul unsuros, fiecare avînd cîte o progenitură ingrată. Sean şi cu mine fuseserăm uniţi de disprețul filial şi de iubirea pentru cai.

N-am primit postul. În halu-n care eram, pînă şi eu i-am putut citi mila în ochi, cînd ne-am întîlnit să bem ceva la *The Players*. Eram o umbră tulbure a fetei pe care o cunoscuse Sean cu douăzeci de ani

în urmă, atît de jalnică încît nu aveam nici măcar mîndria de a mă preface întreagă la minte. Cred că asta le-ar fi putut pune capac la toate. În seara aceea, m-aş fi întors în apartamentul închiriat, ca să caut cuţitul.

În schimb, Sean m-a adoptat ca pe o pisică vagaboandă – o temă recurentă în viaţa mea. M-a cazat în casa lui de oaspeţi şi mi-a cerut să lucrez la cîţiva cai, pentru sezonul de iarnă. Susţinea că avea nevoie de ajutor. Fostul lui antrenor şi amant fugise în Olanda cu grăjdarul, lăsîndu-l în găleată. Vorbea de parcă mi-ar fi oferit o slujbă. De fapt, nu-mi oferea decît o amînare a execuţiei.

Trecuseră trei luni. Încă mă mai gîndeam la sinucidere, şi în fiecare seară luam un flacon de Vicodin de pe noptieră, îl goleam de pastile, mă uitam la ele şi le număram, şi-mi spuneam cum una dintre ele mi-ar alunga durerea fizică de care nu mai scăpam din ziua "incidentului", cum îl numea avocatul meu.

D'Artagnan şi cu mine mergeam peste nisipul arenei, prin ultimele fuioare ale ceţii de dimineaţă. Muşchii calului se umflau şi se unduiau, copitele lui loveau pămîntul într-un ritm perfect de metronom. I-am masat şoldul stîng, m-am aşezat mai bine, l-am strîns între pulpe. Energia se degaja din crupa lui, peste spinare; gîtul i se rotunjea, iar genunchii i se înscriau în trapul stilizat, cu

încetinitorul, numit *pasaj*. Părea aproape să plutească sub mine, să tresalte ca o minge uriaşă şi moale. Simţeam că şi-ar fi putut lua zborul, numai de-aş fi ştiut acel cuvînt secret pe care să i-l şoptesc.

Ne-am oprit în mijlocul arenei, pe locul numit X. În acel moment, simţeam bucurie şi pace.

Am lăsat căpăstrul să-i cadă pe gît şi l-am bătut cu palma. Îşi coborî capul şi porni înainte, apoi se opri, devenind atent.

Pe gardul de scînduri albe paralel cu drumul stătea aşezată o fată. Mă privea cu o expresie de aşteptare. Deşi n-o observasem, mi-am dat seama că se afla de mai mult timp acolo, aşteptînd. Părea să aibă cam doisprezece ani. Părul îi era lung şi castaniu, cu firele perfect drepte, legat în fiecare parte cu cîte o baretă. Purta ochelari mici, cu lentile rotunde şi rame negre, care-i dădeau un aer foarte serios. Am pornit spre ea, cu un sentiment vag de teamă nelămurită care în acel moment nu părea să aibă nici un sens.

– Te pot ajuta cu ceva? am întrebat-o.

D'Artagnan fornăi spre ea pe nări, gata să sară din loc, pentru a ne scăpa pe amîndoi de intrusă. Mai bine l-aş fi lăsat.

– O caut pe doamna Estes, răspunse cuviincioasă fata, ca şi cum ar fi venit cu o afacere.

– Elena Estes?

– Da.

– Iar dumneata eşti...?

– Molly Seabright.

– Ei bine, Molly Seabright, doamna Estes nu e aici pe moment.

– *Dumneavoastră* sînteţi doamna Estes, declară ea. V-am recunoscut calul. Se numeşte D'Artagnan, ca în "Cei trei muschetari".

Îşi îngustă ochii.

– V-aţi tuns.

Dezaprobatoare.

– Te cunosc?

– Nu.

– Atunci, dumneata de unde mă cunoşti pe mine? am întrebat-o, cu teama ridicîndu-mi-se prin piept ca fierea, spre gîtlej. Poate că era o rudă a lui Hector Ramirez, care venise să-mi spună că mă ura. Poate fusese trimisă ca momeală de un neam mai bătrîn, care acum avea să apară ca din pămînt, ca să mă împuşte, să strige la mine sau să-mi arunce acid în faţă.

– Din *"Sidelines"*, răspunse ea.

Aveam senzaţia că nimerisem în mijlocul unei piese de teatru. Lui Molly Seabright i se făcu milă de mine şi coborî cu grijă de pe gard. Era slabă de constituţie şi îmbrăcată decent, în pantaloni negri sobri şi un mic tricou albastru cu margarete brodate la gît. Veni pînă lîngă umărul lui D'Artagnan şi-mi

arătă cu grijă revista, deschisă la o pagină din interior.

Fotografia era color. Eu călare pe D'Artagnan, mergînd prin panglicile subţiri ale ceţii din zori. Soarele îi făcea părul să strălucească viu ca o monedă nouă. Părul meu era legat la spate, într-o coadă groasă.

Nu-mi aminteam să fi fost fotografiată. În nici un caz nu mi se luase vreun interviu, deşi autorul părea să fi aflat despre mine lucruri pe care nici măcar eu însămi nu le ştiam. Textul spunea: *Detectivul particular Elena Estes se bucură de o plimbare în zorii zilei cu D'Artagnan, la Ferma Avadonis a lui Sean Avadon, în Palm Beach Point Estates.*

– Am venit să vă angajez, spuse Molly Seabright.

M-am întors spre hambar şi am strigat-o pe Irina, rusoaica uluitoare care luase funcţia de grăjdar în locul meu. Ieşi încruntată, îmbufnată. Am coborît de pe D'Artagnan şi am rugat-o să-l ducă înapoi în grajd. Luă frîul, oftînd, şi plecă încet, cu umerii aduşi, ca un fotomodel plouat.

Mi-am trecut prin păr o mînă înmănuşată, surprinsă să constat că ajungeam atît de repede la capătul firelor. Un bulgăre de tensiune începea să-mi trepideze în stomac.

– Sora mea a dispărut, explică Molly Seabright. Am venit să vă angajez ca s-o găsiți.

– Îmi pare rău. Nu sînt detectiv particular. E o greşeală.

– Atunci, în revistă de ce scrie că sînteți? îmtrebă ea, din nou cu o expresie severă şi dezaprobatoare.

Nu avea încredere în mine. Deja o mințisem o dată.

– Nu ştiu.

– Am bani, continuă fata, pe un ton defensiv. Dacă am doar doisprezece ani, nu-nseamnă că nu pot să vă angajez.

– Nu mă poți angaja fiindcă nu sînt detectiv particular.

– Atunci, ce sînteți?

Un fost detectiv de la oficiul şerifului, dărîmat şi dat afară, de mai mare jalea. Dădusem cu tifla vieții în care fusesem crescută, fusesem ostracizată din viața pe care mi-o alesesem. Ce însemna asta că eram?

– Nimic, am răspunse eu, dîndu-i revista înapoi.

N-o luă.

Am pornit spre o bancă ornamentală de la capătul arenei şi am băut îndelung din sticla cu apă pe care mi-o lăsasem acolo.

– Am la mine o sută de dolari, insistă Molly Seabright. Pentru un avans. Cred că aveți o taxă zilnică şi probabil cereți şi plata cheltuielilor. Sînt sigură că putem ajunge la o înțelegere.

Sean ieşi din grajd, privind cu ochii mijiți în depărtare. Stătea cu un picior îndoit şi-şi scotea de la centura pantalonilor maro de călărie mănuşile din piele de căprioară. Chipeş şi în formă. O reclamă perfectă pentru Ralph Lauren.

Am traversat arena, fluerînd de furie. Furie, şi o stare de panică tot mai intensă.

– Ce mă-sa-i asta? am strigat, lovindu-l în piept cu revista.

Sean făcu un pas înapoi, ofensat.

– Cred că e *"Sidelines"*, dar cum nu pot citi cu țițele, nu-s sigur. Iisuse Christoase, El, ce ți-ai făcut la păr?

I-am dat încă una, şi mai tare. Îmi smulse revista din mînă, se îndepărtă cu un pas şi privi coperta.

– Armăsarul lui Betsy Steiner, Hilltop Giotto. L-ai văzut? Să mori pentru el, şi mai multe nu.

– I-ai spus unui reporter că-s detectiv particular.

– M-au întrebat cine eşti. Trebuia să le spun ceva.

– Ba nu trebuia deloc! Nu trebuia să le spui nimic!

– E doar *"Sidelines"*, pentru numele lui Dumnezeu!

– Este numele meu într-o împuțită de revistă pe care-o citesc mii de oameni. Mii de oameni care, acum, știu unde să mă găsească. Bine că nu mi-ai pictat o țintă cît toate zilele pe piept!

Sean se încruntă.

– Secțiunea de dresaj o citesc numai cei pe care-i interesează – și doar ca să vadă dacă le-au apărut și lor numele pe listele cu rezultate.

– Mii de oameni cred acum că-s detectiv particular.

Molly Seabright stătea pe banca din capătul arenei, cu mîinile împreunate în poală. Am pornit spre hambar, sperînd să plece. Căpăstrul lui D'Artagnan atîrna de un cîrlig cu patru vîrfuri suspendat sub tavan, lîngă un dulap vechi de mahon plin cu materiale pentru curățatul pieilor. Am ales un mic burete umed, l-am frecat pe un săpun cu glicerină și am început să curăț șaua, încercînd să mă concentrez asupra acestei acțiuni strict fizice.

– Sînteți foarte nepoliticoasă.

O vedeam cu coada ochiului: se ținea cît putea de înaltă – cam un metru și cincizeci – cu gura strînsă ca un noduleț.

– Da, așa e. O parte din plăcerea de a fi eu însămi: mă doare-n cot.

– N-o să mă ajutați.

– Nu pot. Nu-s persoana de care ai nevoie. Dacă sora ta a dispărut, părinții voștri ar trebui să anunțe poliția.

– M-am dus la oficiul șerifului. Nici ei n-au vrut să mă ajute.

– *Tu* te-ai dus? Dar părinții tăi? Nu-i interesează că fiica lor a dispărut?

Pentru prima dată, Molly Seabright păru să ezite.

– E complicat...

– Ce să fie atît de complicat? Sau a dispărut, sau nu.

– Erin nu stă cu noi.

– Cîți ani are?

– Optsprezece. Și nu se înțelege bine cu părinții noștri.

– Nu mai spune.

– Nu c-ar fi o fată rea, sau așa ceva... îi luă apărarea Molly. Nu ia nici droguri, nici nimic. Dar are părerile ei, atîta tot. Iar părerile ei nu-s aceleași cu ale lui Bruce.

– Bruce cine-i?

– Tatăl nostru vitreg. Mama îi ține mereu partea, oricît de bou ar fi. Iar asta o înfurie pe Erin, așa că s-a mutat.

– Deci, Erin e majoră, și locuiește singură, liberă să facă orice vrea. Are vreun prieten?

Molly clătină din cap, evitîndu-mi ochii. Nu era atît de sigură de acest răspuns, sau considera că o minciună i-ar fi fost de mai mult folos.

– Ce te face să crezi că a dispărut?

– Trebuia să vină să mă ia luni dimineața. Atunci e ziua ei liberă. Lucrează la grajdurile terenurilor de paradă ale lui Don Jade, care antrenează săritori. N-aveam școală. Voiam să mergem la plajă, dar n-a venit, nici nu m-a sunat. I-am telefonat ca să-i las un mesaj pe mobil, și n-a mai revenit.

– O fi ocupată, am spus eu, frecînd cu buretele un ham. Grăjdarii au mult de lucru.

Chiar în timp ce vorbeam, am văzut-o pe Irina așezată pe cubul de călărie, cu fața spre soare, suflînd alene fumul de țigară spre cer. Mă rog, majoritatea grăjdarilor.

– M-ar fi sunat, insistă Molly. M-am dus a doua zi la terenul de paradă – ieri. Un om de la grajdul lui Don Jade mi-a spus că Erin nu mai lucrează acolo.

Grăjdarii mai și demisionează. Sînt concediați. Se hotărăsc într-o bună zi să se facă florari, iar în următoarea, își zic că mai bine ar fi chirurgi pe creier. Pe partea negativă, există antrenori cu reputație de stăpîni de sclavi, și primadone temperamentale care trec prin grăjdari ca prin brînză. Am cunoscut antrenori care-i cereau unui

grăjdar să doarmă noapte de noapte în boxa unui armăsar psihopat, pentru că puneau mai mult preț pe cal decît pe persoană. Am cunoscut antrenori care concediau cîte cinci grăjdari pe săptămînă.

Erin Seabright era, după cîte se părea, o fată îndărătnică și irascibilă, căreia poate-i umblau și ochii după bărbați. Avea optsprezece ani și simțise pentru prima oară gustul independenței... Și oare de ce-mi spuneam că lăsasem în urmă toate astea? Din obișnuință, poate. Cine-a fost odată polițist... Dar eu nu mai eram polițistă de doi ani, și nici n-aveam să mai fiu vreodată.

– Am impresia că Erin are și o viață personală. Poate că deocamdată nu-i mai rămîne timp și pentru sora ei mai mică.

Expresia lui Molly Seabright se întunecă.

– V-am zis că Erin nu e așa. N-ar pleca dintr-o dată, fără să-mi spună.

– De-acasă a plecat.

– Dar pe *mine* nu m-a părăsit. N-ar face-o niciodată.

În sfîrșit, suna ca un copil, nu ca un procuror de patruzeci și nouă de ani. O fetiță nesigură și speriată. Care-mi cerea ajutorul.

– Oamenii se schimbă. Se maturizează, am insistat eu brutal, luînd căpăstrul din cîrlig. Poate că acum e rîndul tău.

Cuvintele mele îşi găsiră ţinta ca nişte gloanţe. Înapoia ochelarilor ca ai lui Harry Potter luciră lacrimi. Nu mi-am permis să simt milă sau remuşcare. Nu-mi doream o slujbă, nici o clientă. Nu voiam ca oamenii să intre în viaţa mea făcîndu-şi speranţe.

– Credeam că dumneavoastră sînteţi altfel... spuse ea.

– Şi de ce să crezi una ca asta?

Aruncă o privire spre revista pe care o pusesem pe raft, lîngă materialele de curăţenie. D'Artagnan şi cu mine plutind peste pagină ca prin vis. Dar nu spuse nimic. Dacă avea vreo explicaţie pentru ceea ce crezuse, prefera să nu mi-o împărtăşească.

– Nu sînt eroina nimănui, Molly. Îmi pare rău dacă ţi-ai făcut impresia asta. Sînt sigură că dacă părinţii tăi nu-şi fac griji pentru sora ta, şi nici poliţia nu se alarmează, înseamnă că nu există nici un motiv de îngrijorare. N-ai nevoie de mine – şi, crede-mă, dacă ai avea, ţi-ar părea foarte rău.

Nu mă privi. Stătu un moment pe loc, stăpînindu-se, apoi scoase un mic portofel roşu din borseta prinsă la cingătoare. Luă din el o hîrtie de zece dolari şi o puse pe revistă.

– Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat, spuse ea politicos, apoi se întoarse şi plecă.

Nu m-am clintit din loc. N-am încercat să-i dau înapoi cei zece dolari. Am privit-o cum se îndepărta şi mi-am spus că era mai matură decît mine.

Irina apăru în apropiere, rezemîndu-se de arcadă ca şi cum n-ar fi avut putere să se ţină pe picioare.

– Vrei să-i pun eu şaua lui Feliki?

Probabil că Erin Seabright demisionase. Probabil că era în Keys, savurîndu-şi proaspăta independenţă cu cine ştie ce pierde-vară drăguţ. Molly nu voia să creadă, fiindcă asta ar fi însemnat o schimbare imensă în relaţia cu sora ei mai mare pe care o idolatriza. Viaţa e plină de decepţii. Molly avea să înveţe această lecţie la fel ca toată lumea: fiind părăsită de o fiinţă pe care o iubea şi în care avea încredere.

Irina oftă dramatic.

– Da, am răspuns, înşăueaz-o pe Feliki.

Porni spre boxa iepei, după care i-am pus o întrebare la care ar fi fost mult mai bine pentru mine să nu primesc nici un răspuns:

– Irina, ştii ceva despre un antrenor de sărituri pe nume Don Jade?

– Da, răspunse ea nepăsătoare, fără să se uite la mine. E un ucigaş.

CAPITOLUL 2

Lumea cailor este populată de două genuri de oameni: cei care iubesc caii şi cei care exploatează caii şi pe oamenii care-i iubesc.

Din cîte mi-a spus Irina, Don Jade făcea parte din a doua categorie.

Duminică dimineaţa – cu o zi înainte ca Erin Seabright să nu vină să-şi ia sora mai mică la plajă – un cal de sărituri care se antrena cu Don Jade fusese găsit mort în boxă, victimă a unei presupuse electrocutări accidentale. Numai că, potrivit bîrfelor, în preajma lui Don Jade nu putea fi niciodată vorba de accidente.

Am intrat online şi am încercat să aflu tot ce puteam despre Jade, din articolele de la horsesdaily.com şi de pe alte cîteva site-uri ecvestre.

Nu voiam să mă duc la el. Don Jade mă interesa numai din cauza celor pe care mi le spusese Irina despre el. Eram curioasă, dar nimic mai mult. Curiozitatea nu ajungea ca să mă facă să-mi doresc interacţiuni cu oamenii. N-aveam nici un chef să-mi părăsesc sanctuarul, mai ales după ce văzusem fotografia din *"Sidelines"*.

Am început să mă plimb prin casă, rozîndu-mi ce-mi mai rămăsese din unghii.

* * *

Luni dimineaţa, grăjdăriţa lui Don Jade, Erin Seabright, trebuia să-şi ia sora mai mică şi s-o ducă la plajă. N-a apărut, şi de-atunci n-a mai luat legătura cu familia ei.

Mă plimbam prin camerele casei de oaspeţi şi-mi rodeam un ciot de unghie. Pe cei de la oficiul şerifului nu-i interesaseră temerile unei fete de doisprezece ani. Era îndoielnic că ştiau ceva, sau că Don Jade prezenta vreun interes pentru ei. Probabil că nici părinţii lui Erin Seabright nu ştiau nimic despre Jade, altfel Molly n-ar fi fost singura din familie care căuta ajutor.

Bancnota de zece dolari pe care mi-o dăduse fata era pe micul birou de scris, lîngă laptop. În îndoitura hîrtiei se afla cartea de vizită mică, scrisă de mînă, a lui Molly: numele, adresa şi o pisică vărgată pe o etichetă de poştă; eticheta era lipită pe un mic dreptunghi albastru. În josul cartonaşului îşi scrisese cu grijă numărul de telefon.

Don Jade era în pat cu una din angajatele lui cînd murise calul numit Titan, cu cinci ani în urmă. Mă întrebam dacă ăsta era un obicei: să-şi reguleze grăjdăriţele. N-ar fi fost primul antrenor cu un

asemenea hobby. Mă gîndeam cum îmi evitase Molly privirea cînd îmi spusese că sora ei nu avea nici un prieten.

Am plecat de lîngă birou cu un sentiment de anxietate. Mai bine nu m-aş fi dus la doctorul Dean. Mai bine n-aş fi aflat niciodată tot ce-mi spusese despre Don Jade. Viaţa mea era destul de încurcată şi fără amestecul lui Molly Seabright, cu problemele ei de familie. Ar fi trebuit să-mi rezolv propriile necazuri, să răspund la întrebările mele interioare, să mă regăsesc pe mine însămi – sau să accept faptul că nu era nimic care să merite găsit.

Dacă nu mă puteam găsi pe mine, cum să găsesc pe altcineva? Nu voiam să cad în capcana asta. Relaţiile cu caii ar fi trebuit să fie salvarea mea. Nu voiam să am nimic de-a face cu oameni ca Don Jade, oameni în stare să omoare un cal prin electrocutare, ca pe Stellar, sau înfundîndu-i nările cu bile de ping-pong, ca să se sufoce, ca lui Titan al lui Warren Calvin.

Aşa se sufoca un cal. Cu bile de ping-pong în nări. Mi se comprima pieptul la gîndul imaginii cu animalul intrînd în panică, lovindu-se de pereţii boxei şi încercînd disperat să scape. Îi vedeam ochii dîndu-se peste cap înnebuniţi, îi auzeam gemetele cînd se izbea de zid. Auzeam cum se zvîrcolea, sunetul cumplit al piciorului dinainte rupîndu-se. Coşmarul părea atît de real, cu sunetele

urlînd în mintea mea. Mă străbăteau greţurile şi ameţelile. Îmi simţeam gîtul comprimat. Îmi venea să vărs.

Am ieşit pe mica terasă, transpirată, tremurînd. Mă sufocam. M-am întrebat ce anume spunea despre mine faptul că, în tot timpul cît fusesem detectiv, niciodată nu-mi venise rău văzînd ce-şi făceau oamenii unii altora, dar idea cruzimii faţă de un animal îmi venea de hac.

Aerul serii era curat şi răcoros, şi-mi risipea încet imaginile oribile din minte.

CAPITOLUL 3

Centrul Ecvestru Polo din Palm Beach e ca un mic stat suveran, cu tot cu familie regală şi gărzi la poartă. La poarta din faţă. Porţile din spate stau deschise în timpul zilei şi sînt accesibile în cinci minute cu maşina, de la ferma lui Sean. Oamenii din vecinătate îşi aduc regulat caii în zilele de prezentare şi economisesc costurile grajdurilor – nouăzeci de dolari pe weekend pentru o boxă de aluminiu şi prelată într-un cort de circ. Un paznic care-şi face rondul de noapte încuie poarta la un moment dat, seara tîrziu. În noaptea aceea, paznicul încă nu-şi făcuse rondul.

Am intrat pe poartă, cu un permis de parcare galben, furat de pe Mercedes-ul lui Sean, agăţat de oglinda retrovizoare, pentru orice eventualitate. Am parcat într-un şir de vehicule oprite de-a lungul unui gard, vizavi de ulimul dintre cele patruzeci de corturi mari pentru cai.

Aveam un B.M.W. decapotabil, verde ca marea, cumpărat de la o licitaţie a şerifului. Uneori, pe ploaie puternică, intra apa prin capotă, dar avea o opţiune interesantă care nu provenea de la fabrica bavareză: o cutie mică de metal, căptuşită cu buret, ascunsă în portiera de lîngă volan, suficient de încăpătoare pentru o pungă de cocaină sau un pistol. Glock-ul de nouă milimetri pe care-l ţin acolo era acum înfipt sub centura blugilor, la spate, ascuns de poalele cămăşii.

În zilele de prezentare, incinta e la fel de plină şi agitată ca străzile din Calcutta. Căruciore de golf şi motorete gonesc încoace şi-ncolo printre grajduri şi arene, ocolind cîini, camionete şi remorci, echipamente grele, Jaguar-uri şi Porsche-uri, oameni pe cai şi copii pe ponei, grăjdari ducîndu-şi caii ferchezuiţi impecabil şi gătiţi cu valtrapuri de două sute de dolari în culorile distinctive ale grajdurilor. Corturile arată ca într-o tabără de refugiaţi, cu veceuri mobile în faţă, oameni umplîndu-şi găleţile de la pompele de pe marginea drumului şi imigranţi ilegali vărsînd căldări de

bălegar peste grămezile uriaşe ridicate o dată pe zi de autogunoiere. Oamenii îşi instruiesc caii pe fiecare palmă de loc liber, antrenorii le strigă elevilor comenzi, încurajări şi înjurături. Anunţurile urlă din megafoane, o dată la cîteva minute.

Noaptea, zona devine o cu totul altă lume. Tăcută, aproape pustie. Drumurile sînt părăsite. Paznicii îşi fac periodic rondul. Cîte un grăjdar sau antrenor poate veni să facă un control nocturn ritual sau să se ocupe de un animal cu o problemă medicală. Unele grajduri îşi lasă propriul grăjdar la post, în camera de echipamente decorată elaborat. Doici pentru nişte cai în valoare de milioane.

La adăpostul întunericul se pot întîmpla lucruri rele. Rivalii pot deveni duşmani. Invidia se transformă în răzbunare. Am cunoscut odată o femeie care trimitea peste tot un detectiv particular cu caii ei, după ce unul dintre cei mai buni săritori primise L.S.D. în noptea dinaintea unei competiţii premiate cu cincizeci de mii de dolari.

Dădusem cîteva lovituri de răsunet pe acel teren de prezentare, în vremea cînd lucram la narcotice. Acolo se puteau găsi orice fel de droguri – pentru oameni sau pentru animale, pentru vindecare sau pentru recreeere – numai să ştii cui să te adresezi. Pentru că făcusem cîndva parte din acea lume, mă puteam pierde în peisaj. Lipsisem destul pentru ca nimeni să nu mă mai cunoască. Şi

totuşi, puteam să mă port şi să vorbesc ca una de-ale casei. Nu-mi rămînea decît să sper că micul banc al lui Sean din *"Sidelines"* nu-mi compromisese anonimatul.

Am ajuns în zona din spate numită eufemistic "Pajiştea", ghetoul de corturi unde administraţia cazează întotdeauna caii de dresaj care vin pentru doar cîteva prezentări în fiecare stagiune. De acolo mai sînt douăzeci de minute de mers pînă-n centrul terenurilor de prezentare. Echipamentele de prelucrare a solului stăteau parcate într-un colţ al spaţiului proaspăt defrişat din păduricea tînără. Incinta se extindea din nou.

În corturi ardeau lumini. Rîsul melodios al unei femei răsuna în noapte, subliniat de chicotitul gros al unui bărbat. Îi vedeam pe cei doi stînd în capătul unui culoar din cortul nouăsprezece. Decoraţiunile foarte elaborate din colţul cortului formau ambianţa unei firme luminoase dintr-un singur cuvînt, auriu pe fond verde vînătoresc: JADE.

Am trecut mai departe. Acum, că găsisem grajdurile lui Jade, nu ştiam ce să fac în continuare. Nu gîndisem pînă aici. În capătul cortului optsprezece, m-am întors, luînd-o pe culoarele cortului nouăsprezece, pînă am auzit din nou vocile.

– Auzi ceva?

Glasul bărbătesc. Cu accent străin. Olandez sau flamand.

Mi s-a oprit rspiraţia.

– Îi ghiorăie burta, răspune femeia. N-are nimic, dar o s-o vadă totuşi veterinarul. Nu putem părea neglijenţi, după ce s-a întîmplat cu Stellar.

Omul rîse fără chef.

– Oamenii şi-au format deja părerea. Cred numai ce vor.

– Adică, ce-i mai rău, replică femeia. Azi a sunat Jane Lennox. Se gîndea să schimbe antrenorul pentru Park Lane. Am convins-o să renunţe.

– Nu mă îndoiesc. Eşti foarte persuasivă, Paris.

– Sîntem în America. Oricine e considerat nevinovat pînă la proba contrarie.

– Şi rămîne definitiv nevinovat, dacă e bogat sau fermecător.

– Şi Don e bogat şi fermecător, dar toţi îl consideră vinovat.

– La fel ca pe O.J.? Joacă golf şi se cordeşte cu femei albe.

– Vezi cum vorbeşti!

– Ăsta-i adevărul. Iar Jade are un hambar plin de cai. Americanii...

Cu dispreţ.

– Şi eu sînt americană, V.

Pe un ton tăios.

– Vrei să zici că-s proastă?

– Paris...

Linguşeală spăşită.

– Americanii ăştia proşti îţi cumpără ţie caii şi-ţi căptuşesc buzunarele. Ar trebui să dai dovadă de mai mult respect. Sau tocmai asta dovedeşte ce proşti sîntem?

– Paris...

Linguşeală şi mai spăşită.

– Nu fi supărată pe mine. Nu vreau să fii supărată pe mine.

– Normal că nu vrei.

De după colţ apăru un terrier Jack Russel, adulmecînd, şi mă privi în timp de ridica piciorul şi uda un balot de fîn, gîndindu-se dacă să mă dea sau nu de gol. Piciorul coborî, iar cîinele îşi dădu drumul ca alarma unei maşini. Am rămas pe loc.

Femeia strigă:

– Milo! Milo, vino-aici!

Milo nu se clinti. De fiecare dată cînd lătra, se bîţîia ca o jucărie cu arc.

Femeia ieşi de după colţ, surprinsă să mă vadă. Era blondă şi drăguţă, cu pantaloni de călărie închişi, o bluză polo verde şi vreo două coliere de aur la gît. Afişă un zîmbet ca o reclamă la pasta de dinţi, care nu consta decît într-o flexare a muşchilor.

– Scuzaţi. Se crede Rottweiler, spuse ea, luînd Russell-ul în braţe. Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu ştiu. Caut o fată. Mi s-a spus că lucrează pentru Don Jade. Erin Seabright...?

– Erin? Ce treabă aveţi cu ea?

– E cam complicat, am răspuns. Am auzit că-şi căuta altă slujbă, şi am un prieten care are nevoie de un grăjdar. Ştiţi cum e, în timpul sezonului.

– Mie-mi spuneţi? oftă ea dramatic, dîndu-şi peste cap ochii mari, căprui; actriţă. Şi noi căutăm un grăjdar. Erin a plecat, din păcate.

– Serios? Cînd?

– Duminică. Ne-a lăsat cu ochii-n soare. O fi găsit ceva mai interesant în Ocala, cred. Don a-ncercat s-o convingă să rămînă, dar a spus că se hotărîse. Mi-a părut rău să aud. O plăceam pe Erin, dar ştiţi ce schimbătoare pot fi fetele astea.

– Hm. Mă mir. Din cîte-am înţeles eu, voia să rămînă în zona Wellington-ului. A lăsat vreo adresă... ca să i se trimită salariul?

– Don i l-a plătit înainte de a pleca. Eu sînt antrenoarea asistentă a lui Don, Paris Montgomery.

Ţinînd cîinele strîns sub un braţ, îmi întinse mîna. Avea o strînsoare puternică.

– Şi dumneavoastră?

– Elle Stevens.

Un nume pe care-l folosisem sub acoperire, în trecut. Îmi ieşi pe gură fără nici o emoţie.

– Deci, a plecat duminică. Înainte, sau după ce a murit Stellar?

Zîmbetul îi pieri de pe buze.

– De ce mă întrebați?

– Păi... o angajată nemulțumită pleacă, și deodată pierdeți un cal...

– Stellar a ros un cablu electric. A fost un accident.

Am ridicat din umeri.

– Ce știu eu? Lumea vorbește.

– Lumea *nu știe* ce vorbește.

– E vreo problemă?

Bărbatul apăru și el. Vreo cincizeci și cinci de ani, înalt și elegant, cu tîmple argintii strălucindu-i pe fondul părului bogat, brunet. Avea o expresie severă, aristocratică, pantaloni bej călcați, cămașă tricotată Lacoste roz, și un ascot de mătase neagră la gît.

– Nici una, am răspuns eu. Căutam doar pe cineva.

– Pe Erin, îi spuse Paris Montgomery.

– Pe Erin?

– Erin, grăjdărița mea. Aia care a plecat.

Bărbatul făcu o mutră acră.

– Fata aia? Nu era bună de nimic. Ce vreți cu ea?

– Nu mai contează, am răspuns eu. Dacă tot a plecat...

– Cum îl cheamă pe prietenul dumneavoastră? întrebă Paris. În caz că aud de cineva...

– Sean Avadon. De la Avadonis Farm.

Ochii albaștri și reci ai grăjdarului se luminară.

– Are niște cai foarte frumoși.

– Într-adevăr.

– Lucrați pentru el? mă întrebă.

Cred că arătam ca o zilieră, cu părul ciopîrțit, blugii vechi și cizmele de lucru.

– Sîntem vechi prieteni. Am închiriat un cal de la el, pînă voi găsi ceea ce caut.

Auzindu-mă, bărbatul zîmbi ca un cotoi la vederea unui șoarece încolțit. Avea dinții de un alb strălucitor.

– V-aș putea ajuta eu cu asta.

Un geambaș. A treia dintre cele mai vechi meserii din lume. Înaintașii comercianților de mașini la mîna a doua.

Paris Montgomery își dădu ochii peste cap. La capătul cortului opri un camion.

– Ăsta-i doctorul Rittter. Eu trebuie să plec.

Afișă din nou zîmbetul acela larg și-mi strînse iar mîna.

– Încîntată de cunoștință, Elle, declară ea, ca și cum nici n-ar fi existat acel moment neplăcut, cînd menționasem moartea lui Stellar. Succes cu grăjdarul.

– Mulțumesc.

Puse Russell-ul jos şi dispărură amîndoi după colţ, în timp ce cîinele lătra, iar veterinarul o chema.

Un bărbat mai în vîrstă înaintă şi îmi întinse mîna:

– Tomas Van Zandt.

– Elle Stevens.

– Îmi pare bine.

Îmi ţinu mîna într-a lui o idee prea mult.

– Mai bine plec acum, am spus eu, făcînd un pas înapoi. E cam tîrziu ca să mai caut.

– Te conduc pînă la maşină. O femeie frumoasă n-ar trebui să umble neînsoţită pe-aici, prin bezna asta. Nu ştii peste ce fel de oameni poţi să dai.

– Cam am idee, dar mulţumesc pentru solicitudine. Femeile n-ar trebui nici să intre în maşini cu bărbaţi pe care tocmai i-au cunoscut, am adăugat.

Rîse, punîndu-şi o mînă pe inimă.

– Eu sînt un gentleman, Elle. Inofensiv. Fără planuri ascunse. Tot ce-mi doresc de la tine e doar un zîmbet.

– Mi-ai vinde un cal. M-ar costa o grămadă.

– Dar numai cei mai buni cai, promise el. Am să-ţi găsesc exact ceea ce vrei, şi la un preţ bun. Prietenului tău Avadon îi plac caii de calitate. Poate ne faci cunoştinţă.

Negustorii de cai... Mi-am dat ochii peste cap, zîmbind cu jumătate de gură.

– Poate că nu vreau decît să merg pînă la maşină şi atîta tot.

Cu o mutră mulţumită, mă conduse afară din cort, pînă la un Mercedes sedan negru, unde-mi deschise portiera.

– Cred că ai mulţi clienţi satisfăcuţi dacă poţi închiria o maşină ca asta pentru sezon, am remarcat.

Van Zandt zîmbi ca un motan care tocmai a înfulecat smîntîna şi canarul.

– Clienţii mei sînt atît de fericiţi, încît unul mi-a împrumutat maşina asta pînă la primăvară.

– Dumnezeule! Dacă fostul meu mi-ar face o asemenea bucurie, s-ar putea să mă gîndesc la el la prezent.

Olandezul rîse.

– Unde ţi-ai parcat maşina, Miss Elle?

– La poarta din spate.

În timp ce porneam spre pajişte, l-am întrebat:

– O cunoşteai pe fata asta, Erin? Nu lucra bine?

Van Zandt îşi ţuguie buzele ca şi cum ar fi simţit un miros stricat.

– Atitudine necorespunzătoare. Gură bogată. Flirta cu clienţii. Fetele americane nu pot fi grăjdăriţe bune. Sînt răsfăţate şi leneşe.

– Şi eu sînt o fată americană.

Trecu peste cuvintele mele.

– Ia-ţi o poloneză harnică. Sînt serioase, rezistente şi ieftine.

– Se găsesc la Wal-Mart? Acum am o rusoaică. Se crede ţarina.

– Rusoaicele sînt arogante.

– Şi olandezii cum sînt?

Opri Mercedes-ul în locul pe care i-l indicasem, lîngă Beemer-ul meu.

– Eu sînt din Belgia, mă corectă el. Bărbaţii belgieni sînt fermecători şi ştiu cum să se poarte cu doamnele.

– Nişte parşivi unşi cu toate alifiile, mai degrabă, am comentat. Doamnele ar trebui să fie în gardă, cred.

Van Zandt chicoti.

– Nu te dai bătută uşor, Elle Stevens.

– E nevoie de mai mult decît un zîmbet şi un accent străin ca să cad de pe picioare. Trebuie să faci eforturi.

– O provocare! declară el, încîntat.

Am coborît din maşină fără a-l aştepta să ocolească şi să-mi deschidă portiera, scoţîndu-mi cheile din buzunar. Dosul mîinii mele atinse patul pistolului înfipt sub curea.

– Mulţumesc pentru drum, am spus.

– Şi eu îţi mulţumesc, Elle Stevens. Mi-ai înveselit o seară altminteri plicticoasă.

– Vezi să nu te-audă domnişoara Montgomery.

– Mă deprimă îngrozitor, numai despre calul mort vorbeşte.

– Pierderea unui cal atît de costisitor m-ar deprima şi pe mine.

– Nu erau banii ei.

– Poate că-i plăcea calul.

Van Zandt ridică din umeri.

– Se găsesc oricînd alţii.

– Pe care sînt sigur că eşti gata să-i oferi cu plăcere stăpînului îndoliat, contra unui preţ.

– Fireşte. De ce nu? O afacere profitabilă, şi pentru mine, şi pentru ea.

– Nu eşti decît un fraier sentimental.

În lumina dură a lămpii de serviciu de deasupra, am văzut muşchii fălcilor lui Van Zandt flexîndu-se.

– Fac treaba asta de treizeci de ani, Elle Stevens, spuse el, cu o undă de nervozitate în glas. Nu sînt lipsit de inimă, dar pentru profesionişti, caii vin şi pleacă. E păcat că a murit calul dar printre profesionişti un fraier sentimental nu e decît un fraier şi nimic mai mult. Oamenii trebuie să meargă înainte – şi proprietarii de cai. Compania de asigurări va plăti pentru calul mort, iar stăpînul lui îşi va cumpăra altul.

– Pe care dumneata vei fi bucuros să i-l găseşti.

– Fireşte. Ştiu deja un cal din Belgia: radiografii curate şi de două ori mai bun decît ăla la obstacole.

– Şi pentru doar unu-virgulă-opt milioane, i-ar putea aparţine unui american norocos, iar Don Jade îl va putea călări.

– Cei buni costă – şi cîştigă.

– Iar ceilalţi pot să roadă cabluri electrice în toiul nopţii şi să se frigă? Ai grijă ce vorbeşti, şi cu cine, Van Zandt. S-ar putea să te-audă vreun detectiv de la asigurări, şi să-şi închipuie cine ştie ce.

Nu mai ridică din umeri. L-am simţit încordîndu-se.

– N-am spus niciodată că cineva a omorît calul, declară el încet, crispat.

Era furios. N-ar fi trebuit să am creier. Ar fi trebuit să fiu o americancă oarecare, cu prea mulţi bani şi prea puţină minte, aşteptîndu-l să mă vrăjească şi să mă ducă în Europa, într-o călătorie de achiziţii.

– Nu, dar Jade are reputaţia asta, nu-i aşa?

Van Zandt făcu un pas spre mine. Mi-am rezemat spatele de capota maşinii. Trebuia să-l privesc de jos în sus. Nu era nici ţipenie de om în

jur. Mi-am strecurat o mînă la spate, sub cămaşă, atingînd pistolul.

– Eşti cumva persoana aceea de la asigurări, Elle Stevens? întrebă el.

– Cine, eu? am rîs. Dumnezeule, nu. Nu lucrez.

Am pronunţat cuvîntul cu acelaşi dispreţ cu care-l rostea mama mea.

– E doar o poveste interesantă, atîta tot. Don Jade: omul periculos şi misterios. Ştii cum sîntem noi, cei din Palm Beach. Nu putem rezista unui scandal suculent. Cea mai mare grijă a mea în viaţă pe moment e de unde-o să iau următorul cal bun. Tot ce se întîmplă în lumea asta a demonstraţiilor de sărituri sînt doar bîrfe interesante pentru mine, şi nimic mai mult.

Se relaxă, convins că eram destul de preocupată de ale mele. Îmi dădu cartea lui de vizită, scoţînd din nou şarmul pe interval. Nimic nu se compară cu lăcomia, ca să-ţi faci un aliat.

– Să mă cauţi, Elle Stevens. Am să-ţi găsesc calul.

Am încercat să zîmbesc, ştiind că numai o parte a gurii mi se mişa în sus.

– Contez pe dumneata pentru asta, domnule Van Zandt.

– Spune-mi V., mă invită el, pe un ton de o intimitate stranie. V., de la Vai ce Cai Buni. V. de la Victorie în arenă.

V. de la vomă.

– Acum sîntem prieteni, declară el în continuare.

Se aplecă şi mă sărută pe obrazul drept, apoi pe stîngul, şi din nou pe dreptul. Avea buzele reci şi uscate.

– De trei ori, anunţă, pe cel mai suav ton. Ca olandezii.

– O să ţin minte. Mulţumesc încă o dată că m-ai adus.

M-am aşezat la volan şi am scos maşina în marşarier. Poarta din spate era încuiată. Am întors şi am pornit pe drum, prin faţa cortului nouăsprezece. Van Zandt mă urmă pînă la intrarea camioanelor. În cele patru hambare permanente mari din dreapta ardeau luminile. Un paznic stătea în ghereta dintre benzile de circulaţie, în faţa porţii principale, ascultînd muzică reggae care urla dintr-un radiou. I-am făcut cu mîna. Îmi făcu semn să trec fără nici un comentariu, atent la autovana comercială cu optsprezece roţi care tocmai intra. Aş fi putut avea portbagajul plin de şei furate. Aş fi putut duce un cadavru. Aş fi putut să fiu oricine, să fi făcut orice. Un gînd neliniştitor, pentru drumul pînă acasă.

Am cotit la dreapta, pe Pierson. Van Zandt coti şi el la dreapta, pe Pierson. Îl priveam în oglindă, întrebîndu-mă dacă mă crezuse cînd îi spusesem că nu eram detectiv de asigurări. Întrebîndu-mă cum ar fi reacţionat dacă ar fi văzut fotografia din *"Sidelines"*.

Dar oamenii au ciudăţenia de a se lăsa păcăliţi mai uşor decît am crede. Nu arătam ca femeia din fotografie. Aveam părul scurt. Nu mă prezentasem cu numele femeii din fotografie. Singurul punct comun era Sean. Şi totuşi, cuvintele "detectiv particular" ar fi dat alarma. Trebuia să sper că Sean avea dreptate: că numai cei din domeniul dresajului citeau secţiunea de dresaj.

Pe South Shore, am cotit la stînga. Van Zandt coti la dreapta.

Am stins farurile, am întors cu o sută optzeci de grade şi m-am luat după el, de la distanţă, prin dreptul stadionului de polo. Intră la clubul "The Players". Mîncare şi băutură. O parte din munca unui geambaş de cai. Un prieten nou la barul unui asemenea local poate reieşi că are buzunare adînci şi nici un dram de scrupule.

Van Zandt avea şanse să scoată un profit gras vînzîndu-l pe săritorul belgian stăpînului lui Stellar, care urma să încaseze daune generoase pentru un cal fără nici un viitor. Iar Don Jade – care-l antrenase şi-l prezentase pe Stellar, şi avea să-l

antreneze şi să-l prezinte şi pe următorul – se afla la mijloc, primind bani din ambele părţi. Era posibil să se afle cu toţii la "Players" chiar în acel moment, bînd pentru sfîrşitul prematur şi oportun al lui Stellar.

Despre Erin Seabright nu mai auzise nimeni din noaptea morţii lui Stellar.

Am respins ideea de a intra în club. Nu eram pregătită. Ambalînd motorul, am întors maşina şi am pornit spre casă.

Urma să devin detectiv particular.

CAPITOLUL 4

Mă întreb de ce mai sînt în viaţă.

Billy Golam îndreptase pistolul exact spre faţa mea. În nenumărate coşmaruri, am privit prin gura ţevii acelui 0,357 şi am tras aer în piept, pentru ultima oară, după cum ar fi trebuit. Dar Golam s-a întors şi a tras în altă direcţie.

Oare viaţa era pedeapsa mea, purgatoriul meu? Sau ar fi trebuit să mi-o sfîrşesc din proprie iniţiativă, ca să-mi plătesc nechibzuinţa? Ori eram doar al naibii de norocoasă şi nu-mi venea să cred?

Patru-treizeci A.M.

Zăceam în pat, privind palele ventilatorului care se roteau deasupra. Casa de oaspeţi fusese renovată de un decorator de interior din Palm Beach care-o luase razna cu halucinaţii despre plantaţii din Caraibe. Mi se părea un clişeu, dar pe mine nu mă plătise nimeni vreodată ca să aleg zugrăveli şi feţe de pernă.

La patru, am ieşit şi am dat de mîncare la cai. Pe la cinci, am făcut duş. Trecuse atîta timp de cînd trebuise să mă prezint unor oameni şi să mă preocup de ceea ce credeau despre mine, încît nici nu mai ţineam minte cum se face. Nu puteam scăpa de ideea că aş fi respinsă la prima vedere – dacă nu din cauza înfăţişării, atunci dintr-a reputaţiei.

Ce înfumurare stranie, să cred că toată lumea de pe glob ştia despre mine, despre tot ce făcusem şi ce mi se întîmplase la sfîrşitul carierei. Subiectul apăruse la actualităţile de seară, vreo două zile. O declaraţie live. Umplutură pentru spaţiul de emisie dinainte de buletinul meteo. Probabil că de fapt nimeni nu privise mai mult decît în treacăt reportajele, în afara celor direct implicaţi. Adevărul e că oamenilor rareori le pasă de catastrofele din viaţa altora, mai mult decît pentru a-şi spune: "Bine că n-am fost eu."

Stăteam în lenjerie, privindu-mă în oglindă. Mi-am pus nişte gel în păr şi am încercat să-l fac să pară aranjat anume aşa. Mă întrebam dacă n-ar

trebui să încerc să mă fardez. Nu m-am mai machiat niciodată, după operația de chirurgie plastică. Medicul îmi dăduse cartea de vizită a unei machieuse specializate în farduri post-operatorii. Avon Lady Post-Traumatica. Am aruncat cartea de vizită.

M-am îmbrăcat, refuzînd vreo şase variante diferite pentru a alege în cele din urmă o bluză de mătase fără mîneci, în culoarea cimentului proaspăt turnat, şi o pereche de pantaloni maro atît de largi în talie încît a trebuit să-i prind c-un ac de siguranță ca să nu-mi cadă.

Cîndva, îmi păsa cum arătam.

Mi-am omorît ceva timp pe Internet, mi-am rost unghiile şi am făcut nişte însemnări.

N-am găsit nimic demn de interes despre Tomas Van Zandt. Numele nu apărea nici măcar pe propriul lui website: worldhorsesales.com. Site-ul trecut pe cartea de vizită conținea fotografii ale unor cai vînduți prin mijlocirea firmei lui Van Zandt. Figurau numerele de telefon ale unui sediu din Bruxelles, un număr pentru vînzările europene şi două pentru agenții din S.U.A., dintre care unul era Don Jade.

Am găsit cîteva articole despre Paris Montgomery în "Cronicile cailor" şi "Cotidianul cailor", descriind victorii recente în arenă, vorbind despre începuturile ei modeste, cînd călărea ponei

pe deşelate în Pine Barrens, New Jersey. Conform propagandei, urcase prin muncă de la rangul de grăjdar pînă la cel de student angajat şi, în cele din urmă, antrenor asistent; o ajutase hărnicia şi talentul. Şi farmecul. Şi faptul că ar fi putut să se facă model.

Era asistenta lui Don Jade de trei ani şi-şi exprima recunoştința, bla-bla-bla. Prea puțini oameni îşi dădeau seama ce tip extraordinar era el de fapt. Avusese nenorocul de a face afaceri cu nişte indivizi de o etică discutabilă, dar n-ar fi trebuit să fie condamnat prin asociere, etcetera, etcetera. Jade era citat cu declarația că Paris Montgomery avea un viitor strălucit, ambiția şi talentul de a atinge orice scop îşi alegea.

Fotografiile articolelor o arătau pe Montgomery sărind peste un obstacol cu o iapă numită Park Lane, şi prim-planuri în care zîmbea strălucitor.

Zîmbetul ăla mă irita. Era prea luminos şi apărea prea uşor. Şarmul părea ipocrit. Dar, în fond, nu vorbisem cu ea decît zece minute. Poate nu-mi plăcea fiindcă eu nu puteam să zîmbesc şi nu aveam farmec.

Am închis laptopul şi am ieşit. Zorii întindeau dîre palide la răsărit, în timp ce intram în casa lui Sean, prin glaswandul sufrageriei. Dormea sforăind, singur în pat. M-am aşezat lîngă el şi l-am

bătut uşor pe obraz. Pleoapele i se ridicară încet, dezvăluind o mulţime de vinişoare roşii. Îşi frecă faţa cu o mînă.

– Speram să fie Tom Cruise, mormăi el cu un glas hodorogit.

– Regret că te dezamăgesc. Dacă vine pe-aici un geambaş pe nume Van Zandt, mă numesc Elle Stevens, iar tu cauţi un grăjdar.

– Ce...?

Se săltă în şezut, scuturînd din cap ca să se dezmeticească.

– Van Zandt? Tomas Van Zandt?

– Îl cunoşti?

– Am auzit de el. E al doilea escroc din Europa. De ce să vină aici?

– Crede că s-ar putea să cumperi nişte cai de la el.

– Şi de ce să creadă una ca asta?

– Fiindcă i-am cam dat-o eu de înţeles.

– Hai, mă...!

– Nu face pe ofensatul. Expresia asta îţi adînceşte ridurile din jurul gurii.

– Cătea.

Stătu un moment bosumflat, apoi îşi masă faţa cu mîinile, întinzîndu-şi pielea din jurul gurii. Liftingul de zece secunde.

– Ştii că am deja o filieră europeană. Şi mai ştii că nu lucrez decît cu Toine.

– Da, ştiu. Ultimul negustor de cai cinstit.

– Singurul din istoria lumii, din cîte ştiu eu.

– Atunci, dă-i lui Van Zandt impresia că te poate ademeni să-l laşi pe Toine. O să aibă un orgasm. Dacă apare pe-aici, prefă-te interesat. Îmi eşti dator.

– Nu-ţi datorez chiar atît de mult.

– Serios? Mulţumită ţie, am acum o clientă şi o carieră pe care nu mi-o doream.

– Ai să-mi mulţumeşti mai tîrziu.

– Am să mă răzbun mai tîrziu.

M-am aplecat şi l-am bătut iar pe obrazul tepos.

– Succes în comerţul cu cai.

Gemu.

– Şi, apropo, am mai adăugat, oprindu-mă în uşă. Crede că-s o diletantă din Palm Beach şi că pe D'Artagnan l-am închiriat de la tine.

– Şi vrei să ţin minte toate astea?

Am ridicat din umeri.

– Cu ce altceva să-ţi umpli timpul?

Aproape ieşisem din dormitor, cînd vorbi din nou.

– El...

M-am întors spre el, cu o mînă pe tocul uşii. Mă privea cu o expresie nefiresc de serioasă, oarecum blîndă. Voia să spun ceva prietenos. Eu voiam să-şi închipuie că era o zi ca oricare alta.

Fiecare părea pe deplin conştient de gîndurile celuilalt. Îmi ţineam respiraţia. Un colţ al gurii i se ridică într-un zîmbet confesiv.

– Sexy costumaţie, remarcă el.

I-am făcut cu mîna şi am ieşit din casă.

* * *

Molly Seabright locuia într-o casă cu etaj şi stucaturi, la marginea unui cartier numit Binks Forest. Elegant. Curte din dos cu peisaj. Un Lexus alb pe alee. În casă ardeau luminile. Pătura superioară a clasei muncitoare mijlocii pregătindu-se pentru o nouă zi lucrătoare. Am parcat maşina pe stradă şi am aşteptat.

La şapte şi jumătate, copiii din cartier au început să iasă din case, pornind spre autobuzul şcolii care aştepta la capătul străzii. Molly ieşi trăgînd după ea un ghiozdan pe rotile, ca o funcţionară corporatistă în miniatură grăbită să prindă avionul. Am coborît din maşină şi m-am rezemat de capotă, cu braţele încrucişate. Mă zări de la douăzeci de paşi distanţă.

– M-am mai gîndit, i-am spus eu, cînd se opri în faţa mea. Te voi ajuta să-ţi găseşti sora.

Nu zîmbi. Nu sări în sus de bucurie. Mă privi doar, întrebînd:

– De ce?

– Fiindcă nu-mi plac oamenii cu care era încurcată.

– Credeţi că i s-a întîmplat ceva rău?

– Ştim că i s-a întîmplat ceva, am răspuns. Era aici, iar acum nu mai e. Dacă a fost sau nu ceva rău, rămîne de văzut.

Molly dădu din cap, părînd mulţumită că nu încercasem să-i dau speranţe false. Majoritatea adulţilor le vorbesc copiilor ca şi cum ar fi proşti, doar fiindcă n-au trăit tot atîţia ani ca ei. Molly Seabright nu era proastă. Era inteligentă şi curajoasă. N-aveam de gînd s-o tratez cu condescendenţă. Hotărîsem chiar să n-o mint, dacă aveam de ales.

– Dar, dacă nu sînteţi detectiv particular, cum o să puteţi? mă întrebă ea.

Am ridicat din umeri.

– Cît de greu poate fi? Pun cîteva întrebări, dau cîteva telefoane... Nu-i o operaţie pe creier.

Stătu un timp pe gînduri. Poate se întreba dacă să spună sau nu următoarele.

– Mai demult, aţi fost detectiv la oficiul şerifului.

N-aş fi fost mai şocată nici dacă-mi dădea în cap cu un ciocan. Eu, care nu voiam să-i vorbesc de sus unui copil. Nu-mi trecuse prin minte că Molly Seabright avea să dea fuga acasă şi să-şi facă propriile ei investigaţii online. Dintr-o dată, mă

simțeam goală, expusă în acel mod despre care tocmai mă convinsesem singură că era improbabil să se întîmple. Întrecută de o fată de doisprezece ani.

Mi-am mutat privirea.

– Ăla-i autobuzul tău?

Un autobuz de școală oprise la bordură, iar copiii se adunau lîngă el și urcau.

– Mă duc pe jos, răspunse ea înțepată. Am găsit un articol despre dumneavoastră în arhivele de la *"Post"*.

– Numai unul? Sînt dezamăgită.

– Mai multe.

– Okay, deci secretul meu necurat a ieșit la iveală. Am fost detectiv pentru Palm Beach County. Acum nu mai sînt.

Înțelese că nu trebuia să mai insiste. Mai înțeleaptă decît majoritatea oamenilor cu vîrste de trei ori cît a ei pe care-i cunoscusem.

– Trebuie să discutăm despre onorariu, spuse ea, pe un ton de afaceri.

– Voi lua suta pe care mi-ai oferit-o, și pe urmă mai vedem.

– Mă bucur că nu încercați să mă luați de sus.

– Tocmai am spus că iau o sută de dolari de la un copil. Mi se pare destul de josnic.

– Ba nu, n-aș crede, replică ea, privindu-mă cu ochii aceia prea serioși, măriți prin lentilele

ochelarilor à la Harry Potter; îmi întinse mîna. Vă mulțumesc că mi-ați acceptat cazul.

– Iisuse, mă faci să mă simt de parcă ar fi trebuit să semnăm un contract, am răspuns, strîngîndu-i mîna.

– În principiu, așa ar trebui. Dar am încredere în dumneavoastră.

– Și de ce să ai încredere în mine?

Simțeam că avea un răspuns, dar considera că mi-ar fi fost prea greu să-l înțeleg. Începeam să mă întreb dacă era într-adevăr de pe planeta noastră.

– De-aia, răspunse ea.

Răspunsul standard al unui copil pentru cineva care nu-i dă atenție.

– Voi avea nevoie de niște informații de la tine. O fotografie a lui Erin, adresa ei, marca și modelul mașinii, detalii din-astea.

În timp ce-i vorbeam, să aplecă, deschise fermoarul unui compartiment al ghiozdanului și scoase un plic de manila, întinzîndu-mi-l.

– O să le găsiți pe toate aici.

– Desigur.

Nici n-ar fi trebuit să mă mir.

– Și cînd te-ai dus la departamentul șerifului, cu cine-ai vorbit?

– Cu detectivul Landry. Îl cunoașteți?

– Știu cine e.

– A fost foarte nepoliticos și condescendent.

– Şi eu am fost la fel.

– Dumneavoastră n-aţi fost condescendentă.

Un Jaguar negru ieşi în marşarier din garajul familiei Seabright, cu un bărbat în costum la volan. Bruce Seabright, probabil. Coti în direcţia opusă şi se îndepărtă.

– Mama ta e acasă? am întrebat-o. Va trebui să vorbesc cu ea.

Ideea nu păru s-o încînte. Făcu o mutră aproape îngreţoşată.

– Se duce la serviciu la nouă. E agent imobiliar.

– Trebuie să discut cu ea, Molly. Şi cu tatăl tău vitreg. Pe tine n-am să te amestec. Am să le spun că sînt detectiv de asigurări.

Dădu din cap, cu aceeaşi expresie posomorîtă.

– Acum ar trebui să pleci la şcoală. Nu vreau să fiu arestată pentru instigare la delincvenţă juvenilă.

– Nu, replică ea, pornind înapoi spre casă, tîrîndu-şi în urmă ghiozdanul cu rotile. Cu toţii ar trebui să avem măcar atîta caracter.

* * *

Krystal Seabright vorbea la telefonul portabil, cînd Molly şi cu mine am intrat în casă. Se rezema de masa din hol, cu privirea într-o oglindă rococo

cu ramă ornamentală, încercînd să-şi lipească o geană falsă cu unghia lungă şi roz, în timp ce pălăvrăgea cu cineva depre o casă din Sag Harbour Court absolut fabuloasă. Nimeni n-ar fi bănuit că era mama lui Molly. Cunoscînd-o pe Molly mai întîi, poate că mi-aş fi imaginat-o pe mama ei ca pe o avocată în taior, o doctoriţă sau o fiziciană nucleară. Poate – dacă n-aş fi ştiut din proprie experienţă că părinţii şi copiii nu seamănă întotdeauna.

Krystal era o blondă platinată care se platinase o idee cam prea mult în cei treizeci şi ceva de ani ai ei. Părul îi era aproape alb şi arăta la fel de fragil ca vata de zahăr. Se farda o idee peste măsură. Costumul roz era o idee prea strîmt şi o idee prea ţipător, iar tocurile cui ale sandalelor, o idee prea înalte. Ne aruncă o privire cu coada ochiului.

– ...pot să-ţi faxez toate detaliile imediat ce ajung la birou, Joan. Dar trebuie neapărat s-o vezi cu ochii tăi ca s-o apreciezi just. Acum, în timpul sezonului, nu se mai găsesc case ca asta. Ai mare noroc c-a apărut.

Se întoarse dinspre oglindă şi se uită la mine, apoi la Molly, de parcă ar fi spus "Acum ce mai e?", dar îşi continuă conversaţia cu invizibila Joan, stabilind o întîlnire la unsprezece şi mîzgălind ceva într-o agendă dezordonată. În sfîrşit, închise telefonul.

– Molly? Ce s-a întîmplat? întrebă ea, privindu-mă pe mine.

– Dumneaei e doamna Estes, răspunse Molly. E detectiv.

Krystal se uită la mine de parc-aş fi fost teleportată de pe Marte.

– Ce zici că e?

– Vrea să te întrebe despre Erin.

Furia cuprinse faţa lui Krystal ca un foc de paie, aprinzînd-o pînă la rădăcinile firelor de păr.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Molly, nu-mi vine să cred c-aai fost în stare să faci una ca asta! Ce-oi fi avînd în cap?

Durerea din ochii lui Molly fu îndeajuns de acută ca s-o simt eu însămi.

– Ţi-am spus eu că s-a întîmplat ceva rău, insistă ea.

– Nu pot să cred ce chestii faci! strigă Krystal, fiind clar că enervarea contra fiicei sale mai mici nu era deloc o noutate. Slavă Domnului că Bruce nu-i aici.

– Doamnă Seabright, am intervenit, anchetez un caz de la centrul ecvestru, în care s-ar putea să fie implicată şi fiica dumneavoastră, Erin. Aş dori să vă vorbesc între patru ochi, dacă se poate.

Mă privi cu ochii holbaţi, încă furioasă.

– N-avem nimic de discutat. Habar n-am ce se întîmplă pe-acolo.

– Dar, mamă... începu Molly, încercînd cu disperare să-i trezească interesul.

Maică-sa o fulgeră cu o privire feroce.

– Dacă i-ai spus acestei femei cine ştie ce prostii, să ştii c-ai dat de dracu', domnişoară! Nu pot să cred, ce dificultăţi ne faci. De nimeni nu-ţi pasă, numai de tine.

Pe obrajii alminteri palizi ca aluatul ai lui Molly apărură două pete roşii. Părea gata să izbucnească în plîns.

– Sînt îngrijorată pentru Erin, spuse ea cu voce mică.

– Erin e ultima persoaană din lume pentru care ar avea cineva de ce să-şi facă griji, declară Krystal. Du-te la şcoală. Du-te! Afară cu tine! În clipa asta-s aşa de furioasă, că-mi vine să... Dacă întîrzii la şcoală, n-ai decît să rămîi în detenţie, după-amiază. Şi nu care cumva să mă suni!

Îmi venea s-o apuc pe Krystal Seabright de părul ei hiperplatinat şi s-o zgîlţîi pînă i-l smulgeam pe tot din cap.

Molly se întoarse şi ieşi, lăsînd uşa larg deschisă. Privind-o cum îşi trăgea după ea ghiozdanul pe rotile, mi se frîngea inima.

– Poţi să pleci şi dumneata după ea, se răsti la mine Krystal Seabright. Că de nu, chem poliţia.

M-am răsucit spre ea şi un moment n-am spus nimic, încercînd să-mi stăpînesc nervii. Îmi

aminteam de faptul că fusesem un ofițer de poliție îngrozitor la începutul carierei, pentru că-mi lipseau aptitudinile diplomatice necesare în situații casnice. Întotdeauna am fost de părere că unii oameni nu merită altceva decît să fie pocniți peste gură. Mama lui Molly făcea parte din această categorie.

Krystal, care avea și ea unele probleme cu autocontrolul, tremura ca un Chihuahua.

– Doamnă Seabright, nu știu la cît folosește, dar Molly n-are nici un amestec în povestea asta, am mințit eu.

– Nu zău? N-a încercat să-ți spună că sora ei a dispărut și că ar trebui să sunăm la poliție și la F.B.I. și la *"America's Most Wanted"*?

– Știu că pe Erin n-a mai văzut-o nimeni de duminică după-amiază. Nu sînteți îngrijorată?

– Insinuezi că nu-mi pasă de copiii mei?

Aceiași ochi holbați și afront îndelung exersat – întotdeauna un semn al respectului scăzut față de sine.

– Nu insinuez nimic.

– Erin e adultă. Cel puțin, așa crede ea. A vrut să trăiască singură, să-și vadă de ale ei.

– Deci, nu știți că lucra pentru un om care a fost implicat în planuri de fraudare a agențiilor de asigurări?

Mă privi nedumerită.

– Păi lucrează pentru un antrenor de cai. Molly așa mi-a spus.

– Cu Erin n-ați vorbit?

– Cînd a plecat de-acasă, a spus foarte clar că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu mine. Se plictisea prea mult, să aibă o viață civilizată, într-o casă omenească. După tot ce-am făcut pentru ea și sora ei...

Se duse la masa din hol, își aruncă o privire în oglindă, apoi deschise poșeta Kate Spade roz cu portocaliu și scoase o țigară și o brichetă îngustă, pornind spre ușa de la intrare, rămasă deschisă.

– Am muncit ca o roabă, am făcut atîtea sacrificii... continuă, vorbind mai mult sau mai puțin de una singură, ca și cum s-ar fi simțit mai bine portretizîndu-se pe sine însăși ca pe eroina povestirii; își aprinse țigara și suflă fumul afară. Numai necazuri ne-a făcut, încă din noaptea cînd am conceput-o.

– Tatăl lui Erin locuiește prin apropiere? Poate s-o fi dus să stea un timp la el?

Krystal izbucni într-un rîs lipsit de umor, fără să mă privească.

– Aiurea! N-ar fi făcut una ca asta.

– Tatăl ei unde-i?

– De unde să știu eu? N-am mai auzit de el de cincisprezece ani.

– Știți ce prieteni are?

– Ce vrei cu ea? mă întrebă. Acum ce-a mai făcut?

– Nimic, din cîte ştiu eu. S-ar putea doar să aibă nişte informaţii. Aş dori doar să-i pun cîteva întrebări în legătură cu omul pentru care lucra. A mai avut probleme în trecut?

Se aplecă pe uşă afară, trase încă un fum, cu sete, şi-l suflă spre o tufă de ibisc.

– Nu văd cu ce te privesc pe dumneata problemele mele de familie.

– A avut vreodată ceva ce-a face cu drogurile?

Întoarse brusc capul spre mine.

– Deci, asta era? S-a înhăitat cu traficanţii de droguri? Dumnezeule, atîta-mi mai trebuia!

– Mă interesează să aflu unde s-a dus, am răspuns. Întîmplător, dispariţia lui Erin a coincis cu moartea unui cal foarte valoros.

– Crezi c-a omorît un cal?

Aveam senzaţia că-mi crăpa capu-n două. Krystal părea preocupată de oricine, numai de fiica ei nu.

– Vreau doar să-i pun cîteva întrebări despre şeful ei. Aveţi idee unde s-ar fi putut duce?

Ieşi din casă, scutură scrumul într-o jardinieră şi reveni.

– Nu le prea are pe-astea cu responsabilitatea. Crede că a fi adultă înseamnă să poată face tot ce-i

trăsneşte prin cap. O fi fugit la South Beach, cu vreun băiat.

– Are vreun prieten?

Se încruntă, privind spre pardoseala antreului. În jos, şi la dreapta: mintea.

– De unde să ştiu eu? Nu vine să-mi dea raportul.

– Molly a spus că n-a putut-o găsi la telefonul celular.

– Molly...!

Trase din ţigară şi încercă să vînture cu mîna fumul spre stradă.

– Molly are doişpe ani.

– Cred că Molly are motive să fie îngrijorată, doamnă Seabright. Şi mai cred că ar fi bine să vă duceţi la Oficiul Şerifului şi să completaţi un raport de dispariţie de persoană.

Krystal Seabright mă privi îngrozită – nu de gîndul că fiica ei ar fi putut cădea victima unei ticăloşii, ci la ideea că cineva din Binks Forest ar fi trebuit să completeze un raport la poliţie. Ce-aveau să spună vecinii?

– Erin n-a dispărut, insistă ea. Doar s-a... dus undeva, atîta tot.

Un băiat adolescent ieşi pe o uşă, în holul de la etaj, şi coborî tropăind scara. Părea să aibă vreo şaptesprezece, optsprezece ani, şi era mahmur. Pămîntiu la faţă şi posac, cu păr brunet ale cărui

vîrfuri platinate stăteau zbîrlite în smocuri murdare. Tricoul arăta de parcă ar fi dormit cu el şi chiar mai rău decît atît. Nu semăna nici cu Krystal, nici cu fiicele ei. Am presupus că era fiul lui Bruce Seabright şi m-am întrebat de ce Molly nu-mi spusese nimic despre el.

Krystal înjură printre dinţi şi-şi aruncă pe furiş ţigara afară. Ochii băiatului îi urmăriră mişcarea, apoi reveniră la ea. O prinsese.

– Chad? Ce-i cu tine acasă?

O voce cu totul nouă. Nervoasă. Servilă.

– Nu te simţi bine, iubitule? Credeam că te-ai dus la şcoală.

– Sînt bolnav, răspunse el.

– A... Aha... Ăă... Vrei să-ţi fac nişte pîine prăjită? îl întrebă, veselă. Trebuie să mă duc la birou, dar ţi-aş putea prăji puţină pîine.

– Nu, mersi.

– Aseară ai stat pînă foarte tîrziu, continuă Krystal, suav. Probabil că eşti doar nedormit, atîta.

– Poate.

Chad îmi aruncă o privire şi se îndepărtă, cu umerii pleoştiţi.

Încruntîndu-se la mine, Krystal spuse încet:

– Ascultă, n-avem nevoie de dumneata. Pleacă şi gata. O s-apară ea, Erin, cînd o să aibă nevoie de ceva.

– Ce-i cu Erin? întrebă Chad.

Revenise în hol, cu o sticlă de Cola de doi litri în mînă. Micul dejun al campionilor.

Krystal Seabright închise ochii, pufnind zgomotos.

– Nimic. Doar... Nimic. Du-te şi te culcă la loc, scumpule.

– Trebuie să-i pun cîteva întrebări despre omul pentru care lucrează, i-am spus eu băiatului. Întîmplător, ştii unde aş putea s-o găsesc?

Ridică din umeri, scărpinîndu-şi pieptul.

– Îmi pare rău, n-am văzut-o.

În timp ce vorbea, pe alee apăru din nou Jaguar-ul negru. Krystal făcu o mutră panicată. Chad dispăru pe un culoar. Omul despre care presupuneam că era Bruce Seabright coborî din maşină şi veni spre uşa deschisă, cu pas hotărît. Era îndesat, cu păr rar lins pe spate şi o expresie lipsită de umor.

– Iubitule, ai uitat ceva? îl întrebă Krystal, folosind acelaşi ton pe care i se adresase lui Chad – de slujnică zeloasă.

– Dosarul Fairfields. În dimineaţa asta mi-a venit o negociere majoră pentru proprietatea aia, şi n-am dosarul la mine. Ştiu că l-am pus pe masa din sufragerie. Cred că tu l-ai mutat de-acolo.

– Nu, n-aş crede... N-am...

– De cîte ori trebuie să-ţi spun, Krystal? Nu te mai atinge de dosarele mele de afaceri.

În glasul lui se simțea o condescendență care n-ar fi putut să fie considerată abuzivă – dar era, într-un mod subtil, insidios.

– Îmi... îmi pare rău, iubitule, se bîlbîi femeia. Stai... mă duc să ți-l găsesc...

Bruce Seabright mă privi cu o undă de prudență în ochi, ca și cum ar fi bănuit că puteam avea un permis de a solicita donații în scopuri de caritate.

– Vă rog să mă scuzați că v-am întrerupt, spuse el politicos. Trebuie să ajung la o întîlnire foarte importantă.

– Mi-am dat seama. Elena Estes, m-am prezentat eu, întinzîndu-i mîna.

– Pe Elena o interesează un condomeniu în Sag Harbor, se grăbi Krystal să-i explice, privindu-mă cu o undă de disperare în ochi, pentru a-mi implora complicitatea.

– De ce să-i arăți o casă de-acolo, iubito? o întrebă el. În cartierul acela, valorile proprietăților nu vor face decît să scadă. Ar trebui să-i arăți ceva din Palm Groves. Trimite-o la sediu. Pune-o pe Kathy să-i arate un model.

– Da, desigur, murmură Krystal, înghițind gălușca și lăsîndu-l să-i sufle vînzarea de sub nas. Mă duc să-ți găsesc dosarul ăla.

– Îl caut eu, iubito. N-aș vrea să scapi ceva din el.

Un obiect de pe prag îi atrase atenția. Se aplecă și ridică mucul de țigară pe care-l aruncase Krystal. Ținîndu-l între două degete, parcă într-o pensetă, se uită la mine.

– Mă scuzați, dar fumatul nu e permis pe proprietatea mea.

– Îmi pare rău, am răspuns, luîndu-i chiștocul. E un obicei prost.

– Da, așa este.

Intră în casă să-și găsească dosarul rătăcit. Krystal își freecă fruntea, cu privirea în jos, spre sandalele o idee cam prea țipătoare, clipind din ochi ca și cum abia și-ar fi stăpînit lacrimile.

– Pleacă, te rog, șopti ea.

Am înfipt chiștocul în jardinieră și am plecat. Ce i-aș mai fi putut spune unei femei care era atît de timorată de soțul ei autoritar, încît mai degrabă și-ar fi abandonat propriul copil, decît să-l nemulțumească?

În repetate rînduri, de cînd mă știu, am constatat că oamenii sînt uluitori – și rareori în sens bun.

CAPITOLUL 5

Nu cunoaştem niciodată calitatea vieţii altcuiva, deşi rareori rezistăm ispitei de a emite supoziţii şi judecăţi. Multe femei ar fi privit situaţia lui Krystal Seabright prin prisma distanţei şi ar fi presupus că se ajunsese. Casă mare, maşină scumpă, carieră în afacerile imobiliare, soţ antreprenor. Dă bine, pe hîrtie. Povestea avea chiar şi un element din Cenuşăreasa: mamă celibatară, cu două fete, salvată de greutăţile vieţii, etcetera, etcetera.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru oamenii aparent bine chivernisiţi care erau proprietarii celor patru mii de cai scumpi de la centrul ecvestru. Şampanie şi caviar la gustarea zilnică. În fiecare casă cîte o cameristă, în fiecare garaj cîte un Rolls.

Adevărul era mult mai multicolor şi mai puţin mirific. Existau povestiri personale pline de mici întorsături neplăcute ale intrigii: incertitudini şi infidelităţi. Existau oameni care veneau în Florida mînaţi de un vis şi strîmtoraţi, punînd deoparte ban cu ban tot anul ca să poată împărţi un condomeniu ieftin cu încă doi călăreţi, să ia cîteva lecţii de la un antrenor de renume, şi să-şi arate calul mediocru

publicului anonim din zona amatorilor, numai de dragul sportului. Existau profesionişti de categoria a doua, cu cîte două ipoteci pe fermele din East Buttcrack, care se învîrteau pe lîngă marile grajduri, sperînd să agaţe unul, doi clienţi adevăraţi. Existau dealeri ca Van Zandt: hiene adulmecînd la adăpătoare, în căutarea prăzilor vulnerabile. Viaţa de lux are mule nuanţe cenuşii pe sub pojghiţa aurie. Iar acum, sarcina mea oficială era de a dezgropa cîteva dintre aceste filoane insalubre.

M-am gîndit că n-ar strica să-mi petrec cît mai mult timp posibil pe lîngă grajdul lui Jade, înainte ca vreo persoană din anturajul lui să intre la toaletă cu un număr din *"Sidelines"* şi să iasă cu o revelaţie. Îmi petrecusem destul timp lucrînd sub acoperire la narcotice ca să ştiu că riscul era minor, dar exista totuşi. Oamenii văd ceea ce sînt programaţi să vadă, rareori se uită după altceva. Oricum, viaţa unui poliţist sub acoperire nu e niciodată scutită de teama demascării. Se poate întîmpla în orice clipă, şi cu cît e mai avansată treaba, cu atît cade mai prost momentul.

Staregia mea de lucru sub acoperire fusese întotdeauna aceea de a aduna cît mai multe informaţii posibil şi cît mai repede posibil; de a-mi schiţa imaginea în linii rapide şi apăsate. Să orbesc prada, s-o atrag lîngă mine, apoi s-o ameţesc cu-o

directă şi să dispar. Superiorii mei de la oficiul şerifului îmi priviseră chiorîş metodele, pentru că era un stil împrumutat mai degrabă de la escroci decît de la poliţişti. Dar rareori fuseseră nemulţumiţi de rezultate.

Cu permisul de parcare al lui Sean încă agăţat de oglindă, am trecut pe lîngă paznicul de la poartă şi am intrat în vîrtejul schimbului de zi al terenurilor de prezentare din Wellington. Se vedeau cai pretutindeni, oameni pretutindeni, maşini pretutindeni, căruciore de golf pretutindeni. Tocmai avea loc o paradă, care avea să dureze duminică toată ziua. Cai şi ponei săreau peste obstacole, în vreo şase arene de concurs. Haosul acţiona în favorea mea, ca şi cum aş fi jucat alba-neagra într-un colţ din Times Square. E greu să urmăreşti bila cînd eşti în mijlocul unui circ.

Am parcat în spaţiul al doilea, am tăiat-o pe lîngă hambarele permanente şi clinica veterinară, am ocolit standurile de concesionare şi am ajuns pe Fifth Avenue în versiunea terenului de prezentare: un şir de ateliere mobile şi buticuri scumpe, în rulote pe cinci roţi. Bijuterii la comandă, croitorie la comandă, negustori de antichităţi, tonete de monograme, tarabe cu cappuccino. M-am oprit pe la două buticuri ca să-mi aleg recuzita pentru rolul de diletantă. Imaginea e totul.

Am cumpărat şi mi-am pus pe cap o pălărie de pai cu boruri largi şi panglică neagră. Bărbaţii nu iau niciodată în serios femeile cu pălărie. Mi-am ales două bluze de mătase şi fuste-şal lungi, făcute din sariuri vechi. M-am asigurat că vînzătoarele se întreceau pe sine cu ambalajele, astfel încît sacoşele să dea pe din afară de pline ce erau. Am mai cumpărat o pereche de sandale nepractice şi nişte brăţări trendy, şi mi le-am pus. Cînd am considerat că arătam destul de frivolă, am pornit în căutarea lui Don Jade.

La grajduri, nu se zărea nici urmă de el, nici de Paris Montgomery. Un guatemalez subnutrit mătura într-o boxă, cu capul în piept, încercînd să nu atragă atenţia, în caz că printre vizitatori se nimerea şi un agent de la imigrări ilegale. Faţada altei boxe fusese demontată, pentru a forma un salon de ţesălat. Înăuntru, o fată supraponderală cu un maiou prea decoltat se căznea să perie un cal sur rotat. Fata avea ochii înguşti şi răi ai cuiva care acuză pe toată lumea, numai pe sine nu, că s-a născut fără noroc. Am zărit-o privindu-mă pieziş, cu o mutră acră.

Mi-am dat capul pe spate, uitîndu-mă la ea pe sub borul ridicol al pălăriei.

– O caut pe Paris. E pe-aici?

– O călăreşte pe Park Lane în arena de instructaj.

– Don e cu ea?

Don, vechiul meu amic.

– Mda.

Şi ce voiam să zic cu asta?

– Iar dumneata eşti...?

Păru surprinsă că mă deranjam s-o întreb, apoi suspicioasă, apoi hotărîtă să profite de ocazie.

– Jill Morone. Sînt grăjdăriţa şefă a domnului Jade.

După cum arăta, era doar grăjdăriţa domnului Jade şi nimic mai mult, iar felul anemic cum mînuia peria arăta că pînă şi această funcţie era definită cu multă îngăduinţă.

– Serios? Atunci trebuie c-o cunoşti pe Erin Seabright.

Reacţiile fetei erau atît de lente, încît creierul ei s-ar fi putut să funcţioneze după alt fus orar. Îi vedeam fiecare gînd tîrîndu-i-se greoi prin minte, în timp ce încerca să aleagă un răspuns. Îşi trecu peria peste umărul surului. Calul ciuli urechile şi-şi rostogoli un ochi spre ea.

– Nu mai lucrează aici.

– Ştiu. Mi-a spus Paris. Ştii cumva unde s-a dus? Un prieten al meu voia s-o angajeze.

Jill ridică din umeri, cu privirea lunecîndu-i într-o parte.

– Nu ştiu. Paris zicea că s-a dus la Ocala.

– Nu eraţi prietene, cred. Vreau să zic, nu pari să ştii prea multe.

– Ştiu că nu era o grăjdăriţă prea bună.

Rîde ciob de oală spartă.

– Şi să înţeleg că dumneata eşti? am întrebat-o. Te-ar interesa să te transferi?

Păru încîntată de sine, ca şi cum ar fi avut un mic secret ştrengăresc.

– A, nu. Domnul Jade se poartă foarte frumos cu mine.

Domnul Jade probabil că abia dacă-i ştia numele – doar dacă nu era ultimul lui alibi, lucru de care mă îndoiam. Bărbaţii ca Don Jade vor fete drăguţe şi folositoare. Jill Morone nu era nici una, nici alta.

– Bravo ţie, am spus. Sper c-ai să-ţi mai poţi păstra slujba, după toată dandanaua aia cu Stellar.

– N-am fost eu de vină.

– Moare un cal aşa, pe nepusă masă. În circumstanţe suspecte. Proprietarii devin nervoşi, încep să dea telefoane la alţi antrenori... Afacerile pot intra rapid în declin.

– A fost un accident.

Am ridicat din umeri.

– Ai văzut cînd s-a întîmplat?

– Nu. Da' eu l-am găsit, recunoscu ea, cu o lucire ciudată de mîndrie în ochii ei ca două bobiţe; şansa celebrităţii; putea ieşi la arlechinul unei

rampe, pentru vreo săptămînă şi ceva. Zăcea acolo cu picioarele întinse. Şi avea ochii deschişi. Am crezut că lenevea doar, aşa că l-am plesnit peste fund ca să se scoale. Şi am văzut că era mort.

– Dumnezeule! Îngrozitor!

Am privit în lungul şirului de boxe ale lui Jade – cam o duzină, poate puţin mai multe – fiecare cu cîte un ventilator în afara zăbrelelor din faţă.

– Dacă stau bine să mă gîndesc, mă mir că mai folosiţi ventilatoarele...

Ridică iar din umeri, dînd încă de două ori cu peria peste părul surului.

– E cald. Ce să facem?

Calul o aşteptă să facă un pas înapoi, apoi o plesni cu coada. Îl lovi în coaste cu peria.

– N-aş vrea să fiu eu persoana care a lăsat din neatenţie cablul ăla să atîrne în boxa lui Stellar, am spus. Un asemenea grăjdar ar trebui să se lase de meserie. Aş avea eu grijă în sensul ăsta, să am un cuvînt de spus.

Ochişorii de pe faţa ei păstoasă se umplură iar de răutate.

– Nu eu aveam grijă de el. Era al lui Erin. Acum vedeţi ce fel de grăjdăriţă era? Să fi fost eu în locul domnului Jade, o omoram.

Poate c-o fi şi făcut-o, mi-am spus, în timp ce ieşeam din cort.

Am zărit-o pe Paris Montgomery la o oarecare distanţă, în arena de intructaj, cu coada-de-cal aurie săltîndu-i şi ochelarii de soare la ochi, în timp ce-şi mîna calul peste o serie de obstacole. Poezie în mişcare. Don Jade stătea pe margine, filmînd-o cu o cameră video, în timp ce un bărbat înalt, slăbănog şi roşu la faţă şi la păr îi vorbea cu gesturi furioase. Arăta ca un Howdy Doody uriaş şi nevricos. M-am apropiat de ei, părînd atentă la caii din jur.

– Dacă apare cel mai mic semn suspect în rezultatele testelor, Jade, ai să fii pus sub acuzare! spunea în gura mare roşcovanul, fie fără să-i pese, fie vrînd anume să atragă atenţia tuturor celor din jur. Nu-i vorba doar dacă General Fidelity plăteşte sau nu. Şi-aşa ţi-a mers prea mult cu porcăriile astea. E timpul să le pună cineva punct.

Jade nu spunea absolut nimic, nici cu furie, nici ca să se apere. Nici măcar nu se întrerupea din filmat. Era un om compact, cu antebraţele musculose ale unui călăreţ profesionist. Profilul lui părea gravat pe o monedă romană. Să tot fi avut între treizeci şi cinci de ani şi cincizeci, şi cred că la fel avea să se spună despre el şi după şaptezeci de ani.

Îşi privi asistenta trecînd cu Park Lane peste o combinaţie de obstacole, şi se încruntă cînd calul îşi lovi gleznele din faţă, doborînd o stinghie. În timp ce Paris trecea în trap vioi prin dreptul lui,

ridică ochii spre ea şi-i strigă vreo două indicaţii pentru a face iapa să-şi strîngă mai bine crupa sub ea cînd îşi lua avînt.

Celuilalt nu părea să-i vină a crede că ameninţările lui nu primiseră nici un răspuns.

– Mare figură eşti, Don. Nici măcar nu te deranjezi să negi?

Jade nu-l privi nici acum.

– De ce să mă deranjez, Michael? Nu vreau să mai fiu acuzat şi de infarctul tău, pe lîngă toate celelalte.

– Ticălos încrezut ce eşti! Încă mai crezi să poţi face oamenii să te pupe-n fund, convinşi că miroase a trandafiri.

– O fi şi mirosind, Michael, replică Jade calm, privindu-şi în continuare calul. N-ai să ştii niciodată adevărul, fiindcă nu vrei. Nu vrei să fiu nevinovat. Îţi place prea mult să mă urăşti.

– Nu-s tocmai singurul.

– Ştiu. Iar am devenit distracţie naţională. Dar asta nu schimbă faptul că sînt nevinovat.

Îşi frecă ceafa arsă de soare, se uită la ceas şi oftă.

– Ajunge pentru ziua de azi, Paris, strigă el, închizînd camera video.

– Am să-l sun pe doctorul Ames, spuse celălalt. Dacă aflu că ai relaţii la laboratorul ăla...

– Dacă Ames îţi spune ceva despre Stellar, îl las fără licenţă, îl întrerupse calm Jade. Nu c-ar avea ce să-ţi spună.

– A, sînt sigur că e o întreagă poveste. Cu tine, mereu e aşa. De data asta, cu cine mai erai în pat?

– Şi dacă eram cu cineva, nu te priveşte pe tine, Michael.

– Am eu grijă să mă privească.

– Eşti obsedat, declară Jade, întorcîndu-se spre grajduri, în timp ce Paris se apropia călare pe Park Lane. Dac-ai munci cu tot atîta energie cîtă consumi ca să mă urăşti pe mine, poate chiar s-ar alege ceva de capul tău. Acum, dacă mă scuzi, Michael, mai am şi treabă.

Chipul lui Michael se schimonosi ca o mască pistruiată.

– N-o să mai ai multă vreme, dacă-i după mine.

Jade se îndepărtă spre hambar, nepărînd afectat de convorbire. Adversarul lui rămase pe loc un moment, gîfîind, cu o expresie dezamăgită. Apoi se răsuci pe călcîie şi plecă.

– Urîtă treabă, am comentat.

Tomas Van Zandt stătea la nici zece paşi de mine. Urmărise pe furiş schimbul de replici dintre cei doi, prefăcîndu-se că-i privea şi pe ceilalţi cai din arenă, ca pe mine. Îmi aruncă o privire indiferentă şi dădu să plece.

– Credeam că bărbații din Belgia sînt fermecători, după cum se zice...

Se opri brusc şi mă privi din nou, recunoscîndu-mă încet.

– Elle! Ia uite la ea!

– Mă pricep la curățenie, cum se spune în parcarea de rulote.

– Tu n-ai fost niciodată într-o parcare de rulote! pufni el, privindu-mi pălăria şi costumația.

– Cum să nu fi fost? Odată, am dus o cameristă acasă cu maşina, am spus, după care am arătat cu capul spre bărbatul cu care se certase Jade. Ăla cine-i?

– Michael Berne. Un mare smiorcăit.

– E proprietar, sau ceva?

– Da.

– Aha... Ăştia de la sărituri sînt aşa de dramatici. În fundătura mea ecvestră, nu se întîmplă niciodată lucruri atît de interesante.

– Atunci, poate-ar trebui să-ți vînd un săritor, propuse Van Zandt, privindu-mi sacoşele de cumpărături şi calculîndu-mi în minte limitele credit cardului.

– Nu ştiu dacă sînt gata pentru aşa ceva. Pare o adunătură destul de dură. Şi-n plus, nu cunosc nici un antrenor.

Mă luă de braț, ca un gentleman curtenitor.

– Vino. Să-ți fac cunoştință cu Jade.

– Grozav, am răspuns, privindu-l cu coada ochiului. Pot să cumpăr un cal şi să încasez asigurarea. Doi iepuri dintr-un foc.

Ca şi cum aş fi apăsat pe un comutator, chipul afabil al lui Van Zandt deveni furtunos; ochii săi cenuşii erau acum reci ca Marea Nordului, şi îngrozitor de amenințători.

– Nu spune asemenea prostii, se răsti el.

M-am îndepărtat cu un pas.

– A fost o glumă.

– Cu tine, toate sînt glume, remarcă el dezgustat.

– Iar dacă nu ştii de glumă, Van Zandt, am replicat, te bag în mă-ta.

L-am privit cum se chinuia să-l îndese pe Mr. Hyde la loc în cutie. Starea de spirit i se schimbase atît de repede, încît nu-mi venea să cred că nu-l atinsesem într-un punct sensibil.

Îşi frecă gura cu o mînă, făcînd un gest nervos.

– În regulă. A fost o glumă. Ha, ha, făcu el, încă vizibil furios; porni spre cort. Las-o-ncolo. Vino cu mine.

Nu m-am mişcat.

– Nu vin. Prezintă-ți scuzele.

– Ce?

Mă privi neîncrezător.

– Nu fi tîmpită.

– Ține-o tot așa, că-i bine, Van Zandt. Sînt proastă, *și* tîmpită, și mai cum?

Mușchii feței îi tresăriră. Voia să-mi spună cățea, sau și mai rău. I se citea în ochi.

– Scuzele, am insistat.

– N-ar trebui să faci o glumă ca aia. Hai odată.

– Iar dumneata ar trebui să-ți prezinți scuzele, am replicat, fascinată să văd că părea incapabil să-și ceară iertare, și uimită că totuși mai insistam.

– Ești încăpățînată.

Am rîs scurt, zgomotos.

– *Eu* sînt încăpățînată?

– Da. Acum vino.

– Nu-mi da ordine ca unui cal pe care-l porți de colo-colo, am obiectat. Poți să-ți prezinți scuzele, sau să mă pupi în fund.

Am așteptat, pregătită pentru o explozie, nesigură de ceea ce avea să se întîmple în continuare. Van Zandt se uită la mine, apoi își mută privirea, iar cînd întoarse din nou capul, zîmbea de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Ești o tigroaică, Elle! Îmi place. Ai caracter.

Dădu din cap, dintr-o dată enorm de mulțumit.

– E foarte bine.

– Mă bucur nespus că ești de acord.

Chicoti și mă luă iar de braț.

– Să mergem. Am să te prezint lui Jade. O să-i placi.

– Dar el o să-mi placă mie?

Nu-mi răspunse. Puțin îi păsa lui ce-mi plăcea și ce nu-mi plăcea. Era fascinat că-l sfidasem. Nu mă îndoiam că i se întîmpla destul de rar așa ceva. Majoritatea clienților lui americani trebuia să fi fost femei bogate pe ai căror bărbați și amanți nu-i interesau caii. Femei care-i acordau un credit nemeritat numai fiindcă era european și le dădea atenție. Femei nesigure, care puteau fi fermecate și manipulare ușor, impresionate de cîteva cunoștințe, de puțină eleganță continentală, și de un orgoliu cît toate zilele, cu accent străin.

Văzusem cu ochii mei fenomenul, de multe ori, de-a lungul anilor. Femeile flămînde după atenție și aprobare puteau face multe prostii, inclusiv să se despartă de mari sume de bani. Aceasta era clientelaa care-i îmbogățea pe dealerii lipsiți de scrupule. Clientela care-i făcea pe de-alde Van Zandt să rîdă pe la spate de "americanii ăștia tîmpiți".

Van Zandt ieși, urmat de Jill grăjdărița, tocmai cînd intram pe culoar. Van Zandt se răsti la fată să fie atentă pe unde mergea, bombănind aproape neauzit – *aproape* – "vacă idioată", în timp ce iapa o trăgea după ea.

– D.J., de ce nu poți tu să găsești și fete care au creier în cap? întrebă el cu voce tare.

Jade stătea în uşa deschisă a unei boxe drapată cu verde şi împodobită cu panglicile cocardelor cîştigate la prezentările recente. Bea calm dintr-o Cola dietetică.

– Asta-i un fel de şaradă?

Van Zandt stătu o clipă să înţeleagă poanta, apoi rîse.

– Da – o întrebare încuietoare.

– Mă scuzaţi, am intervenit eu politicos, dar dau cumva impresia că stau aici cu un penis?

– Nu, replică Paris Montgomery, ieşind din boxă. Cu două cariciuri.

Van Zandt scoase un mîrîit gutural, dar se prefăcu amuzat.

– Iute de limbă mai eşti, Paris!

Montgomery îşi afişă zîmbetul cît toate zilele.

– La fel zic şi băieţii.

Umor de înaltă clasă. Jade nu le dădea atenţie. Se uita la mine. I-am susţinut privirea, întinzîndu-i mîna.

– Elle Stevens.

– Don Jade. Eşti prietenă cu personajul ăsta? se interesă el, arătînd cu capul spre Van Zandt.

– Nu-s eu de vină. Şansa a făcut să ne cunoaştem.

Colţul gurii lui Jade tresări în sus.

– Ei, cînd e vorba de şansă, Tomas e primul care să profite.

Van Zandt se bosumflă.

– Nu-s eu omul care s-aştepte să-i bată şansa la uşă. Mă duc şi-o invit, politicos. Iar şansa asta a venit să-ţi fure grăjdăriţa, adăugă, arătîndu-mă pe mine.

Jade îl privi nedumerit.

– Pe aia drăgălaşă, preciză Van Zandt. Blonda.

– Erin, adăugă şi Paris.

– A, cea care a plecat, remarcă Jade, continuînd să mă privească.

– Da, am spus eu. Se pare că mi-a luat-o cineva înainte.

Nu avu nici un fel de reacţie. Nu-şi mută privirea, nici nu încercă să-şi exprime tristeţea că fata plecase. Nimic.

– Mda, glumi Paris. Elle şi cu mine vom înfiinţa un grup de sprijin pentru oamenii fără grăjdari.

– De ce-ai venit s-o cauţi tocmai pe Erin? întrebă Jade. Nu avea prea multă experienţă.

– Lucra bine, Don, o apără Paris. Aş lua-o înapoi fără să stau pe gînduri.

– O prietenă a unei prietene a auzit că ar fi interesat-o o schimbare, i-am spus eu lui Jade. Iar acum, că a început sezonul, nu prea putem face mofturi, nu?

– Asta cam aşa e. Ai cai aici, Elle?

– Nu, deşi Z. aici de faţă încearcă să remedieze situaţia.

– V., mă corectă Van Zandt.

– Îmi place mai mult Z., am spus eu. Am să te numesc Z. de-acum încolo.

Van Zandt rîse.

– Ai grijă cu asta, Jade! E o tigroaică!

Jade nu-şi luase ochii de la mine. Privea dincolo de pălăria ridicolă şi ţinuta şue. Nu s-ar fi lăsat uşor dus de nas. Am constatat că nici eu nu voiam să-mi mut privirea de la el. Magnetismul vibra în jurul lui ca un curent electric. Aveam impresia că-l puteam simţi atingîndu-mi pielea. Mă întrebam dacă şi-l putea controla – dacă putea să-l închidă şi să-l deschidă, cum voia. Probabil. Don Jade nu supravieţuise atîta vreme fără să aibă talent.

Mă întrebam dacă mă puteam ridica la înălţimea lui.

Înainte de a răspunde la această întrebare, în imagine apăru un pericol iminent.

– Dumnezeule din ceruri! Cine-i sadicul care mi-a pus cursul la ora asta indecentă?

Stăpînul lui Stellar: Monte Hughes al III-lea, pentru prieteni şi acoliţi Trey. Playboy din Palm Beach. Desfrînat şi beţiv. Prima mea mare pasiune pe vremea cînd eram tînără şi rebelă, şi credeam că

playboyii desfrînaţi şi beţivi erau romantici şi interesanţi.

Ochelarii de soare îi ascundeau ochii – injectaţi, fără îndoială. Părul tuns à la Don Johnson din *"Miami Vice"* îi era argintiu şi răvăşit de vînt.

– De fapt, cît e ceasul? întrebă el, cu un zîmbet strîmb. În ce zi sîntem?

Era beat sau drogat – sau şi una, şi alta. Întotdeauna era aşa. Probabil că sîngele lui avea un nivel permanent de alcool, după atîţia ani de chefuri. Trey Hughes: beţivul vesel, sufletul oricărei petreceri.

Am rămas absolut nemişcată în timp ce venea spre noi. Nu prea riscam să mă recunoască. Fusesem o fetişcană ultima dată cînd mă văzuse – cu douăzeci de ani în urmă – iar termenul "creier la saramură" nu indica nici un fel de conservare. N-aş fi putut spune că mă cunoscuse cu adevărat, deşi flirtase cu mine de cîteva ori. Ţin minte că fusesem foarte impresionată, fără să ştiu că Trey Hughes flirta cu orice tinerică drăguţă care-i tăia calea.

– Paris, scumpo, de ce-mi fac asta? întrebă el, sărutînd-o pe obraz.

– E o conspiraţie, Trey.

Rîse. Glasul îi era aspru şi cald, de la excesul de whisky şi ţigări.

– Mda, credeam că sînt paranoic, şi pe urmă a reieşit că într-adevăr toată lumea îşi pusese-n cap să mi-o facă.

Era îmbrăcat de călărie, cu pantaloni bej, cămaşă şi cravată. Avea geanta agăţată pe umăr. Pentru mine, arăta exact la fel ca în urmă cu douăzeci de ani: atrăgător, semicentenar şi autoagresat. Desigur, pe-atunci avea doar o treime de centenar. Orele prea îndelungate la soare îi bronzaseră şi-i ridaseră faţa, şi încărunţise prematur – o trăsătură de familie. Pe vremuri, mi se păruse cutezător şi sofisticat. Acum nu mai părea decît jalnic.

Se aplecă şi privi spre mine, pe sub borul pălăriei.

– Ştiam eu că trebuie să fie o persoană aici, dedesubt. Sînt Trey Hughes.

– Elle Stevens.

– Te cunosc?

– Nu, n-aş crede.

– Slavă Domnului. Mereu spun că nu uit niciodată o faţă frumoasă. Mă făcuseşi să cred că poate încep să iau virusul senilităţii.

– Trey, creierul tău e prea îmbibat în alcool ca să mai supravieţuiască vreun virus, comentă sec Jade.

Hughes nici nu se uită la el.

– De ani de zile le spun oamenilor: beau în scopuri medicinale. Poate că în sfîrşit începe să dea roade. Nu mă lua în seamă, scumpo, îmi spuse. Nici eu nu mă iau vreodată.

– Sînt o mutră nouă, l-am întrerupt, aproape amuzată de umorul propriei mele replici. Ai fost vreodată la Cleveland?

– Dumnezeule, nu! Ce să caut acolo?

– Mi-a părut rău cînd am auzit despre Stellar.

– A, mda, mă rog... murmură el evaziv, cu un gest indiferent. Se mai întîmplă. Nu, Donnie?

Întrebarea era cu subînţeles. Nici acum nu se uita la Jade.

Acesta ridică din umeri.

– Ghinion. Aşa-i cu caii.

C'est la vie. C'est la mort.

Asta-i viaţa. Asta-i moartea.

– Dumnezeu să-i ţină pe-ăia de la Golam, continuă Hughes, ridicînd un pahar imaginar. Cu condiţia să scuipe mălaiu'.

Din nou, în cuvintele lui se simţea ceva acid, dar Jade nu părea afectat.

– Cumpără calul belgian, spuse Van Zandt. Şi pe urmă, ai să spui: care Stellar?

Hughes rîse.

– Nu-ţi ajunge că ţi-am dat Mercedes-ul, acum îmi mai cheltuieşti şi banii încă înainte să-mi intre-n buzunar, V.?

– Mi se pare cel mai înțelept, din cîte te cunosc, prietene.

– Toate lovelele mele intră-n hambarul cel nou, spuse Hughes. Casa de Money Pit.

– La ce bun un grajd de fițe, dacă n-ai ce să bagi în el? i-o întoarse Van Zandt.

– Las-că vine cineva ca domnul Jade aici de față c-un camion plin de clienți să-mi plătească ipoteca şi să-mi cumpere o şalupă nouă, replică Hughes. Aşa, ca la jumate din Wellington.

Destul de adevărat. Mulți wellingtonieni plăteau o ipotecă pe un an cu chirile exorbitante pe care le cereau pentru cele trei, patru luni de iarnă cît stăteau străinii în oraş.

– Trey, treci pe cal, îi ordonă Jade. Vreau să fii destul de treaz ca să termini traseul.

– Ce naiba, D.J., pe mine numai pileala mă pune-n mişcare. Treaz n-aş fi bun de nimic.

Se uită în jur, căutînd ceva din ochi.

– Erin, piersicuța mea! strigă. Fii tu dulce şi adu-mi nobilul armăsar.

– Erin nu mai lucrează aici, Trey, ai uitat? îi aminti Paris, luîndu-i geanta cu echipamentul şi oferindu-i casca.

– A, da. V-ați descotorosit de ea.

– A plecat.

– Hm.

Zîmbi de unul singur, cu privirea în gol.

– Aveam impresia că tocmai am văzut-o.

După ce se uită în jur, ca să se asigure că nu-l auzea nimeni, îi şopti sonor lui Paris:

– Scumpo, de ce n-ați putut scăpa mai bine de văcuța aia grasă?

Paris îşi dădu ochii peste cap.

– Pe cal, Trey.

Îi strigă în spaniolă guatemalezului să aducă surul rotat, iar ceilalți începură să se dea la o parte de pe culoar. M-am întors să-i urmez. Jade stătea în acelaşi loc, continuînd să mă privească.

– Mi-a părut bine să te cunosc, Elle. Sper să te mai vedem pe-aici – indiferent dacă V. îți vinde un cal sau nu.

– Nu mă îndoiesc c-o să mă mai vedeți. Încep să mă simt atrasă.

– Ca molia de flacăra lumînării?

– Cam aşa ceva.

Clătină din cap, şi am simțit din nou curentul electric stăbătîndu-mă.

I-am privit cum porneau spre arena de instructaj. Van Zandt mergea pe lîngă sur, şuşotindu-i lui Hughes la ureche despre săritorul din Belgia. Hughes se înclina spre un şold al calului. Paris aruncă o privire în urmă, să vadă dacă Jade venea şi el.

Am luat-o înapoi spre maşină, dorindu-mi să am timp să trec pe-acasă şi să fac un duş, ca să mă

spăl. Gaşca lui Jade era atît de unsă cu toate unsorile, c-ar fi trebuit să miroasă, aşa cum considerasem dintotdeauna c-ar trebui să miroasă şi şerpii. Nu voiam să mai am nimic de-a face cu ei, dar roţile se puseseră în mişcare. Vechea vibraţie familiară a emoţiei anxioase în minte. Familiară, dar nu tocmai binevenită.

Stătusem prea mult timp pe tuşă. Trăiam de pe o zi pe alta, fără să ştiu niciodată dacă nu cumva mă voi decide că trăisem cu o zi în pus. Nu ştiam, dacă eram destul de întreagă la minte ca să fac o asemenea treabă. Şi dacă nu eram, viaţa lui Erin Seabright putea atîrna de un fir de păr.

Dacă Erin Seabright mai avea o viaţă.

V-aţi descotorosit de ea, spusese Trey Hughes. O afirmaţie destul de nevinovată, la prima vedere. O figură de stil. Şi din gura unui om care nu ştia nici măcar ce zi era. Totuşi, mă zgîndărise.

Nu ştiam dacă să mă încred în instinctele mele sau nu. Prea mult timp mi le lăsasem nefolosite. Şi uite ce se întîmplase ultima dată cînd avusesem încredere-n ele, mi-am spus. Instinctele mele, deciziile mele – şi consecinţele lor. Toate, proaste.

Dar de data asta, nu acţiunile mele urmau să aibă rezultate negative, ci lipsa de acţiune. Din partea mamei lui Erin Seabright, din partea şerifului...

Cineva trebuia să facă ceva. Aceşti oameni pe care Erin Seabright îi cunoscuse şi pentru care lucrase deveneau prea indiferenţi cînd venea vorba de ea, şi prea frivoli cînd venea vorba de moarte.

CAPITOLUL 6

La adresa pe care mi-o dăduse Molly ca fiind a lui Erin se afla un garaj cu trei locuri pe care cineva cu spirit întreprinzător îl convertise în locuinţă cu chirie. Geografic, era doar la cîteva mile de casa familiei Seabright din Binks Forest. În orice altă privinţă, se găsea într-o altă lume.

Zona rurală din Loxahatchee, unde drumurile lăturalnice sînt desfundate şi şanţurile înfundate; unde nimeni n-a întîlnit vreodată un cod de clădire pe care să nu-l ignore. Un amestec straniu de case dărăpănate, locuinţe noi de clasă mijlocie şi mici proprietăţi pentru cai. Un loc unde oameni bat pe trunchiurile copacilor de lîngă drum anunţuri cu "Cîştigă $$$ la tine acasă", "Cătei de vînzare" şi "Cuţite ascuţim ieftin ca braga".

Proprietatea unde locuise Erin era năpădită de pini înalţi şi palmieri pitici piperniciţi. Casa principală era în stil ranch pseudospaniol, cam de pe la jumătatea anilor şaptezeci. Stucul alb

devenise cenuşiu de mucegai. Curtea consta din nisip murdar şi iarbă anemică, uscată. O Honda veche maro stătea într-o parte a aleii, nespălată şi plină de cocolaşe întărite de răşină de pin. Nu părea să se fi urnit de mult timp de-acolo.

M-am dus la uşa din faţă şi am sunat, sperînd să nu fie nimeni acasă în toiul zilei. Mi-ar fi convenit mult mai mult să intru singură în garajul devenit casă de oaspeţi. Am plesnit un ţînţar care mi se pusese pe antebraţ şi am aşteptat, apoi am sunat încă o dată.

O voce ca o balama ruginită strigă:

– Sînt în spate!

Nişte şopîrle gecko mici şi brune o zbughiră din calea mea, în buruienile din jur, în timp ce ocoleam pe lîngă garaj. În spatele casei se afla nelipsita piscină. Cuşca de sîrmă destinată să ţină gîngăniile în afara terasei era zdrenţuită pe alocuri, ca de nişte gheare uriaşe. Uşa larg deschisă spînzura în ţîţînile rupte.

Femeia care stătea în uşă trecuse cu mult de vîrsta şi silueta cînd ar fi fost cineva curios s-o vadă în costum de baie bikini, dar asta purta. Carnea molatică şi pielea fleşcăită îi atîrnau pe trupul cocîrjat ca un ciorchine de baloane dezumflate.

– Ce pot face pentru tine, drăguţă? mă întrebă.

Un transplant din New York cu ochelari de soare Jackie-O gigantici. Bătea spre şaptezeci, şi

părea să-şi fi petrecut şaizeci şi opt din ei tolănită la plajă. Avea pielea maronie şi pătată ca a şopîrlelor din curte. Fuma o ţigară şi ţinea de lese două pisici roşcate obeze. La vederea ei, am amuţit pentru cîteva clipe.

– O caut pe nepoată-mea, am spus într-un tîrziu. Erin Seabright. Aici stă, nu?

Dădu din cap, aruncă chiştocul ţigării şi-l strivi cu vîrful labei de înot din neopren acvamarin.

– Erin. Aia drăgălaşa. N-am mai văzut-o de vreo două zile, drăguţă.

– Nu? Nici familia ei n-a mai văzut-o. Sîntem cam îngrijoraţi.

Femeia îşi ţuguie buzele, cu un gest de lehamite

– Eh! S-o fi dus undeva cu drăguţă-su.

– Drăguţ? Nu ştiam că avea un prieten.

– Ce surpriză! remarcă ea sarcastic. O fată de nici dooj de ani care nu zice la familia ei nimic. Totuşi, credeam că erau pe terminate. I-am auzit cum se certau în curte, într-o noapte.

– Cînd a fost asta?

– Săptămîna trecută. Nu mai ştiu... Joi sau vineri, poate...

Ridică din umeri.

– Eu-s la pensie. Ce-mi mai pasă mie de zile? Toate-s la fel. Ştiu c-am ieşit să-mi plimb puicile a doua zi dimineaţa, şi cineva zgîriase maşina lui

Erin cu-o cheie de-i stricase vopseaua. Am şi-o poartă, să ţie afară bagabonţii, dacă trîndavu' de fi-miu ar veni să mi-o dreagă. Nu i-ar păsa nici să mă violeze şi să m-omoare careva. Îşi închipuie c-o să mă moştenească.

Chicoti, privindu-şi pisicile roşcate, ca şi cum le-ar fi împărtăşit gluma telepatic. Una dintre ele zăcea pe spate în noroi, cu picioarele întinse. Cealaltă se repezi la piciorul ei, cu urechile lipite de cap.

– Eh! Cecil! N-o muşca pe mămica de deget! îl mustră ea. Data trecută, m-am ales c-o infecţie. Credeam c-o să mor de ea, şi mai multe nu!

Plesni motanul, iar motanul o plesni la rîndul lui, după care o tuli cît îi permitea lesa, sîsîind gros. Să tot fi avut vreo treisprezece kilograme.

– N-aş putea arunca o privire în apartamentul ei? am întrebat eu, politicoasă. Poate-mi fac o idee unde s-o fi dus. Maică-sa nu mai poate de îngrijorare.

Femeia ridică din umeri.

– Sigur. De ce nu? Doar eşti rudă.

Legă lesele pisicilor de clanţa uşii cu plasă ruptă şi se scobi în borseta de pe burtă, scoţînd un inel de chei, o ţigară şi o brichetă Bic de culoare roz-incandescentă. Îşi aprinse ţigara în drum spre garaj, unde două uşi încadrau ferestrele practicate

în peretele de placaj din locul fostei porţi a garajului.

– Cînd mi-am făcut casa de oaspeţi, le-am cerut să puie două apartamente, mărturisi ea. O baie. Aşa, iei mai mult pe chirie. Semiprivat. Şapte foi jumate pe lună.

Şapte sute cincizeci de dolari ca să locuieşti într-un garaj şi să împarţi baia c-un străin.

– Apropo, eu-s Eva, se prezentă ea, ridicîndu-şi pe cap ochelarii de soare. Eva Rosen.

– Ellen Stuart.

– Nu pari rudă cu ea, comentă Eva, privindu-mă cu ochi mijiţi, în timp ce intram în apartament.

– După soţ.

Apartamentul avea o singură cameră, cu linoleum de vinil murdar şi o adunătură de mobilă ieftină hidoasă. Într-un colţ se înghesuiau cîteva articole de bucătărie: o chiuvetă mică plină cu vase murdare forfotind de furnici, două ochiuri de aragaz, un cuptor cu microunde şi un minifrigider. Patul era în fund, nefăcut.

Nu se zărea nici un alt semn că acolo ar fi locuit cineva. Nici o haină, nici un pantof, nici un fel de obiecte personale.

– Arată de parcă s-ar fi mutat, am spus. N-aţi văzut-o cumva încărcîndu-şi lucrurile în maşină?

În mijlocul camerei, Eva se răsuci spre mine cu gura căscată şi ţigara bîţîindu-se precar, lipită de buză.

– Nu! Mie nu mi-a zis nimeni nimica de plecare. Şi să mă lase cu vasele nespălate, şi-alta nu! Le dai la oameni o casă drăguţă, şi ei, uite ce-ţi fac!

– Aţi mai văzut pe cineva intrînd şi ieşind, în ultimele cîteva zile?

– Nu. Doar pe ailaltă. Aia durdulia.

– Jill Morone?

– Mare răutate. Ochii ăia mici ca două boabe. În veci nu mi-aş lăsa puicile cu aia.

– Ea locuieşte alături?

– Cineva o să trebuiască să-mi dea socoteală, mormăi Eva. Au închiriat pe tot sezonul. Trebuie să plătească.

– Cine plăteşte chiria?

– Cecurile vin de la Jade Farms. Fata aia drăguţă, Paris, le-aduce mereu personal. Aşa-i de drăguţă... Nu-mi vine să cred c-a lăsat să se-ntîmple una ca asta.

Pufăind cu furie din ţigară, se duse la chiuvetă şi dădu drumul la apă. Ţevile începură să tuşească şi să scuipe. Cînd în sfîrşit ţîşni apa, era maronie.

– Nu se poate să pleci în toiu' nopţii şi să zici că nu mai trebuie să plăteşti. Pierde-vară ăla de

fiu-meu, numai de una-i bun: e garant de cauţiuni. Se pricepe la oameni.

Am urmat-o în timp ce deschidea o uşă şi trecea prin baia comună, pînă în partea din garaj locuită de Jill Morone. Duşumeaua era plină de prosoape ude, iar pereţii cabinei de la duş înroşiţi de rugină şi înnegriţi de mucegai.

– Asta-i încă aici, bombăni Eva. Purcica. Ia uite ce mizerie!

Camera părea întoarsă pe dos, dar am bănuit că asta era ideea de gospodărie a fetei. Peste tot zăceau haine şi reviste. O scrumieră plină de chiştoace stătea pe măsuţa de cafea. Am văzut pe jos numărul din *"Sidelines"* în care-mi apăruse fotografia şi l-am împins pe furiş cu piciorul sub canapea.

– Nici un cîine n-aş lăsa să trăiască aşa, mormăi Eva Rosen, răscolind în voie prin lucrurile lui Jill Morone. De unde le-are pe toate astea? Haine de la Bloomingdale's. Cu etichetele încă pe ele. Pun pariu că fură. E soiu'.

N-am contrazis-o. M-am uitat prin maldărul de bijuterii de pe scrin, întrebîndu-mă dacă era posibil ca vreunele dintre ele să fi venit din vecini. Un schimb cinstit pentru un vraf de vase murdare.

– Duminică aţi fost pe-aici, doamnă Rosen?

– *Donşoară.* Am fost aicea toată ziua.

– Şi duminică seara?

– Duminica seara mă duc cu prietenul meu Sid la A-1 Thai. Am luat curry de pui. Aşa de iute-i! Zile-n şir m-a durut burta după aia.

– Şi la ce oră aţi ajuns acasă?

– Nu-i treaba matale.

– Vă rog, domnişoară Rosen, s-ar putea să fie foarte important. Erin a dispărut.

Un moment, mai făcu pe încăpăţînata, apoi îşi înclină capul într-o parte, ridicînd din umeri.

– Sid i-un prieten aşa, mai deosebit, dacă-nţelegi ce vreau să zic. N-am ajuns acasă pînă luni. Pe la amiază, să fi fost.

Timp berechet pentru ca Erin să-şi strîngă lucrurile – sau s-o facă altcineva în locul ei.

– A şters-o c-un băiat, asta a făcut, declară Eva, terminîndu-şi ţigara şi adăugînd-o peste mormanul din scrumieră. Nu vreau să vă jignesc familia, da' arăta-n stare, cu bluzele alea strîmte cu buricu' gol.

Zicea una de şaptezeci de ani în bikini.

– Ce-mi puteţi spune despre prietenul ei? am întrebat-o. Ştiţi cumva ce maşină are?

– Şaişapte de ani am trăit în Queens. Şi vrei să mă pricep la maşini?

Am încercat să respir încet. Altul dintre defectele mele ca poliţistă: lipsa de diplomaţie cu publicul.

– Culoarea? Mărimea? Orice-aş putea spune la poliţie?

– Neagră, poate. Sau albastru închis. N-am văzut-o decît o dată, şi era noapte.

– Dar băiatul? El cum arăta?

– Nu l-am văzut bine. I-am auzit că se certau, m-am uitat printre jaluzele, am văzut un cap, din spate.

– Mi-aţi putea spune dacă era înalt sau scund? Mai tînăr, mai în vîrstă...?

Ridică din umeri.

– Aşa şi-aşa. Stătea cu spatele la mine.

– L-aţi cunoscut vreodată pe omul pentru care lucra Erin?

– Care om? Credeam că lucra pentru Paris.

– Don Jade. Între două vîrste, destul de zvelt, arată foarte bine.

– Nu-l ştiu. Numai pe Paris o ştiu. Aşa-i de drăguţă... Mereu îşi găseşte timp să-ntrebe de puicile mele. Nu pot decît să cred că nu ştie că Erin a fugit, altfel mi-ar fi spus.

– Sînt sigură că aşa e, am răspuns. N-aţi observat nimic la prietenul ei, domnişoară Rosen? Orice...

Eva Rosen clătină din cap.

– Îmi pare rău, drăguţă. Te-aş ajuta, să pot. Şi eu-s mamă, să ştii. Mata ai copii? mă întrebă, privindu-mi cu suspiciune tunsoarea.

– Nu, n-am.

– Te scot din minți cu-atîtea griji. Şi pe urmă, mai vin şi dezamăgirile... Grea încercare.

– Ați auzit-o vreodată pe Erin adresîndu-i-se prietenului ei pe nume?

Îşi scormoni memoria.

– Poate. Cred că s-ar putea s-o fi auzit zicînd un nume, în noaptea aia. Da. Era ceva ca dintr-un serial de la televizor. Brad...? Tad...?

– Chad?

– Ăsta-i!

Chad Seabright.

* * *

Dragoste interzisă. Mă întrebam dacă acel scenariu shakespeareian contribuise la fuga lui Erin din casa Seabright. Nu mi-l puteam închipui pe Bruce Seabright aprobînd o relație sentimentală între fiul lui bun şi fiica lui vitregă, indiferent de faptul că nu erau rude de sînge. Iar dacă lui Bruce nu-i plăcea, nu i-ar fi plăcut nici lui Krystal.

Mă întrebam de ce Molly nu-mi spusese despre Erin şi Chad, de ce nu-mi spusese nimic despre Chad. Poate crezuse că nici eu n-aş fi fost de acord. Dacă aşa era, mă supraestimase. Nu-mi păsa atît de mult încît să-mi formez opinii despre

moralitatea surorii ei. Viața amoroasă a lui Erin mă interesa doar ca movitație a dispariției.

M-am întors la casa Seabright. Chad era pe alee, spălîndu-şi camioneta Toyota neagră. Băiatul american tipic, în pantaloni kaki şi tricou alb. Îmi aruncă o privire prin ochelarii de soare cu lentile oglindă, în timp ce clătea de detergent capacele roților.

– Frumos motor, am comentat, venind pe alee. Mi-a spus Eva Rosen despre el.

– Cine-i Eva Rosen?

– Proprietăreasa lui Erin. Nimic nu-i scapă, bătrînei Eva.

Chad se ridică, uitînd de furtun şi roți.

– Mă scuzați, spuse el politicos. N-am reținut cum vă cheamă.

– Elena Estes. O caut pe sora ta vitregă.

– V-am spus şi azi dimineață, doamnă Estes: n-am văzut-o.

– Ciudat, pentru că Eva mi-a spus c-ai fost la ea în curte acum cîteva nopți. Pare să ştie nişte lucruri destul de interesante despre tine, am adăugat. Despre tine şi Erin.

Ridică din umeri şi clătină din cap, completîndu-şi apoi aerul à la Matt Damon cu un zîmbet puştesc.

– Mă iertați, nu ştiu despre ce vorbiți.

– Ei, haide, Chad. Nu trăiesc de ieri, de-alaltăieri, pe lumea asta. Ce-mi pasă mie dacă între tine şi Erin e ceva? N-am să mă şochez pentru că un băiat şi-o trage cu soră-sa vitregă.

Acuzaţia îl făcu să se încrunte.

– De-asta a plecat Erin de-acasă, nu? am întrebat. Tatăl tău n-ar fi permis s-o faceţi sub nasul lui.

– Nu e nimic între noi, insistă el.

– Eva mi-a spus că deunăzi v-aţi certat la ea pe alee. Ce s-a întîmplat, Chad? Erin ţi-a dat papucii? Stai, lasă-mă să ghicesc: n-ai mai fost la fel de interesant ca iubit, o dată ce mămica şi tăticu' vitreg nu vă mai vedeau.

Îşi mută privirea dinspre mine, încercînd să decidă cum să reacţionze. Să răspundă sincer, indignat, să-l ia pe nu în braţe, să-şi păstreze calmul? Pentru început, alesese ultima tactică, dar stilul meu direct începea să-l irite.

– Nu-s sigur cine sînteţi, doamnă, replică el, căutînd încă să simuleze buna dispoziţie, da' sînteţi nebună.

Am găsit un loc uscat pe bara din faţă a camionetei şi m-am rezemat de ea, cu braţele încrucişate pe piept.

– Pentru cine te-a lăsat, Chad? Pentru unul mai bătrîn? Şeful ei, poate?

– Nu ştiu cu cine se vede Erin, replică el scurt. Şi nici nu mă interesează.

Vărsă apa de la spălat pe alee şi duse găleata în garaj. L-am urmat.

– Okay. Poate că am nimerit pe-alături. Poate că pentru altceva v-aţi certat, am propus eu. Dacă e să mă iau după mahmureala de-azi dimineaţă, îţi plac chefurile. Din cîte-am auzit, şi lui Erin îi plăcea să se distreze. Şi a ajuns la centrul ecvestru, o întreagă lume nouă de dealeri şi consumatori de droguri. Poate că pentru asta v-aţi certat pe aleea Evei Rosen: pentru droguri.

Chad trînti găleata pe un raft, unde articolele de întreţinere a maşinii erau aranjate ca în vitrină la "Pep Boys".

– Ai luat-o razna rău, cucoană.

– Te-a tăiat de la porţie, Chad? De-asta te-ai întors pe urmă şi i-ai dat cu cheia pe maşină?

– Ce vrei? se răsti. De ce-ai venit aici. Ai mandat, sau ceva?

Stăteam prea aproape de el. Ar fi vrut să se dea mai înapoi.

– N-am nevoie de mandat, Chad, am răspuns încet, privindu-l fix în ochi. Nu-s genul ăla de poliţist.

Nu prea ştia ce însemna asta, dar îl neliniştea. Îşi propti mîinile-n şolduri, îşi foi picioarele în loc, îşi încrucişă braţele pe piept, se uită spre stradă...

– Unde-i Erin? l-am întrebat.

– Ți-am zis. Nu știu. N-am văzut-o.

– De cînd? De vineri? Din seara cînd te-ai certat cu ea? Cînd i-ai zgîriat și mașina?

– Nu știu nimic de asta. Vorbește cu vaca aia grasă cu care lucrează. Jill Moron. E sonată. Întreab-o pe ea unde-i Erin. O fi omorît-o, ca s-o mănînce.

– De unde-o cunoști pe Jill Morone? De unde știi despre oamenii cu care lucrează Erin, dacă n-ai ținut legătura cu ea?

Rămase nemișcat și privi spre ușă.

Te-am prins. Era plăcut să constat că încă nu-mi pierdusem flerul.

– De ce v-ați certat vineri seara, Chad? l-am întrebat din nou, așteptînd apoi cu răbdare în timp ce se chinuia să găsească un răspuns.

– I-am dat cu flit, spuse el, întorcîndu-se iar spre rafturi, de unde alese un prosop alb de bumbac dintr-un vraf de prosoape, toate împăturite cu grijă. N-am nevoie de belele.

– Nnț. Gogoși. După ce-i dai cu flit unei fete, nu te-ntorci să-i zgîrii mașina cu cheia. Ce rost are, dacă nu ți-a dat cu flit ea ție?

– Nu i-am zgîriat eu mașina!

– Nu te cred.

– E, asta-i treaba dumitale, nu a mea.

– Nu mi te pot imagina părăsind-o, Chad. S-o fi certat Erin cu Krystal și Bruce pentru că s-a mutat, dar tu încă mai puteai să-i dai cu tifla bătrînului, rămînînd cu ea.

– Nu știi nimic despre familia mea!

– Așa crezi?

M-am uitat prin garaj, unde exista cîte un loc pentru toate și toate erau la locurile lor.

– Bătrînul tău e un constipat obsedat de ordine și disciplină. Numai ce știe el e permis. Numai opinia lui contează. Toată lumea din casă trebuie să-l servească și să-i confirme superioritatea. Pînă aici cum mă descurc?

Nervos, Chad se duse la camionetă și începu să șteargă petele de apă care începuseră deja să se usuce.

– Dacă n-o ștergi bine, o să-ți facă zile fripte, nu-i așa, Chad? am continuat, urmîndu-l în jurul mașinii. Nu se poate să aibă pete pe mașină. Ce-ar crede vecinii? Și imaginează-ți, dacă ar afla despre tine și Erin? Mai mare rușinea, s-o faci cu propria ta soră vitregă! E aproape incest. Zău c-au găsit butonul roșu al lui tata, nu?

– Cucoană, mă enervezi!

Nu i-am spus că tocmai asta era ideea. M-am ținut după el prin jurul capotei, pînă în cealaltă parte a camionetei.

– Spune-mi ce vreau să știu și am să plec.

– N-am nimic de spus. Nu ştiu unde-i Erin, şi mă doare-n cur.

– Pariez c-o să te doară şi mai tare în cur cînd ai să te trezeşti cu poliţia pe urme. Fiindcă dispariţia lui Erin s-ar putea să aibă legătură şi cu drogurile. Îţi spun din experienţă, nimic nu-i place mai mult unuia de la narcotice decît să prindă-n gheare un puşti cu bani şi relaţii. Şi cum o să fie cînd îl vor chema pe taică-tău la interogatoriu? Cred că s-ar putea să te distreze...

Se întoarse spre mine, cu mîinile ridicate, ca şi cum l-aş fi ameninţat cu pistolul.

– Gata, gata! Iisuse, da' eşti ceva, cucoană... remarcă el, clătinînd din cap.

Am aşteptat.

– În regulă, repetă, oftînd. Erin şi cu mine am fost împreună. Credeam că însemna ceva, da' pentru ea n-a însemnat nimic. M-a lăsat. Asta e. Asta-i toată povestea. N-are nici o treabă cu drogurile sau cu altceva. Asta-i tot. M-a zburat.

Ridică din umeri, apoi braţele îi căzură pe lîngă trup, moleşite. Mărturisirea îl secătuise de energie. Orgoliul masculin e foarte fragil, la şaptesprezece, optsprezece ani.

– Ţi-a dat vreun motiv? l-am întrebat încet. Nu m-ar interesa, am adăugat, văzînd că iar se încorda, dar acolo unde lucra Erin s-a înîmplat ceva, şi acum nimeni n-o mai găseşte nicăieri.

– Are probleme?

– Nu ştiu.

Stătu un moment pe gînduri.

– A zis că-l avea pe altul. "Un bărbat", a zis – de parcă eu aş avea doişpe ani, sau aşa ceva, adăugă, clătinînd din cap dezgustat.

– A spus şi pe cine?

– N-am întrebat-o. Vreau să zic, de ce să-mi pese? Ştiam că pusese ochii pe boss, da' ăla are vreo cincizeci, sau cam pe-acolo...

– Şi-a spus dacă se ducea undeva? A spus ceva despre un transfer sau o mutare?

Clătină din cap.

– Nimic despre Ocala?

– Ocala? Ce să caute acolo?

– Şeful ei spune că şi-a dat demisia şi şi-a luat altă slujbă, la Ocala.

– Acum aud prima dată. Nu, n-ar fi făcut-o. N-are nici un sens.

– Mulţumesc pentru informaţii.

Am scos din buzunar o carte de vizită, cu telefonul mîzgălit pe ea.

– Dacă primeşti vreo veste, ai aici numărul meu de telefon. Mă suni şi-mi laşi un mesaj?

Chad luă cartonaşul şi-l privi lung.

M-am întors la maşină şi am stat un moment în capătul aleii, uitîndu-mă prin jur. Cartier liniştit,

elegant, scump; jucători de golf antrenîndu-se în curtea din spate. Visul american.

Mă gîndeam la familia Seabright. Ajunşi, bogaţi; nevrotici, irascibili, colcăind de resentimente ascunse. Visul american într-o casă a oglinzilor.

* * *

Am parcat în faţa şcolii – mamele fotbaliştilor şi cu mine. Pînă şi-ntr-o formaţie de balet m-aş fi simţit mai la largul meu. Elevii începură să iasă pe uşi, pornind spre autobuze sau spre maşinile mamelor.

Krystal Seabright nu se vedea nicăieri – nu că m-aş fi aşteptat s-o văd. Mi se părea foarte clar că Molly nu era decît o adultă mică locuind întîmplător în aceeaşi casă cu Krystal. Ajunsese aşa cum era graţie norocului, instinctului de conservare.

Curios, mi-am spus, Molly Seabright era, probabil, exact aşa cum ar fi trebuit să fie sora mea mai mică, dacă ar fi existat. Părinţii mei mă adoptaseră şi se declaraseră achitaţi.

Cînd am zărit-o pe Molly ieşind din şcoală, am coborît din maşină. Nu mă văzu imediat. Mergea cu capul în piept, trăgîndu-şi după ea ghiozdanul negru pe rotile. Deşi era înconjurată de alţi copii,

părea singură, adîncită în gînduri. Am strigat-o cînd a cotit şi a pornit în lungul trotuarului. La vederea mea, faţa i se lumină de speranţă atent temperată.

– Aţi şi găsit-o? mă întrebă.

– Nu, nu încă. Toată ziua am pus întrebări în stînga şi-n dreapta. S-ar putea să fie în Ocala.

Molly clătină din cap.

– Nu s-ar fi mutat fără să-mi spună, fără să mă sune.

– Erin îţi spune totul? am întrebat-o, deschizîndu-i portiera maşinii.

M-am uitat în jur ca să văd dacă nu mă luase cineva la ochi ca răpitoare de copii. Nimeni nu-mi dădea nici cea mai mică atenţie.

– Da.

Am ocolit pînă lîngă volan, m-am aşezat şi am pornit motorul.

– Ţi-a spus că ea şi Chad erau încurcaţi?

Mă privi o clipă, apoi păru să se comprime în scaun.

– De ce nu mi-ai spus despre Chad?

– Nu ştiu... mormăi ea. Prefer să nu recunosc existenţa lui Chad.

Sau că Erin se transformase din soră în fiinţă sexuală, am adăugat în sinea mea, pornind spre fundătura unde locuia familia Seabright. Erin fusese eroina şi protectoarea ei – un idol. Dacă Erin

o abandona, Molly rămînea singură în mijlocul disfuncționalei familii Seabright.

– Chad a fost acasă la Erin vineri seara, i-am spus. S-au certat. Știi ceva despre asta?

Molly ridică din umeri.

– Poate s-or fi despărțit.

– De ce crezi așa ceva? Pe Erin o interesa altul?

– Avea o slăbiciune pentru șeful ei, dar ăla-i prea bătrîn pentru ea.

Asta era o chestiune de opinie. Din tot ce aflasem despre Erin, n-aș fi fost deloc surprinsă să aflu că luase în colimator un bărbat destul de vîrstnic ca să-i fie tată. Iar dacă era să mă iau după cele din trecut, Jade n-ar fi fost în afara acestei limite.

– Altcineva?

– Nu știu, răspunse iritată Molly. Lui Erin îi plăcea să flirteze. Nu eram prea atentă. Nici nu voiam s-aud despre asta.

– Molly, e foarte important, am insistat, oprind în capătul străzii. Cînd îți pun întrebări despre Erin, sau despre oricine, despre orice, trebuie să-mi spui tot ce știi. Adevărul și numai adevărul. N-ai voie să treci peste detaliile care nu-ți plac. Ai înțeles?

Se încruntă, dar dădu din cap.

– Trebuie să ai încredere în mine, am continuat, simțind cum mă străbătea un fulger alb și rece de teamă.

Molly mă privi cu expresia ei stabilă, mult prea înțeleaptă, și răspunse:

– V-am spus deja că am.

De data asta, n-am mai întrebat-o de ce.

CAPITOLUL 7

Complexul de Justiție Criminalistică al Comitatului Palm Beach stă retras pe o parcelă de teren amenajat decorativ, lîngă Gun Club Road, în apropiere de Lake Lytal Park. Găzduiește oficiul șerifului, cabinetele de medicină legală, morga, tribunalele de comitat și închisoarea. Escală pentru cei care încalcă legea și victimele lor.

Stăteam în parcare, privind clădirea unde se afla oficiul șerifului, și mi-era rău de la stomac. De mult nu mai intrasem pe ușile acelea. O parte din mine credea că toată lumea din clădire m-ar recunoaște într-o clipă și că toți mă urau cu patimă. La nivel logic, știam că nu putea fi adevărat. Probabil că doar jumătate dintre ei mă mai cunoșteau – și mă urau.

Se apropia ora ieşirii din schimb. Dacă nu-l prindeam acum pe James Landry, trebuia să aştept pînă a doua zi. Voiam să-i înfig în cap numele lui Erin Seabright, să-l înţepe ca un ghimpe toată noaptea.

Cu picioarele slăbite, am pornit spre uşi. Cîţiva deţinuţi cu uniforme gri închis lucrau la aranjamentul exterior, supravegheaţi de un gardian de culoare cu pantaloni camo, tricou negru cu imprimeuri pictate şi o cască militară pe cap. Conversa fleacuri cu doi poliţişti care-şi fumau ţigările pe trotuar. Nici unul nu se uită la mine.

Am intrat în hol. Nimeni nu m-a strigat pe nume, nici nu s-a repezit să mă atace. Poate datorită tunsorii.

Recepţionera, în spatele geamului antiglonţ, era o tînără cu faţa rotundă, unghii de opt centimetri lăcuite purpuriu şi părul negru împletit în nenumărate cozi ca şerpii Meduzei.

– Vreau să vorbesc cu detectivul Landry, am spus eu.

– În ce problemă, doamnă?

– Un caz de dispariţie de persoană.

– Numele dumneavoastră?

– Elena Estes.

Nici un semn de recunoaştere. Nici un ţipăt indignat. N-o cunoşteam, nu mă cunoştea. Îl chemă pe Landry la telefon şi-mi spuse să-l aştept într-un

fotoliu. Am rămas în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, privind spre scară, abia respirînd. Păru să treacă o oră pînă cînd uşa cenuşie şi grea de la casa scării se deschise.

– Doamna Estes?

Landry rămase ţinînd uşa deschisă, în semn de invitaţie.

Era un om în jur de patruzeci şi cinci de ani, cu constituţie atletică şi compactă, şi un aer meticulos. La ora patru după-amiaza, încă i se mai cunoştea apretul cămăşii. Părul îi era tuns scurt, aproape milităreşte; negru, înspicat cu argintiu. Avea o privire de vultur: pătrunzătoare şi uşor disprețuitoare. Sau poate nu era decît efectul paranoiei mele.

Îi cunoscusem pe cîţiva dintre cei şaptesprezece detectivi de la jafuri şi omucideri, brigada de cazuri majore, dar pe Landry nu-l ştiam. Datorită naturii muncii lor, detectivii de la narcotice îşi văd de obicei – sau sînt puşi să-şi vadă – numai de ale lor, căile încrucişîndu-li-se cu ale altor detectivi numai peste cadavre.

Urcă scara pînă la etajul întîi fără să-mi adreseze o vorbă. Dincolo de geam, în micul hol care ducea la birourile brigăzii de jafuri şi omucideri, nu era nimeni. Landry deblocă uşa cu un card.

Birourile de oțel grupate laolaltă formau cîteva insule pe suprafața încăperii spațioase. Majoritatea erau neocupate. N-am recunoscut pe nimeni. Privirile care se abătură momentan spre mine erau reci, nepăsătoare, de nepătruns. Ochi de copoi. Mereu aceeași expresie, indiferent de agenție, indiferent de geografie. Privirea oamenilor care nu au încredere în nimeni și mereu suspectează pe toată lumea de cîte ceva. Nu-mi puteam da seama ce gîndeau. Știam doar că unele dintre priviri stăruiau prea mult.

M-am așezat pe scaunul indicat de Landry, lîngă birou. Își trecu o mînă peste cravată, în timp ce se așeza, fără să-și ia ochii dinspre fața mea. Deschise computerul și-și puse pe nas ochelarii de citit.

– Sînt detectiv Landry, spuse el, scriind. O să vă iau declarația. Înțeleg că vreți să reclamați o dispariție de persoană.

– A fost deja reclamată. Erin Seabright. Sora ei a vorbit cu dumneavoastră, acum două zile. Molly Seabright. Mi-a spus că ați fost grosolan și condescendent, și n-ați vrut s-o ajutați.

Încă un capitol din "Ghidul Elenei Estes pentru a lega prietenii și a influența oamenii".

Landry își scoase ochelarii și mă privi din nou.

– Puștoaica aia? Are doișpe ani.

– Asta schimbă cumva faptul că sora ei a dispărut?

– Nu primim reclamații de la copii. Am vorbit la telefon cu maică-sa. N-a vrut să depună reclamație. Zice că fata n-a dispărut.

– Poate că a omorît-o chiar ea. N-o s-o căutați, pentru că asasinul nu vrea să depună plîngere?

Se încruntă.

– Aveți motive să credeți că mama ei ar fi omorît-o?

– Nu. Nici nu mă gîndesc la așa ceva. Nu vreau decît să spun că ați refuzat plîngerea fetei fără să aveți date suficiente.

– Deci, ați venit aici ca să vă certați cu mine? întrebă el, neîncrezător. Sînteți bolnavă mintal? Ce legătură aveți cu oamenii ăștia? Vă sînt rude?

– Nu. Molly mi-e prietenă.

– Are doisprezece ani.

– Mi-a cerut ajutorul. Întîmplător, cred că are motive întemeiate să se teamă că sora ei a dispărut.

– De ce?

– Fiindcă a dispărut. N-a mai văzut-o nimeni de duminică.

L-am pus la curent cu saga lui Don Jade și moartea lui Stellar. Landry era furios pe mine. Nervozitatea vibra în jurul lui ca o sarcină electrică. Nu-i convenea că-i făcusem treaba în locul lui, deși

nici măcar nu credea că avea vreo treabă de făcut. Polițiștii pot avea asemenea instincte teritoriale.

– Credeți că fetei ăsteia i s-a întîmplat ceva din cauza unui cal mort, spuse el, ca şi cum ar fi fost cea mai ridicolă teorie pe care o auzise vreodată.

– Oamenii sînt omorîți şi pentru pantofii din picioare, am replicat eu. Sînt omorîți şi fiindcă au cotit pe altă stradă. Calul ăsta mort, în sine, valorează un sfert de milion de dolari în bani de asigurări, iar vînzarea unui înlocuitor către proprietar ar valora probabil aproape la fel de mult, numai în comisioane comerciale. Nu mi-e greu să cred că cineva ar recurge la violență pentru o asemenea sumă, ce ziceți?

– Iar antrenorul susține că fata şi-a dat demisia şi s-a mutat la Ocala.

– Antrenorul care s-ar putea să fi omorît calul şi să obțină un profit gras din următoarea tranzacție.

– Ştiți sigur că nu s-a mutat la Ocala? mă întrebă Landry.

– Nu. Dar mi se pare improbabil.

– Ați fost în apartamentul ei? Ați găsit urme de violență?

– Am fost. Acolo nu mai e nimic.

– Nimic, repetă el. Ca şi cum s-ar fi mutat?

– Eventual. Dar nu vom şti niciodată, dacă n-o caută cineva. Ați putea da un telefon la Ocala.

– Sau ați putea da dumneavoastră o fugă pînă acolo cu maşina, ca s-o căutați.

– Sau ați putea suna la departamentul local de poliție sau la oficiul şerifului ori ce-o avea în Ocala.

– Şi ce să le spun? Că s-ar putea ca fata asta să se fi mutat acolo ca să se angajeze? Are optişpe ani. Poate să facă orice-i trăsneşte naibii prin cap.

– Dați-le o descriere a maşinii.

– De ce? A fost furată?

M-am ridicat. Eram mai furioasă decît el şi mă bucuram că nu mi se vedea pe față.

– Okay, Landry. Te doare-n cur că fata asta a dispărut, puțin îți pasă că s-ar putea să fi şi murit, şi nu te interesează un caz de fraudă pe sume cu şase cifre. Eu pentru ce plătesc impozite?

– Frauda în asigurări nu-i fraudă în asigurări pînă n-o declară compania de asigurări. Iar fata n-a dispărut, dacă are optsprezece ani şi s-a mutat de bunăvoie altundeva – decît dacă familia ei o declară dispărută.

– Familia ei a declarat-o dispărută. Sora ei a reclamat. Lăsînd asta la o parte, vrei să spui că dacă e înstrăinată de familie şi i se întîmplă ceva, numai ea îşi poate reclama propria dispariție – ceea ce e absurd. Vei lăsa să i se întîmple Dumnezeu ştie ce, fiindcă maică-sa-i o aeriană preocuptă numai de sine, care se bucură c-a scăpat de ea.

Pe un ton sarcastic, am adăugat:

– Dar cred că înțeleg. În fond, ți-ar putea consuma o oră, două, din anchetele de furturi din poşete, ca să dai nişte telefoane, să faci cîteva verificări, să pui ceva întrebări...

Landry se ridică şi el. Chipul bronzat i se înroşise. Toți cei din încăpere mă priveau. Cu coada ochiului, vedeam că unul dintre sergenți ieşise din biroul lui să caşte gura. Undeva, un telefon suna fără să-i răspundă nimeni.

– Încerci să mă înveți cum să-mi fac treaba, Estes?

– Ți-am făcut-o eu, Landry. Nu-i chiar aşa de greu.

– Zău? Ei bine, văd că acum nu mai lucrezi aici. De ce oare?

Telefonul încetă să mai sune. În sală domnea o tăcere ca în spațiul cosmic: absolută.

Prin cap îmi trecură o jumătate de duzină de răspunsuri valide. Nu l-am dat pe nici unul. Numai un singur răspuns conta – pentru cei din cameră şi pentru mine. Nu mai lucram acolo, fiindcă din cauza mea murise unul de-ai noştri – unul de-ai *lor*. Nimic nu putea fi mai semnificativ.

Într-un tîrziu, am dat din cap, spunînd încet:

– În regulă. Ai cîştigat. Premiul de consolare pe ziua de azi îi revine lui Landry. Bănuiam eu că eşti un căcănar cît toate zilele, şi nu m-am înşelat.

Dar Erin Seabright a dispărut, şi cuiva trebuie să-i pese de asta. Dacă pe capul meu a căzut pacostea asta, aşa să fie. Dar dacă fata asta moare fiindcă n-am putut-o găsi destul de repede iar dumneata ai fi putut, o să se mute pe capul dumitale, Landry.

– E vreo problemă aici? se interesă sergentul, apropiindu-se. A, mda, continuă, cînd ajunse în fața mea. O văd. Mare tupeu ai, să mai intri-n clădirea asta, Estes.

– Scuză-mă. Nu ştiam că lupta contra crimei e acum permisă numai cu invitație specială. Probabil a mea s-a rătăcit la poştă.

În timp ce plecam, drumul spre uşă părea să se alungească sub picioarele mele. Mi le simțeam ca pe două coloane de apă. Mîinile-mi tremurau. Am ieşit din sala brigăzii, am luat-o pe culoar şi am intrat la toaletă, unde m-am îndoit de mijloc şi am vomat.

Trecură cîteva momente, timp în care am stat rezemată de peretele unei cabine, cu ochii închişi şi fața în mîini. Eram înfierbîntată, transpirată, şi gîfîiam. Epuizată. Dar eram în viață – şi la propriu, şi la figurat. Intrasem singură în groapa cu lei şi supraviețuisem. Probabil că ar fi trebuit să fiu mîndră de mine însămi.

M-am adunat pe picioare şi mi-am clătit fața şi gura cu apă de la robinet. Încercam să mă concentrez asupra micii mele victorii. James

Landry n-avea să şi-o mai poată scoate atît de uşor din minte pe Erin Seabright, fie şi numai pentru că-l sfidasem. Dacă în urma confruntării cu mine dădea un singur telefon care să scoată la iveală o pistă, merita efortul şi tot ceea ce mă costase pe plan emoţional.

În timp ce mergeam spre maşină, m-am întrebat ca prin ceaţă dacă nu cumva îmi refăceam sentimentul unui scop precis. De-atîta vreme nu-l mai avusesem, încît nu puteam fi sigură.

Am intrat în B.M.W. şi am aşteptat. Tocmai cînd eram gata să hotărăsc că Landry îşi făcuse ieşirea în timp ce eu îmbrăţişam colacul de salvare al toaletei, ieşi din clădire, cu ochelarii de soare pe nas şi un sacou sport pe braţ. L-am privit cum intra într-un Pontiac Grand argintiu şi pornea cu el din parcare. M-am luat după el, la două maşini distanţă, vrînd să aflu cu cine aveam de-a face. Avea să se ducă direct acasă, la nevastă şi copii? Puteam să folosesc asupra lui unghiul părintesc? Nu văzusem să poarte verighetă.

Se duse direct la un bar al poliţiştilor de pe Military Trail. Dezamăgitor de previzibil. Nu l-am urmat înăuntru, ştiind că aveam toate şansele să fiu primită cu ostilitate făţişă. Acolo veneau toate gradele să se descarce de frustrări, să se plîngă de superiori, de civili, de fostele neveste. Landry avea să se plîngă de mine. Nici o problemă. Puţin îmi

păsa ce gîndea James Landry despre mine... atîta vreme cît asta-l făcea să se gîndească şi la Erin Seabright.

CAPITOLUL 8

Spre deosebire de mine, lui Sean încă îi mai plăcea să-şi stînjenească familia cuviincioasă din Palm Beach, apărînd ocazional la balurile de caritate ale înaltei societăţi din timpul sezonului hibernal. Balurile sînt nişte petreceri opulente şi excentrice, care costă aproape la fel de mult cît încasează pentru diversele lor cauze nobile. Venitul net în scopuri de binefacere poate fi şocant de scăzut, în comparaţie cu cel brut, dar pe parcurs te poţi distra de minune – dacă-ţi place aşa ceva: rochii de la casa de mode, bijuterii de firmă, cele mai recente progrese în materie de chirurgie estetică, fanfaronada şi jocurile intelectuale ale celor ridicol de bogaţi. Deşi fusesem crescută în acea lume, niciodată nu avusesem răbdare pentru ea.

L-am găsit pe Sean în debaraua lui – care e mai mare decît un dormitor obişnuit – într-un smoking Armani, legîndu-şi papionul.

– Care-i boala zilei? l-am întrebat.

– Începe cu P.

– Psoriazis?

– Parkinson. La mare modă printre celebrități, în ultima vreme. O să se-adune o gașcă mai tînără decît pentru bolile tradiționale.

Își puse sacoul de smoking și se admiră în oglinda-triptic.

M-am rezemat de placa de marmură a mesei de toaletă din mijloc, privindu-l cum se ferchezuia.

– Mîine-poimîine, o să li se termine bolile.

– Am amenințat-o pe maică-mea că organizez un bal pentru herpesul genital, replică Sean.

– Martor mi-e Dumnezeu că jumate din populația Palm Beach-ului ar avea de cîștigat de pe urma lui.

– Iar cealaltă jumătate l-ar lua la dezmățurile de după bal. Vrei să-mi fii parteneră?

– Ca să iau herpes?

– La bal, Cenușăreaso. Părinții tăi sigur vor fi acolo. Dublezi scandalul, dublezi și distracția.

Ideea de a-mi vedea mama și tatăl mă atrăgea chir mai puțin decît aceea de a fi intrat în oficiul șerifului. Cel puțin, confruntarea cu Landry avea șanse să ducă la un rezultat pozitiv.

Mama mea venise să mă viziteze în spital de vreo două ori. Datoria maternă a unei femei fără nici o celulă maternă în tot trupul. Insistase să adopte un copil din motive care nu aveau nimic în

comun cu afecțiunea față de copii. Fusesem un accesoriu în viața ei, ca o poșetă sau un cîine.

Un cîine adunat de pe stradă, cum făcea aluzie tatăl meu ori de cîte ori pășeam pe de lături – adică adesea. Era nemulțumit că-i complicasem viața. Îi aminteam mereu că nu putea avea copii. Resentimentele mele față de sentimentele lui nu făcuseră decît să-mi alimenteze spiritul rebel.

Nu mai vorbisem cu el de peste zece ani. Mă dezmoștenise cînd abandonasem colegiul ca să mă fac polițistă. Un afront la adresa lui. O palmă în obraz. Adevărat. Și o scuză șubredă ca să pună capăt unei relații care ar fi trebuit să fie de nezdruncinat. O scuză de care profitaserăm amîndoi.

– Îmi pare rău, am răspuns, desfăcîndu-mi brațele. Nu-s îmbrăcată potrivit.

Sean îmi privi cu un ochi critic blugii vechi și col-roulé-ul negru.

– Da' cu modelul de revistă de-azi dimineață ce s-a întîmplat?

– S-a consumat de-a lungul unei zile grele dedicate enervării oamenilor. Van Zandt a trecut pe la tine?

Își dădu ochii peste cap.

– Iubito, din cauza unora ca Tomas Van Zandt am porți la intrare. Și dacă trecea, tot n-aș fi aflat.

– Cred că e prea ocupat să umble cu şoşele şi momele pe lîngă Trey Hughes ca să toace cîteva milioane de dolari pe cai.

– O să aibă nevoie. Ai văzut hambarul nou pe care-l construieşte? Taj Mahal-ul din Wellington.

– Am auzit ceva de el.

– Cincizeci de boxe cu ipsosărie pe tavan, pentru numele lui Dumnezeu. Patru apartamente pentru grăjdari la etaj. Arenă acoperită. Teren de sărituri cît toate zilele.

– Unde e?

– Zece acri de teren clasa-ntîi în cartierul ăla nou de lîngă Grand Prix Village: Fairfields.

La auzul numelui, am avut un şoc.

– Fairfields?

– Da, confirmă el, în timp ce-şi potrivea manşetele franţuzeşti, privindu-se iar în oglindă. O să fie o monstruozitate kitsch de mai mare dragul, care-o să-l facă pe antrenorul lui să fie invidiat de toţi jockeyii săritori de pe Coasta de Est. Trebuie să mă duc, iubito.

– Stai... O hală cum o descrii tu o să-l coste soarele şi luna de pe cer.

– Şi stelele.

– Îşi poate Trey permite să cheltuiască atîta din contul lui de depozit?

– N-are nevoie. Maică-sa i-a lăsat aproape toată averea familiei Hughes.

– Sally Hughes a murit?

– Anul trecut. A căzut pe scară, în casă, şi a făcut o fractură de craniu. Aşa se zice. Zău c-ar trebui să mai asculţi bîrfele din cartier, El, mă dojeni el.

Apoi mă sărută pe obraz şi plecă.

* * *

Fairfields. Chiar în acea dimineaţă, Bruce Seabright fusese pe cale să încheie o tranzacţie în Fairfields.

Nu-mi place să cred în coincidenţe. Nu cred că o coincidenţă se întîmplă accidental. În colegiu, am asistat odată la o conferinţă a unui binecunoscut guru New Age care credea că toate formele de viaţă, la cel mai elementar nivel al structurii moleculare, constau în energie. Tot ce facem, fiecare gînd pe care-l avem, fiecare emoţie pe care o trăim, se poate converti în energie pură. Vieţile noastre sînt energie, în mişcare, în căutare, în goană, în ciocnie cu energiile celorlalţi oameni din micile noastre lumi. Energia atrage energie, intenţia devine o forţă a naturii, şi nu există nici un fel de coincidenţe.

Dacă stăteam să mă gîndesc, la oamenii implicaţi în viaţa lui Erin Seabright, ceea ce se întîmpla, orice-ar fi fost, nu era deloc pozitiv.

Mama ei părea să nu fi ştiut pentru cine lucra Erin, şi-mi venea a crede că aşa era. Lui Krystal nu i-ar fi păsat nici dacă fiica ei lucra pentru dracul în persoană, atîta vreme cît mica ei lume nu se clătina din cauza asta. Probabil că prefera nici să n-o considere pe Erin fiica ei. Dar Bruce Seabright? Îl cunoştea oare pe Trey Hughes? Dacă-l cunoştea pe Hughes, îl cunoştea şi pe Jade? Iar dacă-l cunoştea pe oricare dintre ei, sau pe amîndoi, cum intra Erin în combinaţie?

Să zicem că Bruce voia ca Erin să dispară din casă fiindcă era încurcată cu Chad. Dacă-l cunoştea pe Hughes – şi, prin Hughes, avea legătură şi cu Don Jade – o putuse combina cu Jade ca să-şi atingă scopul. Întrebarea cea mai importantă era dacă lui Bruce Seabright îi păsa ori nu ce se întîmpla cu Erin după ce pleca din casa lui. Şi dacă-i păsa, oare îi păsa în sens pozitiv sau negativ? Dacă voia să dispară permanent?

Acestea erau gîndurile şi întrebările care-mi ocupau seara. Mă plimbam prin casa de oaspeţi, rozîndu-mi cioturile unghiilor. Acordurile suave de jazz răsunau încet din boxele stereo, ca un fundal sonor melancolic al scenariilor ce mi se derulau în cap. La un moment dat, am ridicat receptorul şi am format numărul de mobil al lui Erin, pentru a auzi o voce înregistrată spunîndu-mi că poşta vocală a abonatei era plină. Dacă se mutase pur şi simplu la

Ocala, de ce nu-şi ascultase mesajele pînă acum? De ce n-o sunase pe Molly?

Nu voiam să-mi pierd o zi ducîndu-mă la Ocala după cai verzi pe pereţi. Dimineaţa aveam să sun un detectiv particular de-acolo şi să-i dau informaţiile pertinente, plus instrucţiuni specifice. Dacă Erin lucra pe terenurile de prezentare din Ocala, aveam să aflu într-o zi, cel mult două. Detectivul particular urma s-o sune pe pagerul de la biroul terenului, anunţînd că avea un telefon important. Dacă răspunea cineva la apel, putea verifica dacă era sau nu Erin Seabright într-adevăr. Un plan simplu. Şi Landry ar fi putut face acelaşi lucru, pe căi legale.

Idiotul. Speram să n-aibă somn.

Era trecut de miezul nopţii. Nici vorbă de somn pentru mine. Nu mai dormisem cu adevărat o noapte de ani de zile – parţial din cauza stării de spirit, parţial dintr-a durerilor cronice cu care rămăsesem de pe urma accidentului. Nu mă întrebam ce efect avea nesomnul asupra trupului sau minţii mele. Puţin îmi păsa. Mă obişnuisem. Cel puţin, în noaptea asta nu scormoneam prin amintirile greşelilor pe care le făcusem, sau ideile despre cum ar fi trebuit să mi le plătesc.

Mi-am luat o jachetă şi am ieşit din casă. Noaptea era răcoroasă, un vînt de furtună suflînd

peste Everglades spre Wellington. Departe, la apus, fulgerele luminau norii.

Am luat-o pe Piersaon, pe lîngă intrarea camioanelor la Clubul Ecvestru, prin dreptul extravagantelor grajduri din Grand Prix Village, apoi am cotit şi am ajuns la poarta cu stîlpi de piatră de la Fairfields. O pancartă prezenta topografia şantierului, împărţit în opt parcele cu mărimi de la cinci pînă la zece acri. Trei loturi erau marcate cu inscripţia "Vîndut". Se promitea o frumuseţe graţioasă pentru facilităţile ecvestre exclusiviste, şi era trecut un număr de la Gryphon Development, Inc.

Coloanele de piatră erau gata, fusese construită şi o gheretă pentru paznic, dar porţile metalice mai aveau pînă să fie instalate. Am urmat aleea şerpuitoare, luminînd cu farurile bălării şi iarbă neîngrijită. Pe două şantiere ardeau lămpi de serviciu albe. Chiar şi în puterea nopţii, nu mi-era greu să observ care dintre cele două proprietăţi îi aparţinea lui Trey Hughes.

Grajdul era acolo. Silueta lui semăna cu a unui Kmart uriaş. Un paralelipied enorm, cu un etaj, paralel cu drumul, etalîndu-şi gigantismul. Îl despărţeau vreo treizeci de iarzi de gardul şantierului. Poarta era închisă cu lanţ şi lacăt.

Am oprit maşina cît mai aproape de poartă şi am început să privesc în jur, căutînd să reţin cît mai

mult posibil. Lumina farurilor scălda un echipament de prelucrare a terenului, sol răscolit şi mormane de pămînt. Dincolo de grajd, la capătul apropiat, distingeam o rulotă unde se afla, probabil, biroul şefului de şantier. În faţa grajdurilor, un panou mare al companiei de construcţii, mîndră să clădească Lucky Dog Farm.

Nu puteam decît să deduc costul proprietăţii. Zece acri atît de aproape de terenurile de prezentare valorau o avere. O amenajare ca aceea planificată de Trey Hughes trebuia să înghită două, poate chiar trei milioane numai pentru clădiri.

Norocos era, într-adevăr. Scăpase de femeia pe care o numea Dominatriarha, obţinînd şi accesul nestînjenit la o avere obscenă, numai dintr-o simplă căzătură a mamei sale pe scară. Ideea mi se încolăcea prin minte ca un şarpe în umbră.

După ce vorbisem cu Sean, intrasem online ca să caut orice articole despre moartea lui Sally Hughes, dar nu găsisem decît ferparul. Nimic despre vreo investigaţie.

Desigur, nu puteau fi articole. Ce vulgar, să permiţi apariţia unor asemenea lucruri în ziare, cum ar fi spus maică-mea. Presa de pe insulă conţinea ştiri mondene şi anunţuri. N-o interesau murdăriiile ca decesele şi anchetele poliţiei. Ziarul pe care-l citea mama mea era tipărit pe hîrtie lucioasă, cu

cerneală care nu se lua pe mîinile cititorului. Curat şi pe dinăuntru, şi pe din afară.

În *"Palm Bech Post"* – tipărit în West Palm Beach (unde locuiesc oamenii de rînd) – scria că Sally Hughes murise la domiciliu, în vîrstă de optzeci şi doi de ani.

Oricum se întîmplase, Trey Hughes era acum un gîscan de aur gras mai-mai să crape. Sigur s-ar fi putut găsi ceva oameni dispuşi să-i facă o mică favoare, cum ar fi să scape de un săritor cu mai mult suflet decît talent. Nu conta cîți bani avea deja Trey. Un sfert de milion în plus era binevenit oricînd.

Don Jade trebuia să fie în capul listei de ajutoare pline de speranță. Ce tîrg avantajos pentru Jade, sau pentru oricare alt antrenor: să intre într-un hambar ca ăsta, genul de loc care avea să-i refacă legitimitatea şi să atragă şi mai mulți clienți cu buzunare fără fund.

Mă întrebam ce-o fi însemnat tensiunea pe care o simțisem între cei doi în acea dimineață. Trey Hughes îşi putea permite acum să-şi ia în grajd aproape orice antrenor de renume dorea. De ce-l alesese pe Don Jade – un om a cărui reputație se baza mai mult pe scandal decît pe succes? Un om cu reputația de a săvîrşi fapte rele scăpînd nepedepsit...

Indiferent ce-l adusese acolo, Don Jade se afla pe locul cel mai rîvnit, care-i atrăgea dușmănia multor oameni amarnic de invidioşi.

Îmi veni în minte Michael Berne. Recunoscusem numele imediat ce-l rostise Van Zandt, dimineața. Berne fusese menționat în anunțul mortuar al lui Stellar din revista online *"Horses Daily"*. Îl călărise pe Stellar înaintea lui Jade, doar cu un succes limitat în arenă. Apoi, Jade preluase calul. Preluase calul, stăpînul, şi Taj Mahal-ul din Wellington. Nici nu era de mirare că Berne se înfuriase. Nu pierduse numai un cec, cînd Stellar ieşise din grajdul lui. Pierduse un bilet de masă în stil mare.

Nu era doar rivalul lui Jade, apa cum spusese Van Zandt, îi era dușman.

Un dușman putea fi un valoros izvor de informații.

* * *

M-am întors la centrul ecvestru, dorind să dau tîrcoale în voie fără grija că m-ar fi văzut careva dintre oamenii lui Jade. Voiam să găsesc hambarul lui Berne. Dacă aflam un număr de telefon, puteam stabili o întîlnire undeva unde să nu ne surprindă confederații lui Jade.

Paznicul ieşi din ghereta de la poartă, cu o mutră plictisită şi nemulţumită.

– E foarte tîrziu, spuse el, într-o engleză cu accent străin.

Am oftat adînc.

– Mie-mi spui? Avem un cal cu colici. Pe mine a căzut măgăreaţa.

Mă privi încruntat, ca şi cum ar fi bănuit că-l înjurasem.

– Un cal bolnav, i-am explicat. Sînt în schimbul de noapte, la fel ca dumneata.

– A, da, dădu el din cap. Înţeleg. Îmi pare foarte rău că aud. Noroc la cal, domnişoară.

– Mulţumesc.

Nu se osteni să mă întrebe cum mă numeam, nici în ce hambar era calul fantomă. Aveam un permis de parcare şi o explicaţie credibilă. De-ajuns atît.

Am parcat pe pajişte, nedorind să atrag nimănui atenţia asupra maşinii. Cu lanterna în mînă şi pistolul sub curea, la spate, am pornit pe culoarele corturilor, căutînd numele lui Michael Berne, în speranţa de a nu trezi bănuielile vreunui grăjdar sau paznic.

Furtuna se apropia. Vîntul sufla tot mai puternic, făcînd să fluture pînza corturilor, iar caii erau nervoşi. Ţineam lanterna pe faza mică, uitîndu-mă la inscripţiile boxelor şi numerele de

urgenţă, dar tot am reuşit să sperii nişte cai, făcîndu-i să se învîrtească prin boxe, cu albul ochilor vizibil. Alţii îşi întindeau boturile spre mine, sperînd să capete vreo trataţie.

Am stins lanterna pe scurtătura dintre pajişte şi următorul şir de corturi. Dacă aveam noroc, caii lui Berne se aflau relativ aproape de ai lui Jade. Îşi făcuseră încălzirea în arena de intructaj de lîngă hambarul lui Jade. Poate că aceeaşi era şi zona de instructaj a lui Berne. Dacă nu aveam noroc, Berne se dăduse peste cap să se ia la ceartă cu Jade, şi aveam de parcurs patruzeci de grajduri pînă să găsesc ceea ce doream.

O rafală de vînt se repezi dinspre apus, zgîlţîind corturile. Deasupra se rostogoli un tunet. Am intrat în cortul douăzeci şi doi şi am început să citesc numele.

La un sfert din lungimea primului şir, m-am oprit ascultînd. Aceleaşi sunete ca şi în celelalte corturi: cai foindu-se, fornăind, dînd cu copitele în ţevile de susţinere a prelatei. Numai că aceste sunete nu proveneau de la caii din jurul meu. Agitaţia avea loc cu vreo două rînduri mai încolo. Scîrţîitul unei uşi de boxă deschizîndu-se. Freamăt de copite pe un strat gros de paie. Un nechezat sonor. Calul din boxa de lîngă mine scoase capul peste uşă, nechezînd şi el.

Aprinzînd lanterna, am văzut un murg, cu urechile ciulite şi ochii holbaţi, privind dincolo de mine şi de calul de vizavi. Necheză din nou şi se învîrti în loc. Altul de pe acelaşi rînd îi urmă exemplul.

Am stins lanterna şi m-am furişat pe culoar spre fundul cortului, ţinînd-o ca pe o măciucă. Era grea de un kilogram şi jumătate. În poliţie o folosisem o dată în legitimă apărare contra unui motociclist de o sută treizeci de kilograme. Ajunsese la spital, cu comoţie cerebrală.

N-am scos arma. Voiam să văd nu să lupt. Glock-ul era soluţia de ultimă instanţă.

Vîntul urla, iar acoperişul cortului se umfla în sus ca un balon dornic să-şi ia zborul. Corzile groase care ţineau ţăruşii trosneau şi pîrîiau. M-am strecurat prin jurul ultimelor boxe, ţinîndu-mă lîngă perete. În spatele cortului, terenul cobora în pantă spre o zonă defrişată şi arsă în timpul verii, care aştepta alte corturi şi alte arene de instructaj. Arăta ca un peisaj lunar. Văzduhul mirosea a cenuşă.

Cînd am pornit pe după ultima boxă, spre culoarul alăturat, am auzit o uşă mişcîndu-se în balamale, urmată de un sunet tăios, distinctiv, pe care nu l-am conştientizat decît cînd următorul fapt se consumase deja.

Ca un duh venit de pe altă lume, un cal uriaş, de un cenuşiu spectral, se repezi pe culoar, drept

spre mine. Fu cît pe ce să mă calce în picioare pînă să reacţionez, şi m-am aruncat înapoi. Un ţăruş al cortului îmi intră în glezna dreaptă, făcîndu-mă să-mi pierd echilibrul şi să cad la pămînt cu o bufnitură înfundată. Am încercat să mă strîng ghem, acoperindu-mi capul, pregătită pentru loviturile cumplite ale potcoavelor de oţel sub greutatea animalului de o jumătate de tonă. Dar surul sări pe deasupra mea, apoi se înălţă peste marginea taluzului. M-am adunat în genunchi şi am privit cu groază cum cobora poticnindu-se greoi malul, căzînd în genunchi, în timp ce picioarele dinapoi continuau să alerge. Necheză speriat, chinuindu-se să-şi revină, se ridică iar şi dispăru în noapte.

M-am săltat în picioare, întorcîndu-mă spre cort, tocmai cînd alt cal se repezea afară. Închis la culoare, cu o stea. Nechezînd pe urmele surului. Am sărit într-o parte cînd trecu pe lîngă mine.

O palmă pe crupă.

Sunetul pe care-l auzisem înainte: latul unei mîini plesnind crupa unui cal.

Am alergat înapoi în cort. Prin tot restul hambarului se dezlănţuise haosul, caii zbierînd şi agitîndu-se în boxe. Construcţia precară de ţevi şi prelată se clătina şi zdrăngănea. Pereţii cortului se zbuciumau, bătuţi de vînt. Am strigat, sperînd să-l sperii pe făptaş şi să-l pun pe fugă.

Un alt cal se repezi dintr-o boxă deschisă, mă văzu, fornăi şi zbură pe alături, aruncîndu-mă în uşa din spate. Apoi uşa mă împinse iar înainte, doborîndu-mă în genunchi.

M-am tîrît într-o parte ca un crab, agăţîndu-mă de uşa de vizavi ca să mă ridic. Calul ieşi din boxa din spatele meu ca într-o arenă de rodeo, cu un muget răguşit, cabrîndu-se şi dînd cu copitele spre mine. Am simţit aerul vîjîindu-mi pe la ureche, cînd o copită îmi trecu pe lîngă cap.

Înainte de a apuca să mă întorc, un întuneric sufocant şi mirositor îmi învălui capul şi umerii, şi am fost împinsă înainte în peretele unei boxe. Am încercat să smulg pătura, dar nu-mi puteam ridica braţele. Aveam nevoie de aer. De lumină, atîta cîtă era. Aveam nevoie de mişcare, ca să-mi înfrunt atacatorul, care mă smuci înapoi şi lateral, într-o parte şi-n alta.

Mă lua cu ameţeli şi am început să mă clatin, căzînd într-un genunchi. Apoi ceva mă lovi în partea dinapoi a capului, făcîndu-mă să văd stele verzi.

La a treia lovitură, am căzut pe burtă şi nu m-am mai mişcat. Respiram scrîşnit şi fierbinte, doar cu o cîtime din plămîni. Nu auzeam decît vuietul din cap, şi mă întrebam dacă aveam să ştiu ce se întîmpla înainte ca următorul cal să mă strivească sub copite. Am încercat să mă ridic, dar

n-am putut. Mesajele se risipeau undeva între creier şi terminaţiile nervoase. Durerea mă înjunghia în spate, mă înecam şi tuşeam, aveam nevoie de aer şi nu reuşeam să respir.

Trecu un moment. Nu mai venea nici un cal. Nici o furcă nu mă străpungea. Am bănuit că atacantul fugise, lăsîndu-mă într-un loc foarte nepotrivit, într-un moment la fel de nepotrivit. Caii alergau liberi. Dacă venea cineva în hambar şi mă găsea...

Am încercat din nou să-mi adun puterile şi am reuşit să-mi smulg de pe cap pătura pentru cai. Înghiţind aer, învingîndu-mi greaţa, m-am agăţat de uşa boxei şi m-am săltat pe picioare. Ameţită, cu senzaţia că se clătina pămîntul sub mine, m-am împleticit afară prin fundul cortului şi am căzut din nou.

Lanterna zăcea pe pămînt, în locul unde căzuse cînd mă lovise primul cal, aruncîndu-şi raza galbenă prin întuneric. Am luat-o, ţinîndu-mă de o coardă, şi m-am ridicat iar.

Caii fugeau prin spaţiul defrişat din josul pantei. Unii alergau printre cele două corturi. Vîntul sufla tot mai tare, aducînd primii stropi de ploaie. Am auzit pe cineva strigînd în depărtare. Era timpul să dispar.

Am intrat în cort, doar atîta cît să luminez cu lanterna uşa deschisă a unei boxe.

În caz de urgență sunați la Michael Berne...

– Nu mişca! Aruncă lanterna.

Glasul se auzea din spatele meu, iar lumina altei lanterne îmi învălui umerii. Mi-am îndepărtat brațele de trup, dar fără să las lanterna din mînă.

– Am auzit zgomot, am spus, întorcîndu-mă parțial. A fost cineva aici şi a deschis uşile boxelor.

– Mda, sigur, replică omul, sarcastic. Mă-ntreb cine. Aruncă lanterna.

– N-am fost eu, am răspuns, continuînd să mă întorc. Am încercat să-i opresc. Sînt plină de vînătăi, dacă nu mă crezi.

– Îți spun pentru ultima oară, femeie: aruncă lanterna.

– Vreau să văd cine eşti. De unde ştiu că n-ai făcut-o chiar dumneata?

– Sînt de la pază.

Nu suna deloc liniştitor. Securitatea terenurilor de prezentare era încredințată unei companii private care ceruse cel mai puțin la licitație. Probabil că angajații erau la fel de bine instruiți şi demni de încredere ca paznicii care lăsau să urce în avioane nebuni cu pistoale şi cuțite. Din cîte ştiam, jumătate din ei erau foşti puşcăriaşi. Cu spatele spre el, nu puteam fi sigură nici măcar că avea uniformă.

– Vreau să te văd.

Pufni nervos. Înainte de a apuca să răspundă, m-am răsucit, luminîndu-i fața.

Apoi i-am observat hainele. Mai întîi îi văzusem pistolul.

– Face parte din uniformă? l-am întrebat.

– Face parte din uniforma *mea,* gesticulă el cu arma. Gata cu-ntrebările. Stinge lanterna şi dă-mi-o. Să mergem.

M-am conformat, mai mult decît dispusă să ieşim în spațiu liber, unde ştiam că veniseră şi alții. Am analizat şi respins ideea de a încerca să scap cu fuga. Nu voiam să fiu căutată, cu semnalmentele şi portretul robot pe prima pagină a ziarului. Şi nici de-un glonț în spate n-aveam chef. Dacă-i făceam un timp jocul, aveam şansa să mai aflu cîte ceva.

Afară, oamenii strigau, caii nechezau. Auzeam ropot de copite pe pămîntul bătătorit. Paznicul mă duse spre un cărucior de golf parcat lîngă cortul nouăsprezece – cortul lui Jade.

M-am întrebat de cît timp era căruciorul acolo. M-am întrebat cît de uşor era să cumperi un tip ca el ca să deschidă cîteva boxe. Munca de noapte pe două parale, păzind nişte cai care valorau mai mult decît ar fi cîştigat unui ca el toată viața, putea distorsiona imaginea despre ce e bine şi ce e rău a unui om.

M-am aşezat pe locul din dreapta al banchetei umezite de ploaia care se întețea. Paznicul îşi mută

pistolul în mîna stîngă, iar cu dreapta porni căruciorul şi-l întoarse. M-am răsucit uşor spre el, atingînd pe furiş Glock-ul de la spate, sub jachetă şi pulovăr.

– Unde mergem?

Nu-mi răspunse. Un walkie-talkie îi pîrîi la centură. Alţi paznici care anunţau despre caii scăpaţi. Nu-şi luă aparatul ca să spună cuiva că mă capturase, şi nu-mi plăcea deloc. Am pornit pe drum, spre zona principală a terenurilor de prezentare, ca printr-un oraş fantomă la ora două noaptea.

– Vreau să vorbesc cu superiorii dumitale, am spus eu pe un ton autoritar. Iar cineva va trebui să-l cheme pe detectivul James Landry de la oficiul şerifului.

Asta îl făcu să întoarcă privirea spre mine.

– De ce?

Era rîndul meu să nu-i răspund. N-avea decît să se întrebe. Am trecut pe lîngă alţi paznici, alţi oameni care alergau prin ploaie ca să se-alăture distracţiei de a încerca să prindă o jumătate de duzină de cai cu sînge fierbinte, îmbătaţi de gustul libertăţii.

După ce am străbătut labirintul corturilor, am luat-o de-a lungul unui şir de magazine închise. Acum ploua torenţial. Ne îndepărtam tot mai mult de orice posibil ajutor. Bătăile inimii mi se

accelerau. Adrenalina îmi circula prin sistem ca un narcotic, perspectiva pericolului fiind euforizantă şi surescitantă. L-am privit pe paznic şi m-am întrebat ce-ar fi crezut, să afle asta. Pe cei mai mulţi i-ar fi neliniştit.

Opri căruciorul de golf lîngă una dintre rulotele mari care găzduiau diverse birouri ale administraţiei şi închise motorul. Am urcat cîteva trepte de metal şi am intrat. Un individ masiv stătea la un birou de fier, ascultînd sunetul ce ieşea dintr-un walkie-talkie cît o cărămidă. Avea un gît ca al unui broscoi: un sac de carne mai lat decît capul, revărsîndu-i-se peste gulerul cămăşii. Şi el purta uniforma albastră de securitate, cu vreo două galoane în plus pe piept. Decorat pentru stat-pe-cur cu onoare şi delegarea responsabilităţilor, probabil. Mă privi încruntat, în timp ce stăteam în faţa lui, şiroind de apă.

– Ea e, spuse paznicul. Am prins-o deschizînd uşile boxelor.

L-am privit drept în faţă şi am spus, cu suficient subînţeles ca să fie clar la ce mă refeream:

– Mai ai şi alte surprize în buzunar?

Îşi ascunsese pistolul. L-am văzut cum se lupta cu ideea că se compromisese, lăsîndu-mă să-l văd. Îl aveam la mînă. Era interzis să umble înarmat în timpul programului. Probabil nici permis n-avea. Dacă aşa era, şi-l reclamam la poliţie, se prea putea

să-şi piardă slujba – cel puţin. I-am citit pe faţă toate aceste gînduri, chiar în timp ce-i treceau prin minte.

Dacă ar fi fost puţin mai deştept, n-ar fi lucrat ca paznic într-o uniformă de poliţist închiriată.

– M-ai găsit stînd în hambar cu lanternaa, i-am spus. Încercam să ajut. La fel ca dumneata.

– Ai ceva împotriva lui Michael Berne? mă întrebă broscoiul.

– Nu l-am cunoscut niciodată pe Michael Berne, deşi l-am văzut certîndu-se zgomotos şi ameninţîndu-l pe Don Jade, azi-dimineaţă. Poate n-ar strica să te interesezi unde e acum domnul Jade.

Şeful pazei mă privi lung.

– Berne e pe drum încoace, spuse el. Cu două ajutoare ale şerifului. Ia loc, domnişoară...?

Nu i-am răspuns şi nici nu m-am aşezat, deşi mă durea îngrozitor spatele de la loviturile primite.

– Va trebui să le spui ajutoarelor de şerif să trateze zona boxelor ălora ca pe un cîmp infracţional, i-am spus. Pe lîngă că a dat drumul cailor, făptaşul m-a atacat cînd am încercat să-l opresc. Vor găsi o furcă sau o mătură – un obiect cu coadă lungă – pe care s-ar putea să fie amprente. Vreau să depun plîngere. Şi mai vreau şi să mă duc la urgenţă pentru un examen medical, şi ca să-mi fotografieze vînătăile. S-ar putea să introduc o

acţiune. Ce fel de administraţie e aici, dacă nu-i în stare să asigure protecţia animalelor şi a oamenilor?

Broscoiul mă privi de parcă n-ar mai fi văzut în viaţa lui o femeie.

– Da' dumneata cine eşti?

– Nu-ţi spun.

– Am nevoie să-ţi ştiu numele, domnişoară. Trebuie să scriu un raport.

– Atunci, ai o problemă, pentru că n-am să ţi-l spun. Nu-s obligată să-ţi spun nimic. Nu eşti ofiţer al justiţiei sau al statului, şi prin urmare nu ai dreptul să-mi ceri informaţii.

– Ajutoarele de şerif vin încoace, replică el, pe un ton ameninţător.

– Foarte bine. Voi merge bucuroasă la secţie, deşi n-au nici un motiv să mă aresteze. Din cîte ştiu, legea nu interzice să stai pe culoarul unui grajd.

– Bud zice c-ai dat drumul la cai.

– Cred c-ar trebui să-l mai întrebi o dată pe Bud ce-a văzut.

Îl privi pe Bud.

– Le-a dat drumul sau nu?

Bud părea constipat, incapabil să mintă, ca să-şi acopere fundul sau să facă un pas spre gratiile şefului.

– Păi, era acolo...

– Şi dumneata erai tot acolo, am intervenit eu. De unde ştim că nu dumneata ai deschis uşile?

– Da-i ridicol, spuse Broscoiul. De ce să facă una ca asta?

– Nu pot decît să mă întreb. Pentru bani...? Din răutate...? Boală mintală...?

– Poate că toate astea ţi se aplică şi dumitale.

– În cazul de faţă, nu.

– Ai cai pe-aici, domnişoară...?

– Cu dumneata am terminat de vorbit, am anunţat eu. Pot să-mi chem avocatul de la telefonul ăsta?

Mă privi cu ochii mijiţi.

– Nu!

Atunci m-am aşezat pe un scaun cu spătar drept, lîngă birou. Radioul Broscoiului pîrîi. Paznicul de la poartă anunţa că sosiseră ajutoarele şerifului. Norocul meu. Nu voiam să fac cunoştinţă cu Michael Berne în asemenea împrejurări. Broscoiul îl instrui pe portar să trimită maşina la sediul pazei.

– Să dai drumul la cai e delict grav, îmi spuse el. Poţi să intri la puşcărie.

– Ba nu pot, pentru că nu eu le-am dat drumul. Făptaşul ar putea fi acuzat de o farsă răutăcioasă, ceea ce e contravenţie. Se pedepseşte cu amendă, poate şi muncă în serviciul comunităţii. Nici nu se

compară cu, să zicem, port ilegal de armă, am spus, privindu-l pe Bud, care stătea încruntat.

– Parcă ziceai c-ai terminat de vorbit, bombăni el.

Mi-am netezit cu mîinile părul ud, ridicîndu-mă, cînd afară se trînti o portieră de maşină. Ajutorul de şerif intră pe uşă, arătînd de parcă apelul l-ar fi trezit dintr-un somn adînc

– Ce e, Marsh? A dat cineva drumul la nişte cai? Cine, ea?

– Era pe-acolo, răspunse Broscoiul. S-ar putea să aibă informaţii.

Ajutorul mă privi, neimpresionat.

– Aveţi, doamnă?

– Nu vorbesc decît cu detectivul Landry, am răspuns eu.

– Cum vă numiţi, doamnă?

Am trecut pe lîngă el, spre uşă, privindu-i din mers ecusonul cu numele.

– Discutăm în maşină, ajutor Saunders. Hai, să mergem.

Îl privi pe Broscoi, care răspunse, clătinînd din cap:

– Îţi doresc succes cu ea, fiule. E o fiară.

CAPITOLUL 9

– Pentru asta m-ai sculat din pat?

Landry se uită de la ajutorul de şerif Saunders la mine, cu genul de dezgust rezervat de obicei mîncării stricate.

– Cu altcineva nu vrea să vorbească, răspunse Saunders.

Mergeam pe culoar, spre sala brigăzii. Landry bombăni:

– Bafta mea. Nu văd ce căutăm aici. Puteai s-o rezolvi pe teren, în juma' de oră. Iisuse!

– Am fost atacată, am spus eu. Cred că asta justifică apelul la un detectiv.

– Atunci, se ocupă cine-i de serviciu. Ştii bine.

– Dar cu dumneata am stabilit deja o relaţie în privinţa cazului ăstuia.

– Ba n-ai stabilit nici o relaţie, pentru că nu există nici un caz. Tot ce mi-ai înşirat ieri nu se cheamă caz.

Am intrat în birourile diviziei, pe la recepţie. Landry îi dădu insigna şi arma ofiţerului de securitate, prin sertarul de sub geamul antiglonţ. Saunders îi urmă exemplul. Mi-am scos Glock-ul

din centura blugilor şi l-am pus în sertar, cu cheile maşinii. Landry se holbă la mine.

Drept răspuns, am ridicat din umeri.

– Am permis.

Se întoarse spre Saunders.

– Futu-te-n cur de idiot! Putea să-ţi zboare creierii ăia pe care nu-i ai, în maşină!

– Ei, domnule detectiv, am gîngurit eu, strecurîndu-mă pe lîngă el, în timp ce ofiţerul de securitate deschidea uşa. Nu-mi stă în caracter.

– Cară-te de-aici, Saunders! se răsti Landry. Eşti la fel de folositor ca un carici moleşit.

L-am lăsat pe Saunders cu o mutră amărîtă, în antecameră. Landry trecu pe lîngă mine, cu muşchii fălcilor palpitîndu-i. Am depăşit biroul lui, spre o cameră de interogtoriu. Deschise uşa.

– Intră aici.

Am intrat şi m-am aşezat cu grijă pe scaun. Durerea de spate mă împiedica să respir. Începusem să mă întreb dacă n-ar fi trebuit într-adevăr să mă duc la urgenţă.

Landry trînti uşa.

– Ce naiba ai avut în cap?

– Asta-i o întrebare destul de generală, aşa c-am să dau doar un răspuns parţial: m-am dus la centrul ecvestru ca să caut indicii despre ceea ce i s-a putut întîmpla lui Erin Seabright.

– Dar nu erai în hambarul unde-a lucrat ea, nu? Lucra pentru un tip numit Jade. Atunci, ce căutai în celălalt hambar?

– Michael Berne îi e dușman lui Don Jade. Azi-dimineață l-am văzut amenințîndu-l.

– Cum îl amenința?

– Gen "dacă aflu că tu ai omorît calul ăla te distrug".

– Deci, acest Jade se strecoară și le dă drumul cailor tipului. Mare scofală.

– E o scofală foarte mare, pentru un om a cărui existență depinde de sănătatea acelor cai. O scofală foarte mare pentru antrenorul care trebuie să le explice proprietarilor cum a ajuns un cal de-un milion sau un milion jumate de dolari să-și rupă piciorul alergînd necontrolat în toiul nopții.

Landry oftă greu și-și întoarse capul într-un unghi ciudat, ca pentru a-și trosni o vertebră de la ceafă.

– Și pentru asta mă scoli din pat?

– Nu, aia a fost doar ca să mă distrez.

– Mi-ești ca un cui în cap, Estes. Nu că nu ți-au mai spus-o și alții...

– Asta, și mai rău decît atît. Nu mă deranjează. Nici eu n-am o părere prea grozavă despre mine însămi. Probabil mă crezi cam țăcănită, și nu greșești. Puțin îmi pasă ce gîndești despre mine. Vreau numai să știi că se întîmplă niște nasoleli, și

toate par să se-nvîrtească în jurul lui Don Jade. Don Jade este omul pentru care lucra Erin Seabright. Erin Seabright a dispărut. Observi vreo legătură?

Clătină din cap.

– Deci, aflu c-ai fost prinsă stînd în hambarul ăluilalt. De unde știu că n-ai dat dumneata drumul la cai, doar ca să atragi atenția? Vrei ca oamenii să-l ia la ochi pe Jade, așa că pui la cale farsa asta...

– Îmi place cum le-ntorci. Și tot singură m-am cotonogit și cu coada furcii? Îți dau cuvîntul meu că nu-s chiar atît de flexibilă.

– Văd că umbli pe picioare. Nu pari prea paradită.

Mi-am scos jacheta și m-am ridicat.

– În regulă. De obicei, n-o fac de la primul interogatoriu, dar dacă-mi promiți că n-ai să mă faci curvă...

Întorcîndu-mă cu spatele spre el, mi-am ridicat pulovărul pînă la gît.

– Dacă semnele astea arată la fel cum le simt eu...

– Iisuse.

Rostise cuvîntul încet, fără furie, fără energie, dezumflat complet. Știam că, probabil, nu avea legătură atît cu vînătăile, cît cu peticeala de piele care-mi fusese grefată de doi ani încoace.

Nu asta voisem. Nici vorbă. Trăiam de mult timp cu cicatricele alea. Făceau parte din mine. Mi

le ținusem secrete, pentru că duceam o viață retrasă. Nu insistam asupra lor. Nu le priveam. În chip ciudat, vătămarea suferită de trupul meu era neimportantă pentru mine, fiindcă eu însămi devenisem neimportantă pentru mine.

Iar acum, dintr-o dată, vătămarea era foarte importantă. Mă simțeam dezbrăcată emoțional. Goală, vulnerabilă.

Mi-am tras pulovărul la loc şi mi-am luat jacheta, stînd tot cu spatele la Landry.

– Las-o baltă, am spus, stînjenită şi furioasă pe mine însămi. Mă duc acasă.

– Vrei să depui plîngere?

– Contra cui? am întrebat, întorcîndu-mă cu fața spre el. Contra boului pe care nu te deranjezi să-l cauți, necum să-l mai interoghezi, fiindcă nu te interesează nimic din ce se-ntîmplă cu adăunătura aia de la cai? Doar dacă nu cumva, desigur, iese la iveală vreun mort.

La asta, nu avu ce să-mi răspundă.

Colțul gurii mi se arcui într-un simulacru de zîmbet amar.

– Ca să vezi: eşti măcar atît de uman ca să te simți spăşit. Bravo ție, Landry.

Am trecut pe lîngă el, spre uşă.

– Pe cît ții pariul că Saunders stă în parcare şi-o freacă? Ți-aş lua banii, cred. Mai vorbim, Landry. Cînd găsesc un cadavru, te-anunț.

– Estes. Stai!

Cînd m-am întors din nou, privindu-l, îmi evită ochii.

– Ar trebui să te duci la urgență. Te iau eu cu maşina. S-ar putea să-ți fi rupt o coastă, sau ceva.

– Am pățit-o şi mai rău de-atît.

– Iisuse Christoase, căpoasă mai eşti!

– N-am nevoie de mila dumitale, i-am replicat. Nici de compasiune. Nu vreau să-ți plac, sau să-ți pese ce se întîmplă cu mine. Nu vreau nimic de la dumneata decît să-ți faci datoria. Şi se pare că pînă şi asta e prea mult. Merg singură, mersi. Ştiu drumul.

Mă însoți pînă la recepție. Nici unul din noi nu scoase o vorbă, în timp ce ne luam înapoi armele. Mă purtam de parcă Landry ar fi încetat să mai existe, în timp ce ne continuam drumul pe culoar şi în jos pe scară.

– Sînt bun pe meserie, spuse el, cînd apăru uşa de la intrare.

– Serios? Care meserie? Mai ai încă o calificare, de căcănar profesionist?

– Mare figură mai eşti.

– Sînt aşa cum trebuie să fiu.

– Aiurea. Eşti grosolană şi te porți ca o cățea, şi asta te face cumva să te simți superioară nouă, ăstorlalți.

Continua să plouă. Stropii păreau albi la trecerea prin razele lămpilor de serviciu din parcare. Saunders şi maşina lui plecaseră.

– Excelent, am spus. Se pare că tot trebuie să-ţi primesc oferta, pînă la urmă.

Landry mă privi pieziş, în timp ce-şi ridica gulerul hainei.

– Mai du-te-n mă-ta. Cheamă un taxi.

M-am uitat la el cum se urca în maşină, rămînînd pe loc, în ploaie, pînă o scoase din parcare şi plecă. Apoi m-am întors în clădire să dau telefon.

Nu puteam spune că nu mi-o făcusem singură.

Cînd apăru în sfîrşit, taximetristul avea chef de vorbă, curios de ce plecam de la oficiul şerifului la patru fără un sfert dimineaţa. I-am spus că iubitul meu era urmărit pentru crimă. După asta, alte întrebări nu-mi mai puse.

Stînd dreaptă pe bancheta din spate a taxiului, mă întrebam cum îşi petrecea noaptea Erin Seabright.

ACTUL DOI

Noapte. Un singur bec, într-o lampă fără abajur. Fereastra murdară nu are perdele. Un cadru

de pat metalic vechi, ruginit. Saltea pătată, fără cearşafuri.

Erin stă pe pat, ghemuită lîngă tăblie, speriată, goală. E legată cu un lanţ de încheietura mîinii. Părul îi e răvăşit. Are ochii încercuiţi de rimel. Buza de jos e spartă şi însîngerată.

E foarte conştientă de camera de filmat şi de regizorul secvenţei. Încearcă să se acopere, atît cît poate. Plînge încet, căutînd să-şi ascundă faţa.

REGIZORUL:
Uită-te-n cameră, curvo. Zi textul.

Erin clatină din cap, ascunzîndu-se în continuare.

REGIZORUL:
Zi-l! Sau vrei să te fac eu?

Erin clatină din cap şi priveşte în obiectiv.

ERIN:
Ajutor.

CAPITOLUL 10

Landry nu reuşea să adoarmă, şi numai din vina lui Estes. Ea era de vină că fusese dat jos din pat, în primul rînd. Ea era de vină că nu mai avea somn, după ce se întorsese acasă. De fiecare dată cînd închidea ochii, îi vedea spatele, străbătut cruciş şi curmeziş de liniile unde pielea nouă o cîrpise pe cea veche. Vînătăile apărute după ciocnirea de la centrul ecvestru erau neînsemnate, nişte umbre palide pe sub vătămarea veche.

Vătămare. Se gîndea la Estes şi la ceea ce ştia despre ea. Pe vremea cînd fusese în poliţie, drumurile nu li se încrucişaseră. Cei de la narcotice le aveau pe ale lor. Îşi petreceau prea mult timp sub acoperire, în ce-l privea pe el. Asta-i făcea să fie nervoşi şi imprevizibili. O opinie născută din incidentul care-o costase cariera, iar pe Hector Ramirez îl costase viaţa. Ştia despre acel incident ceea ce ştia toată lumea: Estes se pripise, încălcase ordinele ca să dea ea lovitura, şi praful se-alesese de toate.

Niciodată n-o învrednicise pe Estes cu vreun gînd, în afară de a-şi spune că primise ce merita, pierzîndu-şi slujba. Ştia că fusese rănită, internată,

că dăduse în judecată oficiul şerifului pentru pensia de handicap – ceea ce părea o obrăznicie cam mare, dacă stăteai să te gîndeşti – dar toate astea n-aveau nici o legătură cu el, şi-l durea-n cur de ea. Era o belea. Bănuise, iar acum ştia sigur.

Cătea băgăreaţă. Auzi, să-l înveţe pe el cum să-şi facă meseria!

Se întreba ce i se întîmplase la centrul ecvestru, se întreba dacă avea într-adevăr vreo legătură cu fata aia despre care spunea că dispăruse...

Dacă fata dispăruse, de ce-o reclama numai o puştoaică de doisprezece ani? De ce nu şi părinţii ei? De ce nu patronul?

Părinţii, care poate voiau să scape de ea.

Patronul, care poate pusese de-o ţeapă majoră, şi poate o bătuse pe Estes cu coada măturii pe spate.

Îi vedea spatele, o peticeală de piele desperecheată întinsă peste ose.

La cinci şi jumătate, se dădu jos din pat, luă pe el un şort de jogging, se întinse, făcu o sută de tracţiuni şi o sută de flotări, şi-şi începu ziua. Din nou.

* * *

Cinci-treizeci a.m. După două ore de moţăit pe apucate, aşteptînd ca un fragment de coastă să-mi dezumfle un plămîn sau pe amîndoi, m-am scurs peste marginea patului şi am făcut un efort să încerc să mă-ntind.

Am intrat în baie, m-am oprit goală în faţa oglinzii şi mi-am privit trupul. Prea slab. Dreptunghiuri pe ambele coapse, în locurile de unde-mi fusese luată piele pentru grefă. Găuri în carnea piciorului stîng.

M-am întors şi am încercat să privesc peste umăr, pentru a-mi vedea spatele în oglindă. M-am uitat la ceea ce-i arătasem lui Landry şi m-am făcut proastă.

Singurul lucru util pe care l-am învăţat vreodată de la taică-meu: nu-ţi arăta niciodată o slăbiciune, niciodată să nu pari vulnerabilă.

Vînătăile lăsate de lovituri arătau ca nişte dungi maro închis. Mă dureau cînd respiram.

La şase şi un sfert – după ce dădusem de mîncare la cai – m-am dus la urgenţă. Radiografiile n-au descoperit nici o fractură. Mă chestionă un rezident cu ochi cîrpiţi, care dormise şi mai puţin decît mine; era clar că nu-mi credea povestea despre o căzătură pe scară. Tot personalul mă privea pieziş, cu suspiciune. De două ori am fost întrebată dacă nu vreau să vorbesc cu un poliţist. Le-am mulţumit şi am refuzat. Nimeni n-a forţat

problema, ceea ce m-a făcut să mă întreb cîte femei bătute sînt pur şi simplu lăsate să plece înapoi în iadul lor personal.

Rezidentul vomă o listă lungă de termeni medicali, încercînd să mă intimideze cu studiile lui scumpe.

L-am privit neimpresionată şi am răspuns:

– Am vînătăi pe coaste.

– Aveţi vînătăi pe coaste. O să vă dau o reţetă de analgezice. Mergeţi acasă şi odihniţi-vă. Nu faceţi eforturi fizice mari în următoarele patruzeci şi opt de ore.

– Mda, bine.

Îmi dădu o reţetă pentru Vicodin. Cînd m-am uitat la ea, am rîs. Am îndesat-o în buzunarul hanoracului şi am ieşit din clădire. Braţele îmi funcţionau, picioarele-mi funcţionau, nici un os nu-mi ieşea prin piele, nu-mi curgea sînge. Eram ambulatorie, eram sănătoasă. Atîta vreme cît ştiam că n-aveam să mor, că aveam unde să mă duc, că aveam oameni pe care să-i întîlnesc.

Primul telefon l-am dat la Michael Berne – sau, mai bine zis, la asistentul lui Michael Berne; numărul de telefon de pe uşa grajdului. Michael era un om ocupat.

– Întreabă-l dacă e prea ocupat ca să stea de vorbă cu o posibilă clientă, i-am spus. Dacă este, pot oricînd să mă adresez lui Don Jade.

Ca prin miracol, Michael se eliberă dintr-o dată, iar asistenul îi dădu receptorul.

– Aici Michael. Cu ce vă pot ajuta?

– Aruncînd cu puțin noroi în prietenul dumneavoastră, domnul Jade, am răspuns calmă. Sînt detectiv particular.

CAPITOLUL 11

M-am îmbrăcat în negru din cap pînă-n picioare, mi-am uns părul cu o mînă de gel, mi-am pus o pereche de ochelari de soare înguști care-mi înconjurau tot capul, și am furat Mercedes-ul S.L. negru al lui Sean. Arătam ca un personaj din "Matrix". Serioasă, misterioasă, tăioasă. Nu era un travesti, ci o uniformă. Imaginea e totul.

Îi cerusem lui Berne să ne întîlnim în parcarea de la Denny's, în Royal Palm Beach, la cincisprezece minute cu mașina de terenurile de prezentare. Bombănise din cauza distanței, dar nu-mi puteam asuma riscul de a fi văzută cu el lîngă centrul ecvestru.

Berne sosi cu o Honda Civic care cunoscuse vremuri mai bune. Coborî din mașină nervos, aruncînd priviri în jur. Un detectiv particular, o întîlnire clandestină. Chestii care se urcă la cap. Era

îmbrăcat de călărie, în pantaloni gri cu cîteva pete și o bluză polo roșie care nu i se asorta cu părul.

Am coborît fereastra laterală a Mercedes-ului.

– Domnule Berne. Cu mine aveți treabă.

Mă privi cu ochi mijiți, îndoielnic, nesigur, incapabil să-și formeze o impresie despre mine. O agentă din partea unei organizații din umbră. Poate că se așteptase la Nancy Drew.

– O să vorbim aici, am spus eu. Urcați în mașină, vă rog.

Ezită ca un copil invitat de un străin. Privi iar prin jur, ca și cum s-ar fi așteptat să se întîmple ceva rău. Agenți operativi mascați, sărind din tufișuri ca să-l atace.

– Dacă aveți să-mi spuneți ceva, intrați în mașină, am repetat, nerăbdătoare.

Era atît de înalt, încît fu nevoit să se îndoaie ca să încapă în Mercedes, de parcă ar fi intrat într-o mașinuță de circ. Ce contrast cu imaginea elegantă și atrăgătoare a lui Jade! Păr roșcat și pistrui, slăbănog ca un țîr. Citisem destule despre Michael Berne ca să știu că fusese un concurent minor în lumea prezentărilor de paradă internaționale la începutul anilor nouăzeci, cînd călărise un cal pe nume Iroquois. Dar cea mai mare realizare a lui fusese un tur al Europei cu divizia a doua a echipei olimpice a S.U.A. Pe urmă, proprietarii lui Iroquois

vînduseră armăsarul de sub el, iar de-atunci Michael Berne nu mai cîştigase nimic important.

Cînd Trey Hughes intrase în hambarul lui, Berne fusese citat într-un interviu spunînd că Stellar era biletul lui de întoarcere în luminile rampei internaţionale. Şi pe urmă, Stellar trecuse în grajdurile lui Don Jade, iar steaua lui Michael Berne pălise din nou.

– Mai spuneţi-mi o dată, pentru cine lucraţi, doamnă Estes? mă întrebă el, privind maşina scumpă.

– N-am spus nici prima dată.

– Sînteţi de la compania de asigurări? De la poliţie?

– Cîţi poliţişti aţi văzut umblînd cu Mercedes-ul, domnule Berne? l-am întrebat, cu o undă infimă de amuzament; mi-am aprins una dintre ţigările franţuzeşti ale lui Sean şi am suflat fumul spre parbriz. Sînt detectiv particular – *particular* fiind cuvîntul operativ. N-aveţi de ce să vă faceţi griji, domnule Berne. Decît, desigur, dacă aţi făcut ceva rău.

– N-am făcut nimic rău, răspunse el pe un ton defensiv. Am o firmă cinstită. Despre mine nu circulă poveşti cu cai omorîţi pentru asigurări. Ăla-i teritoriul lui Don Jade.

– Credeţi că el a pus să fie omorît Stellar?

– Ştiu sigur că aşa e.

L-am privit cu coada ochiului, iar cînd am vorbit am adoptat un ton sec, monoton, profesional.

– Aveţi ceva cu care să vă susţineţi afirmaţiile? Dovezi, eventual?

Gura i se boţi acru.

– Jade e prea isteţ pentru aşa ceva. Îşi acoperă întotdeauna urmele. Azi-noapte, de exemplu. Nimeni n-o să-l pună pe Jade în legătură cu ce s-a întîmplat, dar a pus să li se dea drumul cailor mei.

– De ce să facă una ca asta?

– Fiindcă i-am cerut socoteală. Ştiu ce fel de om e. Cei ca Jade fac răul renume al afacerilor cu cai. Tranzacţii trucate, clienţi furaţi, cai omorîţi. Oamenii se fac că nu văd, atîta vreme cît nu sînt ei victimele. Cineva trebuie să facă ceva.

– Trey Hughes v-a abordat vreodată în legătură cu ceea ce i s-a întîmplat lui Stellar?

– Nu. Stellar făcea progrese. Credeam că aveam o şansă la Cupa Mondială. Oricum n-aş fi avut niciodată nimic de-a face cu un asemenea plan.

– De ce v-a luat Hughes calul?

– L-a ademenit Jade. Tot timpul fură clienţi.

– Nu avea nici o legătură cu fapul că nu cîştigaţi?

Berne mă privi încruntat.

– Ajungeam noi şi acolo. Nu era decît o chestiune de timp.

– Dar Hughes n-avea chef să mai aştepte.

– Probabil Jade i-a spus că el putea ajunge mai repede.

– Mda, mă rog, şi acum Stellar n-o să mai ajungă nicăieri.

– Ce se-aude cu autopsia?

– Necropsie.

– Poftim?

– La cai, se numeşte necropsie.

Nu-i convenea că-l corectasem.

– Deci, ce-a scos la iveală?

– N-am dreptul să divulg asemenea detalii, domnule Berne. Au circulat ceva zvonuri înainte de moartea calului? Am auzit că nu era sănătos.

– Îmbătrînea. Caii mai bătrîni au nevoie de întreţinere – injecţii în articulaţii, suplimente, din-astea... Dar era rezistent. Avea o inimă mare şi mereu îşi făcea datoria.

– Nimeni n-a făcut aluzie că în hambarul lui Jade se întîmpla ceva necurat?

– Despre Jade circulă mereu zvonuri. A mai făcut treaba asta şi-nainte, să ştiţi.

– Sînt la curent cu trecutul domnului Jade. În ultima vreme, ce fel de zvonuri erau?

– Obişnuitele. Ce droguri iau caii lui. După ai cui clienţi umblă. Cum l-a luat de coaie pe Trey Hughes – scuzaţi limbajul.

– De ce-ar spune cineva una ca asta?

– Ei, haideţi, replică el, din nou în defensivă. Trebuie să-l aibă cu ceva la mînă. Altfel, cum să capete hambarul ăla pe care-l construieşte Hughes?

– Pe merit? Pentru fapte bune? Din prietenie?

Nici una dintre sugestiile mele nu-l inspira.

– Aţi lucrat pentru Trey Hughes, am continuat. Cu ce l-ar fi putut avea Jade la mînă?

– Cu ce vreţi: drogul zilei, cu a cui nevastă se culcă...

– Sau, cum a ajuns să moştenească averea atît de brusc? am sugerat eu.

Berne se lăsă puţin pe spate, încercînd să mă studieze un moment, cu o expresie asemănătoare cu a lui Jill Morone cînd se întreba cum să mă joace pe degete.

– Credeţi că şi-a omorît mama?

– Nu cred nimic. Pun doar nişte întrebări.

Se gîndi un moment, apoi rîse.

– Trey n-ar fi avut niciodată curajul ăsta. Ori de cîte ori vorbea despre Sallie, se bîlbîia. Se căca pe el de frica ei.

Nu i-am atras atenţia că Tomas avea nevoie doar să angajeze pe altcineva ca să rezolve problema. Cu siguranţă, delegarea sarcinilor îi venea destul de uşor unui om care-şi trăise toată viaţa ferindu-se de orice răspunderi.

– N-aţi auzit nici un fel de zvonuri în sensul ăsta? l-am întrebat.

– Oamenii glumesc pe la spatele lui. Nimeni n-o crede cu adevărat. Trey abia-şi poate organiza viaţa de pe-o zi pe alta. Nu-i în stare nici să-şi ţină ordine în portofel, darmite să pună la cale o crimă şi să mai şi scape. Oricum, era cu cineva în noaptea cînd a primit telefonul despre maică-sa.

– Zău? Cu cine?

Îşi mută privirea.

– Ce importanţă are?

– O importanţă foarte mare, dacă acea persoană e de fapt complice la crimă.

– Nu se pune problema.

– Într-un fel sau altul, tot voi afla răspunsul, domnule Berne. Vreţi să întreb pe toate terenurile de prezentare, să scormonesc în răni vechi, să stîrnesc bîrfe de demult?

Berne se uită afară pe fereastră.

– Să-ncep să ghicesc? am întrebat. Poate că era cu dumneavoastră. Asta ar aduce o doză nouă de interes unei poveşti vechi, nu credeţi?

– Nu-s poponar!

– Ăsta nu e tocmai un stigmat în comunitatea ecvestră, nu-i aşa? am comentat, la limita plictiselii. Din cîte-am auzit, poate că un tip din trei e hetero. Gîndiţi-vă la toţi prietenii dumneavoastră noi, dacă ar ieşi asta la iveală. Sau, poate a şi ieşit. Aş putea căuta un fost amant...

– Era cu nevastă-mea.

Pe care-o dăduse de gol fără să clipească, numai să nu creadă o necunoscută că era pe invers.

– Soţia dumneavoastră era cu Trey Hughes în noaptea cînd a murit maică-sa? Era cu el în sens biblic?

– Da.

– Cu sau fără consimţămîntul dumneavoastră?

Berne se făcu vînăt la faţă.

– Ce fel de întrebare mai e şi asta?

– Dacă vă gîndeaţi că eraţi pe punctul de a pierde un client, poate că dumneavoastră şi doamna aţi pus la cale un mic plan pentru a-l convinge să rămînă.

– Ce perversitate!

– Lumea nu-i întreagă la cap, domnule Berne. Nu vreau să vă jignesc, dar nu ştiu prea multe despre dumneavoastră ca persoană. De exemplu: nu ştiu dacă sînteţi demn de încredere. Am nevoie ca numele şi sarcinile mele să nu ajungă la cunoştinţa publicului. Constat că oamenii îşi pun lacăt la gură dacă au un secret pe care preferă să-l păstreze. Înţelegeţi unde bat, domnule Berne? Sau trebuie să vorbesc mai explicit?

Mă privi neîncrezător.

– Mă ameninţaţi?

– Prefer să consider că ajungem la o înţelegere reciprocă privitoare la importanţa confidenţialităţii.

Vă păstrez secretul, dacă-l păstrați și dumneavoastră pe al meu.

– Nu lucrați pentru General Fidelity, deduse el. Phil mi-ar fi spus.

– Pfil?

– Phil Wilshire. Agentul de asigurări. Îl cunosc. Mi-ar fi vorbit despre dumneavoastră.

– V-a vorbit despre cazul ăsta?

– Vreau ca lui Jade să i se înfunde o dată pentru totdeauna, replică el, cu schipul schimonosit de indignare. Ar trebui să fie zburat afară din afaceri. Dacă pot face ceva, orice, am să fac.

– Orice? am repetat, cu subînțeles. Eu în locul dumneavoastră aș avea mai multă grijă ce vorbesc, domnule Berne, l-am prevenit. Se poate construi ușor o ipoteză că-l urîți atît de mult pe Don Jade, încît l-ați omorît pe Stellar și încercați să-i puneți crima în cîrcă lui Jade, ca să-l ruinați. Adio, carieră! Adio, poziție pe lîngă Trey Hughes. Cu Hughes o dregeți cumva, și poate reveniți în combinație.

– M-ați chemat aici ca să mă acuzați?! explodă Berne. Ce, sînteți nebună?

– Vai de mine, ce temperament aveți, domnule Berne, am răspuns eu calmă. Ar trebui să consultați un specialist în stăpînirea nervilor. Furia face rău la sănătate.

Îi venea să urle. Aproape că-l vedeam înecîndu-se.

– Ca să vă răspund la întrebarea dinainte, am continuat. Nu, nu sînt nebună. Sînt doar directă. Trebuie să acopăr toate bazele, și n-am timp s-o iau cu încetul. Asta nu mă ajută să-mi fac prieteni, dar obțin răspunsurile de care am nevoie. Poate că nu sînteți vinovat de nimic, domnule Berne. Cum spuneam, nu vă cunosc. Dar știu din experiență că majoritatea crimelor au la bază trei motive: banii, sexul sau invidia. Dumneavoastră vă înscrieți în toate cele trei categorii. Deci, să ne lămurim de pe-acum, ca să mă pot concentra asupra lui Jade: unde erați în noaptea cînd a murit Stellar?

– Acasă. În pat. Cu nevastă-mea.

Am tras un ultim fum prelung din țigară și l-am expirat, zîmbind cu jumătate de gură.

– Va trebui să-și schimbe numele în Alibi.

Berne ridică palmele.

– Asta a fost. Am terminat. Vin aici din bunătate sufletească, să vă ajut...

– Las-o jos că măcăne, Berne. Știm amîndoi de ce-ai venit aici. Vrei ca Jade să fie ruinat. N-am nimic împotrivă. Am și eu agenda mea.

– Și anume?

– Interesul clientului meu. Poate reușim să obținem fiecare ceea ce dorim. La cît timp după

moartea lui Sally Hughes şi-a dus Trey caii la Jade?

– La două săptămîni.

– Iar dumneata cînd ai auzit că Hughes cumpărase proprietatea din Fairfields?

– Peste o lună.

Aveam senzația că-mi strîngea cineva capul într-o menghină. Nu voiam să ştiu detaliile sordide ale vieții lui Trey Hughes, a lui Michael Berne sau a lui Don Jade. Voiam doar s-o găsesc pe Erin Seabright. Norocul meu că locuia în cutia Pandorei.

I-am scos fotografia din buzunarul interior al jachetei şi i-am întins-o lui Berne.

– Ai văzut-o vreodată pe fata asta?

– Nu.

– A lucrat pentru Jade pînă duminica trecută. Era grăjdăriță.

Berne făcu o mutră.

– Grăjdarii vin şi pleacă. Abia reuşesc să le țin urma alor mei.

– Asta a dispărut. Mai uită-te o dată, te rog. N-ai văzut-o niciodată cu Jade?

– Jade e tot timpul înconjurat de femei. Personal, nu înțeleg ce le atrage la el.

– Jade are o reputație în sensul ăsta, nu-i aşa? Se culcă adesea cu ajutoarele?

– Cu ajutoarele, cu clientele, cu clientele altora. Se coboară la orice nivel.

– De-asta mă temeam, domnule Berne.

I-am dat un cartonaş alb cu numărul meu de telefon.

– Dacă ai să-mi spui ceva de folos, te rog să mă suni la numărul ăsta şi să-mi laşi un mesaj. O să te contacteze cineva. Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

* * *

Landry îşi parcă maşina printre camionete gigant cu dublă tracțiune, B.M.W.-uri şi Jaguar-uri, apoi coborî, uitîndu-se deja pe jos ca să nu calce în nimic. Crescuse la oraş. Nu ştia altceva despre cai decît că erau uriaşi şi miroseau urît.

Ziua era însorită şi caldă. Îşi miji ochii prin lentilele ochelarilor de soare aviatici, în timp ce scruta împrejurimile. Părea o afurisită de tabără de refugiați – corturi şi animale peste tot. Oameni pe biciclete şi scutere. De sub roțile camioanelor se ridica praful.

Văzu firma lui Jade, intră în cort şi o întrebă pe prima persoană care-i ieşi în cale unde era domnul Jade. Un bărbat de rasă hispanică, avînd în mînă o furcă plină de bălegar, arătă cu capul spre o latură a cortului:

– Afară.

Landry porni în direcția indicată. La jumătatea drumului între cortul lui Jade și următorul, un bărbat în echipament de călărie sorbea dintr-o ceașcă Starbucks, ascultînd-o nepăsător pe o blondă atrăgătoare care-i vorbea. Blonda părea nervoasă.

– Domnul Jade?

Cei doi se întoarseră să-l privească, în timp ce se apropia arătîndu-le insigna.

– Detectiv Landry, oficiul șerifului. Aș dori să vă pun cîteva întrebări.

– O, Doamne! rîse blonda, afișînd un zîmbet larg. Știam eu c-o să te prindă! Nu trebuia să rupi eticheta de la salteaua aia.

Se întoarse spre Landry.

– Paris Montgomery. Sînt antrenoarea asistentă a domnului Jade.

Landry nu-i răspunse la zîmbet. Trei ore de somn nu-i refăcuseră îndeajuns energia ca să și-o irosească pe dulcegării false. Privi pe lîngă ea.

– Dumneavoastră sînteți domnul Jade?

– Despre ce e vorba? întrebă Jade, intrînd în cort pe lîngă Landry, pentru a-l atrage într-un loc unde nu-i putea vedea nici un trecător.

– Sînteți la curent cu cele întîmplate aici azi-noapte? întrebă Landry. Cîțiva cai au fost lăsați să scape dintr-un cort, puțin mai încolo.

– Ai lui Michael Berne, completă Paris Montgomery. Sigur că știm. E îngrozitor. Trebuie să se ia măsuri mai drastice cu paza. Aveți idee cît valorează animalele astea?

– Cît propria lor greutate în aur, cred, replică Landry, plictisit. De ce naiba să valoreze un cal un milion de parai, dacă nu alerga pe pista de curse?

– O să se ia de tine, Don, îi spuse Paris șefului ei. Știi bine că Michael va spune oricui îl ascultă că tu ai făcut-o – sau ai pus pe cineva.

– De ce spuneți asta, doamnă Montgomery? se interesă Landry.

– Fiindcă așa e Michael: dușmănos și răzbunător. Pentru toate dă vin pe Don, nu pe propria lui lipsă de talent.

Jade o privi cu pleoapele coborîte.

– Destul, Paris. Toată lumea știe că Michael e invidios.

– Pe ce anume? întrebă Landry.

– Pe Don, răspunse femeia. Don e tot ceea ce Michael nu este, iar cînd clienții lui Michael își dau seama și-l părăsesc, el îl acuză pe Don. Cred să singur și-a eliberat caii, numai ca să-l învinuiască public pe Don.

Landry rămase cu ochii la Jade.

– Cred că o ține de mult așa. Niciodată nu simțiți nevoia să faceți ceva ca să-i închieți gura?

Expresia lui Jade nu se schimbă. Era calmă, rece, controlată.

– Am învățat de mult să ignor oamenii ca Michael.

– Ar trebui să-l amenințI că-l dai în judecată pentru defăimare, insistă Paris. Poate că asta l-ar face să se astîmpere.

– Calomnie, o corectă Jade. Calomnia e orală, defăimarea e în scris.

– Ia nu mai face pe deşteptul! se stropşi Paris. Face tot ce poate ca să-ți distrugă reputația. Iar tu umbli de parc-ai crede că eşti în vreo armură impenetrabilă. Crezi că nu te poate atinge? Crezi că nu-i şuşoteşte lui Trey la ureche cu fiecare ocazie?

– Nu-l pot opri pe Michael să-şi verse veninul, şi nici pe oameni nu-i pot împiedica să-l asculte, replică Jade. Sînt sigur că detectivul Landry n-a venit aici ca să ne asculte pe noi cum ne plîngem.

– Nici pentru cai n-am venit aici, interveni Landry. O femeie a fost atacată, în timp ce încerca să-l oprească pe cel care le-a dat drumul.

Ochii căprui ai lui Paris Montgomery se dilatară, şocați.

– Ce femeie? Stella? Soția lui Michael? A pățit ceva?

– Înțeleg că ieri a avut loc o scenă între dumneavoastră şi domnul Berne, domnule Jade,

continuă Landry. Vreți să-mi spuneți unde ați fost în jurul orelor două a.m.?

– Nu, nu vreau să vă spun, replică scurt Jade, ducîndu-se lîngă un cal legat într-o boxă deschisă. Iar acum, dacă mă scuzați, domnule detectiv, am un cal de călărit.

– Poate preferați să discutăm pe larg, la oficiul şerifului, sugeră Landry. Nu-i plăcea să fie expediat ca un servitor.

Jade îi aruncă o privire. Îngîmfarea i se distingea chiar şi prin ochelarii de soare.

– Poate preferați să discutați cu avocatul meu.

– Să nu irosim banii dumneavoastră şi nici timpul meu, domnule Jade. Nu e nevoie decît să-mi spuneți unde erați. Dacă ați fost aici, e o întrebare foarte simplă.

– Am fost cu o cunoştință. Nu aici.

– Cunoştința asta are şi un nume?

– Nu vă priveşte.

Strînse chinga şeii. Calul ciuli urechile.

Landry se uită în jur după un loc unde să se ascundă dacă animalul îşi ieşea din minți, sau ceva. Părea răutăcios, gata să muşte.

Jade desfăcu cataramele piponului.

– Am terminat orice discuție, anunță el. Dacă nu aveți nimic care să mă pună în legătură cu ceea ce s-a întîmplat, decît ştiri din auzite că Michael şi

cu mine nu ne înțelegem – și știu că nu aveți – n-am de gînd să vă mai spun o vorbă.

Scoase calul din boxă, pornind cu el pe culoar. Landry se lipi de perete, ținîndu-și respirația – ceea ce oricum nu era rău, cu toate mirosurile de-acolo. Duhoarea de bălegar, de cai și de Dumnezeu mai știe ce plutea prin aer ca un smog. Cînd calul ajunse destul de departe, îl urmă.

– Dar dumneavoastră, doamnă Montgomery?

Blonda își zări șeful aruncîndu-i o privire, apoi se întoarse spre Landry.

– Am zis. La fel ca el. Cu un prieten.

Ieșiră la soare, iar Jade încălecă.

– Paris, adu-mi tunica și casca.

– Imediat.

N-o așteptă, pornind cu calul pe drum.

– Ați fost împreună? întrebă Landry, însoțind-o pe Montgomery înapoi în cort.

– Nu. Dumnezeule, nu! exclamă ea. Toată ziua primesc ordine de la el. Măcar noaptea să am puțină liniște.

– Are o atitudine dificilă.

– Pe merit. Oamenii nu sînt prea îngăduitori cu el.

– Poate fiindcă nu merită îngăduință.

O urmă într-o boxă drapată cu verde, care avea un covor oriental pe jos și tablouri înrămate pe pereți. Paris deschise un dulap antic și scoase o

tunică verde oliv și o cască acoperită cu catifea maro.

– Nu-l cunoașteți, spuse ea.

– Iar dumneavoastră îl cunoașteți. Cu cine credeți că a fost azi-noapte?

Rîzînd, Paris clătină din cap.

– Nu știu nimic despre viața personală a lui Don. Acum aud prima oară că e în relații cu cineva.

Atunci, părea improbabil să fi fost, își spuse Landry. Din cîte dedusese, oamenii aceia din lumea cailor trăiau aproape grămadă unii peste alții. Și, lăsînd la o parte dimensiunile restrînse ale universului lor, cu toții erau bogați, sau se prefăceau că erau bogați; iar singurul lucru care le plăcea bogaților mai mult decît regulatul era bîrfa.

– E foarte discret, spuse Paris.

– Cred că asta l-a ținut pînă acum afară din închisoare: discreția. Șeful dumneavoastră a călcat de cîteva ori pe de lături.

– Și niciodată n-a fost condamnat pentru nimic. Iar acum, dacă mă scuzați, mai bine mă duc la arena de instructaj, altfel mă omoară.

Îi adresă din nou zîmbetul acela strălucitor.

– Și atunci, chiar veți avea de lucru.

Landry o urmă afară din cort. Femeia se așeză la volanul unui cărucior verde de golf, cu sigla lui Jade pe bot, împături tunica și o puse alături, pe banchetă. Casca intră într-un coș din spate.

– Dar dumneavoastră, doamnă Montgomery? Misteriosul dumneavoastră prieten are un nume?

– Da, are, răspunse ea, bătînd cochet din gene. Dar nici eu nu-mi trîmbiţez relaţiile, domnule detectiv. Praful s-ar alege de reputaţia mea.

Porni căruciorul şi se îndepărtă, salutînd din mers diverse persoane. Miss Popularitate.

Landry rămase un moment cu mîinile în şolduri, conştient că din cort îl privea o fată. O vedea cu coada ochiului: dolofană, neîngrijită, tricou strîmt reliefîndu-i tot felul de curbe şi umflături care-ar fi fost mai bine să rămînă în seama imaginaţiei.

Voia să se întoarcă la maşină şi să plece. Estes avea dreptate: puţin îi păsa ce-şi făceau unii altora oamenii ăia. Dar trebuia să dea socotală pentru ceea ce se întîmplase noaptea la birou, cînd Estes ceruse să vorbească numai cu el, şi nu completase nici o hîrtie, şi ce coşmar de futu-i mă-sa! Locotenentul n-ar fi acceptat ideea că Estes nu depunea plîngere. Trebuia să dea curs cazului.

Oftă şi se întoarse, pornind drept spre fată.

– Lucrezi aici?

Ochii mici ai fetei se dilatară. Părea nehotărîtă dacă să facă pe ea sau să aibă un orgasm. Dădu din cap.

Landry intră din nou în cort, scoţîndu-şi carnetelul din buzunarul pantalonilor.

– Numele?

– Jill Morone. M-O-R-O-N-E. Sînt grăjdăriţa şefă a domnului Jade.

– Mhm... Şi unde erai azi-noapte, pe la două?

– În pat, răspunse ea fudulă, plină de-un secret pe care murea să-l divulge. Cu domnul Jade.

CAPITOLUL 12

Birourile firmei Gryphon Development se aflau într-o clădire de stuc cu veleităţi de stil spaniol, pe Greenview Shores, vizavi de intrarea de vest la Polo Club. Am parcat într-un spaţiu pentru vizitatori, lîngă Jaguar-ul lui Bruce Seabright.

Un afiş de reclamă pentru Fairfields ocupa fereastra din faţă a biroului, cu fotografia lui Bruce Seabright în colţul de jos, dreapta. Avea genul de zîmbet care spunea: "Sînt mare baştan, ia să vă vînd eu ceva la suprapreţ!" După cîte dădea impresia, cu unii îi mergea.

Birourile erau decorate profesional, astfel încît să arate scumpe şi îmbietoare. Canapele de piele, mese de mahon. Pe perete se aflau fotografii reprezentînd patru bărbaţi şi trei femei, fiecare cu datele profesionale gravate în alamă pe rama portretului. Krystal Seabright nu era printre ei.

Recepționera semăna mult cu Krystal Seabright. Bijuterii de aur şi spray de păr peste măsură. M-am întrebat dacă nu cumva aşa se cunoscuseră Bruce şi Krystal. Şeful şi secretara. Învechit dar adevărat, în majoritatea cazurilor.

– Elena Estes îl caută pe domnul Seabright, am anunțat. Am cîteva întrebări despre Fairfields.

– Minunat loc, răspunse recepționera, cu un zîmbet de comerciantă în curs de instruire. Se construiesc şi cîteva hambare spectaculoase.

– Da, ştiu. Am trecut pe-acolo.

– Proprietatea Hughes! preciză, în pragul euforiei. Moare lumea după ea!

– Mă tem că aşa e.

Îl sună pe Seabright. Un moment mai tîrziu, uşa din latura opusă a recepției se deschise şi Bruce Seabright ieşi din birou, rămînînd cu mîna pe clanță. Purta un costum de in bej scrobit, cu cravată în dungi. Foarte formal pentru sudul Floridei, țara cămăşilor înflorate şi a sandalelor.

– Doamna Estes?

– Da. Vă mulțumesc că m-ați primit.

Am intrat în cabinet şi m-am oprit în latura opusă a încăperii, cu spatele spre un dulap de mahon.

– Luați loc, mă invită el, aşezîndu-se la birou. Vă pot oferi ceva? O cafea? Apă?

– Nu, mulțumesc. Şi vă mulțumesc şi pentru că m-ați primit fără programare. Sînt sigură că sînteți un om foarte ocupat.

– Mă bucur să spun că aşa e, răspunse el, cu acelaşi zîmbet din fotografie. Afacerile prosperă. Mica noastră comoară din Wellington tocmai a fost descoperită. Proprietățile de-aici sînt la fel de valoroase ca oricare altele din sudul Floridei. Iar terenul despre care vă interesați este un exemplu de prima calitate.

– De fapt, n-am venit aici ca să cumpăr proprietăți, domnule Seabright.

Zîmbetul i se şterse de pe buze, înlocuit de o uşoară nedumerire. Trăsăturile-i erau mărunte şi ascuțite, ca ale unui dihor.

– Nu înțeleg. Ați spus că aveți de pus nişte întrebări despre Fairfields.

– Într-adevăr. Sînt detectiv, domnule Seabright. Anchetez un incident de la centrul ecvestru în care a fost implicat un client al dumneavoastră: Trey Hughes.

Seabright se rezemă de spătar, nemulțumit de această nouă întorsătură.

– Sigur că-l cunosc pe Trey Hughes. Nu e nici un secret că a cumpărat un teren în Fairfields. Dar în nici un caz nu vorbesc în gura mare despre clienți, doamnă Estes. Am şi eu etica mea.

– Nu mă interesează nici un fel de informaţii personale. Mai mult mă preocupă proprietatea. Cînd anume a fost scos terenul la vînzare. Cînd şi-a cumpărat domnul Hughes lotul.

– Astea sînt date publice, răspunse Seabright. Puteţi să le aflaţi de la biroul de comitat.

– Aş putea, dar prefer să vi le cer dumneavoastră.

Suspiciunea îi devenise mai puternică decît nedumerirea.

– Despre ce este vorba? Ce "incident" investigaţi?

– Domnul Hughes a pierdut recent un cal foarte scump. Trebuie să verificăm toate detaliile. Ştiţi cum e.

– Şi ce legătură are proprietatea cu acest cal?

– Informaţii elementare de rutină. Dacă proprietarul era strîmtorat financiar, etcetera. Proprietatea unde construieşte domnul Hughes era costisitoare, iar construcţiile propriu-zise...

– Trey Hughes n-are nevoie de bani, mă întrerupse Seabright, ofensat de sugestie. Oricine vă poate spune că anul trecut a moştenit o sumă imensă.

– Înainte, sau după ce a cumpărat proprietatea Fairfields?

– Ce importanţă are? întrebă el, iritat. Proprietatea îl interesa de mai multă vreme. A achiziţionat-o în primăvara trecută.

– După moartea mamei lui?

– Nu-mi place ce insinuaţi, doamnă Estes. Şi nu mă simt deloc bine purtînd această conversaţie.

Se ridică de pe scaun, gata să mă dea afară.

– Ştiţi că fiica dumneavoastră vitregă lucra pentru antrenorul domnului Hughes? l-am întrebat.

– Erin? Ce legătură are Erin cu toate astea?

– Şi eu aş dori să aflu răspunsul. Dar se pare că a dispărut.

Nivelul de agitaţie al lui Seabright crescu şi mai mult.

– Ce vreţi să... De fapt, pentru cine anume lucraţi?

– Această informaţie e confidenţială, domnule Seabright. Şi eu am etica mea, i-am întors-o. Aveţi ceva de-a face cu angajarea lui Erin în acea funcţie?

– Nu văd cu ce vă priveşte asta.

– Ştiaţi că nimeni n-a mai aflat nimic despre Erin de aproape o săptămînă?

– Erin nu ţine legături strînse cu familia.

– Serios? Mi s-a spus că avea o legătură destul de strînsă cu fiul dumneavoastră.

Bruce Seabright se făcu roşu ca vinul burgund şi împunse aerul cu degetul, spre mine.

– Vreau numărul dumitale matricol.

Am înălțat singura sprînceană pe care o puteam mișca și mi-am încrucișat brațele pe piept, rezemîndu-mă de dulap.

– De ce vă supărați pe mine, domnule Seabright? M-aș fi așteptat ca un tată să fie mai preocupat de fiica lui decît de un client.

– Nu sînt...

Se opri la timp, închizînd gura.

– Tatăl ei? am completat. Și dacă nu-i sînteți tată, nu e nevoie să vă preocupe soarta ei?

– Nu mă preocupă, pentru că Erin răspunde singură de sine însăși. E adultă.

– Are optsprezece ani.

– Și nu mai locuiește sub acoperișul meu. Face ce-i place.

– Asta a fost o problemă, nu-i așa? Ceea ce-i place lui Erin nu vă place și dumneavoastră. Fetele adolescente...

Am clătinat din cap, chipurile cu compătimire.

– Viața e mai ușoară fără ea prin preajmă, nu-i așa?

Mi s-a părut că-i puteam vedea trupul vibrînd de o furie pe care abia reușea să și-o stăpînească. Mă privea lung, întipărindu-și imaginea mea în creier ca s-o poată vizualiza și să mă urască după ce plecam.

– Ieși afară din biroul meu, mîrîi el încet, crispat. Și dacă te mai prind pe proprietatea asta, chem poliția.

M-am desprins de dulap, fără să mă grăbesc.

– Și ce-o să le spuneți, domnule Seabright? Să mă aresteze pentru că mă interesează mai mult decît pe dumneavoastră ce i s-a întîmplat fiicei dumneavoastră vitrege? Sînt sigură că li se va părea foarte ciudat.

Seabright deschise smucit ușa și-i strigă recepționerei:

– Doris, sună la oficiul șerifului.

– Și cere cu detectivul Landry de la jafuri și omucideri, am adăugat. Spune-i numele meu. Se va deplasa bucuros pînă aici.

Seabright își îngustă ochii, încercînd să deducă dacă șarjam.

Am ieșit agale din sediul Gryphon, m-am urcat în mașina lui Sean și am plecat – doar pentru eventualitatea că Bruce Seabright nu pleca și el.

CAPITOLUL 13

– **Dumnezeule, El,** parc-ai fi dintr-o formație de fete de-ale lui Robert Palmer, din anii optzeci.

La întoarcerea acasă, coborîsem capota mașinii, sperînd ca aerul să-mi limpezească mințile.

În schimb, soarele îmi copsese creierul, iar vîntul îmi ciufulise părul ca într-o reclamă la tunsorile hip tragice. Voiam să beau ceva şi să trag un pui de somn pe marginea piscinei, dar ştiam că nu-mi puteam permite nici una, nici alta.

Sean se aplecă şi mă sărută pe obraz, după care mă dojeni:

– Mi-ai furat maşina.

– Se potrivea cu ţinuta.

Am coborît din Mercedes şi i-am dat cheile. Era în pantaloni de călărie şi cizme, cu mînecile tricoului negru suflecate, lăsînd să i se vadă bicepşii cît nişte grapefruit-uri.

– Cred că vine Robert să-ţi dea lecţii, am remarcat.

– De ce spui asta? mă întrebă el, nervos.

– Din cauza tricoului. Iubitule, eşti aşa de transparent...

– Ei, miau, miau. Ne cam pisicim pe ziua de azi, este?

– Doar o mamă de bătaie ar avea efectul ăsta asupra mea.

– Sînt sigur c-ai meritat-o. Data viitoare să mă inviţi şi pe mine. Tare mi-ar plăcea să mă uit.

Am traversat împreună curtea grajdurilor, spre casa de oaspeţi. Sean mă privi cu coada ochiului şi se încruntă.

– E totul în regulă?

În loc să dau obişnuitul răspuns fără sens, m-am gîndit nemeritat de mult la întrebarea lui. Ce moment ciudat să mă lovească intuiţia! Totuşi, m-am oprit, recunoscînd în sinea mea adevărul.

– Da, am răspuns. E-n regulă.

Oricît de încurcat şi dificil devenea cazul, oricît mă implicasem în el împotriva voinţei mele, mă simţeam bine folosindu-mi vechile deprinderi. Mă simţeam bine să văd că puteam fi de un folos.

– Bine, spuse el. Şi-acum, pudrează-ţi nasul şi transformă-te din nou, Cenuşăreaso. Alter ego-ului tău îi vin musafiri.

– Cine?

– Van Zandt, scuipă el numele, ca pe un fruct stricat cu sîmbure înăuntru. Să nu spui că n-am făcut nici un sacrificiu pentru tine.

– Nici propria mea mamă n-ar face atît de mult.

– Fă bine şi crede-o, iubito. Mama ta nu l-ar primi pe nemernicul ăsta nici pe uşa de serviciu. Mai ai douăzeci de minute pînă la ridicarea cortinei.

* * *

Am făcut un duş şi m-am îmbrăcat cu cîteva dintre hainele pe care le cumpărasem la terenurile de prezentare: o fustă-şal rubinie făcută dintr-un

sari indian şi o bluză galbenă de pînză. Mi-am încărcat un braţ de brăţări, am încălţat o pereche de sandale cu tălpi groase, mi-am pus ochelarii de soare cu rame de baga, şi am devenit Elle Stevens, Diletanta.

Van Zandt tocmai sosise, cînd am pornit prin parcare spre grajduri. Era îmbrăcat ca să mă impresioneze, în uniforma de patriarh din Palm Beach: cămaşă roz, pantaloni bej, bleizăr albastru, semnătura ascot la gît.

De cum mă zări, veni spre mine cu braţele deschise; vechiul prieten de mult pierdut.

– Elle!

– Z.

I-am îndurat numărul cu pupături pe obraz, rezemîndu-mi mîinile de pieptul lui ca să nu mă îmbrăţişeze.

– De trei ori, îmi aminti el, făcînd un pas înapoi. Ca olandezii.

– Mie asta mi se pare o scuză ca să mă pipăi, am replicat, zîmbind cu jumătate de gură. Un libidinos isteţ. Din ce alte culturi mai şterpeleşti ca să simţi nişte forme sub pretextul bunelor maniere?

Îmi adresă zîmbetul lui suav – zaharisit.

– Depinde de parteneră.

– Şi eu, care crezusem că ai venit să-mi vezi caii, remarcă Sean. Mi-ai tras bărbi?

Van Zandt îl privi nedumerit.

– Ce bărbi? Nici măcar n-ai barbă.

– E o figură de stil, Z., i-am explicat. Trebuie să te obişnuieşti cu Sean. Mama lui l-a trimis la tabăra de artă dramatică, în copilărie. Nu se poate stăpîni.

– Aha! Actor!

– Nu toţi sîntem actori? replică Sean inocent. I-am cerut fetei mele să-l înşăueze pe Tino – juganul despre care ţi-am vorbit. Aş încerca să obţin optzeci de mii pe el. E talentat, dar am prea mulţi la fel. Dacă ai vreun client care caută...

– S-ar putea, răspunse Van Zandt. Mi-am adus şi camera. Voi face un video ca să i-l trimit unei cliente care-mi vine din Virginia. Iar cînd vei fi gata să cauţi ceva nou, am să-ţi arăt cu plăcere cei mai buni cai din Europa. S-o aduci şi pe Elle. O să ne distrăm de minune.

Se uită la mine, observîndu-mi fusta.

– Azi nu călăreşti, Elle?

– Mi-am făcut de cap prea mult azi-noapte, am răspuns. Acum recuperez. Sean şi cu mine ne-am dus la Balul Psoriazisului.

– Elle nu poate rezista niciodată unei cauze nobile, spuse Sean. Sau unui pahar de şampanie.

– Aţi pierdut toată distracţia de pe terenurile de prezentare, se repezi Van Zandt încîntat să-nceapă cu bîrfele. Au scăpat caii. Cineva a fost atacat. Incredibil.

– Şi erai acolo? l-am întrebat. În toiul nopţii? Poate vor poliţiştii să staţi de vorbă...

– Normal că n-am fost acolo, replică el iritat. Cum poţi crede că aş fi făcut una ca asta?

Am ridicat din umeri.

– Z., n-am idee ce poţi sau nu poţi să faci. Dar ştiu că nu-ţi plac glumele. Serios, toanele astea ale tale devin obositoare, şi nu te cunosc decît de două zile, am continuat, fără să-mi ascund iritarea. Şi te mai aştepţi să cutreier toată Europa în aceeaşi maşină cu tine şi cu personalităţile tale multiple? Cred c-aş prefera să stau acasă şi să-mi dau cu ciocanul peste degete pînă nu mi le mai simt.

Îşi puse o mînă pe piept, ca şi cum l-aş fi rănit.

– Sînt un om sensibil. Nu doresc decît binele tuturor. Nu-mi place să acuz oamenii în glumă.

– N-o lua în sens personal, Tomas, îi spuse Sean, în timp ce ne apropiam de hambar. Elle îşi ascute limba pe polizor în fiecare seară înainte de culcare.

– Ca s-o simţi tu cît mai tăioasă, dragul meu.

Van Zandt mă privi îmbufnat.

– Limbile ascuţite nu atrag peţitorii.

– Peţitori? De ce-aş avea nevoie de ei? Am avut un soţ, odată, şi l-am expediat.

Sean zîmbi.

– De ce să fii nevastă fleaţă, cînd poţi să fii fată de viaţă?

– Fostă e cel mai bine, i-am dat eu dreptate. Jumate din bani şi nici o durere de cap.

Van Zandt mă ameninţă cu degetul, încercînd să-şi găsească simţul umorului.

– Ai nevoie de un îmblînzitor, domnişoară Tigroaică. Atunci ai cînta altă melodie.

– Pentru asta, adu un bici şi un scaun, îi propuse Sean.

Van Zandt părea să se fi şi gîndit la aşa ceva, şi chiar mai mult decît atît. Zîmbi din nou.

– Ştiu eu cum e cel mai bine să te porţi cu o doamnă.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Irina apropiindu-se. Picioare lungi dezgolite şi ghete butucănoase. Avea ceva în mînă. Părea furioasă, şi am presupus – greşit – că Sean întîrziase şi-i dăduse programul peste cap, sau comisese altul dintre celelalte cincizeci de delicte care de regulă o făceau pe Irina să-i vină dracii. Se opri la cinci paşi de noi, strigă ceva urît în rusă, şi azvîrli obiectul din mînă.

Van Zandt scoase un strigăt surprins, abia apucînd să ridice braţul ca să se ferească de potcoavă înainte de a-l lovi în frunte.

Sean făcu un salt înapoi, îngrozit.

– Irina!

Grăjdăriţa se aruncă asupra lui Van Zandt ca o rachetă, zbierînd:

– Porcule! Porc neruşinat!

Am rămas pe loc, privind cu uimire cum Irina îl lovea cu pumnii. Era zveltă ca o trestie, dar mai puternică decît un boxer, cu muşchii braţelor conturaţi clar. Van Zandt se împletici înapoi şi într-o parte, încercînd să scape de ea, dar rusoaica se ţinea de el ca o lipitoare.

– Boarfă nebună! strigă el. Luaţi-o de-aici! Luaţi-o...!

Sean se repezi s-o apuce de coada blondă cu o mînă, iar cu cealaltă de braţul care-şi lua iar avînt.

– Irina! Termină!

– Ticălosul! Ticălos împuţit! continuă ea să strige, în timp ce Sean o smulgea de lîngă Van Zandt, împingînd-o înapoi pe culoar. Aruncă încă o înjurătură în ruseşte şi scuipă spre belgian.

– E nebună! strigă Van Zandt, ştergîndu-şi buza de sînge. Ar trebui s-o închidă!

– Înţeleg că voi doi vă cunoaşteţi, am remarcat eu sec.

– N-am mai văzut-o în viaţa mea! Păsărică rusoaică sonată!

Irina se zbătea în braţele lui Sean, cu o expresie de ură turbată.

– Data viitoare-ţi smulg beregata şi mă cac în plămînii tăi, bestie! Pentru Saşa!

Van Zandt făcu un pas înapoi, şocat, cu părul zbîrlit în toate direcţiile.

– Irina! strigă Sean, oripilat.

– Ce-ar fi ca noi, doamnele, să ne retragem un moment? am sugerat eu, luînd-o pe Irina de braţ şi conducînd-o spre salon.

Mîrîind, Irina făcu un gest nedelicat spre Van Zandt, dar veni cu mine.

Am intrat în salon, o încăpere cu lambriuri de mahon şi dotată cu un bar şi cîteva scaune tapiţate cu piele. Irina continua să se învîrtească în loc, bombănind insulte. M-am dus la bar, am luat o sticlă de Stoli din frigider şi am turnat trei degete într-un pahar înalt de cristal.

– În sănătatea ta, fato, am închinat, ridicînd paharul, după care i l-am oferit; bău vodka de parc-ar fi fost apă. Sînt sigură că a căutat-o cu lumînarea, dar n-ai vrea să mă pui şi pe mine în temă?

Fierbînd de furie, Irina îl mai făcu pe Van Zandt în cîteva feluri, apoi oftă adînc şi se calmă. Aşa, brusc.

– Nu e un om drăguţ, spuse ea.

– Nici tipul care-aduce nutreţul nu e drăguţ, dar pentru el n-ai făcut niciodată asemenea eforturi. Cine-i Saşa?

Scoase o ţigară din cutia de pe bar, o aprinse şi trase adînc, cu sete. Suflă fumul încet, cu capul înclinat graţios. Nu era exclus ca într-o viaţă antrioară să fi fost Greta Garbo.

– Saşa Kulak. O prietenă din Rusia. S-a dus să muncească pentru porcul ăsta în Belgia fiindcă i-a promis tot felul de minuni. C-o s-o plătească şi-o s-o lase să călărească pe cai buni, şi-au să fie ca doi parteneri şi-o să facă din ea o stea la prezentările de cai. Minciuni gogonate. Nu voia decît s-o aibă. A adus-o în Belgia şi-a crezut că, gata, era stăpînul ei. I-a zis că să-l reguleze şi să zică mersi. Ea a zis că nu. Era o fată frumoasă. De ce să se reguleze c-un bătrîn ca el?

– De ce s-o facă oricine?

– S-a purtat ca un monstru cu ea. O ţinea într-o rulotă de ţigani, fără căldură. Trebuia să se ducă la toaleta din grajduri, şi o spiona prin găurile din pereţi.

– Şi de ce n-a plecat?

– Avea optsprezece ani şi-i era frică. Venise într-o ţară străină unde nu cunoştea pe nimeni şi nici nu le ştia limba aia tîmpită. Nu ştia ce să facă.

– Nu se putea duce la poliţie?

Mă privi de parc-aş fi fost bătută-n cap.

– Pînă la urmă, s-a culcat cu el, continuă ea, ridicînd din umeri în felul acela pe care americanii nu-l pot imita niciodată. Da' tot groaznic s-a purtat cu ea. I-a dat herpes. După un timp, a furat nişte bani şi a fugit, cînd căutau cai, în Polonia. Van Zandt a dat telefon la familia ei şi a-nceput să ameninţe, din cauza banilor. Le-a spus minciuni

despre Saşa. Cînd a ajuns acasă, tatăl ei a aruncat-o în stradă.

– L-a crezut pe Van Zandt, nu pe propria lui fiică?

Irina făcu o mutră.

– Ăştia doi sînt la fel.

– Şi cu Saşa ce s-a întîmplat?

– S-a sinucis.

– O, Doamne, Irina! Îmi pare-aşa de rău...

– Saşa era fragilă, ca o păpuşă de sticlă.

Mai fumă un timp, pe gînduri.

– Dacă mie mi-ar face un bărbat una ca asta, nu m-aş sinucide. I-aş tăia penisul şi l-aş da la porci.

– Foarte eficient.

– Şi pe urmă l-aş omorî.

– Cu puţin noroc, ai fi reuşit, cu potcoava aia.

Irina îşi mai turnă trei degete de Stoli şi sorbi din pahar. Mă gîndeam la Van Zandt, cum abuzase de propria lui autoritate asupra unei fete atît de tinere. Celor mai mulţi adulţi le-ar fi fost greu să facă faţă temperamentului său mercurial. Dar fata de optsprezece ani n-avea nici o şansă. Merita cu prisosinţă ceea ce-şi imaginase Irina pentru el.

– Aş vrea să spun că l-aş ţine jos în timp ce tu i-ai da şuturi, am spus. Dar Sean va vrea să-ţi prezinţi scuzele, Irina.

– Poate să mă pupe-n curul meu rusesc.

– Nu e nevoie să fii sinceră.

Stătu un moment pe gînduri. Eu în locul ei, tot i-aş fi spus lui Sean să mă pupe-n cur. Dar nu-mi puteam permite să-l înstrăinez pe Van Zandt, mai ales după tot ceea ce-mi spusese Irina. Prietena ei, Saşa, era moartă. Poate că Erin Seabright mai era în viaţă.

– Haide, am chemat-o, pentru a nu-i lăsa timp să se hotărască. Să terminăm mai repede. Poţi să-l omori în prima ta zi liberă.

Am conds-o afară. Sean şi Van Zandt stăteau pe iarbă, lîngă cubul de încălecare. Van Zandt era încă roşu la faţă şi-şi freca braţul în locul unde-l lovise potcoava.

Irina desprinse priponul lui Tino din boxa de ţesălat şi duse calul afară,

– Sean, îmi cer iertare pentru ieşirea de adineaori, spuse ea, dîndu-i căpăstrul. Îmi pare rău că te-am făcut de rîs.

Îl privi pe Van Zandt cu dispreţ rece.

– Îmi prezint scuze că te-am atacat pe proprietatea domnului Avadon.

Van Zandt nu spuse nimic, privind-o doar încruntat. Fata se uită la mine, ca şi cum ar fi spus: "Vezi ce porc e?" Se îndepărtă, urcă scara spre chioşcul din capătul arenei şi se aşeză pe un scaun.

– Ţarina, am comentat eu.

Van Zandt stătea bosumflat.

– Ar trebui să chem poliţia.

– Dar nu cred c-ai s-o faci.

– Merită s-o închidă.

– La fel cum ai închis-o şi tu pe prietena ei? l-am întrebat pe un ton inocent, dorindu-mi să-i fi putut înfige un cuţit în coaste.

Gura începu să-i tremure ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în plîns.

– Îi crezi minciunile? N-am făcut nimic rău. I-am dat fetei ăleia o slujbă, o locuinţă...

Herpes...

– M-a furat, continuă el. Am tratat-o ca pe o fiică, şi ea mi-a furat banii, îndrugînd la minciuni despre mine!

Iar făcea pe victima. Toată lumea era pornită împotriva lui. Motivele sale erau întotdeauna imaculate. Nu i-am atras atenţia că, în America, dacă un om se purta cu fiica lui aşa cum se purtase el cu Saşa, intra în puşcărie şi ieşea cu dosar de delincvent sexual.

– Cîtă nerecunoştinţă, am comentat.

– O crezi! mă acuză el.

– Cred că e cazul să-mi văd de treburi, iar viaţa ta sexuală nu face parte dintre treburile mele şi nici n-o să facă vreodată.

Îşi încrucişă braţele pe piept, posomorît, privindu-şi mocasinii cu ciucuri. Sean încălecase şi-şi făcea încălzirea, în arenă.

– Las-o-ncolo pe Irina, am spus. E doar o lucrătoare cu ziua. Cui îi pasă ce zic grăjdarii? Ăştia ar trebui să fie ca şi copiii: să-i vezi şi să nu-i auzi.

– Fetele astea nu-şi ştiu locul, bombăni el morocănos, în timp ce-şi scotea camera video. Ar trebui să fie puse la punct.

Un fior mă trecu pe şira spinării, ca un deget rece, osos.

În timp ce stăteam şi-l priveam pe Sean cum lucra cu calul, ştiam că nici unul dintre noi nu se gîndea la calitatea animalului. Van Zandt era foarte prost dispus. Probabil se întreba cum putea limita daunele aduse reputaţiei lui, aşteptîndu-se ca Irina – poate şi eu – să răspîndim povestea Saşei prin Wellington, ceea ce l-ar fi făcut să piardă clienţi. Sau poate îşi imagina doar cum ar fi sugrumat-o pe Irina cu mîinile lui, frîngîndu-i oasele gîtului ca pe nişte vreascuri. Irina fuma în pavilion, legănîndu-şi un picior peste braţul fotoliului de răchită, fără să-şi ia ochii de la Van Zandt.

Gîndurile mele se îndreptau într-o altă direcţie. Mă întrebam dacă Tomas Van Zandt îşi spusese că Erin Seabright ar fi trebuit să-i accepte bucuroasă avansurile, sau dacă "o pusese la punct". Mă gîndeam la bănuiala mea că Erin îl părăsise pe Chad, şi mă întrebam dacă nu cumva Van Zandt sau altul ca el îi făcuse unele promisiuni, după care

şi le încălcase în modul cel mai îngrozitor. Şi iar mă întrebam dacă toate acele grozăvii fuseseră posibile cu contribuţia lui Bruce Seabright.

Erin nu corespunsese cu concepţia lui de fiică perfectă, iar acum nu-l mai deranja. Dacă apărea moartă, avea să se simtă vinovat măcar o clipă? Dacă nu mai apărea deloc, niciodată, avea să se simtă o secundă responsabil? Sau avea să se bucure că-i reuşise bine treaba?

Mă gîndeam la propriul meu tată şi mă întrebam dacă ar fi fost recunoscător ca nerecunoscătoarea lui fiică să dispară pur şi simplu. Probabil. Contestasem zgomotos tot ceea ce era, tot ce reprezenta. Îi dădusem cu tifla şi-mi alesesem meseria de a-i închide pe oamenii pe care-i apăra el în instanţă, oamenii care finanţau stilul de viaţă în care fusesem crescută. Dar, în fond, poate *chiar* dispărusem pentru el. Nu-l mai văzusem şi nu-i mai vorbisem de ani de zile. Ce ştiam eu, în mintea lui putusem înceta să mai exist.

Cel puţin, tatăl meu nu-mi hărăzise nici o osîndă. Pe-asta singură mi-o făcusem, întru totul.

Dacă Bruce o combinase pe Erin cu Trey Hughes, iar Hughes o combinase cu Jade, şi prin Jade intrase în legătură cu Van Zandt, însemna că Erin nu avusese nici un cuvînt de spus în ceea ce privea soarta ei. Printr-o ironie, crezuse că-şi cîştiga independenţa, că devenea stăpînă pe propria

ei viață. Dar, cu cît trecea mai mult timp de cînd dispăruse, cu atît creşteau riscurile să nu mai poată fi vorba despre nici o viață a ei.

Cînd Sean termină prezentarea cu Tino, instructorul sosise deja la lecții, lăsîndu-mă să-l conduc eu pe Van Zandt la plecare.

– Crezi c-o s-o intereseze pe clienta ta din Virginia? l-am întrebat.

– Pe Lorinda Carlton?

Ridică din umeri în stil continental.

– Am să-i spun eu c-o interesează, aşa c-o s-o intereseze.

Grăit-a Van Zandt, amin.

– Nu e o călăreață talentată, dar are o sută de mii de dolari de cheltuit. Nu trebuie decît s-o conving că acest cal e destinul ei, şi toți vor trăi fericiți pînă la adînci bătrîneți.

Cu excepția femeii care cumpăra un cal căruia nu-i putea face față. Atunci, Van Zandt urma s-o convingă să-l vîndă şi să-şi cumpere altul. Avea să cîştige bani din ambele tranzacții, iar ciclul urma să se reia de la început.

– N-ar trebui să-ți dezvălui secretele meseriei, i-am spus. Ai să mă deziluzionezi.

– Eşti o femeie foarte deşteaptă, Elle. Te pricepi la lumea asta a cailor. Sînt afaceri dure. Oamenii nu-s întotdeauna cumsecade. Dar eu am grijă de clienții mei. Le sînt loial şi aştept să-mi fie

loiali şi ei mie. Lorinda are încredere în mine. Mă lasă să-i folosesc casa din oraş, cînd vin aici, pentru sezon. Vezi ce recunoscători îmi sînt prietenii?

– Se poate spune şi aşa, am replicat eu sec.

Şi şi-ar fi trădat fără să clipească cea mai recunoscătoare prietenă, ca să cultive o relație mai profitabilă cu Sean Avadon. Mi-o spusese pe nerăsuflate, ca şi cum n-ar fi însemnat nimic pentru el, iar în clipa următoare vorbea despre loialitate de parcă ar fi fost întruchiparea virtuții personale.

– Eşti liberă la cină, Elle? mă întrebă. Te invit la "The Players". Purtem vorbi despre genul de cal pe care-l doresc pentru tine.

Sugestia mi se părea revoltătoare. Eram epuizată, aveam dureri şi mă săturasem pînă peste cap de caracterul lui grețos şi oscilațiile bipolare ale stărilor de spirit. Îmi venea să fac ca Irina, să mă reped la el cu pumnii şi să-l fac în toate felurile posibile. În schimb, am spus doar atît:

– În seara asta nu, Z. Mă doare capul.

Din nou se arătă rănit şi furios.

– Nu sînt un monstru. Am integritate. Am caracter. Oamenii din domeniul ăsta se înfurie, răspîndesc zvonuri. N-ar trebui să-i crezi.

Am ridicat mîna.

– Termină. Termină în clipa asta, da? Iisuse. Sînt obosită. Mă doare capul. Vreau să-mi petrec seara în jacuzzi, fără să-mi vorbească nimeni.

Oricît de imposibil de înțeles ți s-ar părea, nu e vorba de tine.

Nu mă crezu, dar măcar schimbă tactica. Se îndreptă de umeri, dînd din cap.

– Vei vedea, Elle Stevens. Am s-o fac pentru tine. Am să te fac campioană.

Și adăugă:

– Vei vedea ce fel de om sînt.

În cele din urmă, aceasta a fost singura lui profeție care avea să se adeverească.

CAPITOLUL 14

Jill stătea în fața oglinzii ieftine, numai cu machiajul pe ea, un sutien negru de dantelă și niște chiloți tanga. Se întoarcea într-o parte și-n cealaltă, exersînd diverse atitudini: sfioasă, strengărița, sexy. Cel mai mult îi plăcea sexy. Se potrivea cu sutienul.

Era mai mic cu două numere și-i intra în coaste, dar îi făcea sînii să pară mult mai mari, ceea ce după părerea ei era bine. La fel ca la modelele din *"Hustler"*, țițele păreau să i se reverse din cupe. Și-l putea imagina ușor pe Jade îngropîndu-și fața între ele. Ideea o făcea să simtă furnicături între picioare, ceea ce-i atrăgea atenția spre tanga.

Și chiloții erau prea mici pentru ea, baretele subțiri înfigîndu-i-se în grăsimea de pe șolduri. Părul pubian îi ieșea prin ambele părți ale fișiuței de dantelă neagră din față. Se răsuci și-și privi fundul, gol și alb, lat și plin de gropițe. Nu-i plăcea senzația șiretului prin crăpătură, dar considera că n-ar fi stricat să se obișnuiască. Chiloții tanga erau sexy. Bărbaților le plăceau. Nu-și dorea decît ca boarfa aia de Erin să nu fi fost așa de-a naibii de slăbănoagă. Poate că, dacă avea o măsură normală, lenjeria n-ar fi fost atît de incomodă.

Mda, mă rog... Era pe gratis. Și o cam excita faptul că-i aparținea altcuiva. Lua locul lui Erin – la grajduri, în lume. O dată ce Erin plecase, Jill putea deveni cea care flirta. Putea fi cea deșteaptă.

Dar tot avea să rămînă în umbra lui Paris Montgomery.

Șteoarfa aia.

Se încruntă, amintindu-și. Imaginea care o privea din oglindă nu era deloc drăguță.

O ura pe Paris. Îi ura zîmbetul, îi ura ochii mari, îi ura părul blond. O ura pe Paris mai mult decît o ura pe Erin. Și le ura pe amîndouă mai mult decît pe oricine și orice. Împreună, fuseseră ca fetele populare din școală: prea cool ca să fie prietene cu cineva, pline de glume private și priviri viclene. Bine măcar că nu mai trebuia să suporte

toate căcaturile astea. Dar mai trebuia s-o suporte pe Paris.

Bărbaţii întreceau orice măsură pentru Paris. Îl putea convinge pe oricare să facă orice pentru ea. Nimeni nu părea să observe că nu era decît o ditamai prefăcuta. Toată lumea o credea nemaipomenit de nostimă şi dulce şi drăguţă. Şi nu era drăguţă deloc. Cînd oamenii nu se uitau, era tiranică şi cată şi rea. Mereu făcea aluzii maliţioase că Jill mînca prea mult şi Jill ar fi trebuit să facă mişcare şi Jill nu ştia cum să se îmbrace.

Privindu-se din cap pînă-n picioare în oglindă, Jill văzu dintr-o dată exact ceea ce vedea Paris Montgomery. Nu o femeie sexy în lenjerie sexy, ci o moacă grasă cu ochişori porcini şi gură acră, răsucită-n jos la colţuri; braţe umflate de grăsime; picioare dolofane cu genunchi ca două găluşti; un trup pe care-l ura atît de tare încît adesea îşi făcea fantezii cum ar fi luat un cuţit ca să-nceapă să taie din el felii-felii. Urîtă şi jalnică, în lenjeria ei prea mică, de furat.

O podidiră lacrimile, iar faţa i se acoperi cu pete roşii. Ce vină avea ea că era grasă? Mama ei o lăsase să ajunge aşa, cînd era mică. Acum ce să facă, dacă-i dăduse de mîncare tot ce nu trebuia? Şi nu era vina ei că nu făcea mişcare. După fiecare zi de muncă era frîntă de oboseală – chit că boarfa aia de Paris o acuza mereu că nu muncea destul.

De ce să muncească mai mult pentru Paris? Paris n-o stimula cu nimic, aşa că dacă nu făcea atîta cît îi cerea, ea era de vină, nu Jill. Şi nu era vina ei nici că n-avea haine frumoase. N-o plătea destul, ca să şi le cumpere. Pentru a avea haine frumoase, trebuia să fure din magazine. Şi le merita la fel de mult ca oricine – ba chiar mai mult, dacă se gîndea cît de răi erau cu ea oamenii.

Ei bine, avea să-i arate ea lui Paris Montgomery, îşi spuse, scotocind prin grămada de haine încîlcite printre cearşafurile patului nefăcut. Avea să ia locul lui Paris Montgomery, la fel cum îl luase şi pe al lui Erin.

Jill ştia că nu ar fi putut călări la fel de bine ca Paris, dacă-i dădea cineva o şansă. Niciodată nu avusese un cal destul de bun, asta era tot. Tatăl ei îi cumpărase o mîrţoagă Appaloosa ieftină. Cum s-ajungă cineva în lumea săritorilor, cu gloaba aia? Odată, îi scrisese fratelui mamei ei, ca să-l întrebe dacă n-ar fi vrut să-i cumpere un cal adevărat. Nu vedea de ce n-ar fi făcut-o. În fond, era bogat. Ce însemnau pentru el şaptezeci, optzeci de mii de dolari? Dar nu primise nici un răspuns. Căcăcios zgîrcit!

Şi lui avea să-i arate. Avea să le arate ea tuturor. Avea să ajungă bogată, şi să călărească cei mai buni cai, şi să se ducă la olimpiade. Îşi

planificase totul. Nu avea nevoie decît de-o şansă, şi ştia foarte clar unde o putea găsi.

Scoase o bluză de dantelă albă transparentă din maldărul de haine lăsate de Erin. De ce să nu şi le însuşească? Nici măcar nu era furt, dacă fata cealaltă le lăsase acolo. Se chinui să şi-o tragă pe trup. Oricît era de supraelastică, tot se căsca între nasturi. Îi descheie pe primii trei, lăsînd să i se vadă sutienul negru şi brazda dintre sîni. Era mai bine aşa. Şi arăta şi sexy. Exact cum se îmbrăca mereu Britney Spears. De-asta şi-o cumpărase Erin. Şi Erin se îmbrăca mereu aşa: tricouri strîmte şi pantaloni mulaţi pe şolduri. Iar bărbaţii o sorbeau din ochi tot timpul – inclusiv Don.

Jill începu să cotrobăiască printr-o altă grămadă. Scoase la iveală o fustă mini violetă pe care o furase de la Wal-Mart. Oricum era la mărfuri cu preţ redus. Păşi în ea, se răsuci şi se bîţîi pînă reuşi să şi-o potrivească. Chiloţii prea strîmţi făceau să i se vadă de la o poştă adîncitura baretelor în carne, dar îşi spuse că era mai bine aşa. Arăta ca într-o reclamă.

Doi cercei-cercuri mari şi un colier din mormanul de bijuterii care fuseseră ale lui Erin, şi brăţările zornăitoare pe care le manglise de la Bloomingdale's, şi era gata. Îşi îndesă picioarele într-o pereche de sandale, îşi luă poşeta şi ieşi din

apartament. Era hotărîtă să le-arate tuturor de ce era în stare, începînd chiar din seara aceea.

* * *

Landry stătea la birou, simţindu-se ca un nătîng, în timp ce parcurgea fişiere pe displayul computerului. Vineri seara, şi uite de ce-avea parte!

Numai Estes era de vină, îşi spuse el, încruntat. Asta-i devenise mantra zilei. Ca un ghimpe, i se înfipsese sub piele ca să-l irite. Din cauza ei stătea acum la birou, citind articole vechi din ziare.

Sala brigăzii era aproape goală. Doi colegi în schimbul de noapte lucrau la hîrtii. Landry ieşise de mult din schimb, iar ceilalţi patru cu care lucra se duseseră acasă, la neveste, copii sau amante, ori stăteau în obişnuita adăpătoare, bînd şi bîrfind ca orice poliţişti.

Landry stătea la birou, încercînd să descopere ceva despre cei din lumea cailor. Nici Jade şi nici asistenta lui nu aveau cazier. Grăjdăriţa despre care se spunea că şi-o trăgea cu Jade fusese săltată de vreo două ori pentru furturi din magazine şi o dată pentru condus sub influenţa alcoolului. Îi trezise suspiciuni, iar acum vedea că nu se înşelase. Nu credea că fusese cu Jade joi noapte, dar se simţise totuşi datoare să-i asigure individului un alibi. Landry nu putea să nu se întrebe de ce.

Oare fata aia ştia cumva că Jade fusese implicat în eliberarea cailor lui Michael Berne? O făcuse chiar ea, iar alibiul le folosea astfel la amîndoi? Poate că Jade o pusese. Părea prea abil ca să riște să facă el însuşi o asemenea figură. Dacă fata era prinsă, putea oricînd să nege că ar fi ştiut de ce treburi se ținea. Putea să spună că fusese o tentativă degenerată de a-i cîştiga bunăvoința.

Cu siguranță, Michael Berne credea că Jade se afla la originea incidentului. Landry îl chestionase în timpul după-amiezii, şi avusese impresia că Berne era gata să plîngă sau să se înece, în timp ce-l acuza pe Don Jade pentru toate problemele din viața lui. Cum spusese Paris Montgomery? Că Berne îl considera pe Jade vinovat de toate, numai de lipsa lui de talent nu. Berne părea să creadă că Jade era Antichristul, răspunzător de toate relele din afacerile cu cai.

Poate că nici nu era chiar atît de departe de adevăr.

Estes îi vorbise lui Landry despre trecutul lui Jade prima oară cînd venise la oficiul şerifului, descriindu-i planurile de asasinare a cailor pentru a încasa asigurările. Nimeni nu reuşise vreodată să-l acuze de aşa ceva. Jade le scăpa tuturor printre degete, ca un şarpe bine uns.

Fraudă în asigurări, uciderи de cai – ce-o fi ştiut Erin Seabright despre toate astea? Şi de ce nu mai era prin zonă, ca să-o întrebe?

În aceeaşi după-amiază, dăduse un telefon la autoritățile din Ocala ca să vadă dacă n-o puteau găsi pe-acolo, şi-i dăduse maşina în urmărire la toate agențiile de aplicare a legii din Palm Beach County. Probabil c-o ştersese din oraş ca să-şi ia o slujbă nouă sau un iubit nou, dar în caz contrar, nu strica să aibă toate bazele acoperite.

Iar dacă-l întreba cineva ce naiba făcea, avea să spună că Estes era de vină, îşi zise el nervos.

Sorbi din cafea şi aruncă o privire peste umăr. Tipii din schimbul de noapte continuau să lucreze la hîrtii. Landry apăsă pe cîteva taste şi afişă un articol din presă despre incidentul cu frații Golam, vechi de doi ani. Îl mai citise o dată în aceeaşi zi, ştia ce conținea, ştia foarte bine spre care paragraf aveau să i se îndrepte ochii: pasajul care descria cum stătuse detectivul de la narcotice Elena Estes agățată de portiera camionetei fraților Golam, după care căzuse dedesubt. Fusese tîrîtă cincizeci de iarzi pe Okeechobee Boulevard, şi internată în stare critică.

Se întreba prin ce trecuse începînd din acea zi, cîte săptămîni, cîte luni zăcuse în patul de spital. Se întreba ce-o apucase să sară pe tălpica maşinii şi să-ncerce să-i smulgă volanul lui Billy Golam.

Trecuseră doi ani. Se întreba ce făcuse în tot acel timp, şi de ce ieşise iar la lumină pentru cazul ăsta. Se întreba de ce drumurile ei se încrucişaseră cu ale lui.

Numai de-o asemenea problemă nu-i ardea. Dar n-avea ce face. Muşcase momeala. Lucra la caz.

Doar Estes era de vină.

* * *

Jill ieşi în fugă din "The Players", gîfîind şi sughiţînd, cu lacrimile care-i şiroiau pe obraji lăsînd dîre negre de rimel în urma lor. Se şterse cu dosul mîinii la nas, apoi îşi dădu la o parte din ochi o şuviţă de păr negru şi lăţos.

Valeţii de la parcare stăteau într-o parte, privind-o fără o vorbă. N-o întrebară dacă să-i aducă maşina, pentru că ştiau, doar văzînd-o, că n-avea o maşină pe care să merite s-o lase în parcarea lor. Ei parcau maşinile oamenilor bogaţi, frumoşi şi zvelţi.

– La ce vă uitaţi? se răsti Jill.

Cei doi schimbară o privire, zîmbind ironic.

– Să vă fut! ţipă ea şi fugi mai departe, plîngînd, prin parcare, împiedicîndu-se într-o sanda şi sucindu-şi glezna. În cădere, îşi scăpă poşeta cu

paiete pe care o furase de la Neiman Marcus, iar conţinutul se împrăştie pe asfalt.

– Fir-ar mă-ta a dracu'!

Tîrîndu-se în patru labe, îşi rupse o unghie în timp ce culegea un ruj şi un pachet de prezervative.

– Futu-i! Futu-i!

Lacrimile, scuipatul şi mucii îi curgeau pe jos. Se strînse ghem şi începu să suspine, sfîşietor, hidos. Era urîtă. Avea haine urîte. Pînă şi plînsu-i era urît. Durerea i se umfla în piept ca o băşică, şi plesni dînd drumul unui nou val de lacrimi.

De ce? Îşi pusese întrebarea asta de-un milion de ori în viaţa ei. De ce trebuia să fie ea aia grasă, aia urîtă; aia care nu-i plăcea nimănui, necum s-o mai şi iubească cineva? Nu era drept. De ce trebuia să muncească pe brînci ca să se schimbe, cînd nişte boarfe ca Erin şi Paris aveau totul pe degeaba?

Îşi şterse faţa cu mîneca bluzei albe de dantelă, în timp ce-şi aduna lucrurile, şi se ridică în picioare. Un cuplu vîrsnic, elegant, venind dinspre un Jaguar, o privi cu oroare. Jill le arătă mijlociul. Femeia icni, iar bărbatul o cuprinse protector cu braţul, conducînd-o grăbit spre clădire.

Jill deschise portiera maşinii şi-şi aruncă în direcţia fotoliului din drepta poşeta şi obiectele care căzuseră din ea. Se prăvăli la volan, trînti portiera şi izbucni iar în plîns. Începu să bată cu pumnii în

volan, apoi în parbriz, după care lovi involuntar claxonul, făcîndu-l să urle.

Marele ei plan. Marea seducție. Ce banc!

Intrase la Players, știind că Jade era acolo, așteptîndu-se s-o invite la un pahar, ca să flirteze cu el și să-i spună că-l ajutase cu polițistul ăla. Jade ar fi trebuit să fie recunoscător și impresionat de agerimea minții ei, și să-i mulțumească pentru loialitate. Apoi ar fi trebuit să ajungă amîndoi la el acasă, unde s-o reguleze de să-i iasă ochii. Faza întîi din planul de înlăturare a lui Paris.

Dar totul ieșise pe dos, fiindcă ei nu i se acorda niciodată vreo șansă. Toată lumea asta tîmpită era împotriva ei. Jade încă nu sosise, iar șeful de sală voise s-o dea afară. Își dăduse seama după felul cum o măsura cu privirea, ca și cum ar fi fost o jartea ieftină, sau așa ceva. N-o crezuse cînd îi spusese că avea întîlnire cu cineva. Iar ospătărița și barmanul începuseră să rîdă pe înfundate cînd stătea la masă, așteptînd ca o idioată și bînd cola dietetică, fiindcă nu-i înghițiseră cardul de identitate falsificat, ca să-i servească alcool. Și pe urmă apăruse jegul ăla de Van Zandt, și se autoinvitase la masa ei.

Ce nesimțit! După toate porcăriile pe care-l auzise îndrugîndu-le despre ea, acum credea că putea dintr-o dată să facă pe amabilul și să-și croiască drum în chiloții ei. În primul sfert de oră, o

clipă nu-și luase ochii de la brazda dintre sîni. Iar cînd îi spusese că aștepta pe altcineva, mai avusese și tupeul să se-arate ofensat. De parc-ar fi vrut ea să se culce c-un babalîc ca el! Ei, și ce dacă-i făcuse rost de două păhărele? Asta nu-nsemna că-i datora o muie, cum voia el. Dac-avea să sugă o sculă-n seara aia, nu era a lui.

După care, în sfîrșit, intrase Jade. Și se uitase la ea cu atîta dezgust, încît simțise că se spărgea ca sticla. Cuvintele lui furioase îi răsunau în urechi ca și cum ar fi strigat, cînd de fapt o chemase într-un hol pustiu și vorbise aproape în șoaptă.

– Ce-ai avut în cap, să vii aici îmbrăcată așa? Ești angajata mea. Tot ce faci în public, mă afectează și pe mine.

– Dar eu doar...

– Nu vreau ca expresia "curvă de trotuar" să fie asociată cu hambarul meu.

Jill rămăsese cu gura căscată, ca și cum ar fi pălmuit-o. Și atunci, în hol intrase Michael Berne. Îl văzuse cu coada ochiului cum îi privea, în timp ce se prefăcea că dădea un telefon.

– Aici mă întîlnesc cu clienți, continuase Jade. Fac afaceri.

– Eu vo-voiam doar să vă v-văd... se bîlbîise Jill, cu respirația întretăiată și ochii plini de lacrimi. Voiam să-să vă spu-spun despre...

– Nu ți-e bine? Îți închipui că poți veni aici, să mă deranjezi?

– Da-dar trebuie s-să vă spun... Știu despre Stellar...

– Dacă ai de vorbit ceva cu mine, poți s-o faci la hambar, în orele de program.

– Dar... dar...

– E totul în regulă? intervenise slăbănogul ăla pistruiat Michael Berne, de parcă ar fi avut vreo treabă cu ei.

– Nu te privește, Michael, răspunsese Jade.

– Domnișoara pare tulburată.

Dar, cînd Berne o privise, Jade își dăduse seama că puțin îi păsa de tulburarea ei. Avea aceeași expresie cu a tuturor – de parcă ar fi ieșit la produs și n-ar fi stricat să mai taie din preț.

Îl privise încruntată printre lacrimi, răstindu-se:

– Valea! N-avem nevoie de dumneata, nici aici, nici în altă parte!

Berne se îndepărtase.

– Ar trebui să-ți rezolvi mai discret problemele personale, Jade, aruncase el peste umăr, sarcastic. E foarte neprofesional, zău așa.

Jade îl așteptase să dispară, apoi se întorsese iar spre ea, și mai furios decît înainte.

– Ieși afară de-aici. Ieși pînă nu mă faci și mai rău de rîs decît ai reușit deja. O să vorbim noi

despre asta mîine dimineață la prima oră. Dacă mai suport să te văd în ochi.

Parcă ar fi înjunghiat-o cu un cuțit, atît de adînc o străpunsese durerea.

Futu-l în cur pe mă-sa, își spuse Jill. Don Jade îi era șef, nu tată. N-avea nici un drept să-i spună cum să se îmbrace sau unde avea voie să se ducă și unde nu. Nu putea s-o facă tîrfă și să nu pățească nimic.

După cît muncise pentru el, uite cum o trata. I-ar fi putut fi parteneră – și în pat, și în rest. I-ar fi fost loială. Ar fi făcut orice pentru el. Dar Jade nu-i merita loialitatea, nici devotamentul. Merita ca oamenii să-l trădeze și să-l înjunghie pe la spate. Merita tot ce i se întîmpla.

În timp ce stătea astfel în mașină, pe gînduri, în mintea lui Jill începu să se contureze o idee. Nu era obligată să se lase tratată ca un gunoi. N-o putea obliga nimeni să înghită toate insultele. Putea să se angajeze la orice grajd voia. Iar Don Jade putea să se ducă-n mă-sa.

Ieși din parcare și o luă la stînga, pe South Shore, spre centrul ecvestru, fără să dea atenție mașinii care pornise după ea.

CAPITOLUL 15

Molly îi auzea pe Bruce şi mama ei certîndu-se. Nu distingea toate cuvintele, dar tonul era inconfundabil. Stătea culcată pe podeaua dormitorului ei, lîngă conducta de aer condiţionat. Camera se afla chiar deasupra biroului lui Bruce, unde-i chema adesea, pe mama ei, pe Chad sau pe Erin, ca să strige la ei pentru cel mai mic semn că păcătuiseră împotriva lui. Molly învăţase de mult să treacă neluată în seamă de bărbaţii cu care se întîlnea Krystal. Nici Bruce nu făcea excepţie, deşi acum era, în sens tehnic, tatăl ei. Nu-l considera astfel. Îl considera doar un om într-a cărui casă locuia din întîmplare.

Se certau în legătură cu Erin. Numele surorii ei se auzise de mai multe ori pe parcursul discuţiei. Era clar că se întîmpla ceva. Mama ei fusese deja nervoasă cînd Molly se întorsese de la şcoală, umblînd agitată prin casă, repezindu-se afară pe uşa din spate, să fumeze ţigară după ţigară. Cina fusese adusă la pachet, de la Domino's. Krystal nici nu se atinsese de mîncare. Chad înfulecase ca un lup, apoi o ştersese înainte ca Bruce să ajungă acasă.

Iar cînd Bruce intrase pe uşă, Krystal îi ceruse imediat să-i vorbească, la el în birou.

Molly simţea un gol în stomac de îngrijorare. Distinsese numele lui Erin şi auzise cuvîntul "poliţie". Tonul mamei sale, la început insistent, devenise furios, apoi isteric pînă la lacrimi. Bruce suna doar furios. Iar printre vocile lor se auzea un sunet mecanic, ca şi cum în video s-ar fi derulat o bandă, la nesfîrşit. Molly nu putea să-şi imagineze ce însemna. Poate Krystal găsise o casetă porno în camera lui Chad. Dar atunci, de ce pomeneau numele lui Erin, şi nu pe al lui Chad?

Cu inima bătîndu-i, Molly ieşi din cameră şi coborî pe furiş scara din spate. Casa era întunecată, cu excepţia luminii din birou. Străbătu tiptil holul, ţinîndu-şi respiraţia. Dacă uşa de la birou se deschidea, o prindeau. Camera de familie se afla alături. Numai de-ar fi reuşit să se strecoare acolo... Se ascunse în colţ, după ficus, şi se ghemui lîngă perete.

– Nu chemăm nici o poliţie, Krystal, spunea Bruce. În primul rînd, nu cred că e adevărată. Cine ştie ce făcătură o fi...

– Şi dacă nu e?

– Am spus că nu anunţ poliţia.

– Dumnezeule, nu-mi vine să cred că se întîmplă aşa ceva... răspunse Krystal, cu vocea tremurîndu-i.

– Nu înțeleg de ce nu, replică Bruce. E fiica ta. Știai că niciodată n-a făcut altceva decît probleme.

– Cum poți vorbi așa?

– Ușor. E adevărat.

– Ce crud poți să fii! Nu-mi vine să cred... Au! Bruce! Mă doare!

Ochii lui Molly se umplură de lacrimi. Își strînse genunchii la piept, încercînd să-și stăpînească tremurul.

– Ți-am mai spus să nu folosești un limbaj vulgar, Krystal. Nu poți fi o doamnă, cu o gură de marinar.

Krystal se grăbi să se scuze.

– Iartă-mă. Iartă-mă. Sînt tulburată. N-am vrut.

– Ești irațională. Trebuie să te controlezi, Krystal. Gîndește totul logic, pînă la capăt. Pe bandă ni se spune să nu anunțăm poliția.

– Și ce-o să facem?

– Rezolv eu.

– Dar mă gîndesc...

– Ți-a cerut cineva să gîndești?

– Nu.

– Cine ia deciziile în casa asta, Krystal?

Krystal trase aer în piept, tremurător.

– Persoana care e cel mai bine înzestrată ca să le ia.

– Și cine este acea persoană?

– Tu.

– Mulțumesc. Și acum, lasă totul în seama mea. Du-te, ia un somnifer și culcă-te. În seara asta nu mai putem face nimic.

– Da... răspunse încet Krystal. Cred c-așa am să fac.

Molly știa din experiență că mama ei lua mai mult decît un singur somnifer, și că-l înghițea cu vodkă. Se retrăgea în mica ei lume, imaginîndu-și că totul în viața ei era perfect și minunat. Iar între timp, lui Molly i se făcea rău de la stomac. Tot ceea ce auzise o îngrozea. Ce mai făcuse Erin? Ceva îngrozitor, dacă mama ei voia să anunțe poliția.

– Mă duc să fac o plimbare cu mașina, să-mi limpezesc gîndurile, spuse Bruce. Am avut o zi îngrozitoare – iar acum, și problema asta...!

Molly rămase nemișcată, rugîndu-se ca nici unul dintre ei să nu intre în camera de familie. Auzi tocurile lui Krystal pe gresia din hol. Mama ei urca mereu pe scara principală, fiindcă era somptuoasă și întotdeauna visase să locuiască într-o casă aristocratică.

În drum spre bucătărie, Bruce trecu prin dreptul camerei de familie. Molly nu se clinti din loc pînă-l auzi intrînd în garaj. Așteptă ca mașina să pornească și poarta garajului să se închidă, apoi mai stătu un timp. Cînd fu sigură că plecase, ieși încet din ascunzătoare și intră în biroul lui.

Nimeni nu avea voie acolo în lipsa lui Bruce. Acesta pretindea ca toţi să-i respecte intimitatea, deşi el le-o invada cu regularitate pe a celorlalţi. Era casa lui, şi avea grijă ca nimeni să nu uite vreodată.

Molly aprinse lampa de pe birou şi privi în jur, la rafturile şi pereţii acoperiţi cu fotografii ale lui Bruce dînd mîna cu diverse persoane importante, cu diversele lui premii profesionale şi pentru servicii aduse comunităţii. Toate erau puse cu precizie la locurile lor, iar Bruce ar fi observat dacă un obiect fusese mutat cu un milimetru.

Aruncînd o privire peste umăr, Molly luă telecomanda, apăsă pe butonul PLAY şi aşteptă, atît de nervoasă încît tremura toată.

Filmul începu fără generic, fără titluri, fără nici o introducere. O fată stînd lîngă o poartă, pe un drum lăturalnic. Erin. Molly privi cu groază cum sosea un furgon, iar un individ mascat sărea jos, o înhăţa şi o arunca în maşină.

Din boxe se auzi un glas straniu, mecanic.

– Am prins-o pe fiica ta. Nu anunţa poliţia...

Cu lacrimile şiroindu-i pe sub ochelari, Molly apăsă pe butonul STOP, apoi pe EJECT, se urcă pe un scaun şi scoase caseta din aparat. Îi venea să plîngă în hohote. Îi venea să verse. Nu făcu nici una, nici alta.

Ţinînd strîns caseta, alergă prin casă pînă în spălătorie şi-şi luă geaca din cui. Înfăşură caseta în geacă, pe care şi-o legă în jurul mijlocului. Tremura atît de rău, încît nici nu ştia dacă urma să mai aibă putere să facă ceea ce avea de făcut. Nu ştia decît că trebuia să încerce.

Deschise uşa garajului, se urcă pe bicicletă şi porni, pedalînd din răsputeri pe stradă, în noapte.

CAPITOLUL 16

În ciuda faptului că fiecare agent de aplicare a legii din Palm Beach County mă ura, încă mai aveam relaţii în breaslă. L-am sunat pe un agent F.B.I. pe care-l cunoşteam de la biroul de teren din West Palm. Armedgian şi încă un agent îşi coordonaseră eforturile cu cele ale brigăzii de narcotice din P.B.S.O. într-un caz cu traficanţi de heroină din West Palm Beach şi o filieră din Franţa. Armedgian se ocupase de toate relaţiile dintre cele două servicii, omul de legătură al F.B.I.-ului de la Paris, autorităţile franceze şi Interpol. Cazul durase şase luni, iar în acel timp, Armedgian îmi devenise nu numai coleg, ci şi prieten – genul de prieten la care puteam apela pentru informaţii.

L-am sunat la sfîrşitul zilei şi m-am prezentat din nou:

– Estes la telefon. Mă mai ţii minte? Parisul, veşnic vom avea Parisul...

– Da, desigur, răspunse el, deşi cam crispat, şi numai după o scurtă pauză.

I-am cerut să-mi găsească de la Interpol tot ce putea despre Tomas Van Zandt şi World Horse Sales. Din nou, o pauză. Apoi, mă întrebă dacă revenisem în braşă. Ştia că mă lăsasem de meserie, după... mă rog, după...

I-am explicam că ajutam un prieten care se încurcase cu acel personaj într-o tranzacţie de afaceri şi auzisem că individul era un escroc. Nu-i ceream să-mi spună nimic, voiam doar să aflu dacă avea dosar. Nu era prea mult, nu?

Armedgian emise tradiţionalele sunete de nemulţumire, teamă de descoperire şi cenzură. Agenţii federali erau elevii din şcoală care chiar se temeau că dacă se duceau la toaletă fără să ceară voie urmau să aibă în carnet o menţiune negativă care avea să le distrugă toată viaţa. Dar, în cele din urmă, acceptă să mă ajute.

Tomas Van Zandt nu devenise peste noapte ceea ce era. N-ar fi fost nerezonabil să presupun că, dacă terorizase o fată, mai terorizase şi altele. Poate că una dintre ele îndrăznise să se adreseze autorităţilor. Dar, în fond, o parte din controlul

exercitat de el asupra Saşei Kulak se bazase pe faptul că era străină într-o ţară străină – şi, probabil, se afla acolo ilegal.

Mă înfuriam numai cînd mă gîndeam. Era o fiară care vîna femei vulnerabile, fie angajate de-ale lui, fie cliente. Iar cel mai enervant fapt era că femeile vulnerabile adesea refuză să recunoască pericolul pe care-l reprezintă un om ca Van Zandt, sau se conving singure că nu au altă soluţie decît să îndure totul. Un sociopat ca Van Zandt putea mirosi asta de la o poştă.

I-am scos cartea de vizită şi am privit-o. Era tîrziu, dar încă mai puteam să-l sun pe mobil, prezentîndu-i iar scuze pentru comportamentul Irinei şi propunîndu-i să ne întîlnim la un pahar... Poate aveam noroc şi trebuia să-l omor în legitimă apărare, la sfîrşitul întrevederii.

Tocmai întindeam mîna spre telefon, cînd ceva lovi în plin uşa. Mîna mi se repezi spre Glock, pe care-l pusesem pe masă ca să-l curăţ. Prin minte mi se succedară cît ai clipi mai multe scenarii. Apoi începură bătăile în uşă, şi o voce pierită pătrunse prin lemn.

– Elena! Elena!

Molly.

Am deschis uşa, iar fata căzu în casă ca împinsă de un uragan. Avea părul năclăit de sudoare şi era palidă ca pergamentul.

– Molly, ce e? Ce s-a întîmplat?

Am condus-o la un fotoliu, în care Molly se moleşi ca o macaroană fiartă, gîfîind, cu respiraţia tăiată.

– Cum ai ajuns aici?

– Cu bicicleta.

– Dumnezeule! E miezul nopţii. De ce nu m-ai sunat, dacă voiai să mă vezi?

– N-am putut... N-am avut curaj...

– Ai aflat ceva de Erin?

Scoase geaca pe care o avusese legată în jurul taliei şi scotoci prin faldurile materialului. Cu mîini care-i tremurau violent, găsi o casetă video şi o împinse spre mine.

Am dus-o la videorecorder, am derulat-o şi am apăsat pe PLAY. Am privit drama care se desfăşura aşa cum ştiam că o privise şi Molly, dar cu o nuanţă în plus a sentimentului de oroare. Ştiam că ea n-o simţise, pentru că nu trăise la fel de mult ca mine, nici nu văzuse toate lucrurile pe care le văzusem eu. Am văzut-o pe sora ei doborîtă la pămînt şi împinsă în furgonul alb. Apoi se auzi glasul, prelucrat mecanic pentru a deveni anonim sau înspăimîntător – sau amîndouă:

– Am prins-o pe fiica ta. Nu anunţa poliţia, altfel moare. Trei sute de mii de dolari. Detaliile mai tîrziu.

Imaginea se opri. Am închis videoul şi m-am întors spre Molly. Molly mini-funcţionara dispăruse. Molly adulta deghizată nu se mai vedea nicăieri. La masa mea, arătînd mică şi fragilă, stătea Molly fetiţa, copilul de doisprezece ani care se temea pentru sora sa mai mare. Lacrimile dinapoia ochelarilor ca ai lui Harry Potter îi măreau şi mai mult spaima din ochi.

Se străduia să fie curajoasă, în timp ce aştepta ceva de la mine. Acest lucru mă speria aproape şi mai mult decît banda video.

M-am ghemuit în faţa ei, cu mîinile rezemate pe braţele fotoliului.

– De unde-o ai, Molly?

– I-am auzit pe mama şi Bruce certîndu-se în legătură cu Erin, răspunse ea grăbită. Cînd au ieşit din birou, am intrat şi am găsit-o.

– O văzuseră.

Dădu din cap.

– Şi ce-au făcut?

Lacrimile începură să i se rostogolească de sub ochelari, pe obraji. Vorbi cu o voce foarte, foarte mică.

– Nimic.

– N-au chemat poliţia?

– Bruce a zis că rezolvă el. Pe urmă, a trimis-o pe mama la culcare.

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Puteam vedea cum îi creştea furia, înroşindu-i faţa.

– Şi s-a dus la o plimbare cu maşina să-şi limpezească mintile, fiindcă avusese o *zi proastă!* Îl urăsc! ţipă, bătînd cu pumnul ei mic în masă. Îl urăsc! N-o să facă nimic, fiindcă nu vrea s-o mai vadă! Erin o să moară din cauza lui!

Acum lacrimile îi şiroiau de-a binelea, şi căzu peste mine, aruncîndu-şi braţele pe după gîtul meu.

Niciodată n-am ştiut cum să consolez oamenii. Poate fiindcă n-am învăţat din exemple concrete. Sau poate că întotdeauna mi-am ascuns atît de adînc în mine durerile personale, încît nu lăsam pe nimeni să se atingă de ele. Dar durerea lui Molly dădea pe din afară, şi nu aveam încotro decît să i-o împărtăşesc. Am cuprins-o în braţe, mîngîindu-i părul cu o mînă.

– N-o să iasă cum vrea el, Molly. Mă ai pe mine, mai ştii?

În acel moment, am cunoscut adevărata teamă. Nu mai era vorba de un caz pe care nu-l doream, cu un rezultat fără prea mare importanţă. Nu mai era doar îndeplinirea unei misiuni. Mă unea ceva cu fetiţa aceea din braţele mele. Îmi luasem un angajament. Eu, care nu doream nimic mai mult decît să mă ascund cu amarul meu pînă-mi găseam curajul să scot capul.

Am strîns-o şi mai tare – nu pentru ea, ci pentru mine.

* * *

Am copiat banda, apoi am pus bicicleta lui Molly în portbagajul maşinii mele şi am pornit spre Binks Forest. Era aproape miezul nopţii.

CAPITOLUL 17

Jill intră în camera de echipamente a lui Jade şi aprinse lampa de pe scrinul antic. Luă un bidon cu ulei pentru pielărie de pe un raft, îi răsuci capacul, deschise sertarul unde erau pantalonii de prezentare ai lui Jade şi turnă ulei peste ei. Văzuse în cataloage că acei pantaloni costau cel puţin două sute de dolari perechea. Deschise un dulap, îi scoase cele două sacouri de comandă, le îmbibă pe amîndouă cu ulei, apoi făcu acelaşi lucru cu cămăşile proaspăt călcate.

Nu i se părea de ajuns. Îşi dorea o satisfacţie mai deplină.

Ar fi trebuit să curete grajdurile seara, fiindcă Javier, guatemalezul, fusese nevoit să plece mai devreme. Dar lui Jill nu-i plăcea să adune bălegarul

cu furca, aşa că nu făcuse decît să-l acopere cu paie. Rîzînd cu răutate, se duse la prima boxă şi scoase calul sur al lui Trey Hughes. Îl duse în boxa goală unde stătuse Stellar, apoi reveni în boxa surului cu o furcă şi descoperi grămezile de bălegar şi băltoacele de urină. Cînd simţi în nări mirosul arzător de amoniac, zîmbi maliţios.

Lăsînd furca deoparte, reveni în boxa de echipamente şi luă grămada de haine.

Jade urma să facă o criză cînd găsea toată mizeria. Avea să ştie că ea o făcuse, dar nu putea dovedi nimic. Iar în dimineaţa aceea trebuia să se ducă în arena de prezentare – şi nu mai avea cu ce să se îmbrace. Nici caii n-aveau să fie gata. Iar Jill urma să fie ocupată să zacă tolănită pe plajă, bronzîndu-se şi căutînd un tip sexy.

Împrăştie hainele prin boxă, peste grămezile de balegă şi băltile de pişat, apoi le călcă în picioare, îndesîndu-le cît mai bine. Aşa, să se înveţe minte, să nu mai trateze oamenii ca pe nişte slugi! Mare dobitoc. Avea să regrete ce-i făcuse. Ar fi putut să fie aliata lui, spioana lui. Aşa, n-avea decît să putrezească de viu.

– Futu-te-n cur, Don Jade. Futu-te-n cur, Don Jade... scanda ea încet, mergînd în cadenţă prin boxă.

Nu se temea că ar fi putut-o prinde Jade. Era la clubul ăla căcăcios, încercînd să impresioneze cine

ştie ce client sau vreo femeie. Paris ar fi trebuit să facă inspecţia de noapte, dar Jill ştia sigur că nu venea aproape niciodată, cînd era ea la rînd.

Nu-i trecea prin minte că s-ar fi putut să treacă prin grajd cineva de la alt habar, sau vreun paznic făcîndu-şi rondul. Aproape niciodată nu era prinsă cînd îşi făcea mendrele. Ca atunci cînd zgîriase rabla lui Erin. Şi, cîndva, fusese angajată la un Wal-Mart, unde furase tot felul de lucruri, chiar de sub nasul managerului. Aşa le trebuia, să plătească, dacă fuseseră atît de tîmpiţi încît să angajeze un bou ca managerul ăla.

– Futu-te-n cur, Don Jade. Futu-te-n cur, Don Jade... continua să intoneze, călcîndu-i cu satisfacţie hainele în picioare.

În clipa aceea, luminile din grajd se stinseră.

Jill rămase nemişcată. Îşi simţea bătăile inimii. Bubuitul din urechi o împiedica să audă dacă venea cineva. În timp ce ochii i se acomodau cu întunericul, reuşea să distingă unele forme, dar boxa era prea departe spre fundul cortului ca să ajungă pînă acolo lumina felinarului de lîngă drum.

Unii dintre cai se foiau în boxe. Cîţiva fornăiau – nervoşi, după cîte se părea. Jill dibui orbeşte pe lîngă perete, în căutarea furcii. O lăsase în partea cealaltă a boxei. În timp ce o căuta, se întoarse cu spatele spre uşă.

Totul se întîmplă atît de repede, încît nu apucă să reacționeze. Cineva se repezi în spatele ei. Auzi foşnetul paielor, simți prezența altei persoane. Înainte de a putea să țipe, o mînă îi acoperi gura. Propriile ei mîini strînseră cu disperare coada furcii, în timp ce se răsucea, încercînd să se smulgă din strînsoare. Scăpă, împleticindu-se înapoi, şi lovi cu furca într-un arc larg, nimerind ceva. O ținea prea aproape de capătul cozii, astfel încît lovitura nu avea precizie şi forță, iar furca îi zbură din mîini, lovindu-se de peretele de prelată.

Încercă să urle, şi nu putu. Ca într-un coşmar, sunetul îi pieri în gît. În acea fracțiune de secundă, ştiu că-i sunase ceasul.

Totuşi, încercă să fugă spre uşă. Îşi simțea picioarele grele ca de plumb. I se împiedicară în hainele de pe jos, iar acestea, strîngîndu-se în jurul gleznelor ca un lat, o făcură să-şi piardă echilibrul. Căzu înainte, îndesat, şi i se tăie respirația. Atacantul se aruncă asupra ei din spate.

Se auzea un sunet – un glas – dar nu-l putea distinge peste vîjîitul din urechi şi scrîşnetele sfîşietoare ce-i ieşeau din gît, în timp ce încerca să se roage, gîfiind şi suspinînd. Simți fusta mini ridicată peste fund, o mînă dibuindu-i printre picioare, sfîşiind chiloții tanga.

Încercă să se tîrască înainte. Ceva o apăsă zdrobitor în mijlocul spatelui, apoi pe cap,

apăsîndu-i-l în jos, cu fața în bălegarul pe care-ar fi trebuit să-l curețe. Nu mai putea respira. Vru să întoarcă într-o parte capul – degeaba; căută să inspire, iar gura i se umplu cu balegă; îi veni să verse, şi simți o arsură îngrozitoare în piept.

Apoi, nu mai simți nimic.

CAPITOLUL 18

Cartierul Binks Forest era cufundat în tăcere. În toate casele mari şi elegante era întuneric, locatarii dormind fără să aibă habar de disfuncțiile din vecini. Într-un capăt al casei Seabright, la parter, încă mai ardeau luminile. Etajul era întunecat. M-am întrebat dacă într-adevăr Krystal dormea.

Bruce o "trimisese la culcare", spunea Molly. Ca pe un copil. Fiica ei fusese răpită, iar soțul o expedia să se culce. Că avea să rezolve el. Dacă Krystal nu vedea banda, mă întrebam dacă Bruce n-ar fi aruncat-o pur şi simplu la gunoi ca pe o reclamă primită prin poştă.

Molly deschise uşa din față şi mă conduse spre biroul lui Bruce Seabright, unde ardea lumina. Uşa cabinetului era deschisă. Bruce se afla înăuntru,

mormăind printre dinți în timp ce căuta pe rafturile din jurul televizorului.

– Pe asta o cauți? l-am întrebat, arătîndu-i caseta.

Se răsuci spre mine.

– Ce cauți aici? Cum ai intrat în casa mea?

Privirea lui furibundă o descoperi pe Molly, care se ascundea în spatele meu.

– Molly? Tu i-ai dat drumul acestei persoane?

– Elena ne poate ajuta...

– Cu ce să ne-ajute? i-o reteză el, luîndu-l pe nu în brațe, deși banda cu răpirea fiicei lui se afla la mine în mînă. N-avem nevoie de nici un ajutor.

– Crezi că poți rezolva singur problema asta? l-am întrebat, aruncînd caseta pe birou.

– Cred că poți să ieși din casa mea, dacă nu vrei să chem poliția.

– Cu mine, amenințările astea nu țin. Crezusem c-ai învățat lecția, azi-dimineață.

Gura i se strînse cu furie, în timp ce mă privea cu ochi îngustați.

– Elena a fost detectiv la oficiul șerifului, spuse Molly, ieșind din spatele meu. Știe totul despre oamenii aceia cu care lucra Erin, și...

– Molly, du-te la culcare, ordonă scurt Seabright. O să mă ocup mîine de tine, domnișoară. Tragi cu urechea la conversații, intri în biroul meu

fără permisiune, o aduci pe persoana asta în casa mea... Ai multe pentru care să dai socoteală.

Molly rămase cu fruntea sus, privindu-și lung tatăl vitreg.

– Și tu la fel, replică ea.

Apoi se întoarse și ieși din cameră, demnă ca o regină.

Seabright se duse la ușă și o închise.

– Cum i-a venit ideea să te caute?

– Crezi sau nu, oamenii care locuiesc în casa *dumitale* au și ei minți și vieți ale lor, și-și îngăduie să gîndească și fără să-ți ceară permisiunea. Acum, că știi, sînt sigură că n-ai să le mai dai voie.

– Cum îndrăznești să critici felul în care-mi organizez casa? Nu știi nimic despre familia mea.

– A, ba știu totul despre familia dumitale, crede-mă, l-am asigurat, auzindu-mi propria înverșunare în voce. Dumneata ești semizeul, iar muritorii gravitează în jurul dumitale ca planetele în jurul soarelui.

– Unde crezi c-ai s-ajungi vorbindu-mi așa? întrebă el, înaintînd spre mine, pentru a mă face să bat în retragere și la propriu, și la figurat. Nu m-am clintit din loc.

– Nu eu sînt cea care are explicații de dat, domnule Seabright. Fiica dumitale vitregă a fost răpită, iar Molly e singura persoană căreia pare să-i

pese dacă va mai fi văzută vreodată în viață. Ce ai de spus despre asta?

– N-am nimic să-ți spun. Nimic din toate astea nu te privește.

– Am avut eu grijă să mă privească. Unde, cînd și cum a sosit caseta asta?

– Nu-s obligat să-ți răspund la nici o întrebare.

Trecu pe lîngă mine, ca pentru a mă expedia, revenind la bibliotecă spre a închide ușile compartimentului cu televizorul.

– Preferi să răspunzi la întrebările unui detectiv de la oficiul șerifului?

– Ai spus să nu anunț poliția, îmi aminti el, în timp ce muta cotorul unei cărți cu cinci centimetri mai la stînga. Vrei să fii responsabilă de mortea fetei?

– Nu. Dumneata vrei?

– În nici un caz.

Îndreptă un teanc de cărți, căutînd deja din privire următorul detaliu al regatului său mutat din loc. Era nervos, mi-am spus.

– Dar dacă nu mai revine niciodată, n-ai să-i plîngi prea mult dispariția, nu-i așa? am continuat.

– E o insultă ce spui.

– Mda, mă rog...

Se opri din aranjatul cărților, afișînd o mină ofensată.

– Ce fel de om mă crezi?

– Nu ți-ar plăcea să auzi răspunsul la întrebarea asta. Cînd a sosit banda, domnule Seabright? Erin a dispărut de aproape o săptămînă. De obicei, răpitorii vor banii cît mai repede. Cam ăsta e tot rostul, înțelegi. Cu cît așteaptă mai mult cu un ostatic, cu atît crește riscul să se întîmple ceva nepreăzut.

– Banda abia a venit, spuse el, fără să mă privească.

Eram gata să pariez că o avea de cel puțin două zile.

– Și răpitorii n-au dat telefon.

– Nu.

– Cum au trimis banda?

– Prin poștă.

– Acasă, sau la birou?

– Acasă.

– Adresată dumitale, sau soției?

– Nu... nu mai știu.

Lui Krystal. Iar el i-o ascunsese. Probabil că-i selecta toată corespondența, maniacul. Iar cînd ea în sfîrșit o văzuse, o trimisese la culcare și ieșise să se plimbe.

– Aș vrea să văd plicul, am spus.

– L-am aruncat.

– Atunci, e la gunoi. Hai să-l luăm. S-ar putea să aibă amprente, iar ștampila poștei ne-ar furniza informații importante.

– S-a dus.

– Unde s-a dus? Ieri, gunoiul dumitale era la bordură. Dacă banda a sosit azi...

La asta nu mai avu ce să-mi răspundă, canalia. Am oftat adînc, cu dezgust, şi am încercat din nou.

– Au dat telefon?

– Nu.

– Dacă minţi, să te ferească Dumnezeu, Seabright.

Chipul i se înroşi.

– Cum îţi permiţi să mă faci mincinos?

– Păi eşti.

Amîndoi ne-am întors spre uşă, unde apăruse Krystal, arătînd ca o prostituată bătrînă drogată cu crack. Avea faţa trasă şi palidă. Ochii-i erau încercuiţi cu rimel, iar părul platinat îi stătea ca peruca unei sperietori. Purta un halat scurt roz, cu volane de pene la manşete şi guler, şi nişte papuci cu toc înalt din aceeaşi garnitură.

– Eşti un mincinos, repetă ea, fixîndu-şi cu ochi sticloşi soţul.

– Ai băut! o acuză Bruce.

– Probabil. E mai bine, decît să-ţi vorbesc neîntrebată.

L-am privit pe Seabright. Tremura de furie. Dacă nu aş fi fost acolo, nu ştiu ce-ar fi făcut. Dar, în fond, dacă n-aş fi fost acolo, Krystal n-ar fi avut

curaj să-i spună nimic. M-am întors spre ea, observîndu-i pupilele dilatate şi rujul mînjit.

– Doamnă Seabright, cînd aţi văzut prima dată banda cu răpirea fiicei dumneavoastră?

– Văzusem cutia. Avea numele meu scris pe ea. Nu ştiam de ce Bruce nu mi-o dăduse. Credeam că era ceva ce comandasem prin poştă.

– Krystal... mîrîi Bruce.

– În ce zi era?

Cu buze tremurătoare, Krystal răspunse:

– Miercuri.

Două zile.

– N-avea nici un rost să te stresezi, interveni Seabright. Uită-te la tine! Uite ce efect a avut totul asupra ta.

– Azi am găsit-o, continuă ea. Fiica mea a fost răpită. Bruce considera că nu trebuie să ştiu.

– Ţi-am spus c-am să rezolv eu, Krystal, scrîşni el printre dinţi.

Krystal continua să mă privească, îngrozită, cu o expresie tragică, jalnică.

– În familia noastră, lăsăm deciziile în seama persoanei care este cea mai capabilă să le ia.

L-am privit lung pe Bruce Seabright. Îl treceau năduşelile. Ştia că putea să intimideze o femeie ca nevastă-sa, dar pe mine n-avea nici o şansă.

– Te întreb pentru ultima oară, domnule Seabright. Iar înainte de a-mi răspunde, află că

oficiul şerifului îţi poate obţine datele de apel de la compania telefonică, pentru a verifica informaţiile. Răpitorii au telefonat?

Îşi propti mîinile în şolduri, cu privirea în tavan, întrebîndu-se ce răspuns să aleagă. Nu era genul care să sfideze pe faţă poliţia. Dacă mă credea pe cuvînt în legătură cu compania telefonică, şi se gîndea ce s-ar fi întîmplat dacă se implica oficiul şerifului... imaginea lui publică putea să aibă de suferit...

Îmi ţineam respiraţia.

– Aseară.

Din pieptul lui Krystal se smulse un sunet chinuit; se îndoi de mijloc, peste spătarul unui fotoliu de piele, ca şi cum ar fi fost împuşcată.

Seabright se umflă în pene ca un porumbel furios, încercînd să se justifice.

– În primul rînd, eu cred că toată tărăşenia nu-i decît o farsă. Erin încearcă să mă umilească, atîta tot...

– Pe ziua de azi, mi-e pînă-n gît de teoriile bărbaţilor cu mania persecuţiei, l-am întrerupt. N-am chef s-o aud şi pe-a dumitale. Am văzut banda. Ştiu cu ce fel de oameni avea de-a face Erin. N-aş fi dispusă să pariez pe viaţa ei contra fricii dumitale de situaţii penibile. Cine a sunat? Un bărbat? O femeie?

– Suna la fel ca glasul de pe bandă, spuse el rece. Distorsionat.

– Şi ce-a spus?

Nu vru să răspundă. Gura i se strînse iar ca un boţ mofturos pe care-mi venea să i-l şterg în pumni.

– De ce să-ţi spun dumitale toate astea? replică el. Nu ştiu nimic despre dumneata. Nu ştiu pentru cine lucrezi. Nu ştiu nici dacă eşti dintre ei sau nu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spune-i! ţipă Krystal.

Se tîrî prin jurul fotoliului de piele şi se aşeză, ghemuită în poziţie foetală.

– Şi eu de unde ştiu dacă dumneata nu eşti de-ai lor sau nu? am replicat eu. De unde ştie soţia dumitale că nu eşti?

– Nu fi ridicolă! se răsti Seabright.

– În cazul de faţă, n-aş folosi cuvîntul "ridicol", domnule Seabright. Erin a fost o sursă de iritare considerabilă pentru dumneata. Poate ai găsit o cale de a elimina problema.

– O, Doamne! strigă Krystal, acoperindu-şi gura cu mîinile.

– Dar e absurd! răcni Seabright.

– Nu cred că oficiul şerifului va fi de aceeaşi părere, am răspuns. Aşa că, fă bine şi începe să-mi dai detaliile.

Oftă din nou, adînc, ca un patriarh pus la grea încercare.

– Glasul a spus să pun banii într-o cutie de carton şi s-o las într-un anumit loc al terenurilor de prezentare de la Equestrian Estates, undeva în Loxahatchee.

Cunoşteam zona. Aflată la douăzeci de minute distanţă de Wellington, Equestrian Estates era o proprietate încă nefinalizată. Spaţii mai mult sau mai puţin largi, cu un teren de prezentare folosit doar de cîteva ori pe an.

– Cînd?

– Azi. La ora cinci.

– Şi ai dus banii?

– Nu.

Krystal începu să suspine:

– Ai omorît-o! Ai omorît-o!

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Krystal, termină! o repezi el. Dacă au răpit-o cu adevărat, n-au s-o omoare. Ce rost ar avea?

– Rostul de a pune mîna pe bani, am replicat eu rece. Vor încerca să-i obţină indiferent dacă mai e vie sau nu. Au promis c-o vor aduce pe Erin la locul de întîlnire? Au spus c-o s-o puteţi lua din altă parte, dacă aduceţi banii?

– N-au spus.

Nu exista nici o garanţie că Erin nu era deja moartă. Dacă răpitorul era destul de lipsit de scrupule, o putuse ucide imediat după răpire, ca s-o elimine ca posibilă martoră. Sau, s-ar fi putut să

urmărească asta de la început – s-o elimine – înscenînd varianta răpirii pentru recompensă, ca paravan.

– Şi de-atunci au mai sunat?

– Nu.

– Nu-mi prea vine a crede. Dacă eu aşteptam trei sute de mii de dolari la ora cinci după-amiază şi nu-i primeam, aş fi vrut să aflu de ce.

Ridică mîinile şi se duse la o fereastră printre ale cărei jaluzele întredeschise se vedea întunericul de-afară. Privindu-l, mă întrebam cît de rece putea fi un om. Destul de rece ca să-şi arunce cu bună ştiinţă fiica vitregă în ghearele unui agresor sexual? Destul de rece ca să-i cauzeze deliberat moartea? Poate.

Singurul lucru pe care îmi venea greu să-l accept era ideea că Seabright ar fi abandonat controlul în orice fel de cooperare care l-ar fi lăsat vulnerabil. Dar atunci nu avea de ales decît să-şi murdărească singur mîinile, ceea ce nu mi se părea credibil. Conspiraţia era răul cel mai mic din două. Putea fi negată oricînd.

Privirea mi se opri asupra biroului lui Seabright, organizat impecabil. Poate că aveam să văd acolo un dosar cu eticheta RĂPIRE ERIN. În schimb, m-am oprit la telefon, un aparat Panasonic fără cablu, cu o fereastră de identificare a apelantului pe receptor. Acelaşi tip pe care-l

foloseam şi eu, în casa de oaspeţi a lui Sean. M-am dus la birou, m-am aşezat în fotoliul directorial din piele, şi am ridicat receptorul. Beculeţul roşu de identificare a apelantului clipea.

– Ce faci?! strigă Bruce, revenind grăbit.

Am apăsat pe butonul de căutare al receptorului, şi în fereastră fu afişat un număr.

– Profit de miracolele tehnologiei moderne. Dacă răpitorul a sunat aici de la un post neblocat, numărul a rămas în memoria aparatului şi poate fi verificat. Nu ţi se pare foarte deştept?

Am notat numărul pe mapa lui de birou imaculată, am trecut la următorul şi l-am notat şi pe el. Bruce încercă să-mi smulgă telefonul din mînă. Îi vedeam muşchii fălcilor flexîndu-se.

– Aici mă sună clienţii şi asociaţii mei de afaceri! protestă el. N-am să-ţi permit să-i hărţuieşti.

– De unde ştii că unul dintre ei nu e chiar răpitorul? l-am întrebat.

– E o nebunie! Sînt oameni bogaţi, respectabili...

– Poate doar cu o excepţie.

– Nu vreau să fie tîrîţi şi alţii în mizeria asta.

– Ai vreun duşman, domnule Seabright?

– În nici un caz!

– N-ai supărat niciodată pe nimeni? Pe vreun antreprenor imobiliar din sudul Floridei? Ar fi surprinzător.

– Sînt un om de afaceri cu reputaţie, doamnă Estes...

– Şi cam la fel de agreabil ca dizenteria, i-am retezat-o. Nu pot să cred că n-ai o listă de oameni cărora le-ar plăcea să te vadă suferind. Şi mă gîndesc doar la rudele cele mai apropiate.

Mă ura. I se vedea în ochii mici şi răi. Am găsit ideea mulţumitoare – sentimentul era reciproc.

– O să-ţi iau numărul matricol, spuse el crispat. Sînt ferm hotărît să te reclam la autorităţile competente.

– Atunci, ar fi o prostie să ţi-l dau, nu? am replicat eu, notînd încă un număr; telefonul anunţa că memorase treisprezece numere de cînd fuseseră şterse ultima dată. Şi-n plus, nu te prea văd în situaţia în care ţi-ar da mîna să mă reclami, domnule Seabright. Ştiu prea multe lururi pe care ai prefera să nu le vezi în ziare.

– Mă ameninţi?

– Întotdeauna sînt uimită cînd oamenii simt nevoia să pună întrebarea asta. Datorezi bani cuiva?

– Nu.

– Joci la cazinou?

– Nu!

– Cunoşti un om numit Tomas Van Zandt?

– Nu. Cine e?

– I-ai aranjat lui Erin să se angajeze la Don Jade?

Am notat ultimul număr de telefon şi am ridicat privirea spre el.

– Ce importanţă are asta? mă întrebă.

– Ai făcut-o, sau nu?

Iar părea nervos. Mută cu o şaisprezecime de centimetru un burete de umezit degetele, de pe birou.

– Ar fi o mare coincidenţă dacă Erin s-ar fi angajat întîmplător la antrenorul unui client căruia i-ai vîndut o proprietate fabulos de scumpă.

– Şi ce legătură au toate astea? Poate am menţionat că-şi căuta o slujbă pe la cai. Ei, şi?

Am clătinat din cap, rupînd din mapă hîrtia cu numerele, şi m-am ridicat. Am privit-o pe Krystal, care rămăsese chircită în fotoliu, cu ochii sticloşi, închisă în infernul ei personal. Voiam s-o întreb dacă găsea că merita – casa, hainele, maşina, banii – dar probabil suferea destul şi fără s-o mai acuz şi eu că-şi vînduse propriul copil. I-am dat o carte de vizită cu numărul meu de telefon, şi am mai pus una şi pe birou.

– Voi verifica numerele astea, ca să văd ce descopăr, am spus. Dacă primiţi vreo veste de la

răpitori, să mă anunţaţi imediat. Voi face tot ce pot. După opinia mea profesională, ar trebui să sunaţi la oficiul şerifului, divizia de detectiv, şi să vorbiţi personal cu detectivul James Landry.

– Dar au spus că fără poliţie! obiectă Sean, suspect de încîntat să accepte această cerere.

– Agent în civil, maşină fără însemne. Nimeni n-o să ştie că nu-i un martor al lui Iehova.

Seabright se îmbufnă din nou.

– Nu vreau ca alţii să ia decizii în legătură cu familia mea.

– Nu? Ei bine, contrar maniilor dumitale de grandoare, nu eşti cel mai capabil să iei aceste decizii. În privinţa asta, ai nevoie de ajutor profesionist. Şi dacă nu-l accepţi de bunăvoie, am să ţi-l bag pe gît cu forţa.

CAPITOLUL 19

Orele două patruzeci a.m. Bruce Seabright nu putea să doarmă. Nici nu încerca. N-avea nici un chef să împartă patul cu Krystal în noaptea aia, deşi ştia că era inconştientă. Era prea agitat ca să doarmă, sau măcar să stea jos. O oră întreagă îşi făcuse curăţenie în cabinet: şterse amprentele de pe mobilă, dezinfectase fiecare obiect de pe birou,

pulverizase Lysol pe telefon. Sanctuarul lui interior fusese profanat, contaminat.

Krystal intrase acolo fără ştirea lui şi-i umblase prin corespondenţa de pe birou, deşi îi spusese foarte clar să nu facă niciodată asta. Numai el se ocupa de corespondenţă, întotdeauna. Iar Molly venise şi luase caseta. Avusese alte pretenţii de la amîndouă. Dezamăgirea îi lăsa în gură un gust amar. Ordinea lumii lui fusese deranjată, iar acum, boarfa aia de detectiv particular încerca să ia iniţiativa. N-avea să-i permită. Urma să afle pentru cine lucra, şi să se asigure că niciodată n-avea să mai lucreze pentru nimeni.

Se învîrtea prin încăpere, inhalînd adînc mirosurile de ulei de lămîie şi dezinfectant, încercînd să se calmeze.

N-ar fi trebuit să se însoare cu Krystal. Asta fusese o mare greşeală. Ştiuse că fiica ei mai mare avea să creeze probleme pe care el trebuia să le rezolve, şi avusese dreptate.

Deschise corpul de bibliotecă în care era televizorul, luă o casetă de pe raft, o introduse în videorecorder şi-i dădu drumul.

Erin goală, legată de un pat, încercînd să se acopere.

– Uită-te-n cameră, curvo. Zi textul.

Erin clatină din cap, căutînd să-şi ascundă faţa.

– Zi-l! Sau vrei să te fac eu?

Erin clatină din cap şi priveşte în obiectiv.

– Ajutor.

Bruce scoase caseta şi o puse în învelitoarea de carton. Se duse la micul seif secret ascuns în perete, în spatele unui şir de tomuri de drept imobiliar, îl deschise, puse caseta înăuntru şi încuie. Nimeni n-avea să mai vadă banda. Era decizia lui. El era cel mai capabil s-o ia.

CAPITOLUL 20

Niciodată nu m-a stînjenit convingerea că oamenii sînt, în esenţă, buni. Ştiu din experienţă că oamenii sînt la un nivel fundamental egoişti, şi adesea cruzi.

Am dormit trei ore, fiindcă trupul meu nu-mi dădea de ales. M-am trezit fiindcă minea mea nu mă lăsa să mă odihnesc. Am dat de mîncare la cai, apoi am făcut un duş şi m-am dus la Caroline Mary, în tricou şi chioţi, începînd să iau urma numerelor de telefon din aparatul lui Bruce Seabright, cu ajutorul unei liste inverse de pe Internet.

Dintre cele treisprezece numere, şase aveau prefix de Wellington şi nu figurau, patru erau

însoțite de nume, unul era de la Domino's Pizza, iar două aparțineau aceluiași post din Royal Palm Beach, tot fără să figureze pe listă. Seabright susținea că răpitorul sunase doar o dată, dar nu-l credeam. Nu se prezentase cu banii. Nu-mi venea să cred că pe urmă nu mai primise nici un telefon.

Am format numărul din Royal Palm și l-am ascultat cum suna fără să răspundă nimeni. Nici o formulă binevoitoare: Răpiri la Cerere, S.A.

Am format numerele absente de pe listă, unul cîte unul, nimerind peste roboți și servitoare și trezind din somn un cuplu foarte nervos care avea să sune fără îndoială la biroul lui Bruce Seabright pentru a se plînge de noua lui asistentă.

Am sunat la oficiul șerifului, croindu-mi drum printre diverse recepționere pentru a ajunge la poșta vocală a lui Landry, în timp ce-mi consultam adresa de e-mail în așteptarea unui răspuns de la omul meu din Interpol. Încă nimic. În timp ce ascultam mesajul lui Landry și-i notam numărul de pager, m-am gîndit să-l sun și pe Armedgian ca să-l grăbesc cu răspunsul, dar am preferat să nu-i forțez mîna. Orice informație din afară n-avea să joace decît un rol de confirmare. Știam deja că Van Zandt era un nemernic clasa-ntîi.

Oare avea destul curaj ca să încerce o răpire? De ce nu? Cu prietena Irinei, Sașa Kulak, fusese doar la un pas de așa ceva. Dacă Bruce Seabright

aranjase angajarea lui Erin prin mijlocirea lui Trey Hughes, era de la sine înțeles că Van Zandt putea să fi aflat despre legătura lui Erin cu antreprenorul din Fairfields. Antreprenorii încasează mulți bani, ar fi putut el să judece. De ce n-ar avea și el dreptul la o parte din ei? Motivație: lăcomia. O cunoștea pe fată, cunoștea terenurile de prezentare, știa cînd circulau pe-acolo oameni și cînd nu. Ocazii: berechet.

Mijloace? Știam că Van Zandt avea o cameră video, deci ar fi putut înregistra el banda. Dispozitiviul de distorsionare vocală i-ar fi camuflat accentul. Și furgonul alb? De unde era, iar dacă Van Zandt mînuise camera video, cine era individul mascat?

Cine se-aseamănă se-adună. Prin umbrele din jurul terenurilor de prezentare pîndeau destul indivizi care s-ar fi lăsat convinși să facă orice pentru bani. Poate că oamenii civilizați n-ar fi putut să-i găsească, dar Tomas Van Zandt nu era un om civilizat.

Cel mai tulburător aspect al ipotezei cu Van Zandt ca răpitor era posibila lui legătură cu Bruce Seabright și pasivitatea lui Seabright față de cererea răscumpărării. Dar dacă Seabright era implicat, de ce-i fusese adresată banda video lui Krystal? Și de ce el încercase s-o ascundă de ea? Dacă urmărea să scape de Erin, dînd impresia unei răpiri scăpate de

sub control, Seabright avea nevoie de confirmări. Nu prea avea sens să țină totul pentru sine.

Pasivitatea lui nu putea fi negată, indiferent de motivație. Eram gata să pariez că nici acum nu voia să acționeze, cu toate amenințările mele.

Am format numărul de pager al lui Landry și i-am lăsat telefonul meu. La identitatea apelantului avea să apară Avadonis Farm. Așa, creșteau șansele să mă sune. Dacă-mi vedea numele, imediat l-ar fi șters.

În timp ce așteptam să sune telefonul, mi-am turnat o ceașcă de cafea și am început să mă plimb prin casă, gîndindu-mă și la alte variante. Faptul că Erin îl îngrijise pe Stellar, iar Stellar era mort; posibilele conexiuni cu Jade și cu trecutul lui tulbure. Faptul că Erin avusese o relație cu Chad Seabright; faptul că fuseră văzuți certîndu-se cu două zile înainte de dispariția ei. Îl părăsise – pentru un bărbat mai bătrîn, spunea Chad. Îl luase la ochi pe șeful ei, spusese Molly.

Telefonul sună. Am ridicat receptorul.

– Aici detectiv James Landry. Am primit un apel pe pager de la acest număr.

– Landry. Estes la telefon. Erin Seabright a fost răpită. Părinții ei au primit o casetă video și o cerere de răscumpărare.

Tăcere la celălalt capăt al firului, în timp ce Landry digera vestea.

– Tot mai crezi că nu e un caz? l-am întrebat.

– Cînd au primit cererea?

– Joi. Tatăl vitreg ar fi trebuit să depună banii ieri. A dat cu pas.

– Poftim?

– E o poveste lungă. Hai să ne întîlnim undeva. Am să te pun la curent, și pe urmă te duc la ei.

– N-o să fie nevoie, replică el. Voi afla detaliile de la părinți. Îți mulțumesc că m-ai anunțat, dar n-am chef să fii și tu acolo.

– Puțin îmi pasă mie de chefurile tale, am declarat sec. Tot am să vin.

– Perturbi o investigație oficială.

– Pînă acum, perturbarea a fost domeniul tău de predilecție. Fără mine, n-ar fi existat nici o investigație. Tatăl vitreg nu vrea să facă nimic. S-ar bucura să spună "asta e" și să spere că făptuitorii vor arunca fata într-un canal, cu-o ancoră legată de mijloc. Am un avantaj de trei zile față de tine și acces la oamenii pentru care a lucrat fata.

– Nu mai ești polițistă.

– Și mare nevoie aveam să-mi amintești. Du-te-n mă-ta, Landry.

– Ziceam doar. Nu tu iei hotărîrile, Estes. Dacă vrei s-o faci pe șefa peste cineva, angajează-ți un subaltern. Eu nu lucrez nici pentru tine, nici cu tine.

– Perfect. Atunci, voi păstra pentru mine tot ce ştiu. Ne vedem acolo, vită.

Am închis şi m-am dus să mă îmbrac.

Puţine fiinţe pe lumea asta sînt mai încăpăţînate decît poliţiştii. Pot s-o spun cu toată certitudinea, pentru că şi eu fac parte dintre ei. Poate că nu mai aveam insignă, dar nu asta înseamnă să fii poliţist. A fi poliţist ţine de firea omului, o are în oase. Un poliţit rămîne poliţist, indiferent de statut, indiferent de uniformă, indiferent de agenţie, indiferent de vîrstă.

Îl înţelegeam pe Landry fiindcă eram înrudiţi prin vocaţie. Nu-mi plăcea, dar îl înţelegeam. Bănuiam că şi el mă înţelegea, la un anumit nivel – atît cît ar fi putut oricine să mă înţeleagă. Nu voia să recunoască, şi nu-i plăceam, dar ştia cum stăteam.

Am luat pe mine o pereche de pantaloni bej şi un tricou negru, fără mîneci. Telefonul sună din nou în timp ce-mi puneam ceasul la mînă.

– Unde stai?

– Nu vreau să vii la mine.

– De ce? Vinzi crack? Tăinuieşti bunuri furate? De ce ţi-e frică?

Nu voiam să-mi violeze nimeni sanctuarul, dar pe-asta n-aveam de gînd să i-o spun. Niciodată să nu-ţi dezvălui de bună voie un punct vulnerabil în faţa unui adversar. Ezitarea mea era destul de

elocventă. I-am dat adresa şi m-am blestemat pentru că-i acordasem această mică victorie.

– Sînt acolo-n treizeci de minute, mai spuse el, şi închise.

* * *

I-am deschis poarta în douăzeci şi trei de minute.

– Drăguţ bîrlog, comentă Landry, uitîndu-se la casa lui Sean.

– Sînt în vizită aici.

L-am condus din parcarea de lîngă hambar, spre casa de oaspeţi.

– Merită să cunoşti oameni care nu stau în cutii de carton şi nu mănîncă din tomberoane.

– Prin cercuri de-astea te învîrteşti? l-am întrebat. Ai putea ţinti puţin mai sus. În fond, locuieşti lîngă port.

Îmi aruncă o privire – suspicios, ofensat că aveam cunoştinţe despre el fără permisiunea lui.

– De unde ştii?

– Te-am verificat. Mîini leneşe pe World Wide Web...

Nu-i convenea deloc. Perfect. Voiam să ştie că eram mai deşteaptă decît el.

– Ai grupa de sînge AB negativ, şi ai votat cu Republicanii la ultimele alegeri, am adăugat, deschizînd uşa casei. O cafea?

– Ştii şi cum o beau? întrebă sarcastic.

– Neagră. Cu două pliculeţe de zahăr.

Mă privi lung.

Am ridicat din umeri.

– La ghiceală.

Se opri în cealaltă parte a mesei din bucătărie, cu braţele încrucişate pe piept. Parc-ar fi fost un afiş de reclamă la recrutare. Cămaşă albă apretată cu dungi Bordeaux înguste, cravată sîngerie, ochelarii de soare aviatici, postura militărească.

– Arăţi ca un agent federal, am comentat eu. Ce te roade? Invidia?

– De ce eşti aşa de curioasă în legătură cu mine? întrebă el, iritat.

– Cunoaşterea e putere.

– Deci, pentru tine ăsta-i un fel de joc?

– Cîtuşi de puţin. Îmi place doar să ştiu cu cine am de-a face.

– Mai bine de-atît n-ai să mă cunoşti. Povesteşte-mi despre familia Seabright.

I-am arătat înregistrarea video şi i-am spus ce se întîmplase în noaptea trecută la casa Seabright. Mă ascultă fără să clipească.

– Crezi că s-ar putea ca tatăl vitreg să fie implicat în vreun fel? mă întrebă.

– Nu încape nici o îndoială în privinţa sentimentelor lui faţă de Erin, şi e suspect, fără îndoială, felul cum a reacţionat pînă acum. Nu-mi plac relaţiile lui. Dar dacă toată răpirea e o înscenare şi a participat şi el, de ce a ascuns caseta? Asta nu înţeleg.

– Ca să-şi păstreze controlul, poate, răspunse Landry, derulînd banda ca s-o pună încă o dată. Poate vrea să aştepte pînă cînd fata moare, iar atunci îi va arăta nevesti-sii caseta şi-i va spune cum a protejat-o de cumplitul adevăr şi a încercat să rezolve situaţia cum ştia el mai bine.

– A, da. Deciziile din familie sînt lăsate în seama celei mai capabile persoane ca să le ia, am mormăit eu.

– Ce?

– Motto-ul familiei. Bruce Seabright e un maniac al autorităţii. Caz patologic. Egoist, brutal, abuziv psihologic. Familia parc-ar fi dintr-o piesă de Tennessee Williams.

– Atunci, se potriveşte.

– Într-adevăr. Problema e că fata trăia într-o adevărată groapă cu şerpi. Mai pot indica încă trei suspecţi legitimi.

– Zi.

I-am spus despre Chad Seabright, şi încă o dată despre Don Jade.

– Şi aştept să aflu de la un cunoscut din Interpol despre trecutul lui Tomas Van Zandt. Are antecedente de comportament abuziv faţă de femei tinere şi, după toate probabilităţile, e corupt pînă-n măduva oaselor.

– Fermecătoare gaşcă, ăştia cu caii.

– Lumea cailor e un microcosm. Cei buni şi cei răi; urîtul şi frumosul.

– Bogaţii şi săracii. Asta ţine închisorile pline. Invidia, lăcomia şi perversiunile sexuale.

– Fac lumea să se învîrtească.

Landry oftă şi derulă din nou banda.

– Şi tu ce miză ai în toată halimaua asta, Estes?

– Ţi-am spus. O ajut pe sora cea mică.

– De ce? De ce-a venit la tine?

– E o poveste lungă şi fără prea mare importanţă. Acum, c-am intrat în joc, merg pînă la capăt. Ai vreo problemă?

– Mda, aş cam avea... răspunse el, cu privirea spre televizor. Dar sînt sigur că n-o să te oprească.

– Într-adevăr.

Apăsă pe butonul PAUSE şi miji ochii spre ecran.

– Poţi să distingi numărul maşinii?

– Nu. Am încercat. Nici pe banda lui Seabright nu se vedea. O să ai nevoie de un expert tehnic. Ascultă, Landry, am reuşit să mă infiltrez deja printre oamenii lui Jade. Ar fi o prostie să te lipseşti

de avantajul ăsta. Ai tu multe cusururi, sînt sigură, dar nu cred că şi prostia face parte dintre ele.

Mă privi lung, încercînd să distingă şi altceva dincolo de ceea ce-l lăsam să vadă.

– Mi-am făcut şi eu temele, spuse el. Eşti imprevizibilă, Estes. Întotdeaunaa ai fost, din cîte-am auzit, şi nu mă încîntă. Susţii că acest Seabright e un maniac al controlului. Eu consider asta o calitate. Cînd mă ocup de un caz, e al meu. Punct. N-am vrut să mă amestec în povestea asta şi mă întrebam ce naiba ai să faci în continuare. Şi-ţi garantez că nici altcineva din oficiul şerifului n-o să fie de acord. Dacă locotenentul meu află că ţi-ai vîrît coadă, o să mă frig㠖.

– N-am ce face. Sînt implicată, şi aşa rămîn. Am spus c-am să lucrez cu tine, dar nu pentru tine. Nu mă poţi controla, Landry. Dacă urmăreşti asta, avem o problemă. Aici ne interesează un singur lucru: s-o salvăm cu viaţă pe Erin Seabright. În caz că ţi se pare vreo întrecere, poţi să-ţi ţii scula-n nădragi. Sînt sigură c-o ai mai mare ca a oricui, dar nu-s curioasă s-o văd. Mersi oricum. Şi acum, putem să mergem mai departe? Trece soarele.

Landry stătu o clipă, apoi făcu un semn spre uşă.

– Ia-o înainte. Sper să nu regret.

I-am susţinut privirea, cu aceeaşi expresie.

– Sentimentul e reciproc.

* * *

Bruce Seabright nu se bucură deloc să mă vadă. Veni chiar el la uşă – după ce le interzisese tuturor celorlalţi s-o facă, fără îndoială – în pantaloni kaki de gold şi bluză polo de culoarea tangerinei. Avea în picioare nişte mocasini cu ciucuri la fel ca ai lui Van Zandt. Era ora opt şi un sfert dimineaţa.

– Domnule Smith, dumnealui este detectivul Landry de la oficiul şerifului, am făcut eu prezentările, în timp ce Landry îşi arăta insigna. Mi-a spus că n-a primit nici un semn de la dumneavoastră.

– E sîmbătă, replică Seabright. Nu ştiam la ce oră pot să sun.

– Aşa că aţi preferat să aşteptaţi pînă seara?

– Doamna Estes mi-a spus că fiica dumneavoastră vitregă a fost răpită, interveni Landry.

Seabright se uită urît la mine.

– Răpitorii au cerut să nu anunţ poliţia, aşa că n-am anunţat-o. Sper că doamna Estes n-a pus-o pe Erin într-un pericol şi mai mare, aducîndu-vă aici.

– Nu cred că e un pericol mai mare decît cel de a chiuli de la plata răscumpărării, am replicat eu. Putem intra?

Fără tragere de inimă, făcu un pas înapoi şi se grăbi să închidă uşa, ca nu care cumva să ne vadă vecinii.

– Aţi mai primit vreun mesaj de la răpitori? întrebă Landry, în timp ce-l urmam pe Seabright în sanctuarul lui.

Krystal nu se zărea nicăieri. Casa era tăcută ca un mausoleu. Am observat-o pe Molly ghemuită în holul de la etaj, privindu-ne printre zăbrelele balustradei.

– Nu.

– Cînd a sosit ultima veste de la ei?

– Joi seara.

– De ce n-aţi plătit răscumpărarea, domnule Seabright?

Seabright închise uşile cabinetului şi porni spre birou. Landry ajunsese deja acolo şi stătea în spatele fotoliului, cu o mînă pe spătar.

– Sînt sigură că doamna Estes v-a spus: nu sînt deloc convins că toată povestea asta nu e o farsă.

– Sînteţi destul de convins ca să nu anunţaţi oficiul şerifului de teama a ceea ce i s-ar putea întîmpla lui Erin, dar nu destul de convins ca să plătiţi răscumpărarea? i-o întoarse Landry. Nu sînt sigur că vă înţeleg, domnule Seabright.

Seabright se plimba prin capătul încăperii, cu mîinile în şolduri.

– Îmi pare tău că nu cunosc protocolul pentru răpirea victimelor. Acum mi s-a întîmplat prima oară.

– Aveți banii?

– Îi pot obține.

– Azi, sîmbătă?

– Dacă trebuie. Președintele băncii mele mi-e prieten personal, fac enorm de multe afaceri cu el.

– Bun, spuse Landry. Sunați-l. Spuneți-i că s-ar putea să trebuiască să-i cereți o favoare, în cursul zilei de azi. Aveți nevoie de trei sute de mii de dolari în bancnote însemnate. Ca să le adune, va avea și el nevoie de cîtva timp. Spuneți-i că va veni la bancă cineva de la oficiul șerifului, să-l asiste.

Seabright îl privi șocat.

– D-dar nu va trebui să dăm cu a-adevărat banii, nu-i a-așa? se bîlbîi el.

– Ba da, dacă vreți să vă mai vedeți vreodată fiica vitregă în viață, răspunse Landry. Și vreți asta, nu-i așa, domnule Seabright?

Seabright închie ochii și oftă zgomotos.

– Da. Firește.

– Perfect. Într-o oră, voi aduce aici oamenii ca să vă pună telefonul sub urmărire. Cînd veți primi următorul apel, îi vom putea identifica sursa. Veți stabili întîlnirea. Le spuneți că veniți cu banii, dar Erin trebuie să fie acolo, într-un loc vizibil, altfel nu le dați nimic. Știu deja că nu pot să vă domine.

Dacă n-au omorît-o deja, o vor aduce. Vor banii, nu fata.

– Nu-mi vine să cred ce se întîmplă, mormăi Seabright. Veți fi și dumneavoastră acolo? La locul întîlnirii?

– Da. Am discutat deja cu locotenentul meu despre situația dumneavoastră. Vă va suna curînd, ca să vorbiți personal.

– Și F.B.I.-ul? întrebă Seabright. Ei nu se implică întotdeauna în răpiri?

– Nu obligatoriu. Îi putem chema, dacă doriți.

– Mai bine nu. Deja s-a exagerat prea mult. Mi-au spus să nu chem poliția, iar acum casa mea o să fie plină de polițiști.

– Vom fi foarte discreți, domnule Seabright, îl asigură Landry. Și voi dori să vorbesc cu toate persoanele care mai locuiesc în casă.

– Soția mea a luat tranchilizante. Pe lîngă Krystal, mai sînt doar eu, fiul meu Chad, și fiica mai mică a lui Krystal, Molly.

– Detectivul Landry știe despre relația sexuală dintre Erin și Chad, i-am spus eu.

Roșeața se ridică pe gîtul lui Seabright ca alcoolul într-un termometru.

– Va dori neapărat să discute și cu Chad.

– Fiul meu n-are absolut nimic de-a face cu toate astea.

– Fiindcă aşa spuneţi dumneavoastră? l-am provocat eu. Fiul dumneavoastră a avut destul de-a face cu Erin. A fost văzut acasă la ea cu două nopţi înainte de dispariţie, şi se certau.

– Numai Erin e de vină! o acuză duşmănos Seabright. L-a ademenit doar ca să-mi facă mie în ciudă.

– Şi nu credeţi că Chad ar vrea să vă facă şi el în ciudă, în nume propriu?

Seabright veni spre mine şi-mi înfipse un deget în faţă.

– M-am săturat de dumneata şi de toate acuzaţiile dumitale. Nu-mi pasă pentru cine lucrezi, dar nu vreau să te mai văd aici. Acum s-a implicat oficiul şerifului. Sînt sigur că n-au nevoie de un detectiv particular – nu-i aşa, domnule detectiv?

Îl privi pe Landry. Landry mă privi pe mine, cu o expresie la fel de neutră ca a mea.

– De fapt, spuse el, cooperarea doamnei Estes în acest caz e foarte importantă, domnule Seabright. Dacă nu era ea, acum n-aş fi fost aici.

Poliţistul bun, poliţistul rău. N-a lipsit mult să zîmbesc.

– Poate aţi dori să explicaţi şi *asta,* cînd veţi vorbi cu locotenentul detectivului Landry, i-am spus eu lui Seabright.

Îi venea să mă ia de gît şi să mă sugrume. I se citea în ochi.

– Sînt sigură că-i va interesa foarte mult să audă toate motivele pentru care nu vreţi să vă deranjaţi cu răpirea fiicei dumneavoastră vitrege, am continuat, îndepărtîndu-mă de el. Ştiţi, domnule detectiv Landry, poate că într-adevăr ar *trebui* să chemaţi F.B.I.-ul. Am un prieten la biroul regional cu care aş putea lua legătura. În fond, toată afacerea asta s-ar putea să aibă implicaţii internaţionale, dacă a participat vreunul dintre cetăţenii străini de la centrul ecvestru. Sau ar putea fi amestecaţi unii clienţi de-ai domnului Seabright din afara satului. Dacă Erin a fost dusă peste frontiera de stat, devine automat caz federal.

A fost de-ajuns să menţionez relaţiile lui de afaceri, că sfincterul lui Seabright se strînse ca un nod marinăresc.

– Nu-mi place să fiu ameninţat, mîrîi.

Trecînd iar pe lîngă el, m-am aplecat să-i şoptesc la ureche:

– Tocmai asta era ideea.

– Trebuie să vă concentraţi asupra fiicei dumneavoastră vitrege, domnule Seabright, îi spuse Landry. Dacă vă plîngeţi de persoanele care par să ţină la fata asta mai mult decît dumneavoastră, nu veţi apărea într-o lumină prea favorabilă. Înţelegeţi ce vreau să spun?

– Îmi daţi senzaţia că ar trebui să-mi chem avocatul, replică Seabright.

– Puteți s-o faceți, dacă vă temeți să discutați cu mine.

Asta-i închise gura. Își frecă fața cu mîinile, privind spre tavan.

– Mă considerați pe *mine* suspect? întrebă el.

– Investigațiile în acest gen de crime merg întotdeauna pe două direcții, domnule Seabright. Trebuie să ținem seama atît de posibilitățile din afara familiei, cît și de cele din interiorul ei, îi explică Landry. Acum aș dori să vorbesc cu fiul dumneavoastră. E acasă?

Seabright se duse la interfonul de pe perete și apăsă pe un buton:

– Chad, vrei să vii pînă la mine în birou, te rog?

Mi-am imaginat glasul lui Bruce Seabright răsunînd din pereți prin toată casa. Nu mai avea nevoie decît de un tufiș care să i se aprindă prin telecomandă, și imaginea demiurgică ar fi fost completă.

– Chad a avut vreodată probleme cu legea, domnule Seabright? se interesă Landry.

Seabright îl privi ofensat.

– Fiul meu este un student strălucit.

Se auzi un ciocănit politicos în ușă, iar Chad Seabright vîrî capul în cameră, după care se strecură înăuntru, cu expresia unui cățelandru timid și plin de speranțe. Era îmbrăcat îngrijit, în

pantaloni kaki și un tricou polo Tommy Hilfiger bleumarin. Părea gata să se ducă la un miting al Tineretului Republican.

– Chad, dumnealor sînt domnul detectiv Landry și doamna Estes, spuse Bruce Seabright. Vor să-ți pună cîteva întrebări despre Erin.

Chad făcu ochii mari.

– I-auzi! Sigur. Cu doamna Estes am vorbit deja. Știe că n-am văzut-o pe Erin. Aș vrea să vă pot ajuta mai mult.

– Dumneata și Erin ați avut o relație, interveni Landry.

Tînărul făcu o mutră încurcată.

– S-a terminat de mult. Recunosc că am greșit. S-a întîmplat așa, deodată... Erin e foarte convingătoare.

– Săptămîna trecută v-ați certat. În legătură cu ce?

– Că ne-am despărțit.

– Chad! se răsti Bruce Seabright. Mi-ai spus că vă despărțiserăți de luni de zile! Atunci, cînd s-a mutat Erin.

Chad privi în podea.

– Păi, cam... atunci a fost. Iartă-mă, tată.

– Chad, unde-ai fost duminica trecută, între orele patru și șase după-amiaza? îl întrebă Landry.

Băiatul se uită în jur, ca și cum răspunsul ar fi fost scris pe pereți.

– Duminică? Ăă... cred c-am fost...

– Am fost la cinema, interveni Bruce Seabright. Mai ţii minte, Chad? Nu duminică ne-am dus la filmul ăla nou cu Bruce Willis?

– Duminică am fost? A, mdaa... dădu din cap Chad, privindu-l pe Landry. La cinema.

– Ce film aţi văzut?

– "Ostaticul". A fost excelent. L-aţi văzut şi dumneavoastră?

– Eu nu mă duc la filme, răspunse Landry.

– Întîmplător, nu mai ai cotorul biletului? am întrebat eu.

Chad zîmbi mînzeşte.

– Cine le păstrează pe-alea? Constipaţii?

– Atunci am să vă întreb pe dumneavoastră, domnule Seabright. Îmi faceţi impresia unui om care-şi păstrează biletele şi le laminează.

– Nu, nu-l mai am.

– Sînteţi exact genul de om care şi-ar încuraja copilul să mintă un detectiv de la oficiul şerifului, am continuat.

– V-aţi dus şi cu altcineva? întrebă Landry. Oricine care-ar putea confirma că v-a văzut acolo?

– Nu, răspunse Bruce. Am fost numai noi doi.

– La care cinematograf?

– Cel mare, de pe State Road Seven.

– La ce oră a început filmul? am întrebat eu.

Seabright era pe punctul să-şi piardă din nou calmul.

– Ultimul spectacol de la matineu.

Îl privi încruntat pe Landry.

– De ce ne interogaţi? Dac-a răpit-o cineva pe Erin, probabil o cunoştea de la centrul ecvestru. Ştiţi cîţi bandiţi se învîrtesc pe lîngă afacerile cu cai. N-ar trebui să vorbiţi cu ei?

– Dumneavoastră aţi făcut-o? am replicat.

Mă privi fără să-mi răspundă.

– I-aţi găsit o slujbă prin intermediul lui Trey Hughes. Aţi vorbit cu el? L-aţi întrebat dacă a văzut-o pe Erin, dacă ştie ceva, dacă a auzit ceva?

Gura lui Seabright se mişcă, dar nu ieşi nici un sunet.

– După ce-aţi văzut banda şi aţi ştiut că Erin fusese răpită de la terenurile de prezentare, nu i-aţi dat telefon singurului cunoscut al dumneavoastră care avusese o legătură cu angajarea ei acolo?

– Păi... eu... Trey n-avea cum să ştie nimic... se bîlbîi el. Erin era doar o grăjdăriţă.

– Pentru Hughes. Dumneavoastră vă e fiică vitregă.

Telefonul celular al lui Landry sună, iar detectivul se scuză şi ieşi, lăsîndu-mă faţă-n faţă cu cei doi Seabright. Consideram că amîndoi ar fi meritat să fie spînzuraţi de fudulii şi bătuţi cu

vergile, dar această procedură nu se mai aplică, nici chiar în sudul Floridei.

– Am avut de-a face cu mulți oameni corupți și fără suflet la viața mea, i-am spus lui Bruce, dar dumneata, domnule Seabright, zău că meriți să fii încoronat ca rege cu moț al mormanului de rahat. Acum trebuie să ies o clipă. Am o problemă cu controlatul furiei.

Landry stătea lîngă ușa din față, încruntat, vorbind încet la telefon. Am privit în sus și am văzut-o pe Molly, ghemuită în același loc, lîngă balustradă. Arăta mică și părăsită. Probabil se simțea complet singură în casa aia. Krystal nu-i era de nici un ajutor, iar Bruce și odrasla lui îi erau dușmani.

Voiam să urc scara, să mă așez lîngă ea și s-o cuprind de umeri, ca să-i spun că știam cum se simțea, dar Landry își terminase convorbirea.

Expresia de pe chipul lui îmi puse un gol în stomac.

– Ce e? am întrebat încet, pregătită pentru tot ce putea fi mai rău.

Și exact asta am auzit.

– La centrul ecvestru a fost găsit cadavrul unei fete.

CAPITOLUL 21

Nimic nu e mai umilitor pentru un cinic autoproclamat decît să fie atît de afectat de o veste încît să i se taie respirația.

Efectiv, am simțit că mi se scurgea sîngele din cap. Landry mă lăsă în hol și intră să-l anunțe pe Bruce Seabright.

Oare Erin era? Cum murise? Și din ce cauză? Pentru că nu reușisem s-o salvez la timp? Cît orgoliu din partea mea! Dacă Erin era moartă, vina îi aparținea în primul rînd criminalului, apoi lui Bruce Seabright. În termenii vinovăției, locul meu era mult mai în jos pe listă. M-am gîndit că poate nu era Erin, iar în următoarea fracțiune de secundă mi-am spus că altcineva nu avea cine să fie.

– Ce s-a întîmplat?

Molly apăru dintr-o dată lîngă mine. Limba mea, care de obicei era mai ageră decît mintea, mi se încleiase în gură.

– E ceva cu Erin? întrebă ea, speriată. A găsit-o cineva?

– Încă nu știm.

Acesta era adevărul, dar aveam senzația că mint, și probabil așa și păream, căci Molly făcu un pas înapoi.

– Spune-mi. Am dreptul să știu. Nu-s o... o puștoaică proastă, căreia toată lumea-i vorbește pe ocolite și-i ascunde totul, spuse ea revoltată.

– Da, Molly, nu ești, i-am răspuns. Dar nu vreau să te sperii fără a ști toate datele.

– M-ai speriat deja.

– Îmi pare rău.

Am tras aer în piept, ca să cîștig timp pînă găseam o cale de a-i da vestea.

– Detectivul Landry tocmai a primit un telefon de la căpitanul lui la centrul ecvestru a fost găsit un cadavru.

Ochii i se dilatară enorm.

– Erin e? A murit? Din cauza poliției! Pe bandă au spus că fără poliție!

– Nu știm cine e, Molly, am spus eu, luînd-o de umeri. Dar pot să-ți spun că nimeni n-a omorît-o pe Erin din cauză că Landry e aici. Răpitorii n-au de unde să știe cine e, nici că lucrează la oficiul șerifului.

– De unde știi? Poate pîndesc casa. Poate au pus microfoane!

– Nu-i adevărat. În casă nu e nici un microfon. Lucruri din-astea se întîmplă numai în filme. Și, indiferent al cui e cadavrul, a murit cu mult timp

înainte ca Landry să fi venit aici. Mă duc acum la terenul de prezentare. Imediat ce aflu mai multe amănunte, am să te anunț.

– Vin și eu cu tine, insistă ea.

– În nici un caz.

– Dar e sora mea!

– Iar eu îmi fac datoria. Nu te pot lua acolo, Molly, dintr-o mulțime de motive.

– Dar nu suport să stau aici! obiectă fata, cu încăpățînare. Erin are probleme. Vreau s-o ajut.

– Dacă vrei s-o ajuți, uită-te foarte atentă la tot ce se întîmplă. În caz că răpitorii mai trimit vreo casetă, trebuie să știm în clipa cînd sosește. Asta-i misiunea ta. În regulă?

Îi înțelegeam frustrarea. Era singura persoană care luase măsuri ca s-o găsească pe Erin, iar acum avea o senzație de neputință.

– În regulă, se învoi ea, oftînd.

Am dat să mă întorc spre ușă.

– Elena?

– Ce?

Mă privea cu ochi mari.

– Mi-e foarte frică.

I-am atins capul, ca pentru a-i da un soi de binecuvîntare, dorindu-mi să fi avut o asemenea putere și știind prea bine că n-o aveam.

– Știu. Stai aici. Facem tot ce putem.

Landry ieşi din birou. Bruce Seabright nu-l urmă. M-am întrebat dacă-i dădea lui Krystal vestea – prin interfon.

– Am să te sun imediat ce aflu ceva, i-am spus lui Molly şi am ieşit pe uşă, cu Landry după mine.

– Ştii unde e hambarul patruzeci? mă întrebă.

– Da. E în fundul proprietăţii. Vino cu mine, am să te introduc prin spate. Aşa, ajungem mult mai repede. Ai aflat vreun detaliu?

Landry clătină din cap.

– N-am înţeles mare lucru. Locotenentul mi-a spus că cineva a dezgropat-o. Nu ştiu ce înseamnă asta – dacă e un cadavru recent, sau un schelet, sau ce.

– Vom afla destul de curînd, am răspuns, ocolind prin faţa maşinii.

Şi asta mi se părea o minciună. Fiecare minut părea lung cît o oră. Din cauza lui Molly. Nu voiam să fiu nevoită să-i spun că sora ei murise.

Am luat-o prin Aero Club – un cartier pentru posesorii de avioane proprii – pînă la Palm Beach Point, de unde începea drumul neasfaltat care ducea la poarta din spate a centrului ecvestru. Poarta de unde fusese răpită Erin Seabright, cu aproape o săptămînă în urmă. Hambarul patruzeci era pe Pajişte, chiar lîngă poartă.

Ca în fiecare weekend din timpul sezonului, zona forfotea de călăreţi, grăjdari, cîini şi copii,

maşini, camioane, cărucioare de golf şi motociclete. Dar cei mai mulţi se adunaseră în jurul unui stivuitor galben ruginit şi al unei autogunoiere parcate lîngă o groapă pentru bălegar dintre corturi. Am văzut mai multe bluze albastre. Securitatea. O maşină de poliţie albă cu verde stătea parcată în noroi, pe marginea drumului.

Am oprit vizavi de mulţimea adunată, mi-am luat casca de pe bancheta din spate şi am coborît. Landry se opri în mijlocul drumului şi deschise fereastra. M-am aplecat spre el şi i-am spus:

– Nu mă cunoşti.

Îşi dădu ochii peste cap.

– Cel mai mare vis al meu.

În timp ce mă apropiam, inima-mi bătea tot mai puternic. Am întrebat o fată cu o coadă-de-cal care-i ieşea prin deschizătura de la spate a şepcii de baseball dacă ştia ce se întîmplase.

Părea surescitată.

– Au găsit un cadavru!

– Dumnezeule! Ştie cineva al cui e?

– Am auzit că al unei grăjdăriţe. Mai mult nu ştiu.

Am trecut pe lîngă ea, croindu-mi drum prin mulţime. Paznicii le spuneau oamenilor să se întoarcă la treburile lor. Şoferul autogunoierei stătea aşezat pe treapta cabinei, alb la faţă, cu mîinile atîrnîndu-i între genunchi. Cel al

stivuitorului stătea în picioare lîngă maşina lui, gesticulînd în timp ce vorbea cu un paznic, ajutorul de şerif, şi Landry.

Ajunsesem în primele rînduri ale mulţimii. Dincolo de stivuitor, groapa de gunoi era golită pînă la jumătate. Din bălegar ieşea un braţ omenesc. Feminin, cu unghii purpurii şi nişte brăţări sclipind la soare. O pătură pentru cai fusese aruncată peste restul trupului.

– Domnişoară? mă interpelă Landry, apropiindu-se. Paznicul a zis că c-ar putea să ne ajutaţi. Dacă puteţi...

– A... nu ştiu... Nu sînt sigură că pot face ceva... am răspuns, ca să m-audă spectatorii care mă priveau întrebîndu-se cine naiba eram.

Landry mă luă de braţ şi mă conduse, în ciuda falselor mele proteste, spre groapa de gunoi. Cînd am ajuns destul de departe de mulţime, îmi spuse:

– A dezgropat-o tipul care golea groapa. Fusese acoperită cu bălegar. Unde-a dispărut respectul pentru morţi? A zis că groapa nu mai fusese curăţată de joi, dar atunci a golit-o pînă la fund.

– Dacă e Erin, vreau un cuţit mare cu zimţi şi zece minute cu Bruce Seabright.

– Eu îl ţin şi tu-i scoţi inima din piept.

– S-a făcut.

Strîmbîndu-se din cauza mirosului de balegă şi urină, Landry se aplecă peste cadavru şi ridică marginea păturii.

M-am pregătit pentru tot ce putea fi mai rău. Cadavrul era alb şi ţeapăn. Dîrele de rimel, fardul de pleoape albastru şi rujul roşu aprins dădeau feţei aspectul unei opere de artă macabră. Pe obraz avea o vînătaie cît degetul. Gura stătea parţial deschisă, iar din ea ieşeau bucăţi fărîmiţate de bălegar uscat.

Am dat drumul aerului pe care-l ţinusem în piept, uşurată şi îngreţoşată în acelaşi timp.

– E Jill Morone.

– O cunoşti?

– Da. Şi ghici pentru cine lucra.

Landry se încruntă.

– Pentru Don Jade. Mi-a spus ieri că se culcase cu el.

– Ieri? Ce-ai căutat ieri aici? l-am întrebat, uitînd de rolul pe care trebuia să-l joc de ochii spectatorilor.

Făcu o mutră încurcată, evitînd să mă privească în ochi.

– Dădeam curs atacului asupra ta.

– I-auzi! Şi eu, care-am crezut că nu-ţi păsa.

– Îmi păsa de hîrtiile pe care m-ai pus să le fac, se plînse el. Hai, pleacă de-aici, Estes. Du-te şi te joacă de-a diletanta. Fii şi tu de folos cu ceva.

Am afişat o mutră tragică şi m-am dus grăbită la maşină, de unde am sunat-o pe Molly Seabright ca să-i spun că sora ei nu murise... din cîte ştiam. Apoi am pornit spre hambarul lui Don Jade, în căutarea unui ucigaş.

CAPITOLUL 22

Cînd am ajuns la grajdul lui Jade, tocmai se făcea curăţenie generală. Paris îl supraveghea pe guatemalez, care căra articole vestimentare dintr-o boxă şi le arunca într-un cărucior pentru bălegar. Se răstea alternativ cînd la el, cînd în telefonul celular.

– Cum adică, hainele nu-s asigurate? Aveţi idee cît costă toate echipamentele astea?

M-am uitat la grămada din cărucior. Pantaloni de călărie albi şi bej; o tunică de lînă oliv pentru trei sezoane, probabil croită de comandă; cămăşi de comandă. Toate, foarte scumpe. Toate, pline de balegă.

– Ce s-a întîmplat?

Paris închise telefonul, cu ochii ei negri scăpărînd de furie.

– Grăsana aia urîtă şi proastă, nesimţita...

– Grăjdăriţa?

– Nu numai că n-a venit la program, şi n-a ţesălat caii, şi n-a făcut curat în boxe aseară, după plecarea lui Javier – dar a mai făcut şi porcăria *asta!* arătă ea cu degetul spre mormanul de haine distruse. Javră răzbunătoare şi...

– E moartă, am întrerupt-o.

Paris se opri în mijlocul tiradei şi mă privi de parcă mi-ar fi crescut un al doilea cap.

– Ce...? Ce tot spui?

– N-aţi auzit? Au găsit un cadavru în groapa de bălegar de la hambarul patruzeci. E al lui Jill.

Se uită lung la mine, apoi privi în jur, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie filmată cu camera ascunsă.

– Glumeşti, aşa-i?

– Nu. Am intrat prin spate. Poliţia e acolo. Sînt sigură că în curînd vor ajunge şi aici. Ştiu că Jill lucra pentru Don.

– Of, nemaipomenit! exclamă ea, cu gîndul la complicaţii, nu la soarta fetei; am observat că-şi dădu seama la timp şi afişă o expresie potrivită, de preocupare. Moartă... E îngrozitor... Nu-mi vine să cred. Ce i s-a întîmplat? A avut un accident?

– Nu cred că s-a îngropat accidental în bălegar de cal. Trebuie să fi fost asasinată. Eu în locul vostru, nu m-aş atinge de nimic de pe-aici. Dumnezeu ştie ce-au să creadă detectivii.

– Ei, doar nu pot crede că ar fi omorît-o cineva dintre noi, replică ea îngîmfată. E singura grăjdăriță care ne mai rămăsese.

De parcă ăsta ar fi fost singurul motiv ca să n-o omoare.

– De ce crezi că a făcut mizeria asta? am întrebat-o, arătînd spre haine.

– De ciudă, sînt sigură. Don mi-a spus că a văzut-o aseară la "The Players" şi a certat-o pentru nu ştiu ce boroboață. O, Doamne! exclamă ea, făcînd ochii mari. Nu cumva crezi că a fost omorîtă aici, nu?

Am ridicat din umeri.

– Şi-n care alt loc să fi fost?

– Nu ştiu... Poate avea întîlnire cu vreun tip în alt hambar, sau ceva...

– Avea un prieten?

Paris făcu o mutră.

– Vorbea despre bărbați de parcă ar fi fost curva satului. Niciodată n-am crezut că avea vreunul.

– Ei, se pare că aseară i s-a împlinit dorința, am remarcat. Voi, ăştia de la sărituri, aveți parte de toate distracțiile: crime, intrigi, haos...

Javier o întrebă în spaniolă dacă să curețe mai departe. Paris se uită printre gratii. Am privit şi eu. Boxa era plină de bălegar, rumeguş de brad şi ulei pentru pielărie.

– Ăla-i sînge? am întrebat, arătînd cu degetul.

Pe rumeguş erau cîțiva stropi care-ar fi putut să fie de sînge. Puteau fi de la fata moartă. Puteau fi ai ucigaşului. Puteau aparține calului care ocupa în mod normal boxa. Numai o analiză de laborator ne putea spune sigur. Cine ştie ce mai scoseseră din boxă pînă la venirea mea.

Paris privi lung.

– Nu ştiu. Poate. Of, e pur şi simplu prea macabru, n-am cuvinte...

– Don unde-i?

– S-a dus să-şi cumpere alte haine. Azi are prezentare.

– N-aş conta pe asta. A văzut-o pe Jill aseară. Ea a venit aici şi a făcut ce-a făcut, iar acum e mortă. Cred că poliția o să aibă de vorbit cu el.

Paris se îndreptă spre un scaun pliant cu cuvîntul JADE brodat pe spătar.

– Elle, e pur şi simplu îngrozitor, spuse ea, aşezîndu-se, ca şi cum dintr-o dată n-ar mai fi ținut-o picioarele. Doar nu crezi că Don ar fi putut să...

– Nu contează ce cred sau ce nu cred eu. Abia dacă-l cunosc. Tu ce părere ai? Ar fi capabil de aşa ceva?

Rămase cu privirea în gol.

– Aş vrea să spun că nu. Nu l-am văzut niciodată violent. Întotdeauna e atît de stăpînit...

– Am auzit că ar fi avut probleme cu nişte cai omorîţi pentru banii de asigurare.

– Nu s-a putut dovedi niciodată nimic.

– Dar Stellar?

– A fost un accident.

– Eşti sigură? Agentul de asigurări ce-a spus?

Un moment, îşi lăsă capul în mîini, apoi şi le trecu peste părul auriu. La mîna dreaptă purta un inel antic cu smaralde şi diamante care părea să valoreze o avere.

– Compania caută orice scuză ca să nu plătească, spuse ea dezgustată. Pentru că e implicat Don. E perfect ca proprietarii să plătească prime de mii de dolari, dar Doamne fereşte să depună vreodată o cerere.

– Dar dacă a fost un accident...

– Agentul a sunat azi-dimineaţă şi a susţinut că necropsia lui Stellar a scos la iveală un sedativ în sîngele calului. Asta-i ridicol, dar dacă pot refuza despăgubirea, ştiu că au s-o facă. Tomas o să se înfurie cînd va auzi.

Şi, adio grajd de-un milion de dolari, mi-am spus. Chiar dacă Hughes dorise moartea calului, nu voia să fie prins că era implicat într-o fraudă de asigurări. Avea să dea vina pe Jade şi să-l concedieze.

– Exista vreun motiv pentru ca Stellar să aibă un medicament în organism? am întrebat.

Paris clătină din cap.

– Nu. Avem pe-aici diverse substanţe, desigur. Rompun, acopromazină, banamină – în fiecare grajd există aşa ceva la îndemînă. Cînd un cal are colici, îi dăm banamină. Dacă-i e greu să-şi mişte picioarele, primeşte puţin *ace*. Nu-i cine ştie ce. Dar nu era nici un motiv ca Stellar să aibă ceva în sînge.

– Crezi că s-ar fi putut ca Jill să ştie ceva despre asta?

– Nu văd ce. Abia dacă-şi făcea treaba. În nici un caz n-avea ce să caute aici în toiul nopţii cînd a murit Stellar.

– Azi-noapte a fost aici, i-am amintit eu.

Paris se uită spre capătul culoarului, pe unde Jade tocmai intra în cort.

– Mă rog, cred că niciodată nu-i cunoaştem cu adevărat pe oamenii cu care lucrăm, nu?

Jade ţinea în ambele mîini nişte sacoşe cu cumpărături. Paris sări de pe scaun şi intră cu el în camera de echipamente, ca să-i dea vestea despre Jill. Am încercat să ascult, dar n-am putut distinge decît tonul agitat şi cîte un cuvînt pe ici, pe colo, şi răspunsurile lui Jade care-i spunea să se calmeze.

L-am privit pe Javier, care continua să stea lîngă uşa boxei aşteptînd instrucţiuni, şi l-am întrebat în spaniolă dacă nu înnebunea în meseria asta.

– Mai mult decît credeți, *señora,* îmi răspunse el, după care se duse cu furca în altă boxă.

Mașina lui Landry opri în capătul cortului. Trebuia să aștepte să sosească echipa criminalistică și oamenii de la morgă, și probabil chemase cîteva ajutoare de șerif în plus ca să cerceteze locurile, în căutarea oricui care ar fi putut-o vedea pe Jill Morone în noaptea trecută. Veni cu încă un polițist în civil, în același timp în care Michael Berne dădu buzna în cort, roșu la față.

Berne se opri la ușa camerei de echipamente, dînd la o parte perdeaua cu o mînă.

– Ești terminat, Jade, declară el sonor, pe un ton agitat. Am să le spun polițiștilor ce-am văzut aseară. Poți tu să scapi cu multe, dar cu-o crimă n-o să-ți meargă.

Părea aproape încîntat că cineva murise.

– Și ce crezi c-ai văzut Michael? întrebă plictisit Jade. M-ai văzut vorbind cu o angajată.

– Te-am văzut cum te certai cu fata aia, care acum e moartă.

Landry și celălalt detectiv sosiră tocmai la timp pentru a auzi afirmațiile lui Berne. Landry îi arătă insigna.

– Perfect, spuse Berne. Vreau neapărat să vorbesc cu dumneavoastră.

– Puteți vorbi cu detectivul Weiss, replică Landry, intrînd în camera de echipamente. Domnule Jade, trebuie să veniți cu mine.

– Sînt arestat? întrebă calm Jade.

– Nu. De ce-ați fi?

– Trebuia să fie de mult, interveni Berne.

Landry îl ignoră.

– Credem că o angajată a dumneavoastră a fost găsită moartă. Aș dori să veniți cu mine pentru identificarea cadavrului și ca să-mi răspundeți la cîteva întrebări de rutină.

– Întrebați-l ce făcea cu ea la "The Players", aseară, spuse Berne.

– Domnișoară Montgomery, va trebui să vorbim și cu dumneavoastră, continuă Landry. Cred c-o să ne fie tuturor mai comod la oficiul șerifului.

– Am treburi importante, obiectă Jade.

– Don, pentru numele lui Dumnezeu, fata a murit! se răsti Paris. Ce știm noi, s-ar putea să fi fost omorîtă chiar aici, în grajdul nostru. Știm c-a fost aici azi-noapte, ocupată să-ți distrugă garderoba, iar acum...

– Ce-a făcut aici azi-noapte? se interesă Landry.

Jade nu spuse nimic. Paris făcu o mutră șocată și închise gura.

Landry o privi lung.

– Domnişoară Montgomery?

– Păi... ăă... cineva a venit noptea, tîrziu, şi a distrus nişte lucruri. Am presupus că a fost Jill, pentru că ştia cifrul încuietorii de la uşa camerei de echipamente.

Landry îl privi pe Weiss, comunicîndu-i ceva telepatic. Weiss se duse la maşină. Chema echipa criminalistică în grajdul lui Jade, după ce termină la groapa de gunoi. Şi ajutoarele de şerif, ca să izoleze zona pînă soseau criminaliştii.

Berne arătă cu degetul spre Jade.

– L-am văzut aseară, la "The Players", certîndu-se cu fata care a murit.

Landry ridică o mînă.

– O să vă vină şi dumneavoastră rîndul, domnule.

Deranjat de dezinteresul lui Landry, Berne ieşi din boxă şi se întoarse spre mine.

– Au fost împreună în bar! spuse el tare. Era îmbrăcată ca o pitipoancă.

Se uită din nou în camera de echipamente.

– Din lațul ăsta nu mai scapi, Jade. Am auzit-o pe fată cînd a spus că ştia despre Stellar. Ai omorît-o ca să-i închizi gura.

– E complet ridicol. Nici gînd să fi făcut aşa ceva.

– Să mergem, domnule Jade, îl chemă Landry. Infirmierii de la medico-legal vor dori să ridice cadavrul.

– Doar nu vreți să mă uit la ea aici, nu? protestă Jade. Refuz să mă dau în spectacol.

Făcea rău la afaceri. Don Jade văzut uitîndu-se la grăjdăriţa lui moartă.

– Ne putem întîlni cu ei la morgă.

– Nu putem face toate astea mai tîrziu? După ce-mi termin treburile pe ziua de azi?

– Domnule Jade, a murit o fată. Asasinată. Cred că aşa ceva e puțin mai serios decît una dintre zilele dumneavoastră de muncă, replică Landry. Veți veni cu noi acum, de bunăvoie sau nu. Ce efect credeți că ar avea asupra reputației dumneavoastră să fiți văzut cu cătuşele la mîini?

Jade oftă adînc, teatral.

– Paris, sună clienții şi anunță-i ce se întîmplă. Nu vreau s-audă vestea din surse nedemne de încredere, continuă el, privind semnificativ spre Michael Berne. Pe urmă, treci pe la biroul de prezentări şi anulează programările noastre pentru azi.

– Taie-le pe tot restul vieții lui, aruncă sarcastic Berne. Nici n-aş putea fi mai fericit.

I-am privit cum ieşeau din cort: Landry, Jade, şi Paris Montgomery; Michael Berne mergea la coadă, dînd din gură. M-am gîndit la ceea ce

spusese Berne. Îl aţîţasem în ajun, sugerînd că l-ar fi putut omorî pe Stellar el însuşi, ca să-l ruineze pe Jade. Dar poate că tot era ceva la mijloc... După părerea lui Berne, Jade îi distrusese visul de-o viaţă, cînd i-l luase pe Trey Hughes. Ce preţ ar fi meritat să-şi cîştige visul înapoi, şi să se răzbune? Viaţa unui animal? Viaţa unui om? Invidia poate fi o motivaţie foarte puternică.

Stellar avusese un sedativ în organism cînd murise. Cum spusese Paris: medicamentele de soiul ăsta se găsesc în toate grajdurile – inclusiv în al lui Berne, fără îndoială.

Calul murise electrocutat – metoda preferată a asasinilor cabalini, pentru că nu lasă semne vizibile şi imită moartea de colici, o boală comună şi uneori fatală la cai. Crima fusese foarte uşor de comis, de un singur om cu două fire şi o sursă de curent eletric. Dacă procedase corect, era greu de dovedit că moartea fusese altfel decît naturală.

În caz că zvonurile despre trecutul lui erau adevărate, Jade ştia cu siguranţă acest lucru. Dar apariţia unui sedativ la necropsie arăta ca un steag mare şi roşu, iar Jade o ştia şi pe asta. Dacă el omorîse calul, în veci nu i-ar fi introdus în sistem ceva care să se descopere la examenul toxicologic.

În fond, dacă Jade îl omorîse pe Stellar, de ce n-ar fi afirmat că murise de colici? De ce n-ar fi spus că pur şi simplu nu ştia ce se întîmplase? De

ce toată povestea cu electrocutarea accidentală? Trebuia să existe un soi de probe. Cu atît mai rău că persoana care găsise calul mort nu mai trăia, ca să ne spună în ce putuseră consta acele probe.

"Am auzit-o pe fată cînd a spus că ştia despre Stellar."

Berne o spusese ca să-l implice şi mai mult pe Jade, dar dacă Berne omorîse calul şi Jill Morone ştia şi voise să i-o spună lui Jade... Avea un mobil pentru crimă.

Berne o văzuse pe fată la "The Players". O putuse vedea plecînd. O putuse urmări pînă la grajd... Avea şi posibilitatea.

M-am aşezat pe scaunul eliberat de Paris, întrebîndu-mă cum se legau toate astea cu răpirea lui Erin Seabright.

– Grozavă afacerea asta în care te-ai implicat, mormăi Landry, revenind. O fată e omorîtă, iar toţi oamenii ăştia nu se pot gîndi la altceva decît ce mult îi incomodează totul.

– Uită-te bine la Berne, i-am răspuns eu încet, cînd se opri lîngă mine. Dacă moartea fetei are legătură cu moartea calului, poate fi la fel de suspect ca Jade. A pierdut o mare şansă, cînd proprietarul cailor i-a mutat în grajdul lui Jade.

– În regulă. Poţi să-mi explici asta mai tîrziu. Nici măcar de zece minute nu-i cunosc pe oamenii

ăştia, şi deja cred că pot fi capabili de orice. Cu belgianul ce se mai aude?

– Nu l-am văzut, dar sigur o să apară. S-ar putea ca în boxa asta să fie sînge, am adăugat, arătînd într-acolo cu capul. Ar fi bine ca echipa criminalistică să înceapă cît mai repede.

Landry dădu din cap.

– Okay. Îl duc pe Jade la secţie pentru interogatoriu. Weiss îl ia pe Berne. Tehnicienii şi locotenentul meu sînt acasă la Seabright, să pună telefoanele sub urmărire.

– Mă rog la toţi sfinţii să nu fie prea tîrziu.

O senzaţie neplăcută îmi cuprinse partea dreaptă a trupului, după care l-am văzut cu coada ochiului pe Van Zandt. Nu ştiam de cît timp stătea acolo.

– Serios, nu ştiu nimic, domnule detectiv, a spus. O cunoşteam pe fată din vedere, atîta tot.

M-am întors spre Van Zandt.

– Z., ai văzut-o pe Jill aseară?

Van Zandt făcu o mutră de parcă l-ar fi durut burta.

– Care Jill?

– Jill. Grăjdăriţa. Aia a lui Don.

– De ce s-o văd? se răsti el, nervos. Ar trebui s-o concedieze. Nu e bună de nimic.

– E moartă, interveni Landry.

Van Zandt îl privi şocat.

– Moartă? Cum a murit?

– Asta va afla medicul legist. Sarcina mea e să descopăr de ce a murit, şi cine a ucis-o. Aţi văzut-o aseară?

– Nu le dau atenţie grăjdarilor, răspunse cu dispreţ Van Zandt şi intră în camera de echipamente.

– Domnule, trebuie să vă cer să nu atingeţi nimic, îi spuse Landry.

Van Zandt deschisese mini-frigiderul. Închise uşa privindu-l arogant pe Landry.

– Şi cine eşti dumneata ca să mi-o ceri?

– Detectiv Landry, de la oficiul şerifului. Dumneavoastră cine sînteţi?

– Tomas Van Zandt.

– Ce legătură aveţi cu Don Jade?

– Sîntem asociaţi de afaceri.

– Şi nu ştiţi nimic despre fata asta, Jill? Decît că nu era bună de nimic?

– Nu.

Chiar atunci intrară ajutoarele şerifului să izoleze locul faptei şi ne scoaseră din cort, în soarele arzător. Landry se aşeză în maşină, cu Jade, şi plecă.

– Îl arestează pe Jade? întrebă Van Zandt.

În lumina zilei, chipul îi arăta palid şi bolnăvicios. Purta la gît un ascot albastru cu roşu,

care-i strîngea gulerul cămăşii albastre. Probabil îi tăia accesul sîngelui spre creier.

– Nu, e doar un interogatoriu de rutină, am răspuns eu. Angajata lui a fost asasinată. Nu ţi se pare şocant? N-am cunoscut niciodată pe cineva care să fie victima unei crime.

Van Zandt ridică din umeri. Nu părea deloc tulburat.

– Era o tîrfă, mereu vorbea ba de unu', ba de altu', şi se-mbrăca tot ca o stricată. Nici nu mă mir c-a ajuns s-o sfîrşească aşa.

– Vrei să spui că a căutat-o cu lumînarea?

– Vreau să spun că dacă te culci cu cîinii, uneori te muşcă.

– Ei, poftim. O lecţie pentru noi, toţi.

– Soarele ăsta împuţit, se plînse el, în timp ce-şi punea ochelarii, schimbînd subiectul ca şi cum moartea violentă a fetei n-ar fi contat mai mult decît o prezentare ratată în arenă. Nici măcar atît.

– Ce-ai păţit, Z.? l-am întrebat. Şi tu arăţi ca moartea încălzită. Ai petrecut aseară fără mine?

– Mi-a căzut rău mîncarea. Nu-s mahmur, negă el încăpăţînat. Eu nu mă îmbăt niciodată.

– Pentru că nu încerci, sau pentru că ne eşti superior nouă, celorlalţi?

Reuşi să zîmbească subţire.

– Al doilea motiv, Elle Stevens.

– Serios? Şi eu, care credeam că nemţii sînt rasa stăpînitoare.

– Numai ei cred asta.

– Cum le ştii tu pe toate, Z. Vino, l-am chemat, luîndu-l de braţ. Îţi fac cinste cu un Bromo-Seltzer, şi poţi să-mi povesteşti despre Noua Ordine Mondială.

CAPITOLUL 23

– **Aţi văzut-o aseară la "The Players".** V-aţi certat.

– Nu se poate numi ceartă, răspunse calm Jade. Era îmbrăcată nepotrivit.

– Şi ce vă privea pe dumneavoastră? Veniserăţi acolo împreună?

– Nu, dar e angajata mea. Felul cum se comportă în public are efect şi asupra mea.

– Nu v-aţi dus acolo ca s-o întîlniţi?

– Nu. Lucra pentru mine. Nu aveam relaţii personale cu ea.

Landry îşi înălţă sprîncenele.

– Serios? Ciudat, ieri mi-a spus că vă culcaţi cu ea.

– Ce? Asta-i o minciună!

În sfîrşit, o reacţie umană. Landry începuse să suspecteze că Jade n-avea nici un nerv în trup. Stăteau aşezaţi faţă-n faţă la masă, într-o cameră de interogatoriu. Pînă în acel moment, Jade fusese absolut calm, fără nici un fir de păr clintit din loc, cămaşa albă scrobită, cu monogramă pe manşetă, accentuîndu-i bronzul.

Michael Berne era în camera de alături, cu Weiss. Blonda se frămînta în sala de recepţie. Jill Morone zăcea pe o lespede la morgă, cu diverse contuzii pe trup dar nici o rană vizibilă cauzatoare de moarte. Landry bănuia că murise strangulată sau sufocată. Părea să fi fost agresată şi sexual.

Dădu din cap, muşcînd din sandvişul cu salată de ton.

– Mi-a spus că a fost cu dumneavoastră în noaptea de joi, cînd caii lui Michael Berne au fost lăsaţi să fugă din grajd.

Jade îşi frecă faţa cu mîinile, mormăind:

– Of, proasta! Credea că mă ajuta.

– Că vă ajuta, în sensul de a vă furniza un alibi? De ce să creadă că aveaţi nevoie? Fusese de faţă cînd mi-aţi spus că aţi fost cu cineva în noaptea aceea. Ştia cumva că nu era adevărat?

– În nici un caz. Jill habar n-avea de nimic. Era o amărîtă neghioabă, cu o fantezie bogată.

– Făcuse o slăbiciune pentru dumneavoastră.

Jade oftă prelung.

– Da, aşa se pare... De-asta a venit la club, aseară. Mă aştepta, probabil cu intenţia de a mă seduce.

– Dar dumneavoastră n-aţi vrut să aveţi de-a face cu ea.

– I-am cerut să plece. Se făcea de rîs.

– Şi pe dumneavoastră.

– Într-adevăr, recunoscu Jade. Clienţii mei sînt oameni bogaţi, sofisticaţi, domnule detectiv. Vor să fie reprezentaţi într-un anumit fel.

– Iar Jill nu corespundea cu imaginea.

– Nici pe Javier nu l-aş fi invitat la "The Players", dar nu l-am omorît.

– Javier n-a afirmat că-l regulaţi, remarcă Landry, luîndu-şi iar sandvişul. Din cîte ştiu.

Jade făcu o mutră nemulţumită.

– Trebuie neapărat să vorbiţi atît de vulgar?

– Nu.

Landry se rezemă de spătar, mestecînd, mai mult ca să-l irite decît de foame.

– Deci, continuă el, lăsînd să se vadă cum recapitula în minte toate faptele, ca pentru a-şi contura o idee, s-a împopoţonat şi s-a dus la "The Players" ca să vă întîlnească... doar mizînd pe şansa improbabilă că v-ar trezi interesul?

Jade făcu un gest plictisit, schimbîndu-şi poziţia pe scaun.

– Haide, Don. Era la-ndemînă, în călduri, pe gratis... Vrei să spui că n-ai profitat niciodată?

– O asemenea sugestie îmi repugnă.

– De ce? Ți-ai mai regulat ajutoarele și-n trecut.

Săgeata își atinse ținta. Jade tresări, ca sub efectul unui mic șoc electric.

– O singură dată am avut o legătură cu o grăjdăriță. Nu era Jill Morone. Oricum, m-am învățat minte, și de-atunci am avut grijă ca niciodată să nu mă mai încurc cu ajutoarele.

– Nici chiar cu Erin Seabright? Nu e una și aceeași cu Jill Morone, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

– Erin? Ce legătură are ea cu toate astea?

– De ce nu mai lucrează la tine, Don?

Nu-i plăcea tonul familiar. Ochii i se îngustau infim ori de cîte ori Landry i se adrese pe numele mic.

– A demisionat. Mi-a spus că-și găsise o slujbă în altă parte.

– Din cîte-am putut afla, ești singurul om căruia i-a spus despre această schimbare importantă în viața ei. O slujbă nouă, într-un alt oraș... Nici măcar familiei nu i-a spus. Mi se pare ciudat. V-a spus numai dumneavoastră. Și de-atunci, nimeni n-a mai văzut-o, nici n-a auzit de ea.

Jade îl privi un moment, amuțit, sau poate știind că era mai bine să-și țină gura. În cele din urmă, se ridică.

– Nu-mi place în ce direcție se îndreaptă conversația asta. Mă acuzi de ceva, detectiv Landry?

Landry rămase rezemat de spătar, cu coatele rezemate pe brațele scaunului.

– Nu.

– În cazul ăsta, acum aș dori să plec.

– A... Mă rog, aș mai avea cîteva întrebări.

– Atunci, aș prefera să fie prezent și avocatul meu. Mi-e tot mai clar că aveți o agendă care nu e în interesele mele.

– Încerc doar să-mi formez o imagine mai clară despre ceea ce se întîmplă, Don. Face parte din meseria mea: să reconstitui lumea victimei, să pun toate fragmentele la locurile lor. Nu vrei să afli adevărul despre moartea lui Jill Morone?

– Sigur că vreau.

– Și consideri că pentru asta e necesară prezența unui avocat? Nu ești în stare de arest. Mi-ai spus că n-ai nimic de ascuns.

– Nici nu am.

Landry își desfăcu mîinile.

– Și-atunci... care-i problema?

Jade își mută privirea, pe gînduri, analizînd posibilitățile. Landry bănui că poate mai avea să

reziste încă cinci minute, cel mult. Un sergent supervizor stătea într-o cameră de pe acelaşi culoar, urmărind interogatoriul la un televizor cu circuit închis şi studiind graficul de stres vocal generat de computer, în căutarea oricăror minciuni.

– Ai dreptul să-ţi chemi avocatul, dacă vrei, spuse generos Landry. Îl putem aştepta...

– N-am timp pentru aşa ceva, mormăi Jade, revenind la masă. Altceva?

– Domnul Berne a zis c-a auzit-o pe Jill spunîndu-ţi că ştia ceva despre Stellar. Ce anume ştia?

– Habar n-am despre ce vorbea. Calul a murit accidental, noaptea. N-avea ce să ştie.

– Avea ce să ştie, dacă n-a fost un accident.

– Dar *a fost* un accident.

– Erai acolo cînd s-a întîmplat?

– Nu.

– Atunci, chiar n-ai de unde să ştii ce s-a întîmplat. Dacă a fost un accident, ce căuta sedativul în organismul calului?

Jade îl privi lung.

– De unde ştiţi asta?

Landry se uită la el ca la un idiot.

– Sînt, totuşi, detectiv.

– Moartea lui Stellar n-a avut nimic criminal.

– Dar proprietarul are şanse să primească o sumă mare de la asigurări, nu?

– Dacă firma de asigurări acceptă să plătească, ceea ce acum e improbabil.

– Ai fi primit şi dumneata o parte din acei bani?

Jade se ridică.

– Am plecat de-aici.

– La ce oră ai plecat aseară de la "The Players"?

– Pe la unşpe.

– Şi unde te-ai dus?

– Acasă. M-am culcat.

– N-ai trecut pe la terenurile de prezentare ca să vezi ce mai fac caii?

– Nu.

– Nici chiar după ceea ce se întîmplase în noaptea trecută? Nu erai îngrijorat?

– Aseară, Paris a făcut inspecţia.

– Şi n-a observat nimic în neregulă? N-a văzut hainele distruse?

– E clar că a trecut pe-acolo înainte să se întîmple asta.

– Deci, te-ai dus acasă şi te-ai culcat. Singur?

– Nu.

– Cu aceeaşi prietenă de joi seara?

Jade oftă din nou şi privi spre perete.

– Ascultă, Don, spuse Landry pe un ton confesiv, ridicîndu-se de pe scaun. Trebuie să-mi spui. Asta-i treabă serioasă. Nu-i vorba doar de

nişte cai care au luat-o razna în toiul nopţii. A murit o fată. Îmi dau seama că, în lumea ta, s-ar putea să nu fi fost o persoană prea importantă, dar în lumea mea o crimă înseamnă mult. Toţi cei care au cunoscut-o şi au avut probleme cu ea trebuie să explice unde erau. Dacă ai un martor care să-ţi confirme declaraţiile, mai bine spune, altfel am să-ţi consum mult mai mult timp, care e atît de preţios.

Se aştepta ca Jade să se lase dominat de aroganţă şi să plece. Dar Jade nu era prost. Landry îşi imagina cum mintea lui organiza informaţiile ca un computer. În cele din urmă, spuse:

– Susannah Atwood. Mi-e clientă. Aş fi recunoscător dacă n-aţi spune asta nici unui alt client al meu.

– Toţi vor să intre în graţiile antrenorului? comentă Landry. Îţi merge bine, Don, n-am ce să zic. Călăreşti caii, călăreşti şi clientele.

Jade porni spre uşă.

– Voi avea nevoie de adresa şi de numărul ei de telefon, continuă Landry, şi de numele şi telefonul celei mai apropiate rude a lui Jill Morone.

– Întreab-o pe Paris. Ea se ocupă de detalii.

De detaliile lui, îşi spuse Landry, privindu-l cum ieşea. Asta era viaţa unei tinere fete pentru Don Jade: un detaliu.

– Mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Jade.

* * *

– Jade trebuie să-şi schimbe stilul de lucru, declară Van Zandt.

Stăteam împreună lîngă gardul unei arene de competiţie, privind cum o călăreaţă de-o şchioapă îşi mîna pony-ul pe un traseu cu obstacole mici, împodobite elaborat. Fata şi căluţul aveau expresii absolut concentrate, cu ochii strălucind de hotărîre şi flacăra spiritului de competiţie. Formau o echipă: om şi cal faţă-n faţă cu lumea.

Îmi aminteam bine starea aceea. Eu şi un pony arămiu, pe nume Party. Cel mai bun prieten şi confident al meu. Chiar şi după ce crescusem, mă duceam la Party cu toate problemele mele, iar el mă asculta fără nici o prejudecată. Cînd a murit, la venerabila vîrstă de douăzeci şi cinci de ani, l-am plîns mai mult decît pe oricine altcineva.

– Mă asculţi? întrebă irascibil Van Zandt.

– Da. Credeam că e o afirmaţie retorică.

Îl invitasem la prînz, dar mă refuzase. Mă oferisem să fac cinste cu shake, şi-mi spusese că m-ar fi îngrăşat. Dobitocul. Mi-am cumpărat totuşi un shake.

– Da, i-am dat eu dreptate. Crimele descurajează potenţialii clienţi.

Van Zandt se încruntă.

– N-am chef de bancurile tale.

– Crezi că glumesc? O grăjdăriță dispare, alta e găsită moartă...

– Dispare? Aia a plecat.

– N-aș crede, Z. Detectivul întreba despre ea.

Întoarse brusc capul spre mine, privindu-mă în lungul nasului.

– Și ce i-ai spus?

– Nimic. Nici măcar n-o cunoscusem. Te anunț, doar. Probabil o să te întrebe și pe tine.

– N-am nimic de spus despre ea.

– Aseară, ai avut destule de spus. Că flirta cu clienții, că avea gură mare... Dacă stau să mă gîndesc, și despre Jill ai spus cam aceleași lucruri. Știi, Z., nu e bine să-i vorbești de rău pe morți. Mai ales cînd e pe-aproape și-un detectiv care să te-audă.

– N-au nici un drept să mă interogheze.

– Ba cum să n-aibă? Le-ai cunoscut pe ambele fete. Și, sinceră să fiu, n-ai avut o atitudine prea grozavă față de nici una dintre ele.

Își umflă pieptul, ofensat.

– Mă acuzi de ceva?

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! am exclamat, dîndu-mi ochii peste cap. Poartă-te tu așa și cu polițiștii, și te vor inculpa pentru crimă doar de-ai dracu'. Iar eu mă voi oferi voluntar să apăs pe pistonul seringii, cînd îți vor înfige acul în brat.

– Ce tot vorbești? Care ac?

– În statul ăsta se aplică pedeapsa cu moartea. Asasinatul e un delict grav.

– Asta-i o barbarie! declară el, profund ofuscat.

– La fel ca îngroparea unei fete sub un munte de bălegar.

– Și crezi că eu aș fi fost în stare să fac grozăvia asta? afișă Van Zandt o expresie lezată, ca și cum l-aș fi acuzat că-și trădase un prieten de-o viață.

– N-am spus asta.

– Numai tîrfa aia rusoaică e de vină...

– Ai grijă, Van Zandt, l-am oprit, pe un ton amenințător. Întîmplător, țin la Irina.

Pufni, mutîndu-și privirea.

– Sînteți amante?

– Nu. Încerci să mă ataci? Acuzîndu-mă că aș fi lesbiană?

Făcu o mișcare cu gura, ca și cum ar fi ridicat din umeri.

– Ești jalnic, i-am spus. Pariez că fiecărei femei care nu se regulează cu tine îi spui că-i lesbiană.

Chipul îi dobîndi o nuanță roșiatică, dar nu spuse nimic. Conversația nu mergea așa cum ar fi vrut el. Iar.

– Nu că te-ar privi cu ceva, l-am informat, în timp ce fata și pony-ul își încheiau numărul, într-o

rundă de aplauze, dar se întîmplă să fiu o heterosexuală fericită.

– De partea cu fericirea mă cam îndoiesc.

– De ce? Fiindcă n-am avut plăcerea companiei tale la pat?

– Fiindcă nu zîmbeşti niciodată, Elle Stevens. Cred că nu ai o viaţă fericită.

– Nu sînt fericită cînd încerci tu să-mi intri pe sub piele – sau măcar pe sub chiloţi.

– N-ai un scop clar în viaţă, declară el.

Credea că redevenise stăpîn pe situaţie, că aveam să-l ascult, aşa cum făceau atîtea femei slabe şi singure.

– În viaţă, ai nevoie de un scop. Ceva pentru care să te străduieşti. Eşti o persoană căreia îi plac provocările, iar în momentul de faţă n-ai de înfruntat nici una.

– N-aş spune asta, am murmurat. Simplul fapt de a purta o conversaţie cu tine e o provocare.

Rîse forţat.

– Mare tupeu ai, să vii cu supoziţii din-astea despre mine, am continuat eu, calmă. Nu ştii despre mine nimic, crede-mă.

– Mă pricep foarte bine la oameni, replică el. De multă vreme îi observ şi-i evaluez, ca să-mi dau seama de ce au nevoie.

– Poate-ar fi bine să-mi aleg ca scop rezolvarea asasinării lui Jill, am ripostat, întorcînd

iar discuţia împotriva lui. Sau să rezolv dispariţia celeilalte fete. Pot începe prin a te interoga pe tine. Cînd ai văzut-o ultima oară pe Erin Seabright în viaţă?

– Mă gîndeam că mai degrabă ai avea nevoie de un cal pe care să-l călăreşti, spuse el, nemulţumit.

– Ei, haide, Z., fă-mi jocul, l-am zădărît. Poate mă ajuţi să-mi construiesc o carieră. Ai auzit-o spunînd că voia să demisioneze, sau şi asta-i tot o invenţie a lui D.J.? Minţile iscoditoare vor să ştie.

– Mă doare capul.

– Poate a fost răpită! am continuat eu, prefăcîndu-mă fascinată, dar privindu-l cu mare atenţie. Poate o ţine cineva prizonieră, ca sclavă sexuală. Ce părere ai de asta?

Van Zandt mă privi lung, fără nici o expresie. Aş fi plătit o avere ca să ştiu la ce se gîndea în acel moment. Ce-şi imagina? Se gîndea la Erin, ascunsă undeva pentru propriile lui plăceri perverse, înainte de a încasa banii? Îşi amintea de Saşa Kulak? Îşi închipuia cum aş fi fost eu ca următoarea victimă?

Telefonul celular îi sună. Răspunse şi începu o conversaţie în franceză. Am continuat să sug prin pai din paharul cu shake, trăgînd cu urechea.

În general, europenii presupun, pe bună dreptate, că americanii abia ar fi în stare să-şi vorbească propria limbă, darmite s-o mai înţeleagă

şi pe a altcuiva. Lui Van Zandt nici nu-i trecea prin minte că urmasem nişte studii costisitoare şi aveam talent la limbi străine. Ascultîndu-l ce vorbea, am dedus că înşela pe cineva într-o tranzacţie şi era nemulţumit că partenerul nu se lăsa dus chiar ca mielul la tăiere. Îi spuse persoanei să contramandeze transportul unui cal în State. Aşa, să se înveţe minte să nu-l calce pe bătătură.

Apoi, conversaţia trecu la nişte aranjamente pentru trimiterea unor cai din Florida la Bruxelles, via New York, şi aducerea altora doi de la Bruxelles, cu zborul retur.

În Europa, se fac afaceri cu cai în stil mare. Cînd eram adolescentă, m-am întors o dată din Germania cu un cal nou, într-un avion cargo cu încă douăzeci şi unu de cai aduşi la noii lor proprietari din Statele Unite. Asemenea zboruri se fac cam o dată la două săptămîni.

Van Zandt încheie convorbirea şi-şi vîrî telefonul la loc în buzunar.

– Agentul meu de transporturi, Philipe, spuse el. Un escroc împuţit.

– De ce spui asta?

– Fiindcă aşa e. Mereu vrea să-i trimit tot felul de chestii din State. Să le împachetez alături de echipamentele pentru cai şi să le expediez o dată cu caii. Fac asta tot timpul, mărturisi el vesel. Nimeni nu verifică vreodată lăzile.

– Şi eşti furios deoarece comite fraude vamale?

– Nu fi proastă. Cine mai plăteşte vamă în ziua de azi? Numai fraierii. Sînt furios fiindcă niciodată nu vrea să mă plătească. Prosoape Ralph Lauren în valoare de cinci sute de dolari, pentru care încă-mi mai e dator. Cum ai putea să ai încredere într-un asemenea om?

N-am ştiut ce să-i răspund. Era posibil să stau lîngă un agresor sexual în serie, un răpitor, un ucigaş, şi cea mai mare grijă a lui era că pierdea cinci sute de dolari pe prosoape de contrabandă.

M-am îndepărtat de el, cînd sosi un alt dealer şi începură să discute afaceri. I-am făcut cu mîna, promiţîndu-i că porneam să-mi caut scopul în viaţă.

Principala aptitudine a unui sociopat e capacitatea de a descifra omenii normali, ca să le identifice punctele vulnerabile şi să profite de ele. Mulţi preşedinţi de corporaţie au ajuns pe lista Celor Cinci Sute din *"Fortune"* folosindu-şi talentul ăsta – şi mulţi escroci şi-au căptuşit aşa buzunarele. Mulţi ucigaşi în serie şi-au găsit victimele...

Van Zandt nu era inteligent, dar era viclean. Cu ajutorul acestei viclenii o ademenise în Belgia pe prietena Irinei, ca să lucreze pentru el. Mă întrebam cum îşi folosise acel instinct cu Erin, sau cu Jill. Nu-mi plăcea cum şi-l întorsese asupra mea,

cînd spusese că nu mă considera fericită. Eu ar fi trebuit să fiu pentru el diletanta fără griji. Nu-mi convenea să cred că ar fi putut să vadă şi altceva. Nu-mi plăcea să cred că oricine ar fi putut vedea înăuntrul meu, pentru că mă jenam de puţinul care era de văzut acolo.

Totuşi, într-o privinţă se înşela. Aveam un scop. Şi dacă, în drumul spre acel scop, îl prindeam pe el în colimator, l-aş fi doborît bucuros.

M-am întors pe jos la hambarul lui Jade. Panglica galbenă bloca accesul la boxe prin ambele capete ale culoarului. În pofida avertismentului scris pe bandă, Trey Hughes trecuse de ea şi stătea pe un scaun, cu picioarele pe o ladă, o bere într-o mînă şi o ţigară în cealaltă.

Miji ochii spre mine, rînjind.

– Te cunosc!

– Nu prea, i-am reamintit eu. Faci parte din cîmpul infracţional?

– Scumpo, eu sînt un cîmp infracţional ambulant. Ce se întîmplă aici? Parc-am fi într-o afurisită de morgă.

– Da, mă rog, probabil din cauza crimei.

– Dar de-atunci au trecut cîteva zile.

– De cînd au trecut cîteva zile?

Gîndurile i se împiedicau unul de altul, prin creierul îmbibat cu bere.

– Cred că mi-a scăpat ceva.

– Cred că *mie* mi-a scăpat ceva, dacă aici s-a comis o crimă acum cîteva zile. La cine te referi, la Erin?

– Erin a murit?

M-am aplcat pe sub bandă şi m-am aşezat în faţa lui.

– Deci, cine-a murit? mă întrebă.

– Jill.

La asta, se îndreptă în scaun, dezmeticindu-se cît de mult, probabil, putea.

– Glumeşti, da?

– Nu. E moartă.

– Şi de ce-a murit? De răutate, sau de urîţenie?

– Ce suflet bun ai.

– Căca-m-aş. Tu n-a trebuit s-o suporţi niciodată. Chiar a murit?

– A asasinat-o cineva. Azi-dimineaţă i-au găsit cadavrul, lîngă hambarul patruzeci.

– Iisuse! mormăi el, trecîndu-şi prin păr mîna cu ţigara. În pofida comentariilor, părea tulburat.

– Pînă acum, nimeni nu-i duce dorul, am spus. Biata fată. Am auzit că i se aprineseră călcîiele după Don. Poate-o să-i fie lui dor de ea.

– N-aş crede.

Hughes îşi rezemă capul pe spate şi închise ochii.

– Ar fi scăpat de mult de ea, dacă ştia că se poate aşa de uşor.

– Îi făcea probleme?

– Avea gură mare şi minte deloc.

– O combinaţie nu prea bună, în domeniul ăsta. Am auzit că aseară a fost la "The Players" şi i-a spus că ştia ceva despre Stellar.

Un ochi tulbure încercă să mă privească.

– Ce putea să ştie?

Am ridicat din umeri.

– Ce era de ştiut?

– Habar n-am. Eu le aflu întotdeauna ultimul.

– Cu atît mai bine, altfel ai putea să păţeşti ca Jill.

– Cineva a omorît-o, murmură el.

Aplecîndu-se înainte, îşi stinse ţigara de vîrful cizmei şi rămase aşa, cu capul în piept şi mîinile spînzurîndu-i între genunchi, ca şi cum ar fi aşteptat să-i treacă un val de greaţă.

– Poliţia îl interoghează pe Don, am spus. Crezi că ar fi fost în stare să omoare pe cineva?

M-am aşteptat la o negaţie promptă. Cînd colo, Hughes tăcu atît de mult, încît m-am gîndit că poate intrase în catalepsie. Într-un tîrziu, spuse:

– Oamenii pot face cele mai mari blestemăţii, Ellie. Nu se ştie niciodată. Niciodată nu se ştie...

* * *

Paris Montgomery îl pvivea cu ochii ei căprui mari şi strălucitori. Nu arăta ca o căprioară în

lumina farurilor, îşi spuse Landry. Expresia ei sugera mai mult concentrare decît teamă. Se pieptănase şi se rujase în timp ce el îl interoga pe Jade.

– Cînd aţi văzut-o ultima oară, ieri, pe Jill? o întrebă.

– Pe la şase. Se plîngea că trebuia să stea pînă atît de tîrziu. Toată ziua făcuse aluzii că pentru seara aia avea nişte planuri mari.

– Aţi întrebat-o în ce constau acele planuri?

– Nu. Nu-mi place să-i vorbesc de rău pe morţi, dar trebuie să recunosc că fata mi-era antipatică. Avea o atitudine proastă şi mînţea tot timpul.

– În legătură cu ce?

– Cu de toate. Că făcuse cîte o treabă pe care n-o făcuse, că ar fi cunoscut persoane pe care nu le cunoştea, că lucrase cu tot felul de celebrităţi, că avea nu ştiu cîţi iubiţi...

– A spus numele vreunuia dintre aceşti iubiţi?

– Nu mă interesa. Ştiam că nu era adevărat. Nu era decît sinistru şi jalnic. Căutam pe cineva cu care s-o înlocuiesc, dar e greu să găseşti ajutoare bune, după ce a început sezonul.

– Deci, a plecat pe la şase. Ştiaţi că ar fi fost ceva între ea şi şeful dumneavoastră?

– Don? Dumnezeule, nu. Vreau să zic, ştiu că se ţinea după el, dar nimic mai mult. Don mă

bătuse la cap să scap de ea. Nu-i inspira încredere. Mereu dădea din gură, oricui era gata s-o asculte.

– Despre ce?

Clipi din ochii ei mari şi încercă să decidă cît de mult să-i spună.

– Despre tot ce se întîmpla în hambarul nostru. De exemplu, dacă un cal se rănea uşor, sau...

– Murea? sugeră Landry.

– În lumea asta a cailor se bîrfeşte mult, domnule detectiv, replică ea înţepată. O reputaţie se poate clădi sau distruge numai din vorbe. Discreţia e o calitate foarte importantă a angajaţilor.

– Deci, dacă umbla peste tot trîmbiţînd în legătură cu calul care murise, probabil că asta v-ar fi nemulţumit.

– Da. Categoric.

– Şi Don?

– S-ar fi înfuriat. Moartea lui Stellar a fost un coşmar pentru el. Nu mai avea nevoie ca şi propria lui angajată să toarne gaz peste foc.

Se întrerupse, încruntîndu-se.

– Nu vreau să spun că i-ar fi făcut ceva. Nu pot să cred asta. Pur şi simplu nu pot.

– Nu are şi el nervi?

– Nu chiar aşa. Don e un om foarte controlat, foarte profesional. Îl respect enorm.

Landry se aplecă peste hîrtiile cu însemnări, masîndu-şi fruntea încordată.

– Şi mai tîrziu, aseară, n-aţi mai văzut-o pe Jill?

– Nu.

– Aţi făcut inspecţia de noapte. La ce oră...

– Nu, n-am făcut-o, spuse ea. Don a făcut-o. Mă oferisem, dar a insistat. După ceea ce se întîmplase în hambarul lui Michael Berne în noaptea trecută, a spus că era periculos ca o femeie să umble singură noaptea pe-acolo.

– Mie mi-a spus că dumneavoastră aţi făcut inspecţia aseară, replică Landry.

Fruntea frumoasă a lui Paris Montgomery se încreţi.

– Nu-i adevărat. O fi uitat, cred... Dumnezeule, dacă ar fi fost acolo aseară unul dintre noi, poate am fi reuşit să prevenim ceea ce s-a întîmplat...

Sau poate că unul dintre ei *fusese* acolo şi contribuise la ceea ce se întîmplase.

– La ce oră ar fi făcut inspecţia – dacă-şi amintea? se interesă Landry.

– În mod normal, unul dintre noi controlează caii pe la unsprezece.

Jade spunea că fusese la "The Players". Dacă se dusese la grajduri mai tîrziu, sigur ar fi văzut distrugerile, poate chiar ar fi prins-o pe fată asupra faptului. Nu era o exgerare să creadă că se putuseră certa, conflictul scăpase de sub control...

– Dumneavoastră unde-aţi fost aseară? o întrebă.

– Acasă. Mi-am făcut unghiile, mi-am organizat facturile, m-am uitat la televizor. Nu-mi place să ies în oraş, cînd a doua zi avem prezentare.

– Eraţi singură?

– Doar eu şi Milo, cîinele meu. Ne certăm pentru telecomandă, adăugă ea, cu un zîmbet cochet. Sper că n-am trezit vecinii.

Landry nu zîmbi. Lucra de prea mult ca poliţist ca să se mai lase influenţat de farmece. Pentru el, nu era decît o formă de ipocrizie.

Asta ar fi însemnat că Estes era fata ideală pentru el. În viaţa lui nu mai cunoscuse o persoană atît de directă ca Elena.

– Aţi observat pe cineva suspect învîrtindu-se prin jurul grajdurilor?

Paris făcu o mutră.

– Pe la centrul ecvestru umblă tot felul de ciudaţi. Nu pot spune că am remarcat pe cineva în mod special.

– Deci, acum aţi rămas fără grăjdari, reluă el. Am auzit că aţi mai pierdut una, săptămîna trecută.

– Da. Pe Erin. Pac – pe nepusă masă. Ne-a lăsat şi s-a dus în altă parte.

– V-a explicat şi de ce?

– Nu mi-a vorbit despre asta. Nici măcar n-a spus că se gîndea să plece. Duminică, la sfîrşitul zilei, i-a spus lui Don că ea pleca, şi dusă a fost.

– N-a lăsat nici o adresă?

Paris clătină din cap.

– Trebuie să spun că m-a afectat, cum ne-a părăsit aşa. Erin îmi plăcea. Credeam că va sta mult la noi. Tot spunea ce bine avea să fie cînd urma să ne mutăm în hambarul cel nou. Abia aştepta să vină cu noi la prezentarea din Europa, în primăvară. Pur şi simplu nu mă aşteptam să plece.

– Cînd aţi văzut-o ultima oară?

– Duminică după-amiază. Am plecat de la centrul ecvestru pe la trei. Mă durea capul.

– Iar Erin părea să fie în regulă cînd aţi vorbit cu ea?

Începu să dea un răspuns automat, apoi se întrerupse şi căzu pe gînduri.

– Ştiţi, cred că-n ultima săptămînă fusese cam distrată. Necazuri sentimentale. Se despărţise de-un băiat de vîrsta ei şi pusese ochii pe altul. Nu ştiu pe cine. Unul care nu mai era un copil, a spus. Pe urmă, cineva i-a zgîriat maşina, cu vreo două seri în urmă. Era supărată din cauza asta. Pun pariu că Jill i-a făcut-o. Era îngrozitor de invidioasă pe Erin.

Se opri din nou, nedumerită.

– Da' de ce mă întrebaţi despre Erin?

– Se pare că a dispărut.

– Păi, cred că s-a dus la Ocala.

– Nu, nu e acolo.

Clipi din ochi, asimilînd vestea.

– O, Doamne... murmură ea încet. Nu cumva credeți... O, Doamne...

Landry împinse pe masă, spre ea, o carte de vizită, şi se ridică în picioare.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnişoară Montgomery. Vă rog să mă sunați dacă vă mai amintiți de ceva ce mi-ar putea fi de folos.

– Am terminat?

– Pentru moment, răspunse Landry, ducîndu-se la uşă. Voi avea nevoie de la dumneavoastră de un număr de telefon, ca să anunț familia lui Erin.

– Da, desigur.

– A... şi un număr al lui Susannah Atwood, şi ale celorlalți clienți, dar în primul rînd al doamnei Atwood.

– Al lui Susannah? De ce tocmai al ei?

– Se pare că domnul Jade a făcut un alt fel de inspecție azi-noapte, răspunse el, urmărindu-i atent reacția. Se aştepta la gelozie. Avu parte de o decepție.

Paris îşi înălță sprîncenele.

– Don şi Susannah? spuse ea amuzată, cu un colț al gurii arcuindu-i-se. În fiecare zi afli cîte ceva nou.

– M-aş fi aşteptat ca secretele să se păstreze cam greu, într-o lume atît de mică.

– O, ați fi surprins, domnule detectiv Landry, replică ea, stînd prea aproape de el, cu mîna chiar

sub a lui, pe marginea uşii deschise. Lumea cailor e plină de două lucruri: secrete şi minciuni. Totul e să le deosebeşti între ele.

CAPITOLUL 24

Oamenii pot face cele mai mari blestemății.

Din gîndirea filosofică a lui Monte Hughes al III-lea. Poate că la urma urmei exista totuşi o fărîmă de substanță, în interiorul narcisistului obsedat de sine şi îmbibat în alcool. Cu siguranță, pîndea ceva sub suprafața lui tocită – ceva care străpunsese ceața suficient ca să-l tulbure.

– *...probabil din cauza crimei.*

– *Dar de-atunci au trecut cîteva zile.*

Trebuia să mă gîndesc că se referise la Stellar – şi, ca atare, recunoscuse că fusese omorît. Dar, în acelaşi timp, nu-mi puteam alunga din minte imaginea cadavrului lui Jill Morone. Legătura dintre Jill şi Erin mă neliniştea. Dacă una putuse fi asasinată, de ce nu şi cealaltă?

Detestam faptul că toate acestea se întîmplau în lumea care devenise refugiul meu. Dar oamenii sînt oameni. Ambianța nu schimbă emoțiile omeneşti fundamentale – invidia, lăcomia, pofta, furia, gelozia. Personajele acelei drame puteau să fi

fost culese de pe o anumită scenă şi mutate pe oricare alta. Povestea ar fi rămas aceeaşi.

L-am părăsit pe Trey Hughes şi am pornit în căutarea singurei persoane pe care n-o chestionase nimeni şi despre care bănuiam că ar fi putut să contribuie cu ceva relevant. Singurul om din hambarul lui Jade care era prezent tot timpul, dar practic invizibil. Javier.

Faptul că nu ştia engleza nu-l făcea să fie orb, surd sau prost, dar îl învăluia în mantia anonimatului. Cine ştie la ce asistase, printre angajaţii şi clienţii lui Jade? Nimeni nu-i dădea nici o atenţie, numai ordine.

Dar Javier dispăruse în acea dimineaţă, cînd intrase Landry în hambar, şi n-am reuşit să-l găsesc. Muncitorii hispanici de la grajdurile din apropiere nu aveau nimic de spus unei femei bine îmbrăcate care le punea întrebări, chiar dacă vorbea în limba lor.

Mă simţeam dezorientată. Pentru prima oară în acea zi, am recunoscut în sinea mea că mi-aş fi dorit să am o insignă şi să pot sta într-o cameră de interogatoriu, apăsînd pe butoanele şi trăgînd de sforile oamenilor care o cunoscuseră şi o antipatizaseră pe Jill Morone, ale oamenilor care o cunoscuseră pe Erin Seabright şi puteau deţine cheia locului unde se afla. Îi cunoşteam pe acei

oameni şi-i înţelegeam într-un fel cum detectivii care-i interogau n-ar fi putut niciodată.

Cel puţin, voiam să fiu acolo şi să-i suflu la ureche întrebări lui Landry. Dar ştiam că nu mi s-ar fi permis niciodată să mă apropii atît de mult de o anchetă activă. Şi, în pofida ameninţărilor mele la adresa lui Bruce Seabright, de-acum aveam să fiu ţinută complet în afara investigaţiei pentru răpire. Nu mai puteam forţa intrarea în casa aia, cînd se implicase jumătate din divizia de detectivi a Comitatului Palm Beach. Nici măcar pe Molly nu puteam s-o sun la telefon, pentru că apelurile erau interceptate şi înregistrate.

Fusesem retrogradată la rolul de informator, şi nu-mi plăcea – deşi eu eram cea care-l tîrîse de la bun început pe Landry în toată tărăşenia.

Eu, care nu voiam să am nimic de-a face cu cazul.

Scrîşnind din dinţi frustrată, am plecat de la terenurile de prezentare şi m-am dus la un magazin de telefoane, de unde mi-am cumpărat un mobil cu convorbiri preplătite, de unică folosinţă. Aveam să i-l strecor cumva lui Molly, ca să putem ţine legătura fără să ne asculte cei de la oficiul şerifului.

M-am gîndit la persoana de pe acea listă lungă de numere care-l sunase pe Bruce Seabright de două ori, şi m-am întrebat dacă şi răpitorii avuseseră atîta minte să facă ceea ce făceam eu

acum. Oare aveau un telefon pe care puteau să-l arunce? Îl cumpăraseră cu banii în mînă, declarîndu-şi o identitate falsă?

Îi dădusem lista numerelor de telefon şi lui Landry, care putea să le repereze pe toate, prin intermediul companiei telefonice. Mă îndoiam că urma să aibă norocul de a afla că vreunul dintre ele îi aparţinea lui Tomas Van Zandt, lui Don Jade sau lui Michael Berne. Avea să afle pînă la sfîrşitul zilei. Mă întrebam dacă urma să-mi spună rezultatul. Acum, că intrase-n toată încurcătura pîn-la gît, mă întrebam dacă avea să mă mai includă cît de cît şi pe mine. Mi se pusese un mic gol de teamă în stomac, la gîndul că s-ar fi putut să n-o facă.

Cînd am intrat cu maşina în curte, Sean îmi făcu semn să vin spre hambar. La apus, soarele cobora spre asfinţit. Cerul era portocaliu, cu un panaş de fum negru ridicîndu-se deasupra orizontului. Fermieri arzîndu-şi miriştile de pe plantaţiile cu trestie de zahăr. Irina le dădea cailor cina. Am inspirat mirosul de animale, melasă şi fîn. Efect mai garantat, pentru mine, decît al Valiumului. D'Artagnan scoase capul peste uşa grajdului şi întinse botul spre mine. M-am apropiat, i-am mîngîiat faţa şi mi-am rezemat obrazul de al lui, spunîndu-i că mi-era dor de el.

– Tocmai la timp pentru cocktailuri, iubito. Vino, mă chemă Sean, conducîndu-mă în salon. Era încă în pantalonii şi cizmele de călărie.

– Îmi pare rău că nu ţi-am fost de nici un ajutor în ultimele cîteva zile, i-am spus. Ai să mă concediezi şi ai să mă arunci în stradă?

– Nu fi proastă. M-ai atras într-o intrigă internaţională. Ani de zile am să mă hrănesc din ea.

Se duse la bar şi-şi turnă un pahar de merlot.

– Vrei şi tu? Roşu ca sîngele. Ar trebui să te atragă.

– Nu, mulţumesc. M-ar ameţi.

– Aş vrea s-o văd şi pe asta!

– Un tonic cu chitră ar merge.

Îmi prepară băutura, iar eu m-am tîrît pînă pe un taburet de la bar, obosită şi cu dureri în tot trupul.

– Azi am vorbit cu nişte prieteni din Olanda, îmi spuse el. Aflaseră deja că Van Zandt a trecut prin grajdul meu.

– Asta zic şi eu reţea de bîrfă.

– După cîte se pare, Van Zandt n-a aşteptat mult ca să se laude că s-ar putea să fac comerţ de cai cu el.

– Nu mă îndoiesc. Eşti o partidă grasă, piersicuţule. Gust excelent şi bani cu grămada. Sînt sigură c-a vrut ca vestea să ajungă cît de curînd posibil la agentul tău.

– Da. Slavă Domnului că-l sunasem din timp pe Toine, ca să-l previn că mă sacrificam pentru o cauză nobilă. Ar fi sărit în primul avion care decola de la Amesterdam, ca să mă salveze din ghearele diabolice ale lui Van Zandt.

– Iar ceilalți prieteni ai tăi ce-au avut de zis despre diabolicul Z.?

– Că-i un paria. A fost alungat de la cele mai bune ferme din Olanda. Pur şi simplu nu mai vor să aibă de-a face cu el.

– Dar o mulțime de alți oameni vor.

Ridică din umeri.

– Dealerii reuşesc oricînd să-şi afle clienți, iar oamenii cu cai de vînzare au nevoie de cumpărători. Dacă nimeni n-ar face afaceri cu indivizi dubioşi ca Van Zandt, nu s-ar mai încheia multe tranzacții pe lumea asta.

– Am să-i spun, diseară, la cină.

Sean făcu o mutră.

– Iei cina cu el? N-ar strica să-ți cumperi o navetă de Lysol lichid.

– Ca să-l beau?

– Ca să faci baie-n el, pe urmă. Serios, Elle, continuă el, încruntat, ai grijă cu licheaua asta. Irina mi-a spus ce i-a făcut prietenei ei. Iar acum, la terenurile de prezentare a avut loc o crimă. E implicat? Acolo ai stat toată ziua, nu?

– Nu ştiu dacă a fost implicat sau nu. S-ar putea ca şi alții să fi avut motive să fi dorit moartea fetei.

– Iisuse, Elle.

– Ştiu ce fac. Iar acum a intervenit şi poliția.

– Tipul care-a fost aici azi-dimineață? întrebă, cu o lucire ştrengărească apărîndu-i în ochi. Domnul Arătos Foc cu maşina argintie?

– Detectiv, l-am corectat eu. Şi e arătos foc? N-am observat.

– Iubito, dacă n-ai observat asta, ai nevoie de un oftalmolog.

– Personalitatea lui lasă întrucîtva de dorit.

– Şi a ta la fel, replică el, încercînd să nu zîmbească. S-ar putea să fiți perechea ideală.

– S-ar putea să ai nevoie să te cauți la cap. Toată încurcătura asta în care m-am băgat – mulțumită ție, apropo – e plină de chestii urîte. N-am romantismul în agendă, chiar dacă m-ar interesa – ceea ce nu e cazul.

Sean fredonă un acord, cu gîndul la ceva ce eram sigură că nu voiam să ştiu. Nu-mi convenea ideea de a se gîndi cineva la mine în sens sexual, după ce eu îmi alungasem din minte orice asemenea gînduri cu doi ani în urmă.

La un nivel şi mai profund decît al cicatricelor de pe trup, sentimentul de sine îmi fusese redus la zero, în ziua aceea din Loxahatchee, cînd Hector

Ramirez fusese omorît, iar eu căzusem sub roţile camionetei lui Billy Golam.

În ciuda faptului că medicii petrecuseră ultimii doi ani remediind vătămărilee fizice pe care mi le suferise trupul – sudînd oase rupte, peticind piele arsă de fricţiunea cu asfaltul, refăcîndu-mi jumătatea zdrobită a feţei – ştiam că niciodată n-aveam să mă mai simt întreagă. Lipseau părţi esenţiale din mine – părţi ale sufletului, ale eului meu psihologic. Poate că, într-un tîrziu, straturile aveau să se completeze la loc. Poate că acel proces începuse deja. Dar mai aveam mult de mers, şi cel mai adesea mă îndoiam că-mi mai rămăsese putere şi voinţă pentru un asemenea drum. Ştiam că nu voiam să ajungă nimeni destul de aproape pentru a urmări procesul. Şi-n nici un caz James Landry.

– Niciodată să nu spui niciodată, iubito.

Sean îşi termină vinul şi se duse să se pregătească pentru o seară în oraş. Eu m-am dus la casa de oaspeţi şi mi-am verificat e-mail-ul.

Agentul special Armedgian, omul meu de legătură cu biroul de teren al F.B.I.-ului din West Palm, îmi trimisese informaţiile obţinute de la Interpol.

Conform lui Armedgian, Van Zandt nu avea antecedente penale, dar Interpolul îi făcuse un dosar care spunea destule. Îşi vîrîse nasul în multe plăcinte din lumea afacerilor, mereu la limita

legalităţii, însă fără s-o depăşească vreodată – dar, în orice caz, fără să fie prins.

Nu se menţiona că ar fi fost luat la ochi pentru vreo suspiciune de natură sexuală. Eram dezamăgită, dar nu surprinsă. Dacă existau şi alte victime ale farmecelor lui îndoielnice, probabil erau la fel ca prietena Irinei: tinere, lipsite de experienţă, singure în cîte-o ţară străină, fiindu-le teamă să se plîngă cuiva.

Aveam nevoie să-mi limpezesc minţile înaintea jocurilor intelectuale ale serii, aşa că mi-am luat un costum de baie şi m-am dus la piscină pentru ca apa caldă şi mătăsoasă să-mi liniştească trupul şi să-mi cureţe straturile de zgură din creier.

Sorele apusese, dar piscina strălucea cu irizaţii albastre, luminată din interior. Fără să mă gîndesc absolut la nimic, înotam alene, întorcîndu-mă încet sub apă după fiecare lungime de bazin. Tensiunea se risipea şi, pentru scurt timp, devenisem doar un animal acvatic suplu, numai oase, muşchi şi instincte. Era o senzaţie plăcută, să fiu o făptură atît de fundamentală şi necomplicată.

După ce am înotat pe săturate, m-am întors pe spate şi am început să fac pluta, privind vîrfurile de ac ale stelelor pe cerul de catifea neagră. Apoi apăru Landry, oprindu-se pe marginea bazinului.

M-am scufundat şi am ieşit din nou la suprafaţă, scuturîndu-mi apa de pe cap.

– Landry. M-ai luat pe nepregătite, am spus, călcînd apa.

– Sînt sigur că asta nu ți se întîmplă prea des.

Era încă în hainele de lucru, deşi îşi lărgise cravata şi-şi suflecase mînecile cămăşii.

– E vina mea, că ți-am dat codul de la poartă, i-am spus. O zi grea, la strînsul degetelor în menghină?

– Lungă.

– Îmi pare rău c-am lipsit. Nu există un polițist rău mai bun ca mine.

– N-am nici o îndoială, zîmbi el vag. Nu mă inviți? Nu-mi spui că apa e minunată?

– Ar fi un clişeu. Detest previzibilitatea.

Am înotat pînă la scară şi am ieşit, făcînd un efort pentru a nu mă repezi să-mi acopăr trupul cu prosopul. Nu voiam să ştie cît de vulnerabilă mă simțeam. Cumva, credeam că pînă şi în lumina difuză din jurul piscinei mi-ar fi văzut fiecare cicatrice, fiecare imperfecțiune. Iar faptul că-mi păsa mă înfuria.

M-am şters, mi-am frecat bine părul, apoi m-am înfăşurat cu prosopul ca într-un sarong, pentru a-mi ascunde carnea găurită şi sfîrtecată a picioarelor. Landry mă privea, cu o expresie de nepătruns.

– Nimic la tine nu e previzibil, Estes.

– Am s-o iau ca pe un compliment, deşi cred că nu consideri imprevizibilitatea o calitate. Ai

vreo veste bună? l-am întrebat, conducîndu-l spre casa de oaspeți.

– Ajutoarele de şerif au găsit maşina lui Erin Seabright, răspunse el.

M-am oprit cu mîna pe clanță, ținîndu-mi respirația, gata să aud că Erin fusese găsită moartă în portbagaj.

– Echipa criminalistică o examinează, caută amprente, etcetera.

Am oftat, pentru moment uşurată.

– Unde era?

– În prima parcare, cum intri pe poarta camioanelor, lîngă spălătorie.

– Ce căuta acolo? am întrebat, fără să aştept un răspuns. Ar fi trebuit s-o parcheze lîngă grajdul lui Jade, nu la o jumătate de milă distanță. De ce-a dus-o acolo?

Landry ridică din umeri.

– Poate lăsase nişte rufe la spălătorie.

– Şi pe urmă a mers pe jos tocmai pînă la hambarul lui Jade? Şi pînă la poarta din spate, unde avea întîlnire? N-are nici un sens.

– N-are sens nici ca răpitorii s-o fi mutat acolo. Au răpit-o. Ce le mai păsa lor unde era parcată maşina?

Am intrat în casă, cu gîndul la ceea ce auzisem.

– Ca să cîştige timp? Luni urma să fie ziua liberă a lui Erin. Dacă nu era Molly, nimeni nu i-ar fi observat lipsa pînă marți dimineața.

– Iar atunci, nimeni nu s-ar fi întrebat unde era, fiindcă Jade susține că demisionase şi se transferase la Ocala, completă Landry teoria.

– Cum s-a comportat la interogatoriu?

– Incomodat. Şi de interogatoriu, şi de crimă.

– Nervi, ceva?

– Nesemnificativi.

– Mă rog... tipul îşi cîştigă existența sărind cu caii peste obstacole mai înalte decît mine. Nu-i un joc pentru cei slabi de inimă.

– Nici crima nu e.

Un joc. Unui om obişnuit i-ar fi greu să considere crimele şi răpirile nişte simple jocuri – dar, într-un sens macabru, *sînt* jocuri. Jocuri cu mize foarte seriose.

– Vreo veste de la răpitori?

Landry se rezemă de spătarul unui scaun, cu mîinile în buzunare. Clătină din cap.

– Nu. Telefoanele din casa Seabright sînt interceptate. Am pus doi băieți să se intereseze prin vecini. N-au aflat nimic.

– În dulăpiorul de sub televizor e un bar, i-am spus. Serveşte-te cu ceva, pînă mă schimb. Pari să ai nevoie.

L-am lăsat să aştepte, timp în care am făcut un duş rapid, apoi am stat cîteva momente în fața oglinzii, privindu-mă, încercînd să-mi descifrez propria expresie de nepătruns.

Nu-mi plăcea senzația de anxietate care-mi stăruia în abdomen. Fiorul de teamă fusese înlocuit de o stare pe care aproape că n-o mai recunoşteam: speranța. Nu voiam să însemne atît de mult pentru mine faptul că Landry se întorsese, că mă punea la curent şi mă includea şi pe mine în anchetă.

– I-ai spus lui Seabright că eşti detectiv particular, se auzi glasul lui, puternic şi limpede; probabil stătea chiar lîngă uşa dormitorului. Eşti?

– Nu tocmai.

– Asta-i fraudă.

– Nu. E minciună, l-am corectat. Ar fi fraudă doar dacă m-aş prezenta ca atare printr-un fals, şi aş accepta bani de la familia Seabright pe baza acelui fals. N-am făcut-o şi nici n-am s-o fac.

– Ai fi un avocat extraordinar.

La fel îmi spunea întotdeauna şi tatăl meu, motiv pentru care mă şi făcusem polițistă – nu voiseam să fiu ca el, îndoind legile de parc-ar fi fost făcute din sîrmă, manipulîndu-le spre a satisface nevoile oamenilor corupți, corupți şi bogați. Pe-atunci, încă nu-mi dădeam seama că şi ca polițistă aveam să ajung că mă manipulez pe mine însămi în tot atîtea feluri şi să-mi scuz acțiunile

deoarece credeam că luptam pentru o cauză dreaptă. Şi totuşi, nu eram ca el. Asta era lucrul cel mai important.

– Am verificat dosarul juniorului Seabright, continuă Landry. N-a avut nici o problemă. Un student bun, cu multe activităţi extraşcolare.

– Ca de pildă, c-o regula pe soră-sa vitregă?

– Şi clubul de matematică.

– Nu-mi place să ne-a mințit în legătură cu locul unde a fost duminică.

– Aşa tată, aşa fiu.

Am luat pe mine un rînd de lenjerie neagră, uitîndu-mă peste umăr, pregătită să-l văd pe Landry stînd în uşă. Nu era acolo.

– Seabright îi susține pe cei care-s sînge din sîngele lui, am spus, în timp ce mă îmbrăcam cu o bluză albă de smoking şi o pereche de pantaloni negri pană. Nu va lăsa loc pentru nici o posibilitate ca fiu-său să fie cumva implicat.

– Asta, presupunînd că tatăl e cel care-i furnizează alibiul. Şi e valabil şi invers.

Mi-am legat bluza în talie şi am ieşit din dormitor. Landry stătea rezemat de bufetul din bucătărie, cu un pahar de scotch în mînă. Îmi privi ținuta pe sub pleoapele coborîte.

– Nu trebuia să te îmbraci elegant pentru mine.

– Nici n-am făcut-o. Nu mi-l închipui pe Bruce Seabright participînd activ la răpire. Chiar dacă

voia ca Erin să dispară, nu şi-ar fi murdărit mîinile. Era prea riscant. Şi-atunci, de ce să aibă nevoie de un alibi? am întrebat. Chad era cel încurcat cu Erin.

– Iar Erin e cea cu dosarul juvenil, completă Landry. Furturi din magazine. Posesiune de substanțe.

– Ce substanțe?

– Ecstasy. I-au săltat la o petrecere. S-a ales cu un avertisment. Am pus pe cineva de la divizia juvenilă să-i verifice pe amicii cu care-a fost arestată, spuse Landry. Şi am vorbit cu un cunoscut de la narcotice să se intereseze de dealer.

– Cine de la narcotice?

– Brodie. Îl cunoşti?

Privindu-mi picioarele, am dat din cap. Stăteam în fața lui Landry, rezemată de celălalt bufet, cu brațele încrucişate pe piept. Bucătăria era atît de mică, încît degetele mele de la picioare aproape se atingeau de pantofii lui. Oxforzi din piele maro, de calitate. Fără ciucuri.

Matt Brodie îmi fusese prieten cîndva. Sau, cel puțin, aşa crezusem. Mai bine nu l-aş fi întrebat. Acum, aştepta să intru în detalii.

– E destul de bun, am spus.

– Sînt sigur că laudele tale îl vor bucura, replică Landry, cu o undă de sarcasm sec.

M-am întrebat ce-o fi spus Brodie despre mine – nu că ar fi contat. Landry putea să creadă ce voia.

– Jade e cel care susține că fata a plecat pur și simplu, spusse el. E ultimul care a văzut-o. Cred că a fost așa: Erin știa ceva despre calul mort. Jade voia s-o înlăture. A înscenat răpirea, ca să se mai aleagă și cu un ban în plus pentru deranj. Probabil că fata e la fel de moartă ca aia din groapa cu bălegar.

– În legătură cu ultima parte, sper că te înșeli, am răspuns, știind că se prea putea să aibă dreptate. Și eu mă gîndisem la același lucru.

– Ascultă, Estes, îți datorez scuze. De-asta am venit aici. Poate că, dacă te-ascultam prima dată cînd ai venit, Jill Morone n-ar fi murit. Poate că și pe Erin Seabright am fi avut-o înapoi, la ora asta.

Am ridicat din umeri.

– Nu știu ce să-ți răspund.

Avea dreptate și o știam amîndoi. N-aveam de gînd să-i îndrug platitudini, ca o nevestică ascultătoare care scuză micile greșeli ale soțului. Nici n-aveam să-i împing adevărul în față. Făcuse o eroare de judecată – una gravă. Eram ultima persoană care să aibă dreptul de a-l critica pentru asta.

– Nu e vorba numai de tine, am spus. Ți-o luasem înainte. N-am împiedicat asasinarea acelei fete. N-am găsit-o pe Erin. Uneori, lucrurile merg de la sine, orice-ai face.

– Chiar crezi asta?

– N-am încotro. Dacă n-aș crede-o, ar trebui să mă consider vinovată pentru toate porcăriile care s-au întîmplat în general, și știu sigur că nu răspund decît pentru două treimi din ele.

Mă privi un moment... două... trei... Îmi venea să mă întorc sau s-o iau din loc, dar n-am făcut-o.

– Deci, Jade are un alibi pentru aseară? l-am întrebat.

– O femeie. Clientă. Susannah Atwood.

– A confirmat?

Landry înclină capul afirmativ.

– Și avea pe cineva care să confirme și varianta *ei?*

Își dădu ochii peste cap.

– Sigur. Pe Jade. De ce? O cunoști?

– Am auzit de ea. Sean o cunoaște. Are o reputație de libelulă mondenă.

– Fluturaș, vrei să spui?

– Nu.

Înălță din sprîncene.

– Îi știu genul, am explicat. Susannah și-ar putea închipui că un alibi oferit unui ucigaș e echivalentul sexului oral în noul mileniu. N-aș avea încredere în ea. Dar, în fond, eu n-am încredere în nimeni.

M-am uitat la ceas și am plecat de lîngă bufet.

– Acum trebuie să te dau afară, Landry. Iau cina cu diavolul.

– Cu care dintre ei?

– Cu Van Zandt.

În timp ce mă duceam să-mi caut o pereche de pantofi, i-am povestit ce aflasem de la Sean şi de la Interpol, prin intermediul lui Armedgian. Îi spusesem lui Van Zandt că aveam să ne întîlnim la "The Players", la ora opt. Avusesem inspiraţia să-i refuz oferta de a veni să mă ia cu maşina.

Landry stătea în uşa debaralei, cu mîinile în şolduri.

– Vrei să zici că tipul ăsta s-ar putea să fie un obsedat sexual, dar te duci la cină cu el?

– Da.

– Şi dacă a omorît-o pe Jill Morone? Dacă o ţine pe Erin închisă undeva?

– Să sperăm că voi afla ceva cu care să-l înfund.

– Ai luat crack? mă întrebă el, nevenindu-i să creadă. Sau eşti doar proastă?

– Cu mine n-o să încerce nici o figură, am răspuns, ieşind din debara cu un pantof într-un picior şi cu celălalt în mînă. În primul rînd; ştie că nu mi-e frică de el şi că nu mă poate controla. În al doilea rînd: crede că poate cîştiga bani de pe urma mea, în calitate de clientă, nu de victimă.

– Şi dacă nu-i decît un pervers care vrea să te violeze şi să-ţi taie beregata?

– Atunci, înseamnă că am făcut o eroare gravă de judecată – şi nu e cazul.

– Estes, s-ar putea s-o fi omorît pe fata aia, aseară. A mințit în legătură cu ea. Fusese şi el acolo, la "The Players". Barmanul şi ospătăriţa spun că l-au văzut, i se scurgeau ochii după ea. L-am fi săltat de-acum, dar nu ştim unde e.

– La ce oră a plecat de la bar?

– Nimeni nu-şi mai amintea sigur.

– Atunci, umflaţi-l şi ţineţi-l un timp pe jăratic, dacă vreţi, am răspuns.

Am intrat în baie şi mi-am privit părul. N-aveam ce să-i fac.

– Mi-aş petrece bucuros seara în cadă, citind o carte. Dar dacă a ascuns-o pe Erin undeva, sigur n-o să vă spună.

– Şi crezi că ţie ţi-ar spune-o aşa, una-două? întrebă Landry, din uşă. De parc-ar fi un text de efect: vrei să vii pînă la mine s-o vezi pe fata pe care-am răpit-o? Iisuse Christoase!

– Atunci, urmăreşte-ne! Ce te enervezi aşa?

Clătină din cap şi se răsuci pe călcîie, revenind în dormitor.

– De-asta nu vreau să te amesteci, spuse el, arătînd cu degetul spre mine, în timp ce ieşeam din baie. Tu ai agenda ta, eşti mereu cu capsa pusă...

– N-ai decît să închizi ochii, l-am întrerupt, dîndu-i la o parte degetul pe care mi-l agita prin

față, tot mai nervoasă. Sînt cetățean particular, Landry. N-am nevoie de permisiunea şi nici de aprobarea ta. Dacă mor, vei şti pe cine să arestezi. Îți rezolv cazul, în mă-sa. Vei ajunge un erou în oficiul şerifului – scapi lumea de mine, şi mai prinzi şi-un ucigaş, ambele dintr-o lovitură.

– Nu e treaba mea să te las să te omori! strigă el.

– Crede-mă, dacă n-am făcut-o pînă acum, n-o să las un fraier ca Van Zandt să mi-o facă.

Stăteam aproape nas în nas, iar aerul dintre noi trosnea de electricitate. Landry vru să mai spună ceva, dar se abținu. Poate că număra pînă la zece. Poate făcea tot ce putea să nu mă strîngă de gît cu mîinile goale. Nu ştiam ce gîndea. Nu ştiam decît că stăteam prea al naibii de-aproape de el.

– Şi eu am fost bună, Landry, am spus încet. Pe meserie. Ştiu că nu tuturor le convine să-şi amintească asta, dar eram bună. Ai fi un prost să nu profiți.

Încă o eternitate veni şi trecu. Ne uitam unul la altul ca doi arici furioşi – cu toți țepii zburliți. Landry clipi din ochi primul şi făcu un pas înapoi. M-aş fi aşteptat să fiu mîndră de asta, dar n-am simțit decît dezamăgire.

– Van Zandt vrea să mă impresioneze, i-am spus.

M-am întors în debara şi am găsit o poşetuță în care să-mi pun reportofonul.

– Vrea să se dea mare, dar mai mare-i e gura decît creierul. Îl pot face să spună lucruri pe care n-ar trebui să le spună. Am să înregistrez convorbirea. Pe urmă, te sun.

– Pe urmă, cînd? întrebă el cu subînțeles.

– Pe urmă – după cafea. Am tras linie înainte să mă prostituez. Totuşi, mă bucur că ai o părere atît de bună despre mine.

– Şi eu mă bucur că ai replică, mormăi el.

Îşi scoase telefonul celular din buzunar, formă un număr şi rămase privindu-mă în timp ce aştepta să i se răspundă. Ştiam ce făcea. O parte din mine ar fi vrut să-i ceară să renunțe, în ciuda a ceea ce spusesem înainte. Dar n-o puteam îngădui. Mai mult de-atît nu puteam să mă milogesc.

– Weiss. Landry sînt. Van Zandt e la "The Players". Umflați-l.

Fără să-şi ia ochii de la mine, puse telefonul la loc în buzunar

– Mulțumesc pentru pont.

I-aş fi spus să se ducă dracului, dar nu aveam încredere în propria mea voce. Mă simțeam ca şi cum mi s-ar fi pus un pietroi în gît. Aş fi preferat să nu simt nimic, să nu-mi pese de nimic altceva decît de cum să trăiesc de pe-o zi pe alta – sau nici măcar de asta. Dacă nu aştepți nimic, dacă n-ai nici un scop, nici un țel, nu poți avea dezamăgiri, nu simți durerea.

Landry se întoarse şi ieşi, cu informaţiile pe care i le dădusem, cu planurile mele pentru seara aceea, cu toate speranţele mele de a face un pas decisiv spre rezolvarea cazului. Mă simţeam ca o proastă. Crezusem că venise ca să mă includă şi pe mine, dar el nu voia decît să fie cu cugetul împăcat. Cazul era al lui. Proprietate personală.

Mulţumesc pentru pont.

Am început să mă plimb prin casă, încercînd să-mi stăpînesc emoţiile care mă frămîntau. Trebuia să fac ceva. Aveam nevoie de un plan nou. Nu puteam să stau singură acasă, cu gîndul la toate acele sentimente, şi n-aveam nici o carte interesantă pe care s-o citesc în cadă.

În mintea mea începu să se contureze o idee. Înainte de a depăşi faza de embrion, mi-am schimbat hainele şi am ieşit pe uşă.

Viaţa mea ar fi fost mai uşoară dacă mă duceam la Barnes & Noble.

CAPITOLUL 25

Adresa din Wellington unde locuia Lorinda Carlton era a unei case de pe Sag Harbor Court. Dacă nu cumva Van Zandt făcea o mare dezvăluire în timpul convorbirii cu Landry, nu exista nici un

motiv de a obţine un mandat de percheziţie pentru a cerceta proprietatea. Dar dacă Van Zandt fusese implicat în răpirea lui Erin sau în asasinarea lui Jill, şi păstrase un suvenir, existau toate şansele să se fi debarasat de el imediat ce se întorsese acasă.

Am parcat într-un loc pentru vizitatori din capătul cvartalului unde se afla locuinţa lui Carlton. În jumătate din case luminile erau aprinse, dar pe-afară nu se desfăşura nici o activitate. Nici un vecin prietenos nu stătea pe prispă, să admire stelele sîmbăta seara.

Pentru că în Wellington e aşa cum e, ca şi datorită sezonului hibernal de prezentări, în fiecare an vin mulţi chiriaşi. Dacă unii oameni din lumea cailor au locuinţele lor proprii, mulţi ocupă în fiecare iarnă cîte un alt apartament. Felul de a fi al celor cu cai face ca mai întîi să se facă aranjamentele locative pentru animale, cele pentru oameni aşteptînd adesea pînă în ultimul moment. În consecinţă, complexele locative nu sînt unite printr-un sentiment comunitar prea strîns.

Casa lui Carlton era în capătul opus al fundăturii, complet cufundată în întuneric. M-am uitat prin fereastra de lîngă uşă, în căutarea unui panou al sistemului de alarmă. Dacă exista vreunul, se afla în afara cîmpului meu vizual. Iar dacă îl declanşam, mi-era greu să ajung repede la maşină. Trebuia să găsesc o cale de scăpare prin sau peste

gardul viu înalt de la capătul complexului, cu speranța că nimeni n-avea să mă vadă, apoi să mă întorc mai tîrziu pentru a-mi lua mașina.

Cu acest plan, am scos cîteva instrumente din buzunar și am atacat broasca de la ușă. Orice trecător ar fi privit cu mai puțină suspiciune pe cineva care încerca să descuie intrarea din față, decît dacă se strecura prin spate. Puteam oricînd să ridic din umeri, spunînd că-mi pierdusem cheia, să inventez o poveste cum că venisem în weekend la prietenul meu Van Zandt, care uitase să mă aștepte, nesimțitul.

Ținîndu-mi respirația, manevram încuietoarea ușii. Forțarea broaștelor nu se studiază la academia de poliție. O învățasem de la un grăjdar, cînd aveam unsprezece ani. Bobby Bennet petrecuse ani de zile lucrînd pe pistele de curse din Florida, pînă cînd o neînțelegere ghinionistă în legătură cu o spargere îi adusese o condamnare de trei pînă la cinci ani în pușcărie. Susținea că se îndreptase după liberare, dar nu-și uitase vechile deprinderi și mi le împărtășise și mie, pentru că eram o pacoste și mă simpatiza.

I-am mulțumit lui Dumnezeu că mi-l scosese în cale pe Bobby Bennet, cînd broasca se deblocă. Inima continua să-mi bubuie în piept, cînd am deschis ușa și am intrat. Multe sisteme de alarmă îți permit să intri cu cheia, dar apoi cer introducerea

codului corect pe tastatura cheii în interval de un minut sau două – altfel, se declanșează alarma atît în casă, cît și la agenția unde e conectat sistemul, fie una privată, fie oficiul șerifului.

Am găsit panoul de control al sistemului pe peretele din spatele ușii. O luminiță verde arăta că era dezamorsat.

Ușurată, mi-am văzut de treabă. Am aprins o lampă mică, pe o masă din living. Orice vecin observa lumina ar fi presupus că în casă nu se aflau altcineva decît locatarii – care hoț ar aprinde luminile?

Casa era cam neîngrijită și mirosea a cîine. Mocheta fusese cîndva albă. La fel și canapelele din imitație de piele, acum crăpate și jegoase. Van Zandt avea nevoie de un client mai bogat, ca să-și poată acoperi cheltuielile. Probabil că pentru asta îl luase la ochi pe Sean. Cred că deja plănuia ca-n sezonul viitor să-i ia în primire casa de oaspeți.

Am trecut prin bucătăria mică, uitîndu-mă în treacăt prin sertare și dulapuri. Nimic altceva decît obișnuitele ustensile desperecheate, cutii de cereale și detergenți. Îi plăcea berea Heineken și sucul de portocale cu multă pulpă de fructe. În frigider și congelator nu se aflau fragmente din nici un trup omenesc. Cîteva rufe recent spălate zăceau mototolite în uscător. Pantaloni, șosete și lenjerie. Ca și cum s-ar fi dezbrăcat și le-ar fi aruncat pe

toate în maşina de spălat de-a valma. Doar cămaşa lipsea. M-am întrebat de ce.

Livingul nu conţinea nimic demn de interes. O colecţie de casete video pe etajera cu televizorul. Filme science fiction şi romanţioase. Ale Lorindei Carlton, am presupus. Nu mi-l puteam imagina pe Van Zandt cu ochii la *"Titanic"*, plîngînd în timp ce Leonardo DiCaprio se ducea la fund pentru a treia oară. Nicăieri nu se vedea camera video pe care o adusese la Sean.

Am urcat pe scară pînă la etaj, unde se aflau dormitoarele – unul mic, decorat cu jucării pentru cîini, altul mare, cu mobilă laminată, de prost gust. Se simţea mirosul coloniei lui Van Zandt. Patul era făcut, cu aşternutul pus în sertare. Ar fi putut să fie un soţ bun, dacă nu avea nenorocitele alea de tendinţe sociopate şi misogine.

Camera video era pe podeaua debaralei, lîngă un şir de pantofi. Am deschis geanta de piele şi m-am uitat peste casete, toate etichetate cu numele unor cai de vînzare. Van Zandt filma caii, apoi copia înregistrările (montîndu-le cu grijă astfel încît să prezinte numai calităţile fiecăruia) ca să le arate clienţilor de perspectivă. Am introdus în cameră o casetă, am derulat-o şi i-am dat drumul. Pe ecranul de control apăru un cal sur, sărind peste o serie de obstacole. În formă bună. Imaginea deveni unsharff, apoi din nou clară, şi apăru un murg. Am

oprit-o şi am schimbat caseta. Acelaşi lucru. Van Zandt reuşise să filmeze nu numai calul respectiv, ci şi o tinerică zîmbitoare asociată cumva cu el. Călăreaţă, grăjdăriţă sau stăpînă. Motiv să-ţi dai ochii peste cap, nu să te alarmezi.

Pe a treia bandă, am găsit-o pe Paris Montgomery călare pe un jugan negru cu stea albă în frunte. Stellar.

Urmă apoi un cadru lung al unei fete care-l ţinea pe Stellar de căpăstru, astfel încît calul fără călăreţ să pozeze pentru o vedere din profil. Erin Seabright, într-un tricou strîmt şi un şort care lăsa să i se vadă picioarele suple şi bronzate. Tocmai cînd poziţiona calul ca să se vadă cît mai bine, acesta o împinse cu capul, făcînd-o să se împleticească înapoi, rîzînd. O fată drăguţă, cu un zîmbet drăguţ. Cuprinse capul calului şi-l sărută pe nas.

Fata cea rea, cinică şi spurcată la gură. În imaginea asta, nu. Distingeam clar legătura strînsă dintre Erin şi cal. Se vedea în felul cum îi vorbea, cum îl atingea, cum întîrzia cu mîna pe gîtul lui în timp ce-l muta dintr-un loc în altul. Cunoscîndu-i situaţia familială, nu mi-era greu să-mi imaginez că Erin se simţea mai apropiată de caii pe care-i îngrijea decît de oricine din casa Seabright. Caii n-o judecau, n-o criticau, n-o dezamăgeau. Caii nu ştiau dacă respecta sau nu regulile, şi nici nu le păsa. Ei ştiam numai dacă era sau nu blîndă şi

răbdătoare, dacă le aducea sau nu tratații, și dacă știa unde le plăcea să-i scarpine.

Știam aceste lucruri despre Erin Seabright pentru că și eu fusesem Erin Seabright, cu o viață de om în urmă. Fata care nu se potrivea în tiparul familiei, care nu voia să se ridice la înălțimea așteptărilor prea stricte ale familiei; fata care-și alegea cunoștințele bazîndu-se pe calitățile lor obiective. Singurii ei prieteni adevărați trăiau în grajduri.

Am înlocuit caseta cu alta și am derulat-o înainte rapid peste trei cai, pînă au apărut Sean și Tino, iar atunci am lăsat-o să meargă normal. Arătau fermecător, cum mergeau prin arenă. Sean era un călăreț excelent, puternic, elegant, calm și foarte concentrat în propriul său trup. Juganul murg era zvelt și cu piciore lungi, și umbla cu stil. Camera îi urmări lateral prin arenă, spre pavilion, picioarele încrucișîndu-se în diagonală cu grația unui balerin, trupul calului curbîndu-se ca un arc în jurul piciorului lui Sean. Apoi, ieșiră din cadru.

Camera rămase spre chioșc, transfocînd spre Irina. Fata își mută privirea undeva în afara cadrului, cu o expresie de ură rece, trase din țigară și suflă fumul drept spre obiectiv. Nu părea s-o tulbure faptul că Van Zandt o filma. Mie-mi făcea pielea să se zgîrcească pe trup. Voiam să mă duc la apartamentul Irinei și s-o dăscălesc să-și încuie ușa noaptea.

Elena Estes, mama cloșcă.

Am pus camera la loc și m-am întors în dormitor, la măsuța pe care se aflau videoul și încă un televizor. Și o colecție de casete porno. Grupuri de fete cu cîte un bărbat. Grupuri de bărbați cu cîte o fată. Lesbianism. Mult lesbianism. Bărbați gay. Unele dintre filme păreau să fi fost violente, dar majoritatea nu.

Un pervers al șanselor egale, domnul Van Zandt al nostru.

Am căutat prin sertarele scrinului și ale noptierelor. M-am uitat sub pat, unde am găsit foloștine de praf și niște rahați de cîine pietrificați. Clienta lui Van Zandt avea nevoie de o femeie nouă la curățenie.

N-am găsit nici o bandă legată de răpirea lui Erin. Ceą trimisă familiei Seabright era o casetă V.H.S. mare.

Dezamăgită, am stins luminile și m-am întors la parter. Ceasul meu intern îmi spunea că era timpul să plec. Întîrziasem prea mult la benzile cu cai. Știam că Landry încerca să-l țină pe Van Zandt în camera de interogatoriu cît mai mult timp posibil, dar exista oricînd și posibilitatea ca Van Zandt să se ridice pur și simplu de pe scaun și să plece. Nu era în stare de arest – din cîte știam. Nici măcar nu credea că i se aplicau legile Statelor Unite.

Am privit ușa din față, dar n-am pornit într-acolo. Ideea de a mă lăsa păgubașă nu mă

atrăsese niciodată. Voiam să găsesc ceva mai incriminator decît obsesiile porno, ceva – orice, care putea fi măcar folosit împotriva lui ca factor de influență, chiar dacă nu-l asocia direct cu răpirea.

Trecînd prin bucătărie, am intrat într-un garaj destul de mare ca să încapă o singură mașină și niște dulapuri de scule, lîngă un perete. Erau închise cu lacăte. N-aveam timp să le forțez. Pe dulapuri erau puse într-un echilibru precar diverse vechituri.

De-a lungul peretelui din fund se înșirau cîteva pubele și cutii de plastic pentru gunoi. Strîmbînd din nas, am pornit spre ele.

Gunoiul unui infractor poate fi o hazna cu comori. Comori împuțite și umede, de cele mai multe ori, dar tot cu valoare probatorie.

Am ridicat capacul primei lăzi și m-am uitat înăuntru. Singurul bec din garaj era pe peretele de lîngă ușa bucătăriei. Nu lumina destul de puternic ca să-mi fie de vreun folos. Îmi doream să-mi fi adus lanterna din mașină, dar nu mai aveam timp să mă duc s-o iau.

Am scormonit prin gunoi, nevoită să mă aplec mult prea aproape ca să văd ce făceam. Corespondență nesolicitată, cutii și casolete de la cine la pachet, cofraje de ouă, coji de ouă, smac de ouă, pungi de mîncare chinezească, cutii de pizza.

Aceleași gunoaie din casa oricui. Nici o chitanță de credit card, nici o listă de sarcini pe care să figureze o crimă și o răpire.

Apoi am ridicat capacul celei de-a doua lăzi de gunoi, și adrenalina mi se repezi prin sistem ca un drog.

Singurul obiect din ladă era o cămașă. Cămașa care nu fusese pusă la spălat cu pantalonii, șosetele și lenjeria – haine scoase în grabă și aruncate în mașină la grămadă.

A trebuit să mă aplec în container ca să ridic cămașa de pe fundul acestuia. Mirosul de gunoi îmi întoarse stomacul pe dos, umplîndu-mi ochii de lacrimi. Dar am scos cămașa și am dus-o la lumină, s-o văd mai bine.

Bumbac egiptean fin, de un albastru franțuzesc cald. Am ridicat cămașa în lumină, căutînd o monogramă, dornică să găsesc o probă clară că-i aparținea lui Van Zandt. N-am găsit nici una, dar pe partea stîngă a gulerului se vedea ceva ce l-ar fi putut identifica și mai categoric pe posesor: pete întunecate ce păreau a fi de sînge. Latura din stînga a pieptarului avea o ruptură mare, pătată și ea cu sînge.

Inima-mi bătea nebunește.

Era posibil ca Van Zandt să se fi tăiat la bărbierit, ar fi susținut un avocat al apărării. Și tot singur s-a și înjunghiat? ar fi întrebat procurorul. Probele sugerau că se putea să fi fost rănit într-o luptă, ar fi afirmat acuzarea.

Mi-o puteam imagina uşor pe Jill Morone luptîndu-se cu atacatorul, dînd din braţe, cu degetele încîrligate ca nişte gheare, zgîriindu-l. L-ar fi putut nimeri pe gît, de unde sîngele i-ar fi curs pe cămaşă. Dacă la autopsie se găseau particule de piele sub unghii... Dacă Van Zandt avea pe gît răni care să corespundă... Nu observaşem nici una, dar şi le putuse ascunde sub nelipsitul său ascot. M-am gîndit la boxa din grajdul lui Jade, la ceea ce păruse a fi sînge, pe rumeguşul de brad. Putea fi de la a doua rană. Jill îl putuse lovi cu ceva, cu un obiect tăios. În fond, poate că nu din cauza alcoolului fusese Van Zandt atît de palid în cursul dimineţii.

Inima-mi bubuia atît de tare, încît îmi tremurau mîinile. Cîştigasem jackpotul. Pe vremuri, după o descoperire ca asta, aş fi dat de băut la toată lumea. Acum, nu mai puteam nici măcar să-mi revendic victoria, şi chiar dacă aş fi putut, nu eram binevenită în barurile poliţiştilor. Stăteam în lumina slabă din garaj, încercînd să-mi stăpînesc emoţia, străduindu-mă să mă gîndesc la următorii paşi decisivi pe care-i aveam de făcut.

Cămaşa trebuia să fie găsită de Landry. Oricît de mult mi-ar fi plăcut să i-o arunc în faţă, ştiam că dacă o duceam la el, n-ar mai fi ajuns niciodată în instanţă. Ca cetăţean privat, nu aveam nevoie de mandat ca să percheziţionez casa cuiva. Al Patrulea Amendament ne apără de agenţii guvernului, nu de

semenii noştri. Dar nici nu aveam dreptul să intru ilegal în casă. Dacă Van Zandt m-ar fi invitat, şi pe parcursul vizitei aş fi găsit cămaşa, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Şi încă ar mai fi existat complicaţii. Pentru că lucrasem cîndva într-o agenţie de aplicare a legii, şi fiindcă avusesem contacte cu oficiul şerifului în legătură cu cu acest caz, un avocat al apărării abil ar fi susţinut că trebuia să fiu considerată de facto un agent în casa lui Van Zandt, astfel anulîndu-mi statutul de cetăţean nevinovat şi făcînd ca dovezile pe care le găsisem să nu poată fi admise în instanţă.

Nu. Trebuia să se procedeze ca la carte. Să se stabilească succesiunea de custodie. Oficiul şerifului trebuia să intre în garaj cu un mandat. O informaţie anonimă, plus antecedentele lui Van Zandt şi relaţiile lui cu Jill Morone, puteau fi suficiente pentru obţinerea mandatului.

Totuşi, nu voiam să pun cămaşa la loc în lada de gunoi. Nu puteam fi convinsă că n-avea să intervină ceva; că Van Zandt n-avea să se sperie după discuţia cu Landry şi să vină grăbit acolo ca să se debaraseze de dovezi. Trebuia s-o ascund într-un loc unde Van Zandt să n-o poată găsi.

Nici nu-mi venise bine această idee, că am auzit o maşină intrînd pe alerea casei, iar uşa garajului începu să huruie.

Se ridicase deja pe o treime, cînd am ajuns la uşa bucătăriei, iar farurile maşinii luminară peretele ca nişte proiectoare în căutarea unui deţinut evadat.

Maşina claxonă.

M-am repezit în bucătărie, am trîntit uşa şi am încuiat-o, cîştigînd cîteva secunde preţioase. Înnebunită, m-am uitat în jur, după un loc unde să ascund cămaşa.

N-ai timp. N-ai timp. Arunc-o şi fugi.

Am îndesat-o în fundul unui dulap de sub bufet, am închis uşa şi am luat-o la fugă, chiar cînd am auzit cheia în broască.

Iisuse Christoase. Dacă Van Zandt mă recunoştea...

Trecînd în goană prin sufragerie, am lovit un scaun cu şoldul, m-am împiedicat, am căzut, m-am chinuit să rămîn în picioare, cu ochii spre uşa glisantă a terasei.

În spatele meu, am auzit un cîine lătrînd.

Am ajuns la uşa terasei şi am smucit de clanţă. Era blocată.

O voce – de femeie?

– Şo pe el, Cricket!

Cîinele: mîrîind. Îl vedeam venind, cu coada ochiului. Un proiectil mic şi închis la culoare, cu dinţi.

Degetul meu mare găsi foraibărul uşii şi-l ridică. Am tras uşa pe jumătate şi m-am strecurat prin deschizătură, în timp ce dinţii cîinelui mi se înfigeau în pulpă.

Mi-am smucit piciorul înainte, iar cîinele schelălăi, cînd am încercat să trîntesc uşa peste capul lui.

M-am repezit peste terasă, pînă la uşa cu plasă din afară, m-am izbit de ea, apoi am zburat mai departe, cînd uşa se deschise. Eram în curtea din spate.

Casa Lorindei Carlton era ultima din şir. Un gard viu înalt mărginea cvartalul. Trebuia să ajung dincolo de el. Acolo începea un spaţiu larg, neamenajat, în proprietatea satului Wellington, iar în capătul acestui teren se afla centrul comercial din piaţa localităţii.

Am alergat spre gardul viu. Cîinele continua să fugă după mine, lătrînd şi mîrîind. Am cotit la dreapta şi am gonit în lungul gardului, căutînd o deschizătură. Fălcile cîinelui clănţăneau pe lîngă călcîiele mele. Din fugă, mi-am scos hanoracul, înfăşurîndu-i o mînecă pe antebraţul drept şi lăsînd restul să atîrne pe jos.

Cîinele se repezi şi înhăţă hanoracul între dinţi. Apucînd cu ambele mîini mîneca, m-am sprijinit bine pe un picior şi am pivotat în loc, întorcînd celălalt capăt al hainei, de care era prins cîinele. O piruetă, două, ca la aruncarea ciocanului, şi i-am dat drumul.

Nu ştiam cît de departe aveau să-l propulseze inerţia şi propria lui greutate, dar era suficient ca să mai cîştig cîteva secunde. Am auzit o bufnitură şi un schelălăit, tocmai cînd zăream un loc pe unde să sar grdul.

O camionetă era parcată lîngă latura din fund a altei case. Am sărit pe capotă, pe acoperişul cabinei, şi peste gard.

Am aterizat ca un paraşutist – genunchi îndoiţi, cădere, rostogolire. Durerea care-mi străbătu trupul fu vie, sfîşietoare, pornind din labele picioarelor şi fulgerîndu-mă toată, pînă-n creştetul capului. Un moment, nici n-am încercat să mă mişc, zăcînd doar grămadă pe pămînt. Dar nu ştiam dacă mă văzuse sau nu cineva sărind peste gard. Nu ştiam dacă javra aia nesuferită n-avea să se năpustească prin frunziş.

Crispată, mi-am adunat picioarele sub mine, m-am săltat de la pămînt şi am pornit mai departe, ţinîndu-mă cît de aproape de gard puteam. Două junghiuri de durere mă străpunseră din şale, prin nervii sciatici, pînă înapoia genunchilor, făcîndu-mă să icnesc. Coastele lovite mă pedepseau la fiecare respiraţie. Aş fi înjurat, dar şi aia m-ar fi durut.

Încă cincizeci de metri, şi ajungeam la centrul comercial.

Am luat-o la trap, încetinind apoi într-un marş rapid, cu un efort de voinţă de a merge înainte.

Transpiram ca un cal şi mi se părea că miroseam a gunoi. Undeva departe, în spatele meu, auzeam o sirenă. Pînă ajungea poliţia la casa Lorindei Carlton şi a lui Tomas Van Zandt şi afla primele date despre spargere, aveam să fiu în siguranţă. Pentru moment, oricum.

Ce ghinion! Dac-aş fi ieşit din casă cu două minute mai devreme... dacă n-aş fi pierdut atîta timp privind benzile cu cai sau minunîndu-mă de colecţia porno a lui Van Zandt... Dacă n-aş fi întîrziat cîteva minute în garaj, ca să scormonesc prin gunoiul lui Van Zandt... în veci n-aş fi găsit cămaşa.

Trebuia să-l sun pe Landry.

Am intrat în zona luminată din piaţă. Era sîmbăta seara. Pe trotuarul din faţa restaurantului italian stăteau oameni, aşteptînd să se elibereze o masă. Am trecut pe lîngă ei, cu capul în piept, încercînd să arăt cît mai firesc, încercînd să-mi liniştesc respiraţia. Pe uşa de la "Cobblestones", următorul restaurant, se auzea muzică. Am trecut de China-Tokyo, inspirînd mirosul de M.S.G. prăjit, care-mi aminti că nu mîncasem.

Fiinţe omeneşti normale, petrecînd o seară plăcută, mîncînd pui kung pao şi sushi. Probabil că în tot localul nu era nici o femeie care să fi pătruns vreodată prin efracţie într-o casă, căutînd probe asupra unei crime.

Eu am fost întotdeauna altfel.

La acest gînd, îmi venea să rîd şi să plîng în acelaşi timp.

Mi-am cumpărat din magazinul "Eckerd's" o sticlă de apă, o ciocolată Power Bar, o cămaşă ieftină de doc şi o şapcă de baseball, şi am schimbat bani pentru un telefon public. Afară, am rupt eticheta cămăşii şi mi-am tras-o peste tricoul leoarcă de sudoare, după care mi-am pus şi şapca.

Am scos din buzunarul blugilor două hîrtii: o listă din gunoiul lui Van Zandt şi numerele de telefon ale lui Landry. L-am sunat pe Landry pe pager, i-am lăsat numărul telefonului public şi am închis. În timp ce aşteptam, am început să mă torturez singură, întrebîndu-mă cît de clar mă văzuse femeia din casa lui Van Zandt, întrebîndu-mă cine era, întrebîndu-mă dacă Z. fusese cu ea.

Nu credeam că mă putuse vedea prea bine. Îi spusese cîinelui: "Şo pe *el!*" Îmi văzuse părul scurt şi presupusese, la fel ca majoritatea oamenilor, că un hoţ nu poate fi decît bărbat. Poliţia avea să caute un bărbat – dacă-l căuta cît de cît. O simplă pătrundere prin efracţie, nu dispăruse nimic, nimeni nu fusese rănit. Nu mă aşteptam să facă prea mari eforturi. Mă rugam la toţi sfinţii să nu facă.

Chiar dacă se deranjau să caute amprente, ale mele nu figurau în nici o bază de date penală, iar celelalte baze de date nu erau consultate, în mod

normal. Pentru că lucrasem în poliţie, amprentele mele erau înregistrate la Palm Beach County, dar nu alături de ale infractorilor de rînd.

Totuşi, ar fi trebuit să port mănuşi. Măcar mi-ar fi prins bine cînd răscoleam gunoiul.

Aveau să-mi găsească hanoracul – sau ce mai rămînea din el, după ce cîinele termina să-l smotocească – dar n-aveau cum să să-l pună în legătură cu mine. Era un hanorac negru simplu.

Am încercat să-mi amintesc dacă avusesem ceva prin buzunare. Un lustru de buze Tropicana contra soarelui, un tub de Breathsavers aproape terminat, o chitanţă de la benzinăria Shell. Slavă Domnului că plătisem cu credit cardul. Şi altceva? Cînd purtasem ultima oară haina? În dimineaţa cînd mă dusesem la urgenţă.

Inima îmi căzu printre măruntaie.

Reţeta. Reţeta pentru analgezice, pe care n-avusesem de gînd s-o ridic. O îndesasem în buzunar.

Of, căcat.

Oare o scosesem? O aruncasem cumva, şi uitasem? Ştiam că nu.

Îmi venea rău.

M-am rezemat de zid, încercînd să-mi amintesc cum să respir, cum să gîndesc. Numele meu era pe reţetă – Elena Estes, nu Elle Stevens. Numele n-ar fi însemnat nimic pentru Van Zandt.

Decît dacă-mi văzuse fotografia în *"Sidelines"*. Fotografia cu mine călărind la ferma lui Sean, şi cu textul care mă identifica. Iar dacă se întîmpla asta, cît de repede aveau să se aşeze la locurile lor toate piesele din puzzle?

O greşeală prostească, din neatenţie.

Dacă poliţia venea să-mi bată la uşă, aveam să neg că fusesem pe Sag Harbor Court. Aveam să spun că-mi pierdusem hanoracul la terenurile de prezentare. N-aveam nici un martor care să-mi confirme alibiul, dar de ce să am eu nevoie de un alibi, pentru numele lui Dumnezeu? aveam să protestez, indignată. Nu eram o infractoare. Eram o cetăţeancă binecrescută, cu bani destui, nu o toxicomană nevoită să fure ca să-şi cumpere următoarea doză.

Şi aveau să-i arate fotografia mea lui Van Zandt, ca să-l întrebe dacă mă recunoştea, şi atunci aveam s-o încurc.

La naiba, de ce nu telefona Landry? L-am sunat din nou pe pager, i-am lăsat numărul telefonului public, urmat de 911, am închis şi am început să mă plimb prin jur.

Cel mai rău, în toată încurcătura aia, n-avea să fie felul cum scăpam de acuzaţii. Cel mai rău era dacă Van Zandt găsea cămaşa înainte ca Landry să poată merge la el cu un mandat.

La dracu', la dracu', la dracu'! Îmi venea să mă dau cu capul de zid.

Nu îndrăzneam să mă întorc la Van Zandt. Chiar dac-aş fi putut să mă spăl şi să-mi schimb hainele, prezentîndu-mă ca partenera invitată de Z. la cină şi abandonată, care spera să-l găsească acasă, nu puteam risca să fiu recunoscută de acea femeie – sau de Van Zandt însuşi, dacă şi el fusese în maşină. În acel moment, nici măcar nu îndrăzneam să mă întorc în cartier să-mi iau propria mea maşină.

Ce încurcătură! Avusesem cele mai bune intenţii, dar existau toate riscurile ca acţiunile mele să ducă la pierderea unei dovezi cruciale, şi de a-mi fi compromis acoperirea faţă de Van Zandt – şi, astfel, în ochii tuturor celor din anturajul lui Jade.

De-asta n-ar fi trebuit să mă amestec, îmi spunea o voce mică şi răutăcioasă. Dacă din cauza asta scăpa un ucigaş, urma să-l am pe conştiinţă. Încă o piatră mă apăsa pe inimă. Iar dacă rezultatul era moartea lui Erin Seabright...

De ce mama dracu' nu sună Landry?

– Dă-l în mă-sa, am mormăit.

Şi, ridicînd receptorul, am format 911.

CAPITOLUL 26

Telefonul de la celălalt capăt al firului suna fără să răspundă nimeni. Landry înjură şi închise. Nu recunoştea numărul. Cifrele 911 de la sfîrşit îl duceau cu gîndul la Estes. Vîrîtă-n cine ştie ce, pîn-la fundul ei cel drăgălaş. Putea pune pariu că nu stătuse acasă, scufundată în cadă cu o carte.

Mare figură! Să se ducă la cină cu un posibil ucigaş sexual, de parcă ar fi fost o nimica toată. Landry bănuia că reacţionase exagerat faţă de planul ei. În fond, era poliţistă – fusese... Şi mai era şi ultima femeie pe care un bărbat ar fi trebuit să se simtă dator s-o protejeze, dar n-avea încotro. Lipsa instinctului ei de conservare avea ceva care-l atrăgea, care-o făcea să pară nici mai mult nici mai puţin decît... vulnerabilă. Se tot gîndea la ea cum sărise pe treapta camionetei lui Billy Golam, încercînd să-i smulgă volanul din mîini... şi căzînd sub roţi... tîrîtă pe asfalt ca o păpuşă de cîrpe...

Nu ştia destul – sau nu-i păsa destul – ca să-şi poarte singură de grijă. Şi putea paria că nu-i convenea să facă el treaba în locul ei. Încă-i mai vedea expresia din ochi, cînd îl chemase pe Weiss şi-i spusese să-l ridice pe Van Zandt. Furie, ofensă,

dezamăgire – toate, sub o prefăcătorie de indiferenţă dură.

Stătea pe culor, lîngă sala a autopsie a instituţiei de medicină legală. Venise direct de la interogatoriul cu Van Zandt, ca să-l prindă pe legist la sfîrşitul disecării şi spintecării lui Jill Morone.

Van Zandt nu avusese nimic de oferit decît frustrare, plîngîndu-se un sfert de oră de inferioritatea sistemului justiţiar din Statele Unite, apoi exercitîndu-şi dreptul de a avea prezent un avocat. Gata interogatoriul. Nu avuseseră nimic destul de solid ca să justifice un mandat de arestare. După cum i se amintise recent, nici o lege nu interzicea nesimţirea.

O încurcase rău cu mişcarea asta. Dacă aştepta pînă după autopsie ca să-l aducă pe Van Zandt la interogatoriu, ar fi avut nişte fapte pe care să se bazeze, să le folosească împotriva lui, poate să-l sperie, să-l facă să spună ceva ce de-acum n-avea să mai spună niciodată.

Landry îşi zise din nou că trebuia să rămînă stăpîn pe situaţie, nu să lase un factor imprevizibil – Elena – să sporească şi mai mult haosul.

Se întreba în ce mai intrase în acel moment. În nimic pozitiv, era sigur.

Avea să ceară să ştie totul despre autopsie. Să afle că Jill Morone fusese trîntită cu faţa în jos pe podeaua unei boxe din grajd. În gît, gură şi nas i se

găsiseră particule de rumeguş şi bălegar. Murise asfixiată. O mînă o strînsese de ceafă, apăsînd-o destul de tare ca să-i lase urmele degetelor imprimate în piele. La un moment dat, se luptase cu atacantul, rupîndu-şi cîteva unghii. Dar sub cele rămase nu i se găsise nici piele, nici sînge, nici altceva.

Pentru Landry, asta nu avea nici un sens. Dacă se luptase atît de tare încît să-şi rupă unghiile, ar fi trebuit să se găsească ceva sub ele. Zăcuse cu faţa în jos în murdărie. Sub unghiile rămase ar fi trebuit să aibă urme de rumeguş şi bălegar, intrate acolo cînd încercase să se ridice. Şi cînd colo, nu era nimic.

Şi cu toate că hainele-i fuseseră rupte într-un mod care sugera o agresiune sexuală, pe trup nu se găsise spermă. De fapt, indiciile de viol erau minime. Cîteva zgîrieturi pe coapse şi labii, dar nici o contuzie sau ruptură vaginală. S-ar fi putut ca agresorul să aibă un prezervativ, sau să-şi fi pierdut erecţia, fără să poată merge pînă la capăt. Ori ideea tentativei de viol îi venise pe urmă, înscenînd-o pentru a face un omor calificat să pară altceva.

Landry ar fi putut folosi toate acele informaţii împotriva lui Van Zandt înainte ca individul să ceară un avocat, mai ales aparenta tentativă eşuată de viol. Cu asta, l-ar fi lovit drept în amorul propriu, umilindu-l şi provocîndu-l. Van Zandt ar fi

explodat. Era prea arogant ca să i se pună la îndoială masculinitatea, prea arogant ca să-şi controleze temperamentul. Dar era şi destul de isteţ ca să ceară totuşi un avocat, iar acum nu putea să mai aibă loc nici un interogatoriu, nici o umilire, nici o provocare, fără ca acel avocat să fie prezent.

Cine era prea arogant?

Landry se ocărî singur, în timp ce Weiss ieşea din sala de autopsie. Transferat de la New York, Weiss era un om scund, care-şi petrecea prea mult timp în sala de gimnastică şi, ca urmare, avea un tors ce părea umflat cu pompa mai-mai să plesnească. Sindromul piticului. Nici nu-şi putea ţine braţele perfect vertical pe lîngă trup.

– Ce părere ai?

– Cred că-i al naibii de ciudat că avea unghiile curate, răspune Landry. Ce fel de ucigaş omoară o fată într-un loc aproape public, apoi stă să-i cureţe unghiile?

– Unul profesionist.

– Unul care a mai fost prins – ori a învăţat din experienţă.

– Unul care se uită la Discovery Channel.

– Unul care ştie că ar fi rămas urme.

– Ceea ce înseamnă că l-a zgîriat, spuse Weiss. Van Zandt avea ceva urme?

– Din cîte-am putut să văd, nu. Purta un pulovăr pe gît. Nici la Jade n-am văzut nimic. Şi n-o

să-i vedem bine pe nici unul dintre ei, dacă nu găsim vreo dovadă suficient de concludentă ca să-i arestăm. Ai aflat dacă în boxă era sînge sau nu?

Weiss îşi dădu ochii peste cap.

– E sîmbătă seara. Dacă doctorului Felnick nu i-ar fi venit cuscrii în weekend, nici autopsia n-ai fi avut-o gata în seara asta.

– Ba cred că da, răspunse Landry. Administraţia de la centrul ecvestru are relaţii sus-puse. Vor ca totul să se rezolve şi să se muşamalizeze cît mai repede. Crima face rău la moralul clienţilor.

– În Wellington, oamenii nu prea sînt omorîţi.

– Da, pentru asta, trebuie să vină în West Palm.

– Şi agresiunea din cealaltă noapte? se interesă Weiss. Cînd au scăpat caii. Crezi că există vreo legătură?

Landry se încruntă, amintindu-şi de vînătăile de pe spatele lui Estes, deşi atunci abia dacă le conştientizase. Fusese prea uluit de vechile ei cicatrice şi liniile de demarcaţie ale grefelor de piele.

Joi noaptea, Estes fusese bătută, dar nu spusese nimic despre vreo molestare sexuală. Surprinsese pe cineva asupra faptului de a da drumul cailor. Locul nepotrivit, momentul nepotrivit. Acum, Landry se întreba dacă nu avusese noroc. Şi Jill Morone se nimerise într-un loc nepotrivit, la un moment nepotrivit. Cu doar două corturi mai încolo.

– Nu ştiu, spuse el. Cei de la pază ce-au avut de spus?

– Nimic. După ei, acolo cică n-ar avea loc nici un delict. Cîte un furtişag mărunt, pe ici, pe colo. Nimic serios.

– Nimic serios. Ei bine, acum s-au ales şi cu ceva serios. Estes a spus că nu-i plăcea paznicul pe care l-a întîlnit în noaptea aia. Am vorbit cu el a doua zi. Nici mie nu mi-a plăcut. Am vrut să-l verific, şi pe urmă?

– Estes? repetă Weiss, privindu-l ca şi cum ar fi fost sigur că auzise greşit.

– Victima.

– Cum o mai cheamă?

– Ce importanţă are? întrebă Landry, pe un ton defensiv.

– Nu cumva *Elena* Estes?

– Şi dacă o cheamă aşa?

Weiss îşi răsuci capul într-o parte, iar ceafa lui scoase un sunet ca de scoici călcate sub bocanci.

– E o belea, asta e. Cunosc destui care s-ar bucura s-o vadă pe ea acolo, pe masa aia dinăuntru, continuă el, arătînd spre sala de autopsie.

– Eşti şi tu unul dintre ei?

– Hector Ramirez era un tip grozav. Şi din vina boarfei ăsteia, i-au zburat creierii pe pereţi. Am o problemă cu asta, declară Weiss, umflîndu-şi pieptul, ceea ce făcu ca braţele să i se ridice şi mai

sus pe lîngă trup. Ce caută în povestea asta? Auzisem că s-a dat la fund.

– Nu ştiu nimic, se răsti Landry. E implicată în povestea asta fiindcă a ajutat pe cineva.

– Nu zău? De ajutoare ca ale ei n-am nevoie. Locotenentul ştie că e amestecată?

– Of, pentru Dumnezeu! Ce te-a apucat, Weiss, te crezi la grădiniţă? Acuma vrei s-o pîrăşti? întrebă Landry, sarcastic. Joi noaptea, a fost zvîntată în bătaie. Bucură-te de asta şi ţine-ţi capul unde-i e locul. Avem de-a face cu o fată moartă şi cu una răpită.

– De ce-o aperi? întrebă Weiss. O regulezi, sau ce?

– N-o apăr. Abia dac-o cunosc, şi ce ştiu despre ea, nu-mi place nici mie. Îmi fac doar treaba. Ce, acum ne alegem şi victimele? Am lipsit cumva la lecţia asta? Îmi pot permite să şed pe cur toată ziua, pînă ne vine o victimă pe care s-o găsesc demnă de serviciile mele? Pot să-ţi spun că pentru aşa ceva mi-ar tăia o grămadă la salariu. Adio tîrfe drogate, adio jeguri albe...

– Nu-mi place că e băgată în povestea asta, declară Weiss.

– Ei, şi? Nici mie nu-mi place c-am văzut adineaori o fată moartă cum era secţionată ca o jumate de vită. Nu-ţi convine meseria, du-te şi te fă taximetrist, aruncă el, întorcîndu-se să pornească pe culoar. Dacă nu te simţi în stare să lucrezi la cazul

ăsta, spune-i şefului şi cară-te naibii ca să faci loc unuia care poate.

Pagerul îi sună din nou. Înjură, se uită pe display, apoi se întoarse la telefon şi formă un număr.

– Landry.

Ascultă, în timp ce i se spunea despre un pont anonim care denunţa cu precizie locul unor probe privitoare la asasinarea lui Jill Morone: un dulap din bucătăria unei case locuite de Tomas Van Zandt.

– Hotărăşte-te, Weiss, mai spuse el, închizînd telefonul. Eu trebuie să mă duc să cer un mandat de percheziţie.

* * *

N-aveam cum să ştiu ce se întîmplase cu apelul meu la 911. Centralista îmi făcuse probleme, crezînd în mod clar că era o farsă şi ţinîndu-mă pe fir ca să poată trimite o maşină în locul unde mă aflam. Am insistat cît am putut că ştiam că Van Zandt o asasinase pe "prietena mea" Jill Morone de la centrul ecvestru, şi că detectivul Landry putea găsi cămaşa murdară de sînge a lui Van Zandt în casa Lorindei Carlton de pe Sag Harbor Court. Am descris cămaşa cît am putut de amănunţit, apoi am închis, mi-am şters amprentele de pe telefon şi m-am aşezat pe o bancă în faţa restaurantului chinezesc.

Nu peste mult, maşina unui ajutor de şerif trecu prin faţă.

Speram că Landry primise mesajul. Însă chiar dacă îl luase în serios, avea să treacă mult timp pînă să ajungă la Van Zandt.

Un mandat de percheziţie nu-i un document pe care un detectiv să-l poată scoate imediat din computer. Trebuia să scrie un raport, motivînd solicitarea, specificînd cauzele probabile ale percheziţiei şi precizînd amănunţit ce anume căuta. Dacă voia să execute percheziţia noaptea, trebuia să aducă argumente convingătoare că există un pericol iminent ca probele să fie distruse sau să se comită un alt delict, altfel executarea unei percheziţii noaptea putînd fi considerată un temei pentru acuzaţii de hărţuire. Raportul trebuia să ajungă la un judecător, care să hotărască dacă emitea sau nu mandatul.

Toate astea aveau nevoie de timp. Iar în acel timp, suspectul putea să facă orice – să distrugă probele, să fugă şi să dispară.

Oare Van Zandt fusese şi el în maşină cu femeia aceea? N-aveam de unde să ştiu. Ştiam că maşina avea o culoare închisă, dar nu apucasem să-i reţin marca şi modelul. Putea să fi fost Mercedes-ul pe care i-l dăduse Trey Hughes lui Van Zandt ca să-l folosească, sau nu. Presupuneam că femeia era Lady Caroline.

Dacă mă văzuseră cu cămaşa în mîini, nu-mi rămînea decît să sper că presupuneau că o luasem cu mine.

M-am uitat la ceas, întrebîndu-mă dacă agenţii ciocăneau pe la uşile caselor din jurul maşinii mele. În caz că apăream acolo nonşalantă, cu cheia unui B.M.W. în mînă, aş fi fost interogată? M-am dus la benzinăria Chevron, am intrat la toaletă şi m-am spălat, apoi mi-am consultat din nou ceasul. Trecuse peste o oră de cînd scăpasem.

M-am întors pe drum ocolit spre Sag Harbor Court. N-am văzut nici un poliţist, nici un proiector de căutare. Mercedes-ul negru al lui Van Zandt staţiona pe alee, în curtea Lorindei Carlton.

Nu veni în fugă pe stradă să mă acosteze. Pe Sag Harbor Court părea să domnească liniştea, la fel ca atunci cînd sosisem prima oară. M-am întrebat dacă Lorinda Carlton reclamase într-adevăr spargerea, sau poate maşina a cărei sirenă o auzisem mergea în altă parte. M-am întrebat cînd venise şi Van Zandt şi dacă nu cumva o convinsese să nu cheme poliţia pentru că nu voia să-i intre-n casă o turmă de agenţi.

Încă alarmată să nu fiu prinsă, mi-am luat B.M.W.-ul şi am pornit spre casă, ocolind prin Binks Forest.

Pe strada familiei Seabright erau parcate vreo două maşini. Probabil de la oficiul şerifului, pentru supraveghere. Ferestrele casei erau luminate.

Aş fi vrut să intru, să estimez nivelul de stres al locatarilor. Voiam s-o văd pe Molly, s-o anunț că nu era singură. Că mă avea de partea ei.

Şi tocmai comisesem gafa secolului, îmi divulgasem acoperirea şi compromisesem probe care l-ar fi putut asocia pe Van Zandt cu o omucidere.

Mda. Mare consolare ar fi fost pentru ea asta. Mă avea de partea ei.

Deprimată şi necăjită, m-am dus acasă să mă reculeg şi să aştept consecinţele.

* * *

– E un scandal! protesta Van Zandt. Ăsta-i un stat poliţienesc?

– N-aş crede, replică Landry, deschizînd uşa unui dulap şi privind înăuntru. Dacă statul ar fi condus e poliţie, sînt aproape sigur c-am cîştiga mai bine.

– Nu-mi vine să cred că cineva l-ar putea suspecta pe Tommy de o asemenea oroare!

Lorinda Carlton avea înfăţişarea unei femei care-şi dorea să fi fost cîndva hippy, dar probabil învăţase la o şcoală cu internat. La patruzeci şi ceva

de ani, îşi împletea în cozi părul lung şi brunet şi purta un tricou cu nişte aiureli New Age imprimate pe piept. Probabil ar fi susţinut că era descendenta unor şamani indieni sau reîncarnarea cuiva din Egiptul Antic.

Stătea lîngă Van Zandt, încercînd să-l calmeze. Van Zandt îşi smulse braţul.

– Nici măcar nu e casa mea, spuse el. Cum puteţi intra aşa la Lorinda?

Weiss îi arătă iar mandatul, dîndu-şi capul pe spate ca să poată privi de sus un om cu cincisprezece centimetri mai înalt decît el.

– Ştiţi să citiţi în engleză? Aici sînt scrise numele şi adresa ei.

– Locuieşte şi el aici, nu? o întrebă Landry.

– E prietenul meu! răspunse Lorinda pe un ton dramatic.

– Mda. Poate n-ar strica să vă mai gîndiţi.

– E cel mai bun şi mai cinstit om din cîţi cunosc.

Landry îşi dădu ochii peste cap. Ăsteia nu-i mai lipsea decît cuvîntul "victimă" tatuat pe frunte. Jigodia aia nesuferită se învîrtea pe la piciorele ei, mîrîind şi lătrînd. Arăta ca o torpilă păroasă şi dinţoasă. Fără discuţie, ar fi muşcat cu prima ocazie.

– Nu ştiu ce vă aşteptaţi să găsiţi, spuse Van Zandt.

Weiss se uită sub chiuvetă.

– O cămaşă. Ruptă şi cu pete de sînge.

– Ce să caute aşa ceva la mine? Şi de ce-aş ţine-o în dulapul din bucătărie? E ridicol! Ce, mă credeţi prost?

Nici unul dintre detectivi nu-i răspunse.

Landry mută un teanc de cărţi de telefon de pe frigider, iscînd un nor de praf. Informatorul precizase că bluza se afla într-un dulap, dar Landry inclusese în mandat toată proprietatea, în ideea că Van Zandt o mutase. Şi se părea că aşa făcuse. Căutaseră prin toate dulapurile din bucătărie. Un ajutor de şerif se uita prin camerele de la etaj.

– Pe ce temei aţi scos acest mandat? se interesă Van Zandt. Sau vi se permite să persecutaţi orice cetăţean străin?

– Un judecător a determint că există cauze probabile de a crede că acel obiect e în posesia dumneavoastră, domnule Van Zandt, răspunse Landry. Avem şi un martor. Cum vi se pare, ca temei?

– Minciuni. N-aveţi nici un martor.

Landry îşi arcui o sprînceană.

– Şi de unde ştiţi, dacă nu dumneavoastră aţi fost acolo şi n-aţi omorît-o pe fata aia?

– N-am omorît pe nimeni. Şi cine poate şti ce am eu la mine-n casă? N-a intrat nimeni aici, decît un hoţ, şi sînt sigur că nici nu vă pasă.

– Cînd a intrat hoţul? întrebă Landry indiferent, privind în debaraua cu maşina de spălat şi uscătorul.

– Astă seară, răspunse Lorinda. Tocmai cînd veneam de la aeroport. Am văzut pe cineva în garaj. Cricket l-a fugărit prin casă, dar a scăpat.

Auzindu-şi numele, cîinele începu să latre din nou.

– V-a dispărut ceva?

– Din cîte-am putut să vedem, nu. Dar asta nu schimbă faptul că cineva a intrat în casă.

– Aţi văzut semne de forţare a uşilor?

Carlton se încruntă.

– Aţi sunat la nouă-unsprezece?

Van Zandt făcu o mutră dezgustată.

– Şi ce-ar fi făcut? Nimic. Nu ne luase nimic. Ne-ar fi spus să fim mai atenţi cînd încuiem uşile. O pierdere de vreme. I-am spus Lorindei să nu-şi bată capul.

– Vă săturaserăţi de instituţiile legii pentru seara asta? remarcă Landry. Excelent. Nu puteţi şti dacă nu cumva acel individ a omorît pe cineva săptămîna trecută, iar acum umblă liber, mulţumită dumneavoastră.

– Atunci, trebuia să-l prindeţi cînd a comis crima! declară Van Zandt.

– Mda, ne ocupăm de asta, răspunse Weiss, ciocnindu-se de Van Zandt în timp ce trecea pe lîngă el ca să intre în living.

– Ați văzut bine persoana, doamnă Carlton? se interesă Landry, în timp ce-şi spunea că trebuia s-o închidă pe Estes într-o celulă pînă se termina toată povestea. Iar dacă Lorinda Carlton ar fi sunat la 911, treaba ar fi fost deja rezolvată.

– Nu prea bine, răspunse ea, aplecîndu-se să-şi prindă cîinele. Era întuneric.

– Bărbat, femeie? Alb, hispanic, negru?

Lorinda clătină din cap.

– N-aş putea spune. Alb, cred. Poate hispanic. Nu sînt sigură. Constituție zveltă. Haine închise.

– Hmm, făcu Landry, muşcîndu-şi buza.

Iisuse Christoase. Ce-o fi avut în cap Estes?

O cămaşă cu urme de sînge. Dar fusese surprinsă asupra faptului, iar Van Zandt făcuse obiectul să dispară în timp ce el obținea mandatul.

– Vreți să completați o plîngere? întrebă Weiss.

Carlton ridică din umeri, atentă la cîine.

– Păi... nu ne-a furat nimic...

Iar Van Zandt nu voia ca poliția să-i ia casa la puricat. De-asta nu anunțaseră. Şi ce naiba credea femeia aia? Cum îl putea asculta cînd îi spunea să nu anunțe poliția, după ce li se spărsese casa, fără să se întrebe dacă nu cumva avea ceva de ascuns?

Modul de a gîndi al victimelor ucigaşilor în serie nu înceta să-l uimească. Era gata să parieze că Lorinda avea la activ vreun fost soț jalnic sau doi, iar boul ăsta de-acum reuşise cumva s-o convingă că era un om de treabă – în timp ce trăia din mărinimia ei.

– S-ar fi putut ca persoana aceea să *planteze* dovezi, spuse ea.

În sfîrşit, Landry îşi dădu seama cum explicase Van Zandt prezența cămăşii însîngerate.

– Dovezile pe care nu le-am găsit? întrebă Weiss.

– Putem să căutăm amprente, să vedem dacă luăm urma vreunui infractor cunoscut cu antecedente penale, spuse Landry, privindu-l pe Van Zandt. Desigur, va trebui să vi le luăm şi pe ale dumneavoastră, pentru eliminare. Ştiți, s-ar putea ca individul să fie un ucigaş în serie, sau aşa ceva. Căutat în lumea întreagă.

Ochii lui Van Zandt se îngustară, duri ca două pietricele de cremene.

– Futu-le muma-n cur de dobitoci, mormăi el. Eu îmi chem avocatul.

– Aşa să faceți, domnule Van Zandt, îl sfătui Landry, intrînd în garaj. Cheltuiți-vă banii – sau pe-ai fraierului care vă finanțează ca să aveți un avocat ca Bert Shapiro. Nu ne poate împiedica în nici un fel să percheziționăm casa. Şi, ştiți, chiar dacă ați scăpat

de cămaşa aia, avem probe de sînge din boxa unde a murit Jill Morone. Nu e sîngele ei. E al dumnea-voastră. Tot o să vă dovedim, în cele din urmă.

– N-are cum să fie al meu, declară Van Zandt. N-am fost acolo.

Landry se opri, cu mîna pe clanţă.

– Atunci, sînteţi dispus să vă supuneţi unui examen fizic pentru a vă dovedi nevinovăţia?

– Asta-i hărţuire. Îl chem pe Shapiro.

– Cum spuneam, zîmbi cu răutate Landry, e o ţară liberă. Ştiţi, totuşi, ce-i curios la crima asta? A arătat ca un viol, dar nu s-a găsit spermă. La examenul medico-legal nu s-a descoperit nici o urmă. Ce s-a întîmplat, domnule Van Zandt? Vi s-a tăiat cheful după ce s-a sufocat? Vă place să urle şi să se zbată? Sau doar nu vi s-a sculat?

Van Zandt părea gata să-i explodeze capul. Se repezi la telefonul de pe perete şi scăpă receptorul pe jos. Tremura de furie.

Landry se duse la uşă. Cel puţin, marcase un punct.

Mai percheziţionară proprietatea încă patruzeci de minute – dintre care zece numai ca să-l enerveze pe Van Zandt. Dacă existase vreo cămaşă cu urme de sînge, nu mai era de găsit. Nu descoperiră decît o colecţie de filme porno şi că nimeni din casă nu se deranja vreodată să facă curăţenie. Landry era

sigur că simţea ploşniţele muşcîndu-l de glezne prin ciorapi.

Weiss îl expedie pe ajutorul de şerif, apoi se uită la Landry ca pentru a-l întreba: "Şi acum...?"

– Deci, spărgătorul ăsta... spuse Landry, în timp ce stăteau în antreu. Aţi văzut încotro a luat-o?

– Pe terasă, şi într-acolo, prin curţi, de-a lungul gardului, spuse Lorinda. Cricket a fugit după el. Micul meu erou. Pe urmă, am auzit un schelălăit îngrozitor. Probabil că monstrul ăla l-a lovit.

Cîinele ridică privirea spre Landry, mîrîind. Lui Landry îi veni să-i dea şi el un şut. Potaie nesuferită şi plină de purici!

– O să aruncăm o privire, spuse el. Poate şi-o fi scăpat portofelul, la plecare. Uneori, mai avem şi noroc.

– N-o să găsiţi nimic, spuse Van Zandt. M-am uitat eu deja.

– Mda, mă rog, nu sînteţi chiar coechipierul nostru, comentă Weiss. O să ne uităm cu ochii noştri. Mulţumim oricum.

Van Zandt plecă, ofuscat.

Weiss şi Landry se duseră la maşină şi luară o lanternă. Împreună, ocoliră casa, luminînd tufişurile şi iarba. Porniră în direcţia indicată de Lorinda Carlton, ajungînd pînă la marginea proprietăţii fără a găsi nici măcar un ambalaj de gumă.

– O coincidență destul de stranie, remarcă Weiss, din mers. Casa lui Van Zandt e spartă tocmai în timp ce el e interogat.

– Hoțul a profitat de ocazie.

– Nu i-a luat nimic.

– Furtus Interruptus.

– Şi pe urmă, am primit pontul ăla.

Landry ridică din umeri, în timp ce se întorceau la maşină.

– Calul de dar nu se caută la dinți, Weiss. Poate să te muşte.

CAPITOLUL 27

Apelul sosi la orele 03:12 a.m.

Molly luase pe furiş receptorul telefonului portabil din living, îl dusese la etaj şi-l ascunsese sub o revistă, pe noptiera ei. Nu i se permitea să aibă propriul ei telefon, deşi aproape toate colegele ei de clasă aveau unul. Bruce considera că o fată cu telefon la dispoziție căuta necazul cu lumînarea.

Nici pe Chad nu-l lăsa să aibă telefon, deşi Molly ştia că Chad avea un celular şi un pager, aşa că el şi fraierii ăia proşti de prieteni ai lui îşi puteau trimite între ei mesaje şi apeluri pe pager, de parcă ar fi fost nişte V.I.P.-uri. Bruce nu ştia. Molly

păstra secretul, fiindcă-l antipatiza pe Bruce chiar mai mult decît pe Chad. Conform lui Bruce, toată lumea din casă – cu excepția lui – trebuia să dea telefoane din bucătărie, unde ar fi auzit toți ceilalți ce se vorbea.

Telefonul sună de trei ori. Molly privi aparatul pe care-l ținea strîns în mînă, ținîndu-şi respirația, cu reportofonul strîns în cealaltă mînă, mică şi transpirată. Se temea că Bruce, care dormea, n-avea să audă apelul. Puțin îi păsa lui ce se întîmpla cu Erin. Dar, tocmai cînd se hotărî să răspundă, sunetul se opri. Îşi muşcă buza şi apăsă în acelaşi timp pe butonul telefonului şi pe cel al reportofonului.

Auzi acelaşi glas îngrozitor, sinistru şi distorsionat, ca dintr-un film horror, de pe banda video. Fiecare cuvînt era rostit prelung, deliberat, sunînd metalic şi amenințător. Ochii lui Molly se umplură de lacrimi.

– Calci regulile. Fata va plăti.

– Ce vrei să spui? întrebă Bruce.

– Calci regulile. Fata va plăti.

– N-am vrut...

– Calci regulile. Fata va plăti.

– N-a fost vina mea. Nu eu am chemat poliția. Ce vreți să fac?

– Adu banii. Duminică. Şase seara. Fără poliție. Fără detectiv. Doar tu.

– Cît?

– Adu banii. Duminică. Şase seara. Fără poliţie. Fără detectiv. Doar tu. Calci regulile. Fata va plăti. Calci regulile. Fata va plăti.

Legătura se întrerupse.

Molly închise telefonul şi reportofonul. Tremura atît de tare, încît se temea să nu verse. *Calci regulile. Fata va plăti.* Cuvintele i se reluau în cap la nesfîrşit, atît de tare încît îi venea să-şi trîntească mîinile peste urechi ca să nu le mai audă – dar glasul răsuna în mintea ei.

Numai ea era de vină. Crezuse că era bine ce făcea, că judecase corect. Crezuse că numai ea putea s-o salveze pe Erin. Trecuse la acţiune. Chemase în ajutor. Iar acum, Erin putea să moară. Şi numai din vina ei.

Din vina ei şi a Elenei.

Calci regulile. Fata va plăti.

CAPITOLUL 28

În ceasul nesigur dinaintea aurorei,
Spre sfîrşitul nesfîrşitei nopţi.

Ciudate sînt lucrurile pe care ni le amintim şi motivele pentru care ni se întîmplă. Îmi

aminteam acele versuri dintr-o poezie de T. S. Eliot fiindcă, la optsprezece ani, ca studentă ambiţioasă la Duke, făcusem o pasiune obsesivă pentru profesorul meu de literatură, Anthony Terrell. Ţin minte o discuţie aprinsă despre operele lui Eliot, la un cappuccino în cafeneaua locală, şi afirmaţia lui Terrell că *"Four Quartets"* era o explorare a problemelor timpului şi reînnoirii spirituale, la care eu răspunsesem că Eliot era cauza de bază a musicalului *"Cats"* de pe Broadway şi, ca atare, nu făcea două parale.

Aş fi susţinut şi că soarele era albastru, doar ca să-mi petrec timpul cu Anthony Terrell. Subiect de dezbatere: stilul meu de a flirta.

Nu mă gîndeam la Anthony, în timp ce stăteam ghemuită în colţul canapelei, rozîndu-mi o unghie şi privind pe fereastră, în întunericul dinaintea zorilor. Mă gîndeam la incertitudine şi la ceea ce avea să urmeze la sfîrşitul nesfîrşitei nopţi. Nu-mi îngăduiam să meditez la problemele reînnoirii spirituale. Probabil fiindcă bănuiam că-mi spulberasem orice şansă.

Mă străbătu un fior, făcîndu-mă să tremur violent. Nu ştiam cum aş mai fi trăit cu conştiinţa împăcată, dacă incidentul din casa lui Van Zandt dusese la dispariţia unei probe care putea dovedi că el era ucigaşul. Dacă avea vreo legătură cu dispariţia lui Erin Seabright, iar eu îi

compromisesem şansele de a fi acuzat de ceva şi, astfel, de a fi forţat s-o elibereze pe Erin...

Ciudat. Înainte de a fi auzit vreodată despre Erin Seabright, nu ştiusem cum aveam să trăiesc cu moartea lui Hector Ramirez pe conştiinţă. Diferenţa era că acum conta pentru mine.

Undeva, printre toate astea, speranţa se strecurase pe uşa din spate. Dacă ar fi ciocănit la intrare, aş fi alungat-o la fel de repede ca pe un misionar care umblă din uşă-n uşă. *Nu, mulţumesc. Nu mă interesează ceea ce vindeţi.*

"Speranţa" e făptura cea cu pene
Ce se strecoară-n suflet şi în gînd
Şi-ngînă cîntece fără cuvinte
Deloc nu se opreşte – şi nicicînd.
Emily Dickinson

Nu voiam să-mi fac speranţe. Voiam doar să exist.

Existenţa nu e complicată. Pui un picior în faţa celuilalt. Mănînci, dormi, funcţionezi. A trăi, a trăi cu adevărat, cu toate emoţiile şi riscurile pe care le implică viaţa, e mai greu. Fiecare risc prezintă atît posibilitatea succesului, cît şi pe a eşecului. Fiecare emoţie e echilibrată de cea opusă. Frica nu poate exista fără speranţă, nici speranţa fără frică. Eu nu-mi doream nici una, nici alta. Şi le aveam pe amîndouă.

În timp ce priveam pe fereastră, orizontul devenea trandafiriu, şi o egretă albă zbură de-a lungul fişiei dintre întuneric şi pămînt. Înainte s-o pot interpreta ca pe un semn, m-am dus în dormitor şi m-am îmbrăcat cu hainele de călărie.

Nici un ajutor de şerif nu venise să-mi bată la uşă în puterea nopţii pentru a mă chestiona despre hanorac şi despre spargerea din casa Lorindei Carlton şi a lui Tomas Van Zandt. Întrebarea era: dacă poliţiştii nu-mi găsiseră hanoracul, cine-l găsise? Oare cîinele îl tîrîse înapoi la Lorinda Carlton? Trofeul lui pentru eforturile depuse. Oare Carlton sau Van Zandt se luaseră după mine şi-l găsiseră? Dacă reţeta cu numele meu pe ea ajunsese în cele din urmă la Van Zandt, ce-avea să se întîmple?

Am dat de mîncare cailor, întrebîndu-mă dacă să-l sun pe Landry sau să-l aştept. Voiam să aflu cum decursese întrevederea cu Van Zandt, şi dacă se făcuse sau nu autopsia lui Jill Morone. Ce m-o fi făcut să cred că avea să-mi spună ceva din toate astea după cele întîmplate în noaptea trecută, nu ştiam.

Stăteam în faţa boxei lui Feliki în timp ce-şi termina micul dejun. Era mică de statură şi avea un cap cam mare, nefeminin, dar avea un suflet şi un orgoliu cît ale unui elefant, şi o atitudine pe măsură. Sfida întotdeauna caii mai arătoşi în arenă

şi, dacă ar fi putut, nu mă îndoiec că le-ar fi arătat rivalilor ei degetul mijlociu la ieşire.

Ciuli urechile şi mă privi clătinînd din cap, ca şi cum ar fi spus: "Da' tu la ce te uiţi?"

Îmi scăpă din gît un chicotit – o surpriză plăcută, în mijlocul atîtor neplăceri. Am scos din buzunar o pastilă de peppermint. Urechile iepei se ridicară cînd auziră foşnetul hîrtiei, şi scoase capul peste uşă, cu cea mai drăgălaşă expresie.

– Facem pe grozava, da? am întrebat.

Culese delicat pastila din palma mea şi începu s-o ronţăie. Am scărpinat-o sub bărbie, şi se topi toată.

– Mda, am murmurat, în timp ce adulmeca în căutarea altei tratatii. Îmi aminteşti de mine. Numai că eu n-am pe nimeni care să-mi dea altceva decît bătăi de cap.

Un sunet de pneuri pe alee îmi atrase atenţia spre uşă. La capătul hambarului opri un Grand Am argintiu.

– Vezi, ce-ţi spuneam? i-am zis eu iepei.

Privi spre maşina lui Landry, cu urechile ciulite. Ca toate iepele alfa, Feliki era mereu atentă la intruşi şi pericole. Se învîrti în boxă, necheză şi lovi cu copita peretele.

Nu i-am ieşit în întîmpinare lui Landry. Putea naibii să vină el la mine. În schimb, m-am dus la D'Artagnan, l-am scos din boxă şi l-am dus la

ţesălat. Cu coada ochiului, îl vedeam pe Landry apropiindu-se. Era îmbrăcat de lucru. Briza dimineţii îi flutura cravata roşie peste umăr.

– Eşti cam matinală, pentru cineva care-a umblat pe drumuri toată noaptea, remarcă el.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Am ales o perie din dulap şi am început un ţesălat de formă care-ar fi făcut-o pe Irina să se uite chiorîş la mine, bombănind ceva în ruseşte, dacă n-ar fi fost ziua ei liberă.

Landry se rezemă de un stîlp, cu mîinile în buzunare.

– Nu ştii nimic despre o pătrundere prin efracţie în casa Lorindei Carlton – unde locuieşte Tomas Van Zandt?

– Nnţ. Ce-i cu ea?

– Am primit azi-noapte un apel de la nouă-unşpe care susţinea că acolo exista o probă care l-ar fi înfundat pe Van Zandt pentru asasinarea lui Jill Morone.

– Excelent. Şi aţi găsit-o?

– Nu.

Mi se strînse inima. Numai o singură veste ar fi fost mai proastă decît asta – cea a găsirii cadavrului lui Erin Seabright. Mă rugam la toţi sfinţii să nu fie următoarea la rînd.

– Deci, n-ai fost acolo, spuse Landry.

– Ţi-am spus că mă duceam la culcare, cu o carte.

– Mi-ai spus că te duceai în cadă, cu o carte, mă corectă el. Ăsta nu-i un răspuns.

– Nici tu nu mi-ai pus o întrebare. Ai făcut o afirmație.

– Ai fost acolo azi-noapte sau nu?

– Ai vreun motiv să crezi că am fost? Mi-ai găsit amprentele? Mi-a căzut ceva din buzunar? Benzi video de supraveghere? Vreun martor?

Mi-am ținut respirația, nesigură de care răspuns mă temeam mai tare.

– Pătrunderea prin efracție e delict penal.

– Știi, parcă-mi amintesc asta, de cînd eram în meserie. Și au existat urme de forțare a intrării în casa aia?

Replica mea isteață nu păru să-l amuze.

– Van Zandt a ajuns înapoi înainte să pot obține eu mandatul. Dacă acea cămașă era acolo, a scăpat de ea.

– Ce cămașă?

– La naiba, Estes!

Mă apucă de umăr și mă răsuci în loc, făcîndu-l pe D'Artagnan să tresară. Marele jugan se agită, mișcîndu-și picioarele în piedici, sări înainte, apoi se cabră.

L-am lovit pe Landry cu podul palmei în piept, puternic. Parc-aș fi dat într-un bloc de ciment.

– Fii atent ce faci, pentru numele lui Dumnezeu! am șuierat la el.

Îmi dădu drumul și se retrase, mai impresionat de cal decît de mine. M-am dus la D'Artagnan să-l calmez. Îl privi pe Landry, nesigur că potolirea era cea mai înțeleaptă alegere. Ar fi preferat să fugă.

– N-am închis ochii toată noaptea, se justifică Landry. Nu-mi arde de jocuri intelectuale. Nu ți s-au citit drepturile, ca la carte. Nimic din ce spui nu poate fi folosit împotriva ta. Oricum, nici Van Zandt și nici femeia aia tembelă nu vor să dea curs problemei pentru că, așa cum sînt sigur că știi, nu li s-a furat nimic. Vreau să-mi spui ce-ai văzut.

– Dacă a scăpat de ea, nu mai contează. Oricum, trebuie să presupun că ai primit o descriere destul de precisă a probei materiale, altfel n-ai fi obținut mandatul. Sau îți furnizase temeiuri pentru asta în timpul interogatoriului? Dacă-i așa, ar fi trebuit să ai destulă minte ca să-l reții pînă obțineai mandatul și efectuai percheziția.

– N-a avut loc nici un interogatoriu. A cerut un avocat.

– Cine?

– Bert Shapiro.

Uluitor. Bert Shapiro era la egalitate cu tatăl meu, în materie de clienți sus-puși. M-am întrebat care dintre porumbeii recunoscători ai lui Van Zandt îi achita notele de plată.

– Ghinion.

Pentru mine, ghionul era de două ori mai mare. Shapiro mă cunoştea de-o viaţă. Dacă Van Zandt îi arăta reţeta de la farmacie, mă arsesem.

– Păcat că n-ai aşteptat pînă la sfîrşitul autopsiei ca să-l ridici. Atunci, ai fi putut avea ceva cu care să-l zgîlţîi înainte de a folosi cuvîntul cu A.

Cu asta, l-am atins într-un punct sensibil. Mi-am dat seama după felul cum îşi flexă muşchii fălcilor.

– S-a găsit ceva la autopsie? am continuat.

Am ales o pătură de şa albă, cu sigla Avadonis brodată în colţ, şi am pus-o pe spatele lui D'Artagnan, apoi am luat şaua din rastel şi am aşezat-o deasupra. Simţeam tensiunea interioară a lui Landry în timp ce mă privea. Sau, poate, tensiunea era a mea.

Am ocolit calul, potrivindu-i chinga – treabă care în cazul lui D'Artagnan trebuia să se facă treptat, cu paşi ridicol de mici, pentru că era, cum spunea Irina, delicat ca o floare. Am strîns chinga cu o gaură, apoi am îngenuncheat să-i înfăşor jambierele de protecţie. L-am văzut pe Landry cum îşi schimba poziţia, foindu-şi nervos piciorele.

– Familia Seabright a primit un nou telefon, spuse el în cele din urmă. Răpitorul a spus că fata va fi pedepsită pentru că Sean a încălcat regulile.

– O, Doamne...!

M-am aşezat pe călcîie, simţind că mă lăsau puterile.

– Cînd a sunat?

– Azi-noapte, spre ziuă.

După fiascoul de la Van Zandt. După ce Landry executase mandatul de percheziţie.

– Ai pus pe cineva să-l supravegheze pe Van Zandt?

Landry clătină din cap.

– Locotenentul n-ar aproba. Shapiro a şi început să urle că-i hărţuire, din cauza percheziţiei. Nu-l avem naibii la mînă cu nimic. Cum să justific supravegherea?

Mi-am frecat fruntea crispată.

– Excelent. De-a dreptul excelent.

Van Zandt era liber să facă tot ce poftea. Însă chiar dacă n-ar fi fost, ştiam că nu era singurul implicat în răpire. O persoană folosise camera video, alta prinsese fata. Nimic nu l-ar fi oprit pe complicele lui să-i facă ceva lui Erin, chiar dacă Van Zandt era urmărit zi şi noapte.

– Se vor răzbuna pe ea fiindcă te-am implicat şi pe tine, am spus.

– În primul rînd, ştii la fel de bine ca mine că s-ar putea ca fata să fie deja moartă. În al doilea rînd, mai ştii şi că ai făcut ce trebuia. Bruce Seabright n-ar fi mişcat un deget.

– Asta nu mă încălzeşte cu nimic, pe moment.

M-am ridicat în picioare şi m-am rezemat de dulap, cuprinzîndu-mi strîns trupul cu braţele. Mă

străbătu încă un tremur, din mijloc spre exterior, în timp ce mă gîndeam la consecinţele pe care avea să le suporte Erin pentru faptele mele. Dacă nu era deja moartă.

– Au stabilit o nouă întîlnire, continuă Landry. Cu un dram de noroc, pînă diseară punem mîna pe complice.

Cu un dram de noroc.

– Unde şi cînd? l-am întrebat.

Nu făcu decît să mă privească tăcut, cu chipul împietrit şi ochii ascunşi după ochelarii de soare.

– Unde şi cînd? am reptat, pornind spre el.

– Nu poţi veni acolo, Elena.

Am închis un moment ochii, ştiind unde avea să ajungă discuţia.

– Nu mă poţi ţine deoparte.

– Nu de mine depinde. Locotenentul va trage toate sforile. Crezi c-o să te primească şi pe tine? Chiar dacă decideam eu, îţi închipui că te-aş fi luat, după figura pe care ne-ai făcut-o azi-noapte?

– *Figura* aia a scos la iveală o cămaşă ruptă şi plină de sînge, a unui suspect de crimă.

– Pe care n-o avem.

– Nu din vina mea.

– Te-ai lăsat prinsă.

– Nu s-ar fi întîmplat nimic, dacă tu nu trebuia să-ţi arăţi muşchii aseară şi să-l reţii pe Van Zandt tocmai atunci. Poate reuşeam să aflu ceva de la el,

în timpul cinei. L-ai fi putut sălta pe urmă, după autopsie. Puteai să-l reţii, să scoţi mandatul şi să găseşti singur cămaşa. Dar, nu. N-ai putut să procedezi aşa, iar acum individul ăsta umblă liber...

– A, deci *eu* sînt de vină că i-ai spart casa! exclamă Landry, nevenindu-i să creadă. Şi cred că şi Ramirez a fost de vină c-a intrat în calea glonţului său.

Am scos o exclamaţie, ca şi cum m-ar fi pălmuit. Instinctul mă îndemna să păşesc înapoi. Cumva, am reuşit să n-o fac.

Am rămas uitîndu-ne unul la altul mult timp, cu efectul îngrozitor al cuvintelor lui plutind între noi în aer. Apoi m-am întors, foarte delibrat, şi m-am aplecat spre piciorul lui D'Artagnan ca să-i pun şi cealaltă jambieră.

– Iisuse, murmură Landry. Iartă-mă. Nu trebuia să spun asta.

N-am răspuns. Mă concentram asupra fişiilor de fetru, ca să le aliniez perfect.

– Iartă-mă, repetă el, în timp ce mă ridicam. Da' m-ai înfuriat aşa de tare...

– Nu-mi veni cu de-astea, l-am întrerupt, răsucindu-mă spre el. Am destule pe conştiinţă şi fără să mă mai încarc şi cu remuşcările tale.

Îşi mută privirea, ruşinat. M-aş fi putut lipsi de această mică victorie. Plătisem un preţ prea scump pentru ea.

– Mare căcănar mai eşti, Landry, am spus, dar fără resentimente. La fel de bine i-aş fi putut spune că avea părul scurt. Era o simplă constatare.

Dădu din cap.

– Mda. Sînt. Pot fi.

– N-ai de pregătit o întîlnire pentru plata răscumpărării? Că eu, una, am un cal de călărit.

Am luat din cui frîul lui D'Artagnan şi m-am dus să i-l pun. Landry nu se clinti.

– Trebuie să-ţi pun o întrebare, spuse el. Crezi că s-ar putea ca Don Jade şi Van Zandt să fie împreună în treaba asta? În răpire?

Am stat un moment pe gînduri.

– Van Zandt şi Jade au avut amîndoi legătură cu Stellar – calul omorît. Amîndoi au de cîştigat mulţi bani, dacă Trey Hughes îl cumpără pe săritorul ăla din Belgia.

– Deci, într-un fel, sînt parteneri.

– Într-un fel. Jade voia să scape de Jill Morone – poate fiindcă era leneşă şi proastă, sau poate pentru că ştia ceva despre Stellar. Erin Seabright era grăjdăriţa personală a lui Stellar. S-ar putea să fi ştiut şi ea ceva. De ce? Ai descoperit ceva despre Jade?

Stătea la îndoială, dacă să-mi spună sau nu. Într-un tîrziu, trase adînc aer în piept, îl expiră, şi mă minţi. Simţeam. I-o vedeam în expresia mată din ochi. Ochi de poliţist.

– Încerc doar să reconstitui imaginea de ansamblu, spuse el. Există prea multe coincidenţe pentru ca între toate astea să nu fie nici o legătură.

Am clătinat din cap, cu jumătatea mea de zîmbet amar şi ironic, gîndindu-mă la ce spusese Sean despre potriveli. Da, da: eu şi Landry. Ne potriveam ca pisica şi şoarecele.

– Şi ce s-a descoperit la autopsie? l-am întrebat din nou. Sau şi ăsta-i secret de stat?

– S-a sufocat.

– A fost violată?

– Părerea mea personală: a încercat s-o violeze şi n-a reuşit. A trîntit-o cu faţa-n jos în boxa aia, iar fata s-a sufocat în timp ce el încerca s-o violeze. A inhalat vomă şi balegă de cal.

– Dumnezeule! Biata de ea...

Să mori aşa, şi să nu te plîngă nimeni din cîţi te-au cunoscut...

– Ceva sub unghii?

– Nici măcar o particulă de piele.

Am terminat de încheiat cataramele căpăstrului şi m-am întors spre el.

– I-a *curăţat* unghiile?

Landry ridică din umeri.

– Poate că nu-i chiar atît de prost pe cît pare.

– Asta a-nvăţat-o de undeva. Nu-i un caz de: "pardon, am sufocat-o involuntar pe fata asta şi

acum trebuie să intru în panică". E un modus oprandi. A mai făcut aşa ceva.

– L-am dat deja la verificare ca M.O. prin baza de date de la V.I.C.A.P., şi am sunat la Interpol să întrebe autorităţile belgiene de cazuri similare.

Eu mă gîndeam deja la ceea ce-ar fi putut însemna pentru Erin să se afla nu în mîinile unui răpitor pe care nu-l interesau decît banii, ci într-ale unui ucigaş în serie care nu-şi cunoştea decît el motivaţiile.

– De-asta au dosarul lui, am spus, mai mult pentru mine. Palavrele despre practicile lui de afaceri – ştiam că n-ar fi justificat implicarea Interpolului. Futu-te-n cur pe mă-ta, Armedgian, am mormăit.

– Cine-i Armedgian?

Filtrase informaţiile de la Interpol. Dacă nu mă înşelam, dacă Van Zandt avea într-adevăr un dosar care-l confirma ca obsedat sexual, bunul meu prieten de la F.B.I. reţinuse pentru el această informaţie. Şi ştiam de ce. Fiindcă nu mai făceam parte din gaşcă.

– Federalii au luat legătura cu oficiul? l-am întrebat pe Landry.

– Din cîte ştiu eu, nu.

– Sper ca asta să-nsemne că mă înşel, nu doar că-s nişte idioţi.

– A, sînt idioţi, declară Landry. Iar dacă încearcă să se bage peste cazul meu, vor avea fiecare cîte unul nou.

Se uită la ceas.

– Trebuie să plec. Executăm un mandat de percheziţie la Morone şi în apartamentele lui Seabright. Să vedem dacă găsim ceva care să ne indice vreo direcţie.

– În apartamentul lui Jill veţi găsi multe dintre obiectele personale ale lui Erin, i-am spus, în timp ce-mi luam calul de căpăstru.

– De unde ştii?

– Fiindcă, în fotografia lui Erin pe care o am, poartă bluza pe care o avea pe ea Jill Morone cînd a murit. De-asta se părea că Erin se mutase – Jill i le-a furat pe toate.

L-am dus pe D'Artagnan spre cubul de încălecat, lăsîndu-l pe Landry să plece singur. Cu coada ochiului, vedeam cum stătea cu mîinile în şolduri, uitîndu-se după mine. În spatele lui, uşa salonului se deschise şi apăru Irina, într-o pijama de mătase albastră, cu cana de cafea în mînă. Îl fulgeră pe Landry cu o privire dezgustată, cînd trecu pe lîngă el, în drum spre scara apartamentului ei. Landry nu observă.

Am încălecat şi am pornit spre arenă. Nu ştiu cît a mai rămas Landry acolo. În timp ce luam hăţurile, mi-am şters din minte rămăşiţele

întrevederii. Inspiram mirosul de cal, simțeam soarele încălzindu-mi pielea, ascultam chitara lui Marc Antoine din difuzoarele arenei. Mă aflam acolo ca să mă purific, să-mi regăsesc echilibrul, să simt atingerea încurajatoare a mușchilor familiari palpitînd și sudoarea ce mi se prelingea printre omoplați. Chiar dacă n-aș fi meritat cîteva momente de liniște, mi le-aș fi acordat oricum.

Cînd am terminat, Landry plecase. În locul lui venise alt vizitator.

Tomas Van Zandt.

CAPITOLUL 29

– **Deci ea era persoana** pe care-au găsit-o moartă la terenurile de prezentare?

Landry o privea pieziș pe bătrînă. Purta colanți roz, un pulovăr cu umeri goi și niște papuci mițoși. În brațe ținea o pisică portocalie uriașă, care părea gata să muște.

– Nu vă pot spune, doamnă, răspunse el, uitîndu-se prin micul apartament.

Arăta ca o cocină. O cocină necurățită de mult. Și răscolită.

– A mai fost cineva aici de vineri seara?

– Nu. Nimeni. Am stat acasă tot timpul. Și prietenul meu, Sid, a stat cu mine, mărturisi ea, roșind sfios. De cînd am aflat că cealaltă a dispărut, e bine ca o fată să fie prudentă, în ziua de azi.

Landry arătă în jur.

– De ce arată așa?

– Fiindcă-i o purcică, de-aia! Nu că mi-ar sta în caracter să-i vorbesc de rău pe morți, da'...

Eva Rosen ridică privirea spre cerul înnegrit de nicotină, să vadă dacă Dumnezeu se uita la ea.

– Și mai era și rea. Știu c-a încercat să-i dea un picior lui Cecil al meu.

– Cui?

– Lui Cecil! săltă ea în brațe motanul, care sîsîi.

Landry se duse să scormonească printr-o grămadă de haine lăsate pe patul nefăcut. Multe articole arătau prea mici pentru Jill Morone. Pe unele încă se mai vedeau etichetele cu prețurile.

– Cred că fura, spuse Eva. Și, cum a murit?

– N-am permisiunea să comentez.

– Da' a omorît-o cineva, nu? Așa au zis la știri.

– Serios?

– A fost o crimă cu sex?

Se vedea clar că așa spera. Oamenii erau uluitori.

– Știți cumva dacă avea un prieten? se interesă Landry.

– Asta? făcu Eva o mutră. Asta, nu. Cealaltă.

– Erin Seabright.

– Cum i-am zis şi prietenei dumneavoastră de alături. Thad Cutare.

– Chad? întrebă Landry, ducîndu-se la o măsuţă de cafea plină cu ambalaje de dulciuri şi o scrumieră care deborda de chiştoace. Chad Seabright?

Eva îl privi îngrozită.

– Îi chema la fel? Erau căsătoriţi?

– Nu, doamnă.

Începu să frunzărească un teanc de reviste. *"People", "Playgirl", "Hustler".* Iisuse.

– *Oy vey!* Sub acoperişul meu!

– Aţi văzut vreodată pe cineva venind sau plecînd? Prieteni? Şeful lor?

– Şefa.

– Şeful, sau şefa?

– Pe şef nu-l cunosc. Paris venea. Blondă, drăguţă, o fată foarte de treabă. Mereu avea timp să schimbăm două vorbe. Tot întreba de puicile mele.

– Puici?

– Cecil şi Beanie. Ea plătea chiria – Paris. O fată aşa de cumsecade...

– Cînd a fost ultima oară aici?

– Nu prea recent. Ştiţi, e foarte ocupată. Cu caii ăia. Zvîrrr – peste garduri!

Săltă în braţe cotoiul cel gras, ca şi cum ar fi vrut să-l arunce cît colo. Motanul îşi lipi urechile de cap şi scoase din gîtlej un sunet ca de sirenă.

Landry se duse la noptiera de lîngă pat şi deschise sertarul.

Bingo.

Scoase un pix din buzunar şi dădu cu grijă la o parte un vibrator roz-incandescent, după care ridică prada. Fotografii. Poze ale lui Don Jade călare pe un cal negru, cu o panglică de premiu la gît. Imagini cu el sărind peste un obstacol uriaş, cu alt cal. O fotografie în care stătea lîngă o fată a cărei faţă era ştearsă din fotografie.

Landry întoarse fotografia şi se uită pe verso. Prima jumătate a inscripţiei fusese tăiată atît de apăsat, încît pixul lăsase şanţuri în carton, dar destul de neglijent ca să se mai poată încă citi.

Pentru Erin.

Cu drag, Don.

CAPITOLUL 30

– **Ar trebui să fie mai rotund,** mai moale, în tranziţiile de la coborîre.

Van Zandt parcase lîngă drum – un Chevrolet albastru închis, nu Mercedes-ul – şi stătea rezemat

de gard, privindu-mă. La vederea lui, mi se întorcea stomacul pe dos. Sperasem să-l văd cu proxima ocazie, dacă nu la ştiri, luat în custodie de autorităţi, măcar la centrul ecvestru, în mijlocul unui puhoi de oameni.

Escaladă cu grijă gardul şi veni spre arenă, cu ochii ascunşi după ochelarii-oglindă şi o expresie calmă, plată. Mi s-a părut că încă mai arăta bolnav, şi m-am întrebat dacă-l frămînta gîndul la crima comisă, sau teama de a fi prins. Ori, poate, ideea că-i rămăsese o problemă nerezolvată: eu.

Am aruncat o privire spre parcarea de lîngă hambr. Maşina Irinei nu mai era acolo. Plecase în timp ce eu eram ocupată cu călăritul.

Pe Sean nu-l văzusem nicăieri. Dacă se întorsese acasă, încă mai dormea.

– Trebuie să-ţi ţii spatele mai destins, ca să şi-l poată destinde şi calul, mă sfătui Van Zandt.

M-am întrebat dacă ştia – iar un glas fatalist îmi răspunse că da. Posibilităţile mi se succedau prin minte, cum se întîmpla încontinuu de la gafa din casa lui Carlton. Găsise reţeta şi-mi recunoscuse numele din *"Sidelines"*, ori mi-l recunoscuse Lorinda. Era posibil să aibă revista pe undeva, prin casă. Era posibil să se fi uitat împreună la fotografie. Era posibil ca Van Zandt să fi recunoscut calul, sau profilul meu, ori să fi rezolvat enigma după referirea la ferma lui Sean.

Se putea să fi găsit hanoracul şi reţeta, să fi presupus că Elena Estes era o poliţistă care făcuse o percheziţie ilegală în timp ce el era la interogatoriu, şi să-şi fi sunat avocatul ca să verifice numele. Iar Shapiro mi l-ar fi recunoscut.

Nu conta cum s-ar fi putut să mă identifice. Important era ce avea de gînd să facă. Dacă ştia că fusesem în casa lui sîmbătă noaptea, ştia şi că văzusem cămaşa însîngerată. Acum îmi doream s-o fi luat cu mine, uitînd de orice consecinţe privitoare la admiterea ca probă în instanţă. Cel puţin pentru un timp ar fi fost închis, şi n-aş fi rămas singură cu un om pe care-l suspectam de crimă.

– Mai încearcă, îmi spuse. Pasul mai vioi.

– Tocmai terminam pe ziua de azi.

– Americanii,comenă el cu dispreţ, proptindu-şi mîinile-n şolduri, la marginea arenei. Abia dacă s-a încălzit. Lucrul e doar la început. Pasul mai vioi.

Îmi venea să-l sfidez, dar preferam să rămîn pe cal, cînd Van Zandt avea faţă de mine un avantaj de treizeci de kilograme şi un cap în înălţime. Cel puţin pînă-l descifram mai bine şi puteam presupune ce ştia şi ce nu, părea mai cuminte să-i fac hatîrul.

– Pe cercul de douăzeci de metri, mă instrui Van Zandt.

Am înscris calul pe o traiectorie circulară cu diametrul de douăzeci de metri, încercînd să respir

şi să mă concentrez, deşi strîngeam aşa de tare căpăstrul în mîini, încît îmi simţeam sîngele pulsînd prin ele. Am închise ochii cale de doi paşi, expirînd şi lăsîndu-mă în şa.

– Mîinile mai relaxate. De ce eşti aşa de încordată, Elle? mă întrebă cu un glas onctuos care făcu să mă treacă un fior pe şira spinării. Calul simte, şi se încordează şi el. Mai mult şezut, mai puţină mînă.

Am făcut o încercare de a mă conforma.

– Ce te-a adus aici la ora asta?

– Nu te bucuri că mă vezi? replică el.

– M-aş fi bucurat să te văd la cină, aseară. M-ai lăsat cu buzele umflate. Cu chestii de-astea nu cîştigi în ochii mei.

– Am fost reţinut fără voia mea.

– Dus pe o insulă pustie? Undeva unde nu erau telefoane? Pînă şi poliţia te lasă să dai un telefon.

– Acolo crezi că am fost? La poliţie?

– Fii sigur că nici nu ştiu, nici nu-mi pasă.

– I-am lăsat vorbă şefului de sală. N-am putut să te sun. Nu-mi dăduseşi numărul, continuă el, apoi schimbă tonul pe nerăsuflate. Adunat, adunat, adunat! Bagă energie, redu viteza. Hai! Şezi pe el!

Am adunat calul sub mine pînă ajunse aproape să stea pe loc, bătînd nisipul cu copitele în ritm de trei la unu.

– Încerci să mă împaci cu o lecţie de călărie pe gratis?

– Nimic nu e pe gratis, Elle, răspunse Van Zandt. *Poartă-l* în mers. Ca şi cum ai depune o pană.

M-am conformat – sau am încercat, mai degrabă – fără să reuşesc, din cauza tensiunii.

– Nu-l lăsa să piardă pasul aşa! strigă Van Zandt. Vrei să meargă în mîini?

– Nu.

– Atunci, de ce-l laşi?

Adică de proastă.

– Înc-o dată! Trap vioi! Şi bagă mai multă energie în tranziţie, nu mai puţină!

Am reluat exerciţiul de mai multe ori. De fiecare dată, ceva nu era tocmai în regulă, şi numai din vina mea. Sudoarea de pe gîtul masiv al lui D'Artagnan începea să spumege. Tricoul meu era leoarcă. În muşchii spatelui mi se puneau cîrcei. Aveam braţele atît de obosite, încît îmi tremurau.

Începeam să mă întreb cît de înţeleaptă eram. Nu puteam sta în şa toată ziua, iar cînd descălecam, aveam să mă prăvălesc la pămînt moleşită, ca o meduză scoasă pe mal. Din partea lui, Van Zandt mă pedepsea, şi ştiam că-i făcea plăcere.

– ...şi fă-l să plutească în mers ca un fulg de zăpadă cînd se depune.

Am adus din nou calul la pas, ținîndu-mi respirația în așteptarea unei noi izbucniri.

– E mai bine, bombăni el, morocănos.

– Destul, am spus, lăsînd frîul larg. Încerci să mă omori?

– De ce ți-aș face una ca asta, Elle? Sîntem prieteni, nu?

– Așa credeam.

– Și eu așa credeam.

La trecut. Intenționat, mi-am spus, nu o scăpare a limbii care probabil era a treia sau a patra pe lista lui.

– Am sunat la restaurant, mai tîrziu, spuse el. Șeful de sală mi-a spus că nu trecuseși pe-acolo.

– Am fost. Nu te-am găsit. Am plecat. Pe șeful de sală nu l-am văzut. O fi fost la toaletă.

Van Zandt stătu un moment pe gînduri.

– Te pricepi, remarcă el.

– La ce? am întrebat privindu-l, în timp ce-l duceam pe D'Artagnan în cerc, așteptînd să i se calmeze respirația.

– La dresaj, firește.

– Ai zbierat la mine o jumătate de oră ca să fac o singură tranziție corectă.

– Ai nevoie de un instructor ferm. Ești prea îndărătnică.

– N-am nevoie de agresivitate.

– Mă crezi agresiv? Violent? ripostă el, cu o lipsă de emoție mai tulburătoare decît atitudinea lui obișnuită. Cred în disciplină.

– Punîndu-mă la punct?

Nu răspunse.

– Ce te-a adus aici atît de devreme? l-am întrebat. Doar n-ai venit ca să te scuzi pentru aseară.

– N-am de ce să mă scuz.

– N-ai recunoaște nici dacă te-ar lovi în față. Ai venit să vorbești cu Sean despre Tino? Clienta ta s-a întors din Virginia?

– A venit aseară. Imaginează-ți ce șoc pe ea, cînd a ajuns acasă și-a dat peste un intrus.

– Ți-a spart cineva casa? E îngrozitor. A dispărut ceva?

– În chip ciudat, nu.

– Norocul vostru. N-a pățit nimic, așa-i? Am văzut recent un reportaj la știri despre doi bătrîni care-au fost jefuiți în casă de doi haitieni cu satîre.

– Nu, nu i-a făcut nimic. A fugit. Cîinele Lorindei a fugărit persoana prin curte, dar nu s-a întors decît cu o jachetă.

Am simțit din nou un gol în stomac. În pofida căldurii, pe brațe mi se făcu piele-de-găină.

– Unde ți-e grăjdărița? întrebă Van Zandt, privind spre hambar. De ce nu-i aici, să-ți ia calul?

– Are o pauză de-o cafea, am răspuns, dorindu-mi să fi fost adevărat. Am văzut privirea

lui Van Zandt îndreptîndu-se spre parcare, unde B.M.W.-ul meu era singura maşină.

– Bună idee, o cafea, spuse el. Priponeşte calul. O să bem o cafea împreună, ca să mai facem nişte planuri.

– Trebuie să-l răcoresc cu furtunul.

– Poate s-o facă rusoaica. E treaba ei, nu a ta.

M-am gîndit dacă să iau căpăstrul în mînă şi să-l mîn pe D'Artagnan peste el. Uşor de zis, mai greu de făcut. Ar fi fost o ţintă în mişcare, iar calul ar fi încercat să-l evite. Şi chiar dacă reuşeam să-l dobor, pe urmă ce făceam? Ar fi trebuit să trec peste un gard ca să ies din incintă. D'Artagnan n-ar fi sărit. Putea foarte bine să refuze, aruncîndu-mă din şa în faţa obstacolului.

– Vino, ordonă Van Zandt.

Se întoarse şi porni spre grajd.

Nu ştiam dacă avea vreo armă la el. Ştiam numai că eu nu aveam. Dacă intram cu el în clădire, îi ofeream un mare avantaj.

Am strîns hăţurile. Picioarele mi se încordară în jurul lui D'Artagnan. Calul dansa sub mine, suflînd pe nări.

O pată colorată lîngă gard îmi atrase atenţia. Molly. Îşi rezemase bicicleta de gard şi trecea pe deasupra, luînd-o la fugă spre mine.

Am ridicat un deget la buze, sperînd să nu mă strige pe nume. De parcă ar fi contat cu ceva.

Antrenamentul meu de fiică a unui avocat al apărării: să nu recunoşti niciodată nimic. Chiar şi în faţa celor mai covîrşitoare dovezi: ia-l pe nu în braţe, şi gata.

Molly se opri din fugă, mă privi pe mine, apoi pe Van Zandt, care tocmai o observase. Am descălecat de pe D'Artagnan şi i-am întins fetei mîna.

– Ia te uită, Miss Molly Magnifica! am exclamat. A venit în vizită la Mătuşica Elle.

În ochi i se citi nesiguranţa, dar expresia îi rămase stăpînită. Prea multă experienţă cu situaţiile volatile dintre Krystal şi bărbaţii din viaţa ei. Veni spre mine, respirînd greu, cu fruntea lucindu-i de sudoare. I-am cuprins cu braţele umerii înguşti şi am strîns-o, dorindu-mi s-o fi putut face să devină invizibilă. Se afla acolo din cauza mea – iar acum, tot din cauza mea, era în pericol.

Van Zandt o privi cu un fel de dezaprobare.

– Mătuşica Elle? Ai rude pe-aici?

– Mătuşică onorifică, am răspuns.

Strîngînd-o pe Molly de braţ, am făcut prezentările:

– Molly Avadon, iar el e prietenul meu, domnul Van Zandt.

Nu voiam ca Van Zandt să descopere legătura dintre ea şi Erin. Şi mai consideram şi că, dacă pe mine m-ar fi putut face să dispar, s-ar fi gîndit de

două ori înainte de a ucide o rudă a lui Sean. Trebuia să creadă, cu înfumurarea oricărui sociopat, că avea mari şanse să scape cu tot ce făcuse pînă atunci. Altfel, probabil ar fi fost deja în avion, zburînd spre Bruxelles sau cine ştie încotro. Dacă încă mai credea că putea să scape nevătămat, însemna că se aştepta să mai facă afaceri în Florida, să socializeze cu cei bogaţi şi celebri.

Molly se uită iar de la mine la Van Zandt şi-l salută cu răceală rezervată.

Van Zandt zîmbi strepezit.

– Bună, Molly.

– I-am promis că azi o duc la prezentarea de cai, am spus eu. Mai bine lăsăm cafeaua aia pe altă dată, Z. Pe Irina n-o văd, şi trebuie să duc calul ăsta în grajd.

La asta se încruntă, pe gînduri.

– Atunci, dă-mi voie să te ajut, se oferi, luîndu-l pe D'Artagnan de căpăstru.

Molly mă privi cu ochi îngrijoraţi. M-am gîndit să-i şoptesc s-o şteargă, să fugă după ajutor. Van Zandt se întoarse spre noi înainte de a apuca să deschid gura.

– Vino, Miss Molly, o chemă el. Te interesează caii? Ca pe unchiul Sean?

– Oarecum, răspunse Molly.

– Atunci, hai şi ajută-mă să-i scot jambierele.

– Nu, am intervenit eu. Dacă o loveşte cu copita, va fi vina mea.

Am privit-o pe Molly, încercînd s-o fac să-mi ghicească gîndurile.

– Molly, iubito, ce-ar fi să fugi tu pînă la unchiul Sean acasă şi să vezi dacă s-a trezit?

– Nu-i acasă, spuse Van Zandt. L-am sunat de pe drum încoace. Mi-a răspunss robotul.

– Poate că dormea, replică Molly.

Van Zandt se încruntă şi-i continuă drumul spre grajd, cu calul.

M-am aplecat ca pentru a o săruta pe Molly pe obraz şi i-am suflat la ureche:

– Sună la nouă-unşpe.

Fata se întoarse şi o luă la fugă spre casă. Van Zandt aruncă o privire peste umăr, uitîndu-se după ea cum se îndepărta.

– Nu-i aşa că-i o scumpă? am comentat.

Nu răspunse.

Am intrat în grajd, iar Van Zandt îl duse pe D'Artagnan la boxa de ţesălat, scoţîndu-i căpăstrul şi punîndu-i priponul. Am trecut în cealaltă parte a calului şi m-am ghemuit să-i scot o jambieră, cu picioarele bine strînse sub mine şi fără să-l scap din ochi pe Van Zandt.

– Îmi datorezi o cină, am spus.

– Iar tu îmi datorezi o lecţie.

– Deci, sîntem chit?

– N-aş zice. Cred că mai am să-ţi dau cîteva lecţii, Elle Stevens.

Ocoli prin faţa calului. Am trecut în partea cealaltă, prin spate, şi m-am aplecat să-i scot încă o jambieră.

– Dacă spui tu...

– Sînt multe feluri de lecţii, continuă el, enigmatic.

– N-am nevoie de un mentor. Îţi mulţumesc oricum.

M-am dus la dulapul cu materiale şi am scos pe furiş o foarfecă. N-aş fi ezitat să-l înjunghii, la prima mişcare suspectă.

Poate, mi-am spus, ar fi fost bine să-l înjunghii oricum – cea mai bună apărare fiind atacul. Era un ucigaş. De ce să-mi asum riscul de a-mi face ceva, mie sau lui Molly? Puteam să mă apropii şi să-i înfig foarfeca în burtă, pînă la inele. Ar fi pierdut destul sînge înainte să-şi dea seama că-l omorîsem.

Şi aş fi acuzată legitimă apărare. Apelul la 911 confirma că mă simţisem în pericol. Van Zandt era deja cunoscut la oficiul şerifului ca suspect de crimă.

Puteam apela la tatăl meu ca să mă apere. Presa ar fi devorat subiectul. Tatăl şi fiica-problemă, reuniţi în timp ce el se luptă s-o salveze de camera morţii.

Niciodată nu luasem intenţionat viaţa unui om. Mă întrebam dacă aş fi avut remuşcări, ştiind tot ceea ce ştiam despre Van Zandt.

– Am fi putut face o echipă bună, noi doi, spuse el.

Trecu iar prin faţa calului.

Am palmat foarfeca, privindu-l cum venea spre mine.

Braţele îmi tremurau de oboseală şi nervozitate. Mă întrebam dacă mai aveam putere să-i înfig foarfeca în trup.

– Vorbeşti de parcă n-o să ne mai vedem, am remarcat. Pleci undeva? Sau plec eu?

Încă mai avea ochelarii de soare pe nas. Nu-i vedeam ochii. Chipul îi era lipsit de orice expresie. Totuşi, nu credeam că m-ar mai fi omorît. Chiar dacă ar fi fost dispus s-o ucidă şi pe Molly, nu putea fi sigur că Sean nu era în casă.

– Nu plec nicăieri, răspunse el, continuînd să se apropie.

– Tomas! se auzi glasul lui Sean de pe culoar.

Uşurarea mă inundă ca un val seismic, luîndu-mi puterile.

– Nu credeam să te mai întorci! De data asta nimeni n-a mai încercat să te rănească, aşa-i?

– Nu pe el, doar mîndria lui, am replicat eu, în timp ce mă rezemam de dulap, punînd foarfeca la loc. I-am refuzat plăcerea de a-mi deveni instructor.

– O, Doamne! rîse Sean. De ce să-ți dorești slujba asta? Pe ultimul l-a eviscerat și i-a servit măruntaiele cu sos și fasole fava, și-un Chianti de soi ales!

– Are nevoie de un îmblînzitor, comentă Van Zandt, cu un zîmbet subțire.

– Iar eu am nevoie să fiu iarăși tînăr ca la douăzeci de ani, da' nici o șansă! aruncă Sean, venind spre mine; mă sărută pe obraz, strîngîndu-mă încurajator de braț. Iubito, Molly te așteaptă cu nerăbdare. Ce-ar fi să fugi? Mă ocup eu de D'Artagnan.

– Dar știu că și tu trebuie să pleci, am răspuns. Azi ești invitat la prînzul ăla, nu?

– Într-adevăr.

Îl privi pe Van Zandt cu o expresie de scuză.

– Călărețiii Contra Reumatismelor, sau altă cauză la fel de nobilă. Îmi pare rău că trebuie să te expediez, Tomas. Sună-mă mîine. O să luăm cina împreună, sau vedem noi. Poate ieșim cu toții în oraș, cînd îți vine clienta din Virginia.

– Da, firește, răspunse Van Zandt.

Veni la mie, îmi puse mîinile pe umeri și mă sărută pe obraji. Pe dreptul, pe stîngul, iar pe dreptul. Ca olandezii. Mă privi, și am avut impresia că-i puteam simți ura din ochi, chiar și prin lentilele-oglindă.

– Pînă data viitoare, Elle Stevens.

CAPITOLUL 31

Am început să tremur, în timp ce-l priveam pe Van Zandt cum se îndepărta. Ar fi putut să mă omoare. Aș fi putut să-l omor.

Pînă data viitoare...

– Ce naiba a fost asta? întrebă Sean. Mica ta prietenă a venit în fugă, spunîndu-mi să sun la nouă-unu-unu.

– Eu i-am spus. Nu știam că erai acasă. Ai dat telefon?

– Nu. M-am repezit încoace, să te salvez! Pentru numele lui Dumnezeu, n-am să aștept în casă pînă ajung aici labagiii ăia de polițiști, în timp ce pe tine te dezmembrează dracu' știe ce maniac.

L-am îmbrățișat.

– Eroul meu!

– Explicații, te rog, îmi ceru el ferm.

Retrăgîndu-mă, am aruncat o privire să mă asigur că diavolul nu revenea.

– Am motive destul de serioase să cred că Van Zandt a asasinat-o pe fata aia de la terenurile de prezentare.

– Iisuse, Elle! Și-atunci, de ce nu-i în pușcărie? Ce caută aici?

– Nu-i în puşcărie fiindcă a eliminat probele. O ştiu, fiindcă am văzut dovada cu ochii mei şi am chemat poliţia. Dar cînd Landry a ajuns acolo, ia-o de unde nu-i. Şi cred că Van Zandt s-a prins că ştiu.

Sean mă privi şocat, încercînd să înţeleagă. Bietul de el. Zău că nu ştiuse ce-l aştepta, cînd mă luase sub aripa lui.

– Am să profit de momentul ăsta de tăcere, ca să-ţi amintesc că tu m-ai băgat în povestea asta, i-am spus.

Se uită spre tavan, apoi în lungul culoarului, apoi la D'Artagnan, care stătea cuminte în boxă.

– Ăsta ar trebui să fie un sport civilizat, spuse el. Animale blînde, oameni politicoşi, concursuri cinstite...

– Toate au şi o faţă întunecată. Ai văzut-o cu ochii tăi.

Clătină din cap, cu tristeţe.

– Da, am văzut oameni înşelaţi, cunosc destui care s-au păcălit în tranzacţiile cu cai, ştiu de unii care-au scăpat cu nişte practici foarte discutabile. Dar, pe toţi sfinţii, Elle... Omucidere? Răpire? Îmi descrii o lume despre care încă nu ştiu nimic.

– Iar eu sînt vîrîtă-n ea pîn-la gît.

Ridicînd mîna, l-am mîngîiat uşor pe obraz.

– Ai crezut c-o să fie interesant cu mine.

– Dac-aş fi ştiut... Îmi pare rău, scumpo.

– Nu, mie îmi pare rău, am replicat, fără să prea ştiu cum se cere iertare pentru că i-ai adus unui prieten un ucigaş pe cap. Aş fi putut să refuz. Sau m-aş fi putut eschiva cînd a preluat cazul oficiul şerifului. N-am făcut-o. Decizia îmi aparţine. Dar nu trebuia să te tîrăsc şi pe tine în povestea asta.

Stăteam amîndoi şocaţi, secătuiţi de puteri. Sean mă cuprinse cu braţele, strîns, şi mă sărută pe creştet.

– Te rog, El, ai grijă, murmură. Nu te-am salvat ca de-aici să ţi se tragă moartea.

Abia dacă-mi mai aminteam cînd mă îmbrăţişase cineva ultima oară. Uitasem cît de bine e să fii învăluit de căldura altei fiinţe omeneşti. Uitasem cît de fragilă şi nepreţuită e preocuprea sinceră a unui prieten adevărat. Mă simţeam foarte norocoasă – încă o premieră, după atît de mult timp.

În timp ce ridicam privirea spre el, colţul gurii mi se arcui în sus.

– Nici o faptă bună nu rămîne nepedepsită, am spus.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Molly uitîndu-se de după colţul hambarului, cu ochii mari.

– S-a dus, Molly, i-am spus. E-n regulă acum.

Fata se apropie pe culoar, alungîndu-şi urmele de spaimă firească pentru orice copil care a fugit să cheme în ajutor.

– Cine era? întrebă. Unul dintre răpitori?

– Încă nu ştiu. S-ar putea. E un om rău, de-asta sînt sigură. Mare noroc am avut c-ai apărut la timp, Molly. Îţi mulţumesc.

Îl privi pe Sean şi spuse:

– Mă scuzaţi.

Apoi se uită la mine cu expresia ei de mică femeie de afaceri.

– Trebuie să discutăm între patru ochi, Elena.

Sean înălţă sprîncenele.

– Eu mă ocup de D'Artagnan, se oferi el. Trebuie să fac ceva ca să mă calmez, şi e prea devreme ca să beau.

I-am mulţumit şi am dus-o pe Molly în salon. Prin aer plutea aroma cafelei făcute de Irina. Absentă, m-am întrebat de ce coborîse din apartamentul ei ca să şi-o facă acolo. Avea şi ea o chicinetă. Dar nu conta. Recunoscătoare că mai rămăsese, mi-am turnat o ceaşcă, adăugînd şi o doză sănătoasă de whisky.

Prea devreme, vezi să nu!

– Nu vrei şi tu ceva? am întrebat-o pe Molly. Apă, un suc? Un scotch de malţ dublu-distilat?

– Nu, mulţumesc, spuse ea pe un ton politicos. Eşti concediată.

– Poftim?

– Îmi pare rău, dar trebuie să reziliez contractul.

Am privit-o lung, încercînd să-mi dau seama de unde-i venise ideea. Apoi, prin smogul ameninţărilor voalate ale lui Van Zandt, mi-am amintit de vestea adusă de Landry.

– Ştiu despre ultimul telefon, Molly. Mi-a spus Landry.

Faţa ei mică şi sinceră se albi de spaimă. În spatele ochelarilor, ochii i se umplură de lacrimi.

– Au s-o pedepsească pe Erin, din cauza mea. Fiindcă te-am angajat, iar tu i-ai adus pe detectivii şerifului.

Niciodată nu mai văzusem o persoană care să arate atît de însingurată. Molly Seabright stătea în mijlocul camerei, cu pantaloni roşii şi un tricou bleumarin, cu mîinile ei mici încleştate în faţă, în timp ce făcea eforturi eroice să nu izbucnească în plîns. Mă întrebam dacă şi eu arătasem măcar pe jumătate la fel de deznădăjuită mai devreme, cînd îi spusesem aproape aceleaşi cuvinte lui Landry.

Ieşind din spatele barului, i-am indicat un fotoliu de piele şi m-am aşezat în celălalt.

– Molly, nu te învinui pentru ceea ce-ai auzit la telefon. Ai procedat bine chemînd în ajutor.

Acum lacrimile i se rostogoleau de-a binelea pe obraji.

– D-dar au s-spus că fff-fără poliție Poate că... dacă erai doar tu...

Am luat-o de mîini şi i le-am strîns. Erau reci ca gheața.

– Asta nu-i o treabă pentru o singură persoană, care să caute în stînga şi-n dreapta, Molly. Avem nevoie de toate resursele posibile pentru a încerca s-o salvăm pe Erin şi să-i prindem pe oamenii care au răpit-o. Oficiul şerifului are acces la telefoane, la dosare penale; pot intercepta convorbirile, pot analiza probele. Ar fi fost o greşeală să nu-i chemăm. N-ai făcut nimic rău, Molly. Şi nici eu n-am făcut. Singurii vinovați aici sînt cei care au răpit-o pe sora ta.

– Da-da' vocea tot, tot spunea iar şi iar, că o să p-plătească, pentru că am căl-călcat regulile...

Îşi deschise borseta de la centură şi scoase un microreportofon, pe care mi-l întinse.

– Uite, ascultă.

– Ai înregistrat convorbirea?

Dădu din cap şi căută în borsetă o hîrtie, întinzîndu-mi-o şi pe aceea.

– Şi am notat şi numărul de la care au sunat.

Am luat reportofonul şi hîrtia şi am apăsat pe buton. Din micul amplificator se auzi glasul metalic, modificat electronic: *Calci regulile. Fata va plăti.* Iar şi iar, intercalat cu răspunsurile scurte ale lui Bruce Seabright. Apoi: *Adu banii.*

Duminică. Şase seara. Fără poliție. Fără detectiv. Doar tu. Calci regulile. Fata va plăti. Calci regulile. Fata va plăti.

Molly îşi acoperi gura cu o mînă. Lacrimile i se rostogoleau pe față.

Voiam să derulez banda şi s-o mai ascult o dată, dar preferam să n-o fac în fața ei. Şi-aşa avea să audă glasul acela în coşmaruri.

M-am gîndit la lucrurile care fuseseră spuse, la felul cum fuseseră spuse.

Fără poliție. Fără detectiv.

La Landry se referiseră? Sau la mine? În ambele cazuri, de unde ştiau? În jurul casei lui Seabright nu se văzuse nici o maşină de poliție, nici o uniformă. Nu existase nici un contact direct cu răpitorii. Dacă supravegheau casa de la distanță, văzuseră cîțiva oameni venind şi plecînd, sîmbătă.

Fără poliție. Fără detectiv.

Landry şi Weiss vorbiseră cu majoritatea celor din anturajul lui Jade, punînd întrebări despre Jill Morone şi despre Erin Seabright. Toți acei oameni ştiau că oficiul şerifului ancheta crima. Dar eram gata să pariez că nu se făcuse nici o referire la răpire, numai la faptul că Erin lipsea, şi întrebau dacă cineva o văzuse sau auzise de ea.

Fără poliție. Fără detectiv.

De ce să precizeze, dacă detectivul – la singular – era Landry? Cine ştia că eram implicaţi amîndoi?

– La ce oră a sunat? am întrebat-o pe Molly.

– La trei şi douăsprezece minute dimineaţa.

După fiascoul meu din casa lui Van Zandt.

Lăsîndu-l la o parte pe Van Zandt, cine mai ştia de implicarea mea? Familia Seabright, Michael Berne şi Landry. Pe Molly puteam s-o elimin. Şi pe Krystal. Bruce răspunsese la telefon, deci nu putea fi el autorul. Asta nu-l absolvea de orice posibilă implicare, de vreme ce ştiam că erau mai mulţi răpitori, iar Bruce minţise în legătură cu locul unde se afla în momentul răpirii.

Părea îndoielnic ca Van Zandt să fi sunat de-acasă, ştiind că poliţia îl suspecta deja pentru crimă şi punea întrebări despre Erin. S-ar fi putut să iasă în oraş ca să dea telefonul. Sau ar fi putut suna din dormitor, folosind un telefon celular, în timp ce se uita la filme porno. Lorinda Carlton dormea în camera alăturată, cu jigodia ei nesuferită.

– Am vrut să sun acolo, dar mi-a fost frică, spuse Molly. Ştiam că detectivii şerifului ascultau. M-am gîndit că o să am probleme.

M-am ridicat şi m-am dus la telefonul de pe bar, am format numărul şi am ascultat cum suna fără să răspundă nimeni. Am privit hîrtia lui Molly, cu scrisul ei îngrijit, copilăresc. Ce mai copil – să

înregistreze convorbirea, să noteze numărul... la doisprezece ani, era mai responsabilă decît oricare alt membru al familiei.

Mă întrebam cu ce se ocupa Krystal în timp ce Molly se afla acolo, salvîndu-mi viaţa şi încercînd s-o salveze şi pe a surorii ei.

– Vino cu mine, am chemat-o.

Ne-am dus la casa de oaspeţi şi am scos lista cu numerele lui Bruce Seabright, ca să le compar. Era acelaşi număr ca la două apeluri primite de Bruce. Cel cu prefixul din Royal Palm Beach.

Îi dădusem lui Landry lista de numere. De-acum, trebuia să le fi alăturat tuturor cîte un nume – dacă existau nume de găsit pentru toate.

Crezi că s-ar putea ca Don Jade şi Van Zandt să fie împreună în treaba asta? În răpire?

Oare Landry localizase acel număr la Jade? Ăsta era detaliul pe care se hotărîse să nu mi-l dezvăluie?

N-avea nici un sens ca Jade să fie atît de neglijent încît să folosească un telefon identificabil pentru a cere răscumpărări. Orice idiot ar fi avut atîta minte ca să ştie că asemenea apeluri se fac de la telefoane publice sau cu celulare de unică folosinţă.

Dacă se sunase cu un celular de unică folosinţă, ca acela pe care-l cumpărasem eu în ajun, iar oficiul şerifului putuse identifica magazinul, ar

fi fost şanse să obţină identitatea lui Jade de la vînzător.

– Ce facem acum? întrebă Molly.

– Mai întîi, am să ţi-l dau pe ăsta, am spus, înmînîndu-i telefonul pe care-l cumpărasem pentru ea, împreună cu o hîrtie pe care-mi scrisesem numerele. Ca să mă contactezi. Are o oră gata plătită, după care nu mai merge. Astea-s numerele mele. Dacă vezi sau auzi ceva în legătură cu Erin, să mă suni imediat.

Privi telefonul ieftin ca şi cum i-aş fi dat un lingou de aur.

– Ai tăi ştiu că ai plecat de-acasă?

– I-am spus mamei că mă duc să fac o plimbare ci bicicleta.

– Era conştientă?

– Aproape.

– Te duc acasă cu maşina. Nu e nevoie ca poliţiştii să te caute şi pe tine.

Am pornit amîndouă spre uşă, după care Molly mă privi din nou.

– Ai să te duci la locul de schimb? mă întrebă.

– Nu mi se va permite, dar am alte piste de urmat. Mai lucrez pentru tine?

Părea nesigură.

– Mai vrei?

– Da. Vreau. Şi chiar dacă mă concediai, aş fi mers pînă la capăt. Eu cînd încep ceva, nu mă las

pînă .nu termin. Vreau ca Erin să se întoarcă nevătămată.

Cu telefonul încă în mînă, Molly veni şi mă cuprinse de mijloc, strîns.

– Îţi mulţumesc, Elena, spuse ea, mai serios decît ar fi fost normal pentru orice fată de doisprezece ani.

– Şi eu îţi mulţumesc, Molly, am răspuns, mai serios decît bănuia; speram să mă dovedesc demnă de încrederea şi recunoştinţa ei. Eşti o persoană foarte deosebită. E un privilegiu să te cunosc.

La asta nu ştiu ce să răspundă, acea fetiţă deosebită despre care ştiam că trecea neobservată de oamenii care ar fi trebuit s-o preţuiască cel mai mult. Într-un fel, bănuiam că era mai bine aşa. De una singură, Molly crescuse mult mai onorabil decît ar fi putut-o creşte maică-sa.

– Aş vrea să nu trebuiască să fiu deosebită, mărturisi ea încet. Aş vrea să fiu doar normală şi să am o familie normală, şi o viaţă normală.

Cuvintele ei mă atinseră în locul cel mai sensibil. Şi eu avusesem doisprezece ani cîndva, şi-mi dorisem să am o familie normală, să nu fiu copilul problemă, persoana din afară. Nedorită de omul care ar fi trebuit să-mi fie tată. O povară pentru femeia care ar fi trebuit să-mi fie mamă. La doisprezece ani, îmi pierdusem de mult valoarea de accesoriu al vieţii ei.

Am spus singurul lucru de care eram în stare:

– Nu eşti singură, Molly. Noi, fetele deosebite, trebuie să ţinem aproape.

CAPITOLUL 32

– **Îl săltăm?** întrebă Weiss.

Se înghesuiseră în biroul locotenentului – Landry, Weiss, şi alţi doi detectivi: Michaels şi Dwyer; şi un oaspete nebinevenit la petrecere – agentul special Wayne Armedgian, de la F.B.I. Locotenentul William Dugan de la jafuri şi omucideri stătea în picioare la birou, cu mîinile în şolduri – un om înalt, bronzat şi cărunt, aspirînd să se pensioneze şi să se ducă în turul Seniorilor P.G.A.

Dugan îl privi pe Landry.

– Ce părere ai, James?

– Cred că ceea ce avem e prea subţire şi circumstanţial, doar dacă nu cumva se întîmplă ca grupa sangvină a lui Jade să corespundă cu ceea ce-am găsit în boxa unde a fost omorîtă Jill Morone. Nici chiar atîta n-ar fi de ajuns ca să-l arestăm. *Dacă* am avea idee care-i grupa lui sangvină. Mai mult ca sigur că n-o să ne spună. Am avea nevoie de un ordin judecătoresc ca să-i luăm o mostră. Şi-n plus,

ştim deja oricum că sînt toate şansele ca sîngele să fie al lui Van Zandt.

– Crezi tu asta, îl contrazise Weiss. Jade a fost văzut certîndu-se cu fata la "The Players". Şi a mînţit cînd a spus că nu s-a mai întors la centrul ecvestru.

– A mînţit că nu *trebuia* să se întoarcă, preciză Landry. Nimeni de la poartă nu l-a văzut intrînd. Nu l-au văzut nici cei de la grajduri.

– Şi nici pe Van Zandt nu l-a văzut nimeni, replică Weiss.

Landry ridică din umeri.

– Amîndoi cunosc intrarea prin spate. Van Zandt îi tot dădea tîrcoale lui Jill Morone, la "The Players", înainte ca Jade să ajungă acolo. Şi am primit şi informaţia despre cămaşa cu sînge.

– Cămaşa pe care n-o avem, îi aminti Weiss. Nici măcar nu ştim dacă există cu adevărat. Ceea ce ştim e că Jill Morone a distrus haine de-ale lui Jade în valoare de două miare. Dac-a intrat peste ea şi a prins-o... S-ar putea s-o fi omorît într-un moment de furie, după care să însceneze o tentativă de viol, ca să i-o arunce în cîrcă lui Van Zandt. Poate că el a plantat cămaşa şi a dat telefon la nouă-unşpe.

– Să zicem că amîndoi au făcut-o, propuse Landry. M-aş mulţumi şi cu asta. Pot avea execuţii alăturate.

– Ce ştim despre apelul la nouă-unşpe? se interesă Dugan.

– A venit de la un telefon public din faţă de la Publix, în centrul comercial din piaţa satului, la o stradă distanţă de casa unde stă Van Zandt, răspunse Weiss, privindu-l pe Landry.

– Avocatul lui Van Zandt urlă ca din gură de şarpe despre hărţuire şi conspiraţie, spuse Dugan.

Landry ridică iar din umeri.

– Judecătorul Bonwitt a spus că aveam suficiente motive pentru percheziţie. Bert Shapiro poate să-l pupe-n cur, *şi* pe mine.

– Conspiraţie cu cine? întrebă Armedgian.

– Azi-noapte, în timp ce noi îl interogam pe Van Zandt aici, cineva i-a spart casa, îi explică Weiss. Şi pe urmă, am primit pontul despre cămaşa însîngerată.

– Mai bine că n-aţi găsit-o, răspunse Armedgian. Probabil ar fi fost respinsă în instanţă. Shapiro ar fi susţinut că a fost plantată de cineva.

– Van Zandt ar putea să se mute la Miami, să joace golf cu O.J., sugeră Weiss.

Toţi în afară de Landry chicotiră politicos la adresa glumei lui nesărate.

– Sau s-ar putea să-l acuzăm pe bulangiu de crimă şi să-l închidem pînă rezolvăm cazul, replică Landry, în loc să mai umble liber, gata oricînd să se suie-ntr-un avion şi să iasă din ţară cînd îi vine.

– Crezi că Van Zandt şi Jade sînt implicaţi împreună în răpire? îl întrebă Armedgian.

– S-ar putea. Van Zandt e perversul, iar Jade, creierul. Sau Jade şi altcineva.

– Mobilul?

– Banii şi sexul.

– Şi cu ce-l ai la mînă?

– Jade a fost ultimul care a văzut-o pe Erin Seabright. Susţine că şi-a dat demisia şi a plecat din oraş, dar fata n-a mai spus nimănui altcuiva că pleca, răspunse Landry.

Dwyer interveni şi el:

– Telefoanele primite acasă la Seabright de la răpitori s-au dat cu un telefon celular cu minute plătite dinainte. I-am luat numărul şi am aflat numele companiei care l-a produs, iar de-acolo am aflat seria aparatului. A fost cumpărat de la magazinul Radio Shack de pe Okeechobee, în Royal Palm Beach. Magazinul are notate vînzările, dar nu şi seriile telefoanelor vîndute. În săptămîna dinaintea răpirii lui Erin Seabright, au vîndut şaptesprezece telefoane celulare. Pe trei cumpărători i-am găsit cu ajutorul credit cardurilor. Restul au plătit pe loc.

– Le-am arătat angajaţilor fotografia lui Jade, continuă Michaels. Nici unul nu l-a putut identifica, dar unul dintre vînzători parcă-şi amintea vag de undeva numele.

– De ce să-şi fi dat Jade numele real? întrebă Armedgian.

– Am putea să-l aducem aici şi să-l întrebăm, spuse Landry. Dar a ameninţat deja că-şi cheamă avocatul, şi dacă aduce unul de-aceeaşi speţă cu al lui Van Zandt, iese de-aici în trei minute, şi compromitem schimbul de după-amiază fără nici un rezultat. Cînd mai e atît de puţin timp, s-ar putea să intre în panică şi să omoare fata – sau s-o omoare doar de-ai dracu', fiindcă i-am scos din pepeni.

– Sau aţi putea să-l reţineţi pe Jade şi să-l faceţi să-şi toarne complicele, sugeră Armedgian.

Landry îl privi de parcă ar fi spus: "Da' pe tine te-a-ntrebat cineva ceva?"

– Îi cunoşti pe oamenii ăştia? Ai vorbit cu Don Jade?

– Păi, nu...

– Nici gheaţa nu i s-ar topi în gaura curului. Nimic nu-l clinteşte. Dacă ne-apropiem de el, îşi cheamă dulăii. Ar fi o pierdere de timp. Cel mai bine e să-i urmărim pe Van Zandt şi Jade de la distanţă, să vedem dacă vreunul dintre ei se duce la fată, sau dacă reuşim să-l prindem pe unul ori pe amîndoi la locul de schimb. Atunci, vom avea argumente solide, iar avocaţii vor accepta şi ei să vorbească serios.

Armedgian îşi făcu de lucru cu nodul de la cravată.

– Chiar credeţi că vor veni la locul de schimb?

– Avem de ales? întrebă Landry. Ce vrei să faci, Armageddon? S-o umpli de sînge şi pe urmă să mănînci scoici la "Chuck and Harold's"?

– Landry, mîrîi Dugan.

– Ce? Ce-am zis?

– Atitudinea... Agentul special *Armedgian* a venit aici ca să ne ajute.

– Ştiu şi eu de ce-a venit aici.

Armedgian înălţă sprînceana. Părea să aibă numai una – o omidă neagră şi stufoasă care i se tîra dintr-o parte a alta a capului ca o bilă de bowling.

– Şi de ce, mă rog?

Landry se aplecă spre el:

– Eşti aici din cauza belgianului – deşi nu e vina ta. Iar dacă scuipai datele despre el prima dată cînd ai fost întrebat, poate că acum Jill Morone mai era în viaţă.

Armedgian îşi coborî pleoapele la jumătate.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Nici eu, spuse Dugan. Care-i chestia, James?

– Chestia e că federalilor li s-a făcut să-şi pună la pălărie o mică pană internaţională. Dacă reiese că Van Zandt e uń ucigaş în serie, vor să dea ei marea lovitură.

– Tot ce ştim despre Van Zandt, spuse Armedgian, sînt nişte presupuneri de la o agenţie din Europa. Atît, şi nimic mai mult. A avut vreo două acuzaţii minore care au fost clasate. Ar fi trebuit să afli acelaşi lucru doar întrebînd la Interpol, detectiv Landry.

Lui Landry îi venea să-i strige-n faţă că cineva *întrebase*,, dar dobitocul ar fi pronunţat numele lui Estes, şi-atunci să vezi scandal. Şi-aşa Weiss se uita chiorîş la el.

– N-ai luat legătura cu ei? întrebă Dugan. Eu credeam că da.

– Mda, i-am contactat, răspunse Landry, fără să-l scape din ochi pe agentul federal. În regulă, am să joc. Ce caută oamenii tăi aici? N-am chef să-şi bage coada peste tot.

Armedgian ridică palmele.

– Voi faceţi totul. Em am venit doar pentru consultaţii şi sfaturi.

S-o spui tu lu' mutu', răspunse Landry în sinea lui.

– Am mai lucrat la răpiri, continuă Armedgian. Aţi verificat în prealabil locul schimbului?

Landry făcu ochi mari.

– I-auzi, trebuia s-o facem şi pe asta?

– Landry...

– Înţeleg că e un spaţiu foarte deschis, spuse Armedgian.

– Am pus acolo un om, pentru supraveghere, preciză Dugan. E un loc dificil. Stă ascuns într-o rulotă de cai, vizavi de terenurile de prezentare.

– E o şosea care ocoleşte prin Equestrian Estates, adăugă Michaels. Şi un drum lăturalnic neasfaltat, accesibil printr-o poartă din apropiere. Nu putem trimite maşinile să patruleze pe-acolo, încheie el, privindu-l dur pe agentul federal.

– Oamenii mei îl pot urmări pe Van Zandt, locotenente, se oferi Armedgian. Aşa, ai dumitale nu vor putea fi acuzaţi de hărţuire.

– Mărinimos de futu-i mă-sa, mormăi Landry.

Dugan se încruntă la el.

– Dacă nu termini în clipa asta, îl chem pe Bert Shapiro.

Landry rămase cu ochii la Armedgian.

– Sau avocaţi, sau federali... oricum am îmbulinat-o.

Spera doar ca, în cele din urmă, Erin Seabright să nu plătească preţul suprem.

CAPITOLUL 33

Adu banii. *Duminică. Şase seara.*

Întrucît nu mai existaseră şi alte instrucţiuni, nu-mi rămînea decît să presupun că locul de schimb era cel pe care-l aleseseră iniţial răpitorii.

Parcul Cailor de la terenurile de prezentare din Equestrian Estates există doar din sezonul anului 2000, cînd acolo au avut loc probele de dresaj pe echipe ale Echipei Ecvestre Olimpice a S.U.A. Spre deosebire de terenurile de prezentare din Wellington, era un spațiu simplu și compact, cu patru arene de competiție folosite numai la dresaj și trei arene de încălzire dispuse în formă de U în jurul unui teren mare cu iarbă. Asemenea celei mai mari părți din grajdurile de la centrul ecvestru, hambarele constau în cîteva corturi uriașe cu boxe portabile, toate situate în zona din față a incintei. Boxele erau ocupate numai în timpul prezentărilor. În rest, complexul era un teren de joacă uriaș și gol, în plină pustietate.

În partea din centru-spate a proprietății se înalța singura construcție permanentă: o clădire grandioasă cu un etaj, de stuc, cu coloane albe enorme în față. Înăuntru se afla secretariatul, la parter, și centrul de control pentru anunțurile sonore, la etaj.

De la etaj se putea vedea toată incinta. Era un loc ideal pentru supraveghere, pentru cine putea ajunge înăuntru neobservat.

Clădirea stătea chiar în fundul proprietății. Prin spatele ei curgea un canal, avînd un desiș de copaci pe malul opus. Dincolo de copaci trecea un drum folosit de motociclete și vehicule de teren, spre

mareà disperare a oamenilor care-și prezentau caii. Dacă cineva voia s-o ia pe drum și să traverseze canalul, putea folosi o scară din spatele clădirii.

Cu siguranță, răpitorii știau toate aceste lucruri. Ei aleseseră locul. O alegere cam stranie, după părerea mea. Nu existau multe căi de acces. Ar fi văzut de la distanță orice inamic, dar la fel i-ar fi văzut și inamicul. Înconjurarea și capturarea lor nu depindea decît de numărul de oameni folosiți. De ce nu aleseseră un loc frecventat, cu multe persoane, multă mișcare și multe căi de salvare?

Fără poliție. Fără detectiv. Doar tu. Calci regulile. Fata va plăti.

Nici o șansă ca totul să meargă bine.

Răpitorii știau că se implicase oficiul șerifului. Nu puteau risca să apară cu Erin într-un spațiu atît de deschis. Nu vedeam de ce-ar fi riscat să vină chiar și numai ei. Concluzia mea era că n-aveau să apară.

Ora șase seara. Duminică. La o săptămînă după dispariția lui Erin Seabright. Mă întrebam dacă momentul era semnificativ. Mă întrebam dacă toți polițiștii aveau să fie la Equestrian Estates, în Loxahatchee, în timp ce răpitorii aruncau cadavrul lui Erin la poarta din spate a centrului ecvestru din Wellington – locul de unde fusese răpită.

Am pus banda video cu răpirea, sperînd să văd ceva ce nu observasem, dorindu-mi o revelație neașteptată.

Erin stînd lîngă poartă. Așteptînd. Pe cine? Un prieten? Un iubit? Un dealer de droguri? Pe Don Jade? Pe Tomas Van Zandt? Nu pare neliniștită, în timp ce furgonul alb se apropie. Recunoaște mașina? Crede că e persoana cu care trebuie să se întîlnească? *Este* persoana cu care trebuie să se întîlnească?

Landry îmi spusese că luase legătura cu cei de la narcotice ca să se intereseze despre relațiile lui Erin Seabright din lumea drogurilor, dacă arestarea pentru posesie de Ecstasy nu fusese doar un incident izolat. Mă întrebam ce aflaseră. Eu aș fi știut clar cui să cer informații, cu doi ani în urmă, cînd lucrasem la narcotice. Dar doi ani înseamnă mult în afacerile cu droguri. Lucrurile se schimbă repede. Dealerii intră în închisoare, placă la Miamii, sînt uciși... Rotirea personalului merge deosebit de repede cînd e vorba de droguri plasate elevilor de liceu. Dealerii trebuie să aibă vîrste apropiate de ale clienților, altfel nu le-ar cîștiga încrederea.

Oricum, mi-era greu să acord prea mult credit ipotezei cu drogurile. Dacă Erin ar fi fost implicată în traficul de cocaină sau heroină, pe sume mari, poate. Dar era nevoie de foarte mult Ecstasy ca să

aduni trei sute de mii de dolari care-ar fi dus la o răpire din disperare, pentru a obține răscumpărarea. Delictul lui Erin nu meritase mai mult decît un avertisment din partea tribunalului pentru minori. Nu fusese acuzată de trafic, numai de posesie.

Mă întrebam ce știa Chad Seabright, student strălucit, despre consumul de droguri al lui Erin. Mă întrebam cît de completă fusese coruperea lui Erin de către el. Nu avea nici un alibi credibil pentru seara răpirii.

Dar Landry nu mă întrebase despre Chad.

Crezi că s-ar putea ca Don Jade și Van Zandt să fie împreună în treaba asta? În răpire?

Landry nu-mi pusese degeaba întrebarea asta. Oare Erin se dusese acolo pentru a se întîlni cu Jade? Era Jade bărbatul mai vîrstnic din viața ei? Puteam presupune că da. Dar dacă așa era, atunci Jade ar fi avut-o pe Erin sub control, nu s-ar fi temut de ea, chiar dacă știa ce i se întîmplase cu adevărat lui Stellar.

M-am gîndit din nou la cal și la felul cum murise, și că se găsise un sedativ în organismul lui. Paris nu-l identificase; enumerase cîteva posibilități: Rompun, acepromazină, Banamină.

Toată luma știa că Jade mai omorîse cai și-n trecut, și scăpase nepedepsit. Dar dacă așa era, ar fi știut că nu trebuia să tranchilizeze calul înainte. N-ar fi riscat să apară ceva la necropsie.

Dacă momeala pe care i-o aruncasem lui Michael Berne ca să-l provoc era adevărată? m-am întrebat. Dacă Berne îl ura pe Jade îndeajuns ca să-l ruineze, dacă-l ura atît de mult încît ar fi sacrificat un animal pe care el însuşi îl iubise, numai ca să-l înfunde pe Jade?

Berne ar fi ştiut la fel de bine ca oricine că un sedativ în sîngele calului ar fi sărit imediat în ochii companiei de asigurări. Moartea ar fi fost declarată rezultatul unui act deliberat. Compania n-ar fi plătit. Trey Hughes ar fi pierdut un sfert de milion de dolari. Jade şi-ar fi distrus cariera şi, foarte posibil, ar fi intrat în puşcărie.

Dacă ceea ce Erin ştiuse despre eliminarea lui Stellar era că fusese orchestrată de Berne, însemna că Berne avea un motiv să scape de ea. Dar de ce să rişte înscenarea cu răpirea? Chiar atîta nevoie de bani avea? Riscurile de a fi prins păreau mult prea mari – doar dacă nu cumva avea vreo soluţie de a pune şi răpirea în cîrca lui Jade, şi nu vedeam cum ar fi putut. Iar dacă Van Zandt era la rîndul lui implicat în răpire, nu observasem nici o legătură între el şi Berne.

M-am ridicat de pe scaun şi am ocolit casa, încercînd să separ ițele încîlcite ale adevărurilor şi speculațiilor.

Ştiam în măduva oaselor că Tomas Van Zandt era un sociopat, un infractor, un ucigaş. Era de la

sine înțeles: dacă se făcea vinovat de moartea unei fete, răspundea şi de dispariția celeilalte. Avea aroganța de a crede că putea să-i reuşească o răpire pentru răscumpărare. Dar în cine ar fi avut încredere ca partener? Şi cine ar fi avut încredere în el?

Toate păreau mult prea riscante pentru Jade. Se putea să fi fost şi el un sociopat, dar între Van Zandt şi Don Jade exista o diferență ca de la cer la pămînt. Van Zandt era imprevizibil. Jade era calculat şi metodic. De ce să pună la cale un plan care să-l facă să apară ca un escroc şi un ucigaş? De ce să-l omoare pe Stellar într-un fel care i-ar fi făcut pe toți să se repeadă la concluzia că el era vinovatul? De ce-ar fi riscat s-o răpească pe Erin pentru răscumpărare?

Dacă avusese nevoie să scape de ea, de ce n-o făcuse să dispară pur şi simplu? Dacă voia să declare că se mutase din oraş, de ce nu se debarasase şi de maşina ei? De ce o lăsase parcată lîngă terenurile de prezentare, mizînd pe şansa improbabilă că nimeni n-ar fi căutat-o vreodată?

Nu avea nici un sens. Dar Landry bănuia că Jade era implicat. De ce?

Legătura dintre Erin şi Stellar.

Erin îi spusese lui Jade, chipurile, că demisiona. I-o spusese numai şi numai lui.

Jade era ultimul om care o văzuse.

Spusese că fata plecase la Ocala. Nu era adevărat.

De ce să inventeze Jade o asemenea poveste – o poveste care putea fi verificată şi contestată atît de uşor?

Nu avea nici un sens – pentru mine; pentru Landry, cum necum, avea sens. Ce alte informaţii aflase, pe care eu nu le ştiam? Ce fir invizibil îl lega pe Don Jade de crimă?

Numerele de telefon ale apelurilor primite la casa Seabright.

Detestam ideea că Landry avea detalii necunoscute de mine. Eu eram cea care-i dăduse acele numere, dar el era cel care putuse să le verifice. Şi tot eu eram cea care-i dăduse banda video cu răpirea, însă el avea acces la tehnicienii care s-o proceseze. Eu eram cea care încercase să ia legătura cu Interpolul, pentru a-l verifica pe Van Zandt. Dar ştiam că dacă Landry intra şi el în contact cu cei de la Interpol, nimeni nu i-ar fi ascuns informaţiile despre posibilul trecut de obsedat sexual violent al lui Van Zandt.

Frustrarea creştea în mine ca un nor de furtună. Rămăsesem pe din afară. Era cazul meu. Eu eram cea care se preocupase îndeajuns pentru a încerca s-o ajute pe fata aia. Eram cea care făcuse toată munca de rutină. Şi totuşi, acum eram exclusă, mi se ascundeau informaţii. Informaţii

strict necesare – şi se trăsese concluzia că mie nu-mi erau necesare.

Şi din vina cui?

A mea.

Eu eram de vină că nu mai lucram în poliţie. Eu eram de vină că-l adusesem în combinaţie şi pe Landry. Procedasem corect, dar cu acelaşi prilej mă eliminasem pe mine însămi.

Cazul meu. Cazul meu. Cuvintele îmi bubuiau în cap ca o tobă, în timp ce mă plimbam nervoasă. *Cazul meu. Cazul meu.* Cazul pe care nu-l dorisem. *Cazul meu. Cazul meu.* Ceea ce pusese din nou în contact viaţa mea şi lumea reală. Lumea din care mă retrăsesem. Viaţa la care renunţasem.

Emoţiile contradictorii scoteau scîntei ca nişte pietre de cremene, enervîndu-mă tot mai tare. Neputînd să mai rezist tensiunii, am luat un bibelou şi l-am aruncat din răsputeri în perete.

Gestul îmi făcu bine. Explozia fu satisfăcătoare. Am luat încă un obiect – un soi de bilă grea de lemn, dintr-o colecţie aflată într-un vas – şi am aruncat-o ca la baseball. Un sunet sălbatic, animalic, îmi izbucni din piept. Un strigăt asurzitor, care se prelungi pînă cînd capul începu să-mi vîjîie de efort. Iar cînd se sfîrşi, mă simţeam secătuită, ca şi cum mi-aş fi exorcizat un demon din suflet.

M-am rezemat de spătarul canapelei, răsuflînd greu, cu privirea spre perete. Avea două adînciturі

mari, cam la nivelul capului. Părea un loc ideal pentru a agăța un tablou.

M-am lăsat pe un scaun, cu capul în mîini, fără să mă gîndesc absolut la nimic, zece minute bune. Apoi, m-am ridicat, mi-am luat cheile şi pistolul, şi am ieşit din casă.

A dracului să fiu dacă-l lăsam pe James Landry să mă țină pe din afară. Era cazul meu. Rămîneam pînă la sfîrşit.

Sfîrşitul cazului sau sfîrşitul meu – oricare avea să vină primul.

CAPITOLUL 34

Nu există mod mai sigur de a spune dincotro bate vîntul decît acela de a scuipa în el.

Duminica e o zi mare la prezentările de cai din Wellington. În timpul Festivalului Ecvestru de Iarnă, concursurile importante de sărituri au loc duminica după-amiaza. Sume mari, mulțimi şi mai mari.

La mică distanță de stadionul de polo, unde se juca un meci internațional, tribunele şi restul spațiilor din jurul arenei internaționale erau pline cu sute de fani, proprietari, călăreți, grăjdari – toți veniți să asiste la săriturile celor mai buni dintre cei

buni pe un traseu complicat cu obstacole, pentru premii de la o sută de bătrîne în sus.

Echipele de filmare de la Fox Sports împînzeau peisajul. Tarabele se înşirau pe aleea tribunei întîi, între arena internațională şi terenurile vînătorilor de mai jos, forfotind de oameni dispuşi să-şi arunce banii pe de toate, de la înghețată pînă la bijuterii cu diamante şi cățelandri Jack Russell. În acelaşi timp cu competiția pentru marele premiu se desfăşoară şi concursuri mai puțin importante, într-o jumătate de duzină de arene mai mici din jurul ei.

Am intrat pe poarta expozanților şi am parcurs şirul de corturi, oprindu-mi maşina într-un loc aflat cam la trei corturi distanță de cel al lui Jade. Nu aveam de unde să ştiu dacă nu cumva Van Zandt mă turnase, eliminîndu-mă din tabăra lui Jade. Dacă o făcuse, foarte bine. Îmi rămăsese prea puțină răbdare ca să mă mai țin de jocuri.

Nu venisem îmbrăcată ca o diletantă. Blugi şi adidaşi. Tricou negru şi şapcă de baseball. Centură cu teacă şi Glock-ul sub bluza largă, la spate.

Ocolind cortul lui Jade, am intrat la fel ca în prima noapte cînd venisem acolo. Am parcurs culoarul cu boxele altui antrenor, unde nişte oameni pe care nu-i cunoşteam stăteau de vorbă, rîzînd şi strigînd unii la alții, în timp ce se

pregăteau. Caii erau țesălați și ferchezuiți, materialele erau curățate, cizmele erau lustruite.

Mai încolo, chiar în spatele grajdurilor lui Jade, caii unui alt antrenor stăteau plictisiți în boxele lor. Doi lucraseră deja în ziua aceea, iar coamele lor scurte erau încă încrețite de la codițele despletite după prezentări. Alții mai aveau pînă să simtă țesala. Nicăieri prin apropiere nu se zărea vreun grăjdar.

Cu șapca trasă pe ochi, am luat o furcă și am tras un cărucior de gunoi lîngă una dintre boxe, după care am intrat. Ocupantul abia dacă mă învrednici cu o privire. Cu capul în piept, am început să răscolesc rumegușul, mergînd spre fundul boxei, unde am privit printre rama metalică și prelată.

În boxa din spate, o fată cu păr roșcat țepos stătea urcată pe un taburet de pășit, împletind coama lui Park Lane. Degetele i se mișcau rapid, cu îndemînare. Fixa codițele cu fir negru gros, fiecare împletită perfect, lipită de gîtul calului. Capul i se bîțîia în timp ce lucra, preluînd ritmul unei melodii pe care numai ea o auzea, în căștile audio.

Unul dintre numeroasele meșteșuguri casnice ale sezonului hibernal este împletitul coamelor și al cozilor. Cu patru mii de cai în incintă, majoritatea avînd nevoie de împletituri pentru arena de

prezentare, și un număr insuficient de grăjdari, un bun împletitor poate cîștiga pe zi o sumă frumușică. Există fete care nu fac altceva decît să meargă de la un grajd la altul, începînd dinainte de răsăritul soarelui și împletind coame și cozi pînă nu-și mai simt degetele. Se pot cîștiga așa cîteva sute de dolari pe zi – cu banii în mînă, cînd clienții sînt dispuși să plătească pe loc.

Fata care împletea coama calului lui Jade se uita numai la ceea ce făcea, iar degetele i se mișcau fulgerător. Nu mă observă.

Paris se plimba prin fața boxei de țesălat, vorbind la telefonul celular. Era îmbrăcată pentru prezentare, cu pantaloni bej de călărie și o bluză în talie, verde-salvie. Jade sau Van Zandt nu se zăreau prin apropiere.

Mă îndoiam că Landry îl arestase pe vreunul dintre ei. N-avea să facă nici o mișcare înainte de întîlnirea pentru plata răscumpărării. Dacă mai exista vreo șansă de a pune mîna pe bani, răpitorii aveau un motiv s-o țină pe Erin în viață – cu condiția de a n-o fi ucis deja. Dacă Landry nu-l avea pe Jade la mînă cu ceva solid, ar fi fost prea riscant să-l rețină în custodie. Împotriva lui Van Zandt încă nu avea nimic. Dacă aresta un suspect, celălalt rămînea liber să-i facă lui Erin orice voia. Și, știind că partenerul său era la poliție, putea să intre în panică, să omoare fata și să fugă.

Landry trebuia să mizeze totul pe predarea răscumpărării, în speranța improbabilă că răpitorii aveau s-o aducă pe Erin, deşi ştia că şansele erau infime.

Nu puteam distinge mare lucru din ceea ce vorbea Paris la telefon. Nu părea agitată. Vocea i se ridica şi cobora ca o melodie. Rîse de vreo două ori, arătîndu-şi zîmbetul strălucitor.

Am aruncat două furci de bălegar în căruciorul cu gunoi, apoi am trecut în boxa alăturată şi am repetat procedeul. Privind printre prelată şi bară, l-am văzut pe Javier ieşind din boxa de țesălat a lui Jade, cu harnașamentul lui Park Lane în brațe.

– Mă scuzați? Mă scuzați?

Vocea din spatele meu mă făcu să tresar. Întorcîndu-mă, am văzut o femeie mai în vîrstă care se uita la mine. Avea părul de culoarea caisei, gelat şi rigid ca o cască, fard exagerat de gros, prea multe bijuterii de aur, şi expresia severă a unei matroane din înalta societate.

Am încercat să mă arăt nedumerită.

– Îmi puteți spune unde se găsesc grajdurile Jade? întrebă ea.

– Grajdurile Jade? am repetat, cu accent franțuzesc.

– Grajdurile lui Don Jade, explică ea, vorbind cu o dicție foarte precisă.

Am arătat spre peretele din spatele meu şi am continuat să răscolesc bălegarul.

Femeia îmi mulțumi şi ieşi prin capătul cortului. Un moment mai tîrziu, am auzit vocea lui Paris Montgomery:

– Jane! Ce bine-mi pare că te văd!

Jane Lennox, stăpîna lui Park Lane. Proprietăreasa care sunase după moartea lui Stellar, vorbind despre transferul calului la un alt antrenor.

Prin spațiul de lîngă prelată, le-am văzut pe cele două femei îmbrățişîndu-se – Paris aplecîndu-se s-o cuprindă cu brațele pe cea mai vîrstnică, fără a se putea apropia prea mult, din cauza pieptului voluminos al lui Jane Lennox.

– Regret mult, Jane, Don nu e aici. E ocupat cu ceva în legătură cu moartea acelei sărmane fete. A sunat ca să spună că n-o să se întoarcă la timp pentru prezentarea lui Park Lane. Am să-l înlocuiesc eu. Sper că nu eşti prea dezamăgită. Ştiu c-ai venit aici tocmai din New Jersey, ca să-l vezi pe Don călare pe ea...

– Paris, nu te scuza. Şi tu călăreşti superb. N-am să fiu dezamăgită dacă o văd cu tine în arenă.

Intrară în boxa de echipamente, iar vocile le deveniră mai înfundate. Am trecut în boxa din dreptul lor, ca să ascult prin prelată. Vorbeau cînd în şoaptă, cînd tare, volumul vocilor crescînd şi scăzînd o dată cu stările emotive.

– ...Ştii cît îmi place să te ocupi tu de Parkie, dar trebuie să-ţi spun, Paris, că sînt foarte nemulţumită de ceea ce se întîmplă. Credeam că şi-a lăsat trecutul în urmă, cînd s-a dus în Franţa...

– Înţeleg ce vrei să spui, dar sper să te mai gîndeşti, Jane. E o iapă aşa de bună... Are un viitor strălucit.

– Şi tu la fel, draga mea. Trebuie să te gîndeşti şi la viitorul tău. Ştiu că-i eşti loială lui Don, dar...

– Pardon? făcu tăios o voce în spatele meu. Cine eşti dumneata? ce cauţi aici?

M-am întors şi am văzut o femeie cu păr des şi cărunt, şi o faţă ca o stafidă aurie sfrijită.

– Ce faci aici? întrebă ea, deschizînd uşa boxei. Chem paza!

An simulat din nou nedumerirea, ridicînd din umeri şi întrebînd în franceză dacă acelea nu erau grajdurile lui Michael Berne. Mi se ceruse să fac curat în boxele lui Michael Berne. Nu nimerisem bine?

Numele lui Berne fu singurul pe care femeia îl înţelese.

– Michael Berne? repetă ea, cu o mutră schimonosită. Ce-i cu el?

– Am de muncă pentru Michael Berne, am răspuns, cu pauze între cuvinte.

– Ăştia nu-s caii lui! se răsti femeia. Ce-i cu dumneata, nu ştii să citeşti? Ai greşit grajdul.

– Greşit? am întrebat.

– Ai – greşit – grajdul, repetă ea mai clar. Michael Berne. Pe-acolo! stradă, arătînd vag cu braţul.

– Îmi pare foarte rău, m-am scuzat, ieşind din boxă şi închizînd uşa. Îmi pare foarte rău.

Am pus furca deoparte, ridicînd din umeri şi desfăcîndu-mi braţele, într-o atitudine spăşită.

– Michael Berne! repetă femeia, gesticulînd ca o participantă nebună la un joc de mimă.

Am dat din cap, retrăgîndu-mă.

– *Merci, merci.*

Cu capul în piept, şapca trasă pe ochi şi umerii adunaţi, am ieşit din cort. Paris se îndepărta călare pe Park Lane, arătînd ca un model pentru *"Town and Country"*. Căruciorul de golf al lui Jade o urma, cu Jane Lennox aşezată la volan.

M-am strecurat înapoi în cort, pe rîndul lui Jade. Javier, care părea să fi fost avansat, îl ducea pe surul lui Trey Hughes în boxa de ţesălat. Am aşteptat să înceapă lucrul, apoi m-am furişat pe neobservate în camera de echipamente.

Echipa criminalistică examinase totul cu o zi în urmă. Pe suprafeţele dulapurilor se mai vedeau urmale ca de funingine ale prafului pentru aprente. Resturile panglicii galbene de delimitare a cîmpului infracţional mai atîrnau de rama uşii.

Nu-mi plăcea că Jade era absent, cînd pînă la plata răscumpărării mai erau doar vreo două ore.

Ce detalii privitoare la moartea lui Jill Morone aveau nevoie de intervenția lui personală? Nu voise să-și sacrifice timpul pentru a răspunde la cîteva întrebări despre ea, cînd poliția o scosese din groapa de bălegar. Nu voia să fie deranjat cu fleacuri, cînd ar fi trebuit să călărească. Amănuntele cădeau în sarcina lui Paris Montgomery, ca asistentă. Detaliile, rutina, relațiile cu publicul, activitățile cotidiene. Munca de jos, fără pic de glorie. Soarta antrenorului asistent.

Azi, însă, nu. Azi Paris avea s-o călărească în arenă pe vedeta grajdurilor, sub privirea bogatei stăpîne. Ce noroc pe capul ei!

M-am întrebat cît de loială îi era de fapt Paris Montgomery lui Jade. Nu ezita să-l susțină, dar laudele și complimentele ei pentru Don Jade păreau întotdeauna să aibă două fețe. Trei ani lucrase în umbra lui, conducîndu-i activitățile, ocupîndu-se de clienți, învățîndu-i caii. Dacă Jade ieșea din combinație, pentru Paris Montgomery asta ar fi fost o ocazie nesperată. Pe de altă parte, nu avea nici o reputație în arena internațională de sărituri. Talentul ei încă nu fusese descoperit. Pentru asta, avea nevoie de sprijinul unor oameni cu bani.

Și, peste puțin timp, avea s-o călărească pe Park Lane în fața lui Jane Lennox, care era pe punctul de a părăsi corabia lui Don Jade.

M-am uitat prin încăpere, atentă și la ușă, gata în orice moment să fiu surprinsă asupra faptului. Paris lăsase dulapul deschis. Pe bară erau agățate în ordine cămăși și jachete curate. O pereche de blugi și un tricou zăceau aruncate pe podea. O geantă de piele era pe jumătate ascunsă sub o bluză aruncată neglijent în dulap.

Uitîndu-mă din nou la ușă, m-am lăsat pe vine și am deschis geanta, unde n-am găsit nimic interesant sau de valoare. O perie de păr, un program de prezentări, o trusă de machiaj. Nici un portofel, nici un telefon celular.

În dreapta dulapului, la fundul unui șir de sertare, se afla o cutie mică de plastic, prinsă de podea. Am încercat s-o deschid. Era încuiată, dar avea o broască simplă, cu cheie, și balamale șubrede de plastic, care se zgîlțîiră cînd am mișcat ușița. Orice hoț ar fi lăsa-o în pace, trecînd la una dintre numeroasele boxe deschise unde poșetele erau lăsate la vedere, fără grijă.

Eu nu eram orice hoț.

Am aruncat din nou o privire spre ușa boxei, apoi am atacat ușița casetei, mișcînd-o în loc și trăgînd de latura cu balamalele. În scurt timp cedă, ispititindu-mă cu posibilitatea de a se deschide. Imediat am auzit un telefon celular, sunînd cu uvertura de la "Wilhelm Tell". Celularul lui Paris

Montgomery. Şi nu suna în cutia din faţa mea, ci într-un sertar de sus.

Cu poalele tricoului, mi-am şters amprentele de pe uşiţa cutiei, apoi m-am ridicat şi am început să deschid sertarele de deasupra ei. Pe displayul telefonului era afişat numele: doctor Ritter. Am închis telefonul, mi l-am prins la centură şi l-am acoperit cu tricoul. Am închis sertarul şi am ieşit din boxă.

Javier era în camera de pregătire, cu surul, trecîndu-i atent ţesala de cauciuc peste piele. Calul moţăia, savurînd procesul ca şi cum ar fi fost un masaj profesionist.

Am păşit în uşa boxei, m-am prezentat cum se cuvine, în spaniolă, şi am întrebat politicos dacă Javier ştia unde-l puteam găsi pe domnul Jade.

Mă privi cu coada ochiului şi răspunse că nu ştia.

În ultima vreme se întîmplau cam multe lucruri rele, am remarcat.

Da, foarte rele.

Îngrozitor, ce i se întîmplase lui Jill.

Îngrozitor.

Detectivii îi puseseră întrebări despre ceea ce ştia?

Nu voia să aibă de-a face cu poliţia. N-avea nimic de spus. În noaptea aceea, fusese la familia vărului său. Nu ştia nimic.

Păcat că Señor Jade nu venise să facă inspecţia în noaptea aceea, poate ar fi împiedicat săvîrşirea crimei.

Sau Señora Montgomery, replică Javier, continuînd să mînuiască ţesala.

Desigur, unii oameni credeau că Señor Jade era vinovatul.

Oamenii cred întotdeauna tot ce poate fi mai rău.

Ştiam şi că detectivii vorbiseră cu Van Zandt. Ce părere avea despre asta?

Javier se preocupa numai de munca lui, pentru care şi-aşa nu-i mai ajungea timpul, acum că nu mai era nici una dintre cele două fete.

Da, şi cealaltă fată dispăruse. O cunoscuse bine pe Erin Seabright?

Nu, n-o cunoscuse aproape deloc. Nu se putea împrieteni cu fetele, fiindcă nu ştia prea bine engleza.

Asta complica lucrurile, am comentat eu. Oamenii nu te respectă. O clipă nu le trece prin minte că şi tu ai putea avea aceeaşi părere despre ei, fiindcă nu vorbesc spaniola.

Fetele tinere se gîndesc numai la ele şi la bărbaţii pe care-i doresc.

Erin pusese ochii pe Señor Jade, nu?

Da.

Pusese şi Señor Jade ochii pe ea?

Nici un răspuns.

Sau poate Van Zandt?

Javier nu-şi făcea decît datoria. Nu se băga în treburile altora.

Aşa era cel mai bine, am fost eu de acord. De ce să ai parte de necazuri şi de la alţii? Poftim, Jill, de pildă. Spusese că ştia ceva despre moartea lui Stellar, şi acum, uite ce i se întîmplase.

Morţii nu spun poveşti.

Privirea lui se abătu pe lîngă mine. M-am întors şi l-am văzut pe Trey Hughes apropiindu-se.

– Pe cinstea mea, Ellie, eşti o femeie plină de talente! exclamă el.

Părea mai potolit, nu ca de obicei, beat şi jovial.

– Vorbeşti şi limbi străine.

Am ridicat dintr-un umăr.

– O limbă ici, una colo... Orice fată care învaţă la internat le prinde.

– Eu mă descurc numai cu engleza.

– Nu călăreşti? l-am întrebat, privindu-i ţinuta de oraş. Pantaloni de trening, bluză polo, espadrile.

– Azi îl scoate Paris, spuse el, atingînd nasul surului. Îl poate scăpa de toate zăpăcelile pe care i le-am cauzat vinerea trecută.

Îmi privi îmbrăcămintea şi arcui o sprînceană.

– Nici tu nu arăţi ca de obicei azi.

Mi-am desfăcut mîinile.

– Sînt deghizată în om obişnuit.

Zîmbi somnoros. M-am întrebat dacă luase liftul moralului în jos, cu puţin ajutor de natură chimică.

– Am auzit un mic zvon despre dumneata, domnişorico, spuse el, privindu-mă cu coada ohiului, în timp ce-i dădea un braţ de fîn calului.

– Serios? Sper că a fost suculent. Am o aventură pasională cu cineva? Cu dumneata?

– Mă-ntreb şi eu. Ce ţi-e şi cu bătrîneţele astea... Încă mă mai distrez, da' nu mai ţin minte nimic.

– Atunci, toate sînt mereu noi şi proaspete.

– Mereu vezi partea pozitivă a lucrurilor.

– Deci, ce-ai auzit despre mine? l-am întrebat, mai curioasă să ştiu de la cine auzise. De la Van Zandt? De la Bruce Seabright? Van Zandt putea răspîndi zvonuri ca să instige oamenii împotriva mea, în propriul lui interes. Seabright i-ar fi putut spune lui Hughes pentru că-şi preţuia clientul mai mult decît fiica vitregă.

– Nu eşti cea care pari a fi, spuse Hughes.

– Cine oare e?

– Că bine zici, draga mea.

Ieşi din boxă şi pornirăm spre capătul culoarului. Cerul se acoperise, şi ameninţa a ploaie. Peste drum, apa lagunei se unduia argintie sub briza razantă.

– Deci, cine s-ar zice că sînt – dacă nu-s ceea ce par a fi? am întrebat.

– O spioană.

Nu părea tulburat, ci de un calm straniu. Poate se săturase să tot facă jocul. M-am întrebat cît de important era rolul lui, sau dacă se lăsase doar purtat de curentul altcuiva.

– Spioană? Ce interesant! Pentru o putere străină? Sau o celulă teroristă?

Hughes ridică din umeri, ostentativ, înclinîndu-şi capul într-o parte.

– Ştiam eu că te cunoşteam de undeva, spuse el încet. Numai că nu ştiam de unde să te iau. Un creier bătrîn nu mai percutează ca altădată.

– Cel mai îngrozitor e să-ţi pierzi minţile.

– Mi-aş face un transplant, dar tot uit să sun la medic.

Era într-adevăr îngrozitor, mi-am spus, în timp ce stăteam acolo unul lîngă altul. Trey Hughes le avusese pe toate: un aspect arătos, o minte ageră, bani cu care să facă orice. Şi iată ce cale alesese: să devină o epavă alcoolică la bătrîneţe.

Curios, mi-am spus, oamenii care mă cunoscuseră în trecut puteau gîndi acelaşi lucru: *A avut toate avantajele, provenea dintr-o familie atît de bună, şi pe toate le-a aruncat în faţa lor. Pentru ce? Uite ce-a ajuns. Ce păcat!*

Nu putem cunoaşte niciodată sufletul altcuiva, ce anume le dă oamenilor putere, ce-i doboară, cum definesc curajul, rebeliunea sau succesul.

– Şi de unde crezi că mă cunoşti? l-am întrebat.

– L-am cunoscut pe tatăl tău. Am avut ocazia să-i folosesc serviciile, de-a lungul anilor. De la nume mi-am amintit. Estes. Elle. Elena Estes. Aveai un păr superb.

Privea în gol, prin ceaţa amintirilor, cu o expresie pierdută.

– Un prieten mi-a spus că acum eşti detectiv particular. Ca să vezi...

– Nu-i adevărat. Sună la comisia de licenţiere şi întreabă-i. Nu mă cunosc sub nici un nume.

– Bună meserie, continuă el, ignorîndu-mi negaţia. Dumnezeu e martor că pe-aici nu lipsesc niciodată secretele. Oamenii sînt în stare să facă orice, pentru bani.

– Să omoare un cal?

– Să omoare un cal. Să ruineze o carieră. Să distrugă o căsnicie.

– Să omoare şi un om?

Sugestiile mele nu păreau să-l şocheze.

– Cea mai veche poveste din lume: lăcomia.

– Da. Şi întotdeauna se termină la fel: prost.

– Pentru cineva. Totul e să nu fii tu acel cineva.

– Tu ce rol joci în piesa asta, Trey?

Încercă să afişeze un zîmbet obosit.

– Clownul cel trist. Tuturor le e drag un clown trist.

– Pe mine mă interesează doar personajul negativ, am spus. Ai putea să-mi indici vreo direcţie?

Încercă să rîdă, dar nu avea destulă energie.

– Sigur. Din sala oglinzilor, prima pe stînga.

– A murit o fată, Trey. Erin Seabright a fost răpită. Nu e un joc.

– Într-adevăr. Mai degrabă un film.

– Dacă ştii ceva, acum e momentul să spui.

– Iubito, replică el, privind peste apa lagunei. Dacă ştiam ceva, nu eram aici, unde sînt acum.

Şi plecă de lîngă mine, se urcă în maşina decapotabilă şi porni încet. L-am privit cum se îndepărta, spunîndu-mi că greşisem, la început, cînd considerasem că toate pistele duceau spre Jade. Toate duceau la Trey Hughes – tranzacţia imobiliară cu Seabright, angajarea lui Erin la Jade, Stellar. Trey era factorul comun al tuturor.

Şi astfel, întrebarea de-un milion de dolari devenea: se afla în mijlocul furtunii pentru că el o cauzase, sau furtuna izbucnise împrejurul lui?

Trey umbla cu ochii după fete. Nu era un secret pentru nimeni. Iar numele lui al doilea era Scandal. Dumnezeu ştia cîte aventuri avusese la

viaţa lui. O relaţie cu Stella Berne, cînd Michael îi fusese antrenor. Se aflase cu ea în noaptea morţii mamei lui. Nu era greu să-mi imaginez că o luase în vizor şi pe Erin. Dar... o răpire? Şi cu Jill Morone cum rămînea?

Nu-mi puteam imagina, şi nici nu voiam. Monte Hughes al III-lea, prima mea mare pasiune.

L-am cunoscut pe tatăl tău. Am avut ocazia să-i folosesc serviciile, de-a lungul anilor.

Ce naiba voise să spună cu asta? De ce avusese nevoie de serviciile unui avocat al apărării de calibrul tatălui meu? Şi cum aveam să aflu? Să-mi sun tatăl după atîţia ani de tăcere ostilă şi să-l întreb?

Deci, tată, uită că te-am sfidat la tot pasul şi am dat cu piciorul la studii ca să mă fac poliţistă. Şi nu contează nici că ai fost mereu un părinte denaturat, distant şi indiferent, dezamăgit de mine pentru simplul motiv că n-am fost copilul pe care ţi l-ai dorit. Ce-a fost, a trecut. Spune-mi de ce a avut nevoie Trey Hughes de respectabila ta competenţă.

Tatăl meu şi cu mine nu ne mai vorbiserăm de zece ani. N-aveam s-o facem tocmai acum.

M-am întrebat dacă Landry îl interogase pe Trey. Mă întrebam dacă îi procesase numele prin sistem, cu titlu de rutină. Dar Landry nu-mi pusese nici o întrebare despre Trey Hughes, numai despre Jade.

M-am dus la maşină şi m-am aşezat la volan, în aşteptare. Curînd, Paris avea să iasă cu surul lui Hughes. Trey urma să se întoarcă la hambar pentru discuţii despre cursă. Iar după aceea, cînd pleca, aveam să mă iau după el.

Trey Hughes tocmai devenise centrul universului. Toate gravitau în jurul lui. Şi aveam de gînd să aflu de ce.

***

Spaţii larg deschise pe trei laturi. Copaci şi un canal, în partea din spate. Un drum asfaltat se arcuieşte din faţă. Nicăieri, nici ţipenie de om, dar poliţiştii sînt în preajmă, ascunşi.

O maşină neagră se apropie şi opreşte la poartă. Bruce Seabright coboară şi se uită în jur. Pare iritat şi neliniştit. Crede că e o capcană.

Are dreptate.

Deschide portbagajul şi scoate două sacoşe mari, albastre. Le trece peste poartă, apoi o escaladează, ridică genţile şi priveşte iar în jur. Caută un semn, o persoană. Poate se aşteaptă chiar s-o vadă pe Erin, deşi ar prefera să n-o mai vadă niciodată.

Porneşte pe alee, spre clădire, fără tragere de inimă. Are expresia unui om gata să facă pe el la primul zgomot mai puternic.

La jumătatea drumului spre clădire, se opreşte şi aşteaptă. Încet, se răsuceşte în cerc. Se întreabă ce se va întîmpla în continuare. Pune genţile jos şi se uită la ceas.

6:05 p.m.

Se lasă întunericul. Lumina de serviciu se aprinde, cu un bîzîit sonor. Vocea, aceeaşi voce modificată electronic din convorbirile telefonice, se aude din staţia de amplificare.

VOCEA:
Lasă genţile jos.

BRUCE:
Unde-i fata?

VOCEA:
Lasă genţile jos.

BRUCE:
Vreau s-o văd pe Erin!

VOCEA:
În cabină. Arena unu. În cabină. Arena unu.

BRUCE:
Ce cabină? Care arenă?

E agitat, nu ştie încotro s-o ia. Nu-i place să nu fie stăpîn pe situaţie. Nu vrea să lase banii acolo. Priveşte spre cele două arene de lîngă clădire şi o alege pe cea din dreapta. Ia genţile cu el şi se duce pînă la marginea arenei.

BRUCE:
Care cabină? Nu văd nici o cabină!

Stă pe loc, nervos. Afară se întunecă văzînd cu ochii. Priveşte un moment spre ghereta arbitrului – o construcţie mică, de lemn – dintr-o parte a arenei, şi porneşte într-acolo.

BRUCE:
Erin? Erin!

Înconjoară prudent cabina. Cineva s-ar putea să sară dinăuntru şi să-l împuşte sau să-l înjunghie. Trupul lui Erin ar putea să cadă la pămînt.

Nu se întîmplă nimic.

Bruce se apropie încet de uşă, o deschide, sare înapoi.

Nu se întîmplă nimic.

BRUCE:
Erin? Eşti aici?

Nici un răspuns.

Încet, pune genţile jos şi porneşte iar spre cabină, într-un tîrziu intrînd pe uşă. În cabină nu e nimeni. Pe podea a fost lăsată o casetă video. Are o etichetă pe care scrie cu litere negre groase: PEDEAPSĂ.

VOCEA:
Ai călcat regulile. Fata a plătit.

Poliţiştii ies din decor. Cîţiva se reped pe scara clădirii. Forţează încuietoarea, zboară uşa din ţîţîni, năvălesc în cameră strigînd, cu pistoalele scoase. Razele lanternelor saltă şi mătură camera. Acolo nu e nimeni.

În timp ce se apropie de consola instalației radio situată sub ferestrele pe unde se vede toată incinta, zăresc dispozitivul simplu care a pus aparatele în funcțiune la ora 6:05 p.m.

Banda continuă să se deruleze.

VOCEA:
Ai călcat regulile. Fata a plătit. Ai călcat regulile. Fata a plătit.

Ecoul vocii reverberează prin noaptea pustie.

CAPITOLUL 35

Trey Hughes nu s-a mai întors la grajdul lui Don Jade.

Am aşteptat în maşină, uitîndu-mă la ceas din trei în trei minute, pe măsură ce se apropia ora şase. Javier îl duse pe sur, îmbrăcat cu un valtrap Lucky Dog răcoros, şi reveni cu Park Lane de căpăstru. Paris şi Loxahatchee se întoarseră cu căruciorul de golf, apoi Lennox se urcă într-un Cadillac auriu şi plecă.

M-am uitat iar la ceas: 5:43.

Pe un alt teren de prezentare, la cîteva mile distanță, Landry şi echipa lui de la jafuri şi omucideri stăteau la posturi, aşteptînd să apară răpitorii.

Voiam să fiu şi eu de față, să văd cum se desfăşura schimbul, dar ştiam că nu mi s-ar fi permis să mă apropii. Voiam să ştiu unde erau Jade şi Van Zandt, ce făceau, cine-i supraveghea. Voiam să ştiu unde se dusese Trey Hughes. Voiam să-mi spună şi mie cineva aceste lucruri. Voiam să rezolv cazul.

Vechiul val de adrenalină revenise, accelerîndu-mi metabolismul, făcîndu-mă să simt vibrația electricității sub piele. Făcîndu-mă să mă simt vie.

Paris ieşi din hambar, îmbrăcată de stradă, se urcă într-un Infiniti prăzuliu şi porni spre ieşirea camioanelor. M-am luat după ea, lăsînd să ne despartă o camionetă. Coti la stînga pe Pierson şi ne-am continuat drumul pe la periferia oraşului Wellington, trecînd prin Binks Forest.

Molly era în casa Seabright, ascunsă într-un cotlon, ca un şoricel, cu ochii mari, cu urechile ciulite, ținîndu-şi respirația, aşteptînd disperată vreo veste de la Erin şi despre cele întîmplate la locul de schimb.

Mi-aş fi dorit să-i pot fi alături, atît pentru ea, cît şi pentru mine însămi.

Am încetinit, cînd Paris îşi opri maşina la colțul cu Southern – o stradă circulată care trecea

de la est la vest, ducînd într-o parte spre Palm Beach, iar în cealaltă, spre zona rurală. O traversă spre Loxahatchee şi-şi continuă drumul pe B Road, în regiunea împădurită şi întunecată.

Nu scăpam din ochi luminile de poziţie ale Infiniti-ului, conştientă tot timpul că ne îndreptam spre Equestrian Estates.

Pe şira spinării mă zgîndărea o senzaţie sinistră de déjà vu. Ultima oară cînd străbătusem acele drumuri noaptea, fusesem detectiv la narcotice. Rulota fraţilor Golam nu era departe.

Luminile de frînă ale Infiniti-ului se aprinseră. Fără să semnalizeze stînga sau dreapta.

Am încetinit şi m-am uitat în oglinda retrovizoare, spre o pereche de faruri care mă luminau orbitor prin lunetă. Bătăile inimii mi se accelerară.

Nu-mi plăcea să am pe cineva în spate. Acela nu era un drum prea circulat. Nimeni nu venea pe-acolo dacă nu avea un motiv, dacă nu locuia sau lucra prin apropiere.

Retrăiam sentimentul bolnăvicios de dimineaţă, cînd apăruse Van Zandt la fermă şi crezusem că eram singură cu el.

Pînă data viitoare, spusese, cînd mă sărutase pe obraz.

În faţa mea, Paris cotise pe o alee. Am trecut mai departe, aruncînd din mers o privire. La fel ca

majoritatea caselor din zonă, clădirea era în stil ranch, din anii şaptezeci, cu o junglă în loc de grădină. Uşa garajului se ridică, iar Infiniti-ul dispăru înăuntru.

De ce să locuiască Paris Montgomery aici? m-am întrebat. Jade avea o firmă bănoasă. Paris ar fi trebuit să cîştige bine. Suficient ca să aibă o casă în Wellington, lîngă terenurile de prezentare, suficient ca să-şi permită un apartament într-unul dintre numeroasele complexe care-i serveau pe cei de la cai.

Una era să cazezi aici, la periferie, grăjdarii – chiria era relativ ieftină. Dar Paris Montgomery, cu Infiniti-ul ei prăzuliu şi inelul cu diamante şi smaralde moştenit...?

Luminile din spate deveniră mai puternice, în timp ce maşina se apropia.

Am frînat brusc şi am cotit la dreapta, pe alt drum lăturalnic. Dar nu era un drum – era o fundătură înconjurată de loturi recent defrişate. Farurile mele luminară schelăria unei case în construcţie.

Cealaltă pereche de faruri coti în fundătură, în urma mea.

Am ambalat motorul, luînd curba aleii înapoi spre şosea, după care am frînat cu derapaj lateral, blocînd ieşirea.

A dracului să fi fost dacă-l lăsam pe nenorocitul ăla să mă fugărească de parc-aş fi fost un iepure.

Am scos Glock-ul din compartimentul portierei.

Dintr-un şut, am deschis portiera, în timp ce maşina cealaltă oprea alături şi fereastra din dreapta cobora.

Cu arma în poziţie de tragere, am ochit faţa şoferului: ochi mari, gură larg căscată.

Nu era Van Zandt.

– Cine eşti? am strigat la el.

– O, Doamne! O, Doamne! Nu mă omorî!

– Taci din gură-n mă-ta! am răcnit. Un act de identitate – acum!

– Eu doar... Eu doar... se bîlbîi şoferul.

Părea să aibă vreo patruzeci de ani, foarte slab, cu prea mult păr.

– Jos din maşină! Mîinile la vedere!

– O, Doamne...! şopti el. Vă rog, nu trageţi. Vă dau tot ce am...

– Gura. Sînt de la poliţie.

– Iisuse...

Părea să fie mai rău decît dac-aş fi fost gata să-l jefuiesc şi să-l omor.

Coborî din maşină, ţinîndu-şi mîinile ridicate în faţă.

– Eşti stîngaci sau dreptaci?

– Ce...?

– Eşti stîngaci sau dreptaci?

– Stîngaci.

– Atunci, cu mîna *dreaptă,* scoate portofelul şi pune-l pe capota maşinii.

Se conformă, punînd portofelul pe capotă şi împingîndu-l spre mine.

– Cum te cheamă?

– Jimmy Manetti.

Am deschis portofelul şi m-am prefăcut că-i puteam citi numele în lumina slabă reflectată de la faruri.

– De ce mă urmăreai?

Încercă să ridice din umeri.

– Credeam că şi dumneavoastră căutaţi adresa...

– Ce adresă?

– De la petrecere. Kay şi Lisa.

– Care Kay şi Lisa?

– Nu ştiu... Kay şi Lisa. Chelneriţe...? La "Steamer's"?

– Iisuse Christoase, am mormăit, aruncîndu-i portofelul înapoi pe capotă. Eşti idiot?

– Mda... aşa cred...

Clătinînd din cap, am coborît pistolul. Tremuram. Efectele adrenalinei şi faptul că fusesem cît pe ce să împuşc în faţă un cretin nevinovat.

– Ține distanța, pentru numele lui Dumnezeu, am spus, retrăgîndu-mă spre mașină. S-ar putea ca următorul pe care-l calci pe coadă să nu fie la fel de cumsecade ca mine.

L-am lăsat pe Jimmy Manetti stînd cu mîinile sus, am ieșit din fundătură și m-am întors în direcția pe unde venisem. Încet. Încercînd să-mi calmez bătăile inimii. Încercînd să-mi pun capul la loc.

În casa unde intrase Paris Montgomery, luminile erau aprinse. Cîinele ei își fugărea coada în curtea din față. Pe aleee era parcată o mașină.

Un Porche clasic decapotabil, cu capota coborîtă și număr personalizat: LKY DOG.

Lucky Dog.

Trey Hughes.

CAPITOLUL 36

– **E clar, au intrat acolo** și au pus banda și timerul încă înainte de a da ultimul telefon, spuse Landry.

Se adunaseră în sala de conferințe: Landry și Weiss; Dugan și Armedgian. Maiorul Owen Cathcart, șeful diviziei de investigații, venise și el la ședință și avea să acționze ca om de legătură cu

Șeriful Sacks. Grupul era completat de Bruce și Krystal Seabright, și de o femeie de la serviciul pentru victime căreia Landry nu-i reținuse numele.

Femeia de la serviciul victimelor și Krystal Seabright stăteau într-o parte. Krystal tremura ca un cîine Chihuahua, cu ochii duși în fundul capului și părul ca o perucă platinată băgată-n priză. Bruce nu se bucurase deloc s-o vadă acolo, insistînd să se ducă acasă și să-l lase pe el să se ocupe de toate. Krystal se prefăcuse că nu-l auzea.

– În ultimele trei săptămîni, acolo n-a mai avut loc nici o activitate, spuse Weiss. Ușile sînt încuiate, dar numai cu lacăte. Niciodată nu s-a pus problema securității, din cauza locului unde se află. Dar nu era deloc greu să pătrundă.

– Ceva amprente? se interesă Cathcart.

– Cîteva sute, răspunse Landry. Dar nici una pe caseta audio, nici pe caseta video, nici pe timer, nici pe pupitru...

– Și încearcă cineva să facă vocea aia să sune ca a unei ființe omenești?

– Lucrează la ea, spuse Dugan.

– Iar pe banda video ce e? Ia s-o vedem.

Landry ezită, aruncînd o privire spre Krystal și femeia de la serviciul pentru victime.

– E destul de dură, domnule. Nu știu dacă familia...

– Vreau s-o văd, spuse Krystal, vorbind pentru prima dată.

– Krystal, pentru Dumnezeu! se răsti Bruce, care se plimba nervos prin spatele ei. De ce vrei s-o vezi? Detectivul tocmai ți-a spus...

– Vreau s-o văd! insistă ea, mai tare. E fiica mea.

– Și vrei să vezi cum o ataca nu știu ce animal? Cum o viola? Asta vrei să spui, nu-i așa, Landry? întrebă Bruce.

Landry își mișcă fălcile. Seabright îi strepezea dinții. Dacă reușea să ducă tot cazul la bun sfîrșit fără să-l pocnească, mare minune.

– Am spus că e un spectacol destul de dur. Nu a fost violată, dar a primit o bătaie. Nu v-aș recomanda să vă uitați, doamnă Seabright.

– Krystal, nu există nici un motiv... începu Bruce. Soția lui îl întrerupse:

– E fiica mea.

Apoi se ridică, încleștîndu-și în față mîinile tremurătoare:

– Vreau s-o văd, domnule detectiv Landry. Vreau să văd ce i-a făcut soțul meu fiicei mele.

– Eu?

Bruce se înroși la față, scoțînd un icnet gîtuit, ca și cum ar fi suferit un atac de inimă. Îi privi pe polițiștii din cameră.

– Eu nu sînt decît o victimă!

Krystal se răsuci spre el.

– Ești la fel de vinovat ca oamenii care au răpit-o!

– Nu eu am amestecat poliția în treaba asta! Au spus că fără poliție!

– Tu n-ai fi făcut nimic, spuse Krystal cu înverșunare. Nici măcar nu mi-ai fi spus că dispăruse.

Seabright făcu o mutră încurcată. Gura îi tremura de nervi. Se apropie de soția lui și-i spuse mai încet:

– Krystal, nu e nici locul și nici momentul să avem discuția asta.

Krystal îl ignoră, privindu-l în schimb pe Landry.

– Vreau să văd banda. E fiica mea.

– De parcă ți-ar păsa de ea, mormăi Bruce. Și o pisică-i o mamă mai bună ca tine.

– Cred că e important ca doamna Seabright să vadă măcar o parte din bandă, interveni și femeia de la serviciul pentru victime. Le poți cere s-o oprească în orice moment, Krystal.

– Vreau s-o văd.

Krystal porni înainte, clătinîndu-se nesigură pe pantofii din piele de leopard cu tocuri-cui. Arăta la fel de fragilă ca un bibelou de sticlă, gata să se spargă la prima atingere, într-un milion de cioburi țipător colorate. Landry o luă de braț. Femeia de la

serviciul pentru victime îşi urni şi ea fundul grăsan ca s-o ajute, venind lîngă ea.

– Eu rămîn la părerea mea, doamnă Seabright, insistă Dugan.

Krystal îl privi cu ochii ieşiţi din orbite.

– De cîte ori trebuie să spun? Vreţi să urlu? Să iau un ordin de la judecător? Vreau s-o văd!

Dugan ridică mîna, cu un gest de capitulare.

– Vom pune banda. Să ne spuneţi doar cînd s-o oprim, doamnă Seabright.

Dădu din cap spre Weiss, care introduse caseta în videorecorderul aflat pe un cărucior, lîngă televizorul cu diagonala de cincizeci şi trei de centimetri.

Toţi cei din cameră rămaseră tăcuţi, în timp ce pe ecran apărea treptat imaginea unui dormitor ce părea să se afle într-o rulotă. Îl dădea de gol fereastra: ramă de aluminiu ieftină, în jurul unui geam murdar. Cineva scrisese cu degetul pe sticla prăfuită HELP, de-a-ndoaselea, astfel încît cuvîntul să poată fi citit din afară.

Era noapte. O singură lampă cu un bec gol lumina scena.

Erin Seabright stătea goală, aşezată pe o saltea murdară şi pătată, fără cearşafuri, avînd încheietura unei mîini legată cu un lanţ de rama ruginită a patului. Abia dacă mai semăna cu fata pe care Landry o văzuse numai într-o fotografie. Buza de

jos îi era spartă şi plină de sînge uscat. Rimelul îi încercuia ochii. Pe braţe şi picioare avea dungi roşii şi vînătăi. Stătea cu genunchii strînşi, încercînd să-şi acopere cît putea de mult goliciunea. Se uita direct în obiectiv, cu ochii sticloşi de groază şi lacrimile şiroindu-i pe faţă.

– De ce nu mă ajutaţi? V-am cerut să mă ajutaţi! De ce nu faceţi ce vă spun ei? întrebă, cu un fior de isterie făcînd să-i tremure vocea. Mă urîţi chiar atît de mult? Ştiţi ce-o să-mi facă? De ce nu mă ajutaţi?

– O, Doamne, Dumnezeule, murmură Krystal.

Îşi acoperi gura cu o mînă. Ochii i se umplură de lacrimi, care i se revărsară pe obraji.

– O, Doamne, Erin!

– Te-am prevenit, spuse glasul metalic, vorbind tărăgănat, cu cuvintele alungite şi uşor deformate. Ai călcat regulile. Fata va fi pedepsită.

Un personaj îmbrăcat în negru din cap pînă-n picioare intră în cadru, din spatele camerei – mască neagră, haine negre, mănuşi negre – şi porni spre pat. Erin începu să scîncească. Se chirci pe pat, ghemuindu-se lîngă perete, încercînd să se ascundă, să-şi acopere capul cu braţul liber.

– Nu! Nu! ţipă ea. Nu e vina mea!

Personajul o lovi cu o cravaşă. Landry simţi cum tresărea el însuşi, la auzul contactului dintre vargă şi pielea dezgolită. Cravaşa o lovi iar şi iar,

cu forță și cruzime, peste brațe, picioare, fese. Fata zbiera încontinuu, cu un sunet ascuțit oribil, care-l străpungea pe Landry ca un spărgător de gheață.

Dugan opri banda fără să se mai lase rugat.

– Dumnezeule... mormăi Bruce Seabright.

Întorcîndu-se, își frecă fața cu o mînă.

Krystal Seabright căzu lîngă femeia de la serviciul pentru victime, încercînd să plîngă, dar fără ca nici un sunet să-i poată ieși din gura deschisă. Landry o prinse de un braț, Weiss de celălalt, și o conduseră spre un scaun.

Bruce Seabright rămase pe loc, ca un bou, uitîndu-se la femeia aceea cu care se căsătorise, privind-o ca și cum s-ar fi întrebat dacă nu putea să iasă din joc atunci, pe loc.

– Ți-am spus c-o să te șocheze, zise el.

Krystal se așeză pe scaun, îndoită de mijloc, cu fața în mîini și fusta roz ridicată pînă la jumătatea coapselor.

Landry se întoarse cu spatele spre ea, făcu un pas spre Bruce și-i spuse încet:

– Dac-ai putea să-ți ieși din cur măcar trei secunde, puțină compasiune prefăcută n-ar strica, în clipa asta.

Seabright avu neobrăzarea să se arate ofensat.

– Nu eu sînt vinovatul aici! Nu eu v-am chemat, cînd răpitorii au zis să nu vă chem.

– Da, răspunse Krystal, ridicînd capul. N-ai chemat pe nimeni! N-ai făcut nimic!

– Erin ar fi fost acum acasă, dacă nu-și băga nasul detectiva aia! replică furios Bruce. Mă descurcam eu. I-ar fi dat drumul. Și-ar fi dat seama că nu cedam terorismului lor, și ar fi lăsat-o să plece.

– O urăști! zbieră Krystal. Vrei să moară! Nu vrei s-o mai vezi niciodată.

– Of, Krystal, pentru numele lui Dumnezeu! Nici tu nu vrei s-o mai vezi! răcni Seabright. Nu-i decît un gunoi, la fel cum erai și tu înainte să te găsesc! Da' asta nu-nseamnă că vreau să moară!

– Pîn-aici! interveni Landry, pornind spre Seabright. Ieși afară!

– Ți-am dăruit o viață cum altfel n-ai fi avut niciodată! continuă Seabright spre nevastă-sa. Și nu voiai ca Erin să ți-o încurce. Tu însăți ai dat-o afară din casă.

– De frică! țipă Krystal. Mi-era frică!

Începînd iar să suspine, căzu de pe scaun pe podea, strîngîndu-se ghem.

– Afară! insistă Landry, împingîndu-l pe Seabright spre ușă.

Seabright îl îmbrînci înapoi și ieși pe hol. Landry îl urmă, însoțit de Dugan.

– Vă dau în judecată! strigă Seabright.

Landry se uită la el de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

– Ce...?!

– Vreau ca femeia aia să fie dată în urmărire penală!

– Nevastă-ta?

– Estes! Dacă nu era ea, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat!

Dugan îl privi pe Landry.

– Despre ce vorbeşte?

Ignorîndu-l, Landry înaintă spre Seabright.

– Fiica dumitale vitregă a fost răpită. Nu din vina lui Estes.

Seabright îi înfipse un deget în faţă.

– Îi vreau licenţa. Şi-mi chem avocatul. Niciodată n-am vrut să vă amestecaţi, şi-acum, uite ce s-a-ntîmplat! Bag acţiune. Dau în judecată departamentul ăsta, şi-o dau în judecată şi pe Elena Estes.

Landry îi dădu mîna la o parte şi-l trînti de perete.

– Gîndeşte-te de două ori înainte să-ncepi cu ameninţările!

– Landry! strigă Dugan.

– Dacă găsesc un singur lucru care să te lege de răpire, poţi să te-ndoi pe spate şi să te pupi singur în cur de rămas-bun!

– Landry!

Dugan îl apucă de umăr, brutal. Landry îl împinse în lături şi făcu un pas lateral, privindu-l încruntat pe Seabright.

– Du-te la o plimbare, detectiv Landry, îl sfătui Dugan.

– Întreabă-l ce-a vrut să spună, zise Landry. Întreabă-l ce-a vrut să spună şi Erin, cînd a zis că-i ceruse s-o ajute. Cînd i-a cerut? Noi de ce nu ştim nimic? Vreau un mandat pentru casa aia, şi pentru biroul nemernicului ăstuia. Dacă tăinuieşte probe, n-are decît să putrezească-n puşcărie.

– Ieşi, îi ordonă Dugan. Acum!

Landry porni pe culoar, intră în camera brigăzii şi se aşeză la biroul lui, unde căută prin sertarul de creioane un pachet de Marlboro Lights pe care şi-l ţinea acolo. Se lăsase de fumat, în principiu, dar anumite momente permiteau excepţii, iar acesta era unul dintre ele. Scoase o ţigară, bricheta, şi ieşi din clădire, să se plimbe pe trotuar fumînd.

Tremura tot. Îi venea să se întoarcă-n clădire şi să-l bată pe Bruce Seabright pînă nu se mai ridica de jos. Nenorocitul...! Fiica lui fusese răpită, şi ce soluţie găsise? Să nu facă nimic! S-o lase-n mîinile ălora. N-aveau decît s-o violeze, s-o omoare, s-o arunce-ntr-un canal. Iisuse!

De ce nu mă ajutaţi? V-am cerut să mă ajutaţi! Mă urîţi chiar atît de mult?

Seabright nu spusese nimic despre vreo convorbire personală cu Erin. Landry era gata să-şi parieze pensia că Seabright mai avea o bandă ascunsă pe undeva. O bandă în care Erin îi cerea ajutor. Iar Bruce Seabright nu mişcase naibii un deget.

Dar nu pentru asta era Erin pedepsită, nu? Se afla în coşmelia aia jegoasă, legată de un pat, goală, bătută cu biciul, fiindcă regulile fuseseră încălcate, şi fusese anunţat oficiul şerifului.

Era posibil ca Estes să fi scormonit în viesparul nepotrivit. Vorbise cu toţi cei care avuseseră legătură cu Erin Seabright. Poate că Van Zandt dedusese că nu era ceea ce părea a fi.

Toţi oamenii lui Jade fuseseră interogaţi sîmbătă în legătură cu moartea lui Jill Morone. Fusese pronunţat şi numele lui Erin. Se putea ca asta să-l fi pus în alertă pe Jade.

Cineva din apropiere putuse pîndi neobservat, dar Landry nu credea. Se uitase peste rapoartele despre vecini: familiile lor, profesiunile, relaţiile cu familia Seabright. Nimic.

Poate că răpitorii plasaseră microfoane în casă, dar asta părea o ipoteză cam trasă de păr. Nu era vorba de un multimiliardar pe care încercau să-l scuture de parale.

Sau răpitorii aveau informaţii din interior. De la fiul lui Seabright. Sau de la Seabright însuşi.

Ce mod mai potrivit avea de a se îndepărta de orice suspiciuni decît cooperînd cu poliţiştii, dînd apoi vina pe ei cînd se-mpuţea brînza? N-ar fi făcut nimic ca s-o ajute pe Erin, dacă nu-şi băga coada Estes.

Ar fi făcut exact ceea ce spusese Landry la început: păstra toate informaţiile pentru sine, pînă cînd fata apărea moartă – dacă mai apărea. Iar atunci i-ar fi spus nevesti-sii că făcuse tot ce putea, tot ce considerase el că era mai bine. Ce păcat că nu ieşise – da', ce naiba, Erin era oricum doar un gunoi care le făcea probleme.

Ţigara se terminase. Landry o aruncă pee trotuar, strivi chiştocul, îl ridică şi-l aruncă în coşul de gunoi.

Şi cum se potrivea Don Jade în toată combinaţia?

Estes îi spusese că Seabright îi vînduse pămînt lui Trey Hughes, iar Don Jade lucra pentru Trey Hughes. Bruce îi obţinuse lui Erin slujba la Jade prin intermediul lui Trey Hughes. Mai bine-ar fi fugit de-acasă să facă trotuarul la Miami.

Toate drumurile duceau înapoi la Jade, cum spusese Estes la început. Dar nu era tocmai aşa. Toate drumurile duceau la Trey Hughes.

Landry îşi scoase telefonul celular şi formă numărul lui Dwyer, care-l urmărea pe Jade.

– Unde e?

– Ia cina la "Michael's Pasta". Specialitățile serii: penne putanesca şi risotto cu fructe de mare.

– Cu cine-i?

– Cu o babetă scundă cu țîțe false cît toate zilele şi păr portocaliu. Îl umflăm?

– Nu.

– Cum a mers schimbul?

– A fost o înscenare. Ştiau că vom veni.

– De unde?

– Am o presimțire.

– Pentru asta se găsesc şi medicamente de-acum.

– Mda, le zice arestări. Ştii cumva unde-s federalii?

– Stau cu palma-n cur. Zic că Van Zandt n-a plecat de-acasă. Mercedes-ul e pe alee.

– Şi maşina lui Carlton unde e?

– Pe mine mă-ntrebi? Eu îmi fac datoria *mea.*

– Excelent.

Landry îşi dori încă o țigară, cînd îl văzu pe Dugan ieşind din clădire, în urma lui Bruce Seabright. Seabright traversă parcarea spre Jaguar-ul său, se aşeză la volan şi porni. Soția lui se remarca prin absență. Dugan se întoarse şi veni pe trotuar.

– Acum trebuie să te las, îi spuse Landry lui Dwyer şi închise telefonul.

– Ce ştii despre Elena Estes? îol întrebă Dugan.

– Că a lucrat la narcotice.

– Şi ştii şi că lucrează ca detectiv particular?

– Ştiu că nu.

– Atunci, de ce Seabright are alte idei?

Landry ridică din umeri.

– De ce are idei în general? E un bou împuțit. Îşi închipuie că cel mai bine e să-i lase pe perverşii ăia să țină o fată de optişpe ani cît vor, ca s-o bată cu biciul.

– Ce ştii despre legătura dintre Estes şi cazul ăsta? continuă Dugan, cu chipul încordat de nervi.

– Ştiu că n-ar exista nici un caz, dacă Estes nu venea la mine-n birou să-mi spună ce se întîmpla, replică Landry.

– E implicată.

– Trăim într-o țară liberă.

– Nu chiar *atît* de liberă, se răsti Dugan. Cheam-o aici.

CAPITOLUL 37

Dintr-o dată, o locuință în zona rurală din Loxahatchee avea sens. Izolată, departe de forfota din jurul cailor, era ascunzătoarea ideală pentru o legătură clandestină.

După cîte de părea, Don Jade nu era singurul din hambarul lui care să fie dispus pentru jocuri de

dormitor spre a-şi susţine cauza. Dacă Trey Hughes se afla în acea casă din alt motiv decît cel de a discuta performanţele calului său în arenă, însemna că Paris Montgomery pusese mîna pe cel mai înstărit client al lui Jade. Cu maliţios spirit de prevedere.

Sau poate că Jade ştia. Poate că îi dăduse şi binecuvîntarea, Poate că Paris era polița de asigurare a lui Jade ca să reţină atenţia lui Trey.

Instinctul îmi spunea că nu era cazul. Nu asistasem la nici o manifestare vădită de afecţiune între Paris şi Trey. Relaţiile lor, la grajuri, păruseră a fi strict cele dintre un client şi o antrenoare.

Paris era o fată isteaţă şi ambiţioasă. Dacă-l făcea pe Trey fericit, cu siguranţă însemna că şi Trey o fericea pe ea.

În timp ce mă întorceam spre Wellington, m-am întrebat dacă Paris ştia că Hughes fusese încurcat cu nevasta lui Michael Berne înaintea ei. Desigur, asta nu-i asigurase lui Michael un loc în grajdurile cele noi şi elegante – şi nici Stellei Berne, la urma urmei.

Mă întrebam de cît timp dura legătura. Hughes îşi adusese caii la Jade cam cu nouă luni în urmă, ceea ce însemna că-şi petrecuseră vara în grajdul lui Jade din Hamptons. Cel mai probabil, şi Tomas stătuse peste vară acolo, lăfăindu-se în iureşul

monden. Era posibil ca atunci să se fi înfiripat o relaţie.

Cu gîndul la toate aceste lucruri, am intrat în Wellington şi am luat-o spre Sag Harbor Court.

Mercedes-ul pe care Trey Hughes i-l împrumutase lui Van Zandt era parcat pe alee. În parcarea de pe stradă, doi bărbaţi cu cămăşi şi cravate stăteau într-un Ford Taurus de culoare închisă.

Federali.

Mi-am parcat maşina la o oarecare distanţă de sedan şi m-am apropiat de acesta din faţă. Tipul de la volan deschise fereastra.

– Pentru informarea voastră, băieţi, am spus. L-am văzut azi-dimineaţă la volanul unui Chevy Malibu albastru închis.

Şoferul mă privi cu ochi de poliţist.

– Poftim?

– Tomas Van Zandt. Pe el îl pîndiţi, nu?

Se uitară unul la altul, apoi din nou la mine.

– Doamnă? Da' dumneavoastră cine sînteţi? mă întrebă cel de la volan.

– I-am fost prietenă bulangiului de Armedgian. Spuneţi-i c-aşa am zis.

I-am lăsat stînd acolo ca boii, supraveghind o maşină care probabil nu plecase toată ziua de pe alee.

Tomas Van Zandt era un om liber.

Pînă data viitoare...

Mi-am pus pistolul pe locul din dreapta al maşinii şi m-am dus acasă, să aştept.

În zona fermei lui Sean nu se zărea nici un semn vizibil al prezenţei vreunui intrus. Ştiam că Sean nu i-ar fi dat lui Van Zandt codul de la poartă, dar simţurile îmi stăteau totuşi în alertă.

Am parcat maşina lîngă grajd şi am controlat caii, pornind pe culoar cu pistolul în mînă. M-am oprit să mîngîi fiecare cal, simţind cum de la o boxă la alta tensiunea mi se risipea treptat. Oliver voia să mănînce pistolul. Feliki ciuli urechile spre mine, ca să-mi aducă aminte cine era iapa alfa, şi că aştepta o trataţie. D'Artagnan nu voia decît să-l scarpin pe gît.

Între timp, mă gîndeam la Erin Seabright, la felul cum îi rîdea lui Stellar pe banda video din dormitorul lui Van Zandt. Mă întrebam dacă lăsa amintirile de acest fel s-o consoleze sau s-o chinuiască, oriunde s-ar fi aflat, orice i s-ar fi întîmplat.

Voiam să-l sun pe Landry şi să aflu cum mersese treaba la schimb, dar n-am făcut-o. Nu-mi era nici prieten, nici confident. N-ar fi apreciat just dorinţa mea de a şti. Speram ca Molly să mă fi sunat, dar ştiam că n-ar fi fost prima care aflase veştile. Bruce fusese trimis să facă schimbul. Indiferent ce transpira, urma să aibă loc o analiză a operaţiunii, la oficiul şerifului. Şi, în acel timp,

nimeni nu se gîndea sau nu binevoia s-o anunţe pe Molly ce se întîmplase.

Nu-mi mai rămînea decît să aştept, mi-am spus – după care mi-am amintit că aveam telefonul celular al lui Paris Montgomery în maşină. În drum spre casă, l-am luat, apoi m-am aşezat cu el la masa de scris.

Telefonul era un Nokia 3390. Iconul pentru poşta vocală arăta că avea mesaje, dar nu le puteam asculta, neştiindu-i parola. Ştiam însă, din experienţă, că acel model de telefon păstra automat în memorie ultimele zece numere formate.

Am derulat pînă la ultimul. Pe display apăru: "Mesaje vocale". Am trecut la următorul: Jane L. Următorul: Don.

Pe alee apăru lumina unor faruri.

Nu era Sean. Cînd venea el acasă, nu-i vedeam niciodată farurile, pentru că întotdeauna intra direct în garaj, care era în cealaltă parte a casei principale.

Irina, poate.

Sau poate că nu.

Am lăsat telefonul deoparte, am luat Glock-ul, am stins singura lumină care ardea în casă şi m-am dus să mă uit pe fereastră.

Becul de serviciu din capătul grajdului nu lumina pînă la maşină. Dar, cînd şoferul coborî şi porni spre casa mea, l-am recunoscut după mers: era Landry.

Inima începu să-mi bată mai repede. Aducea veşti. Bune sau rele, sigur avea veşti. Am deschis uşa înainte să ajungă pe terasă. Se opri şi ridică mîinile, cu ochii la pistol.

– Nu-l ucide pe mesager, spuse el.

– Veşti proaste?

– Da.

– E moartă?

– Din cîte ştim, nu.

M-am rezemat de tocul uşii, oftînd, uşurată şi îngreţoşată în acelaşi timp.

– Ce s-a întîmplat?

Îmi povesti despre locul de schimb, despre mesajul înregistrat şi programat cu ajutorul timerului, despre banda video în care Erin era bătută.

– Dumnezeule, am murmurat, frecîndu-mi faţa cu palmele şi simţind-o doar pe o parte; în acel moment, îmi doream să fi putut amorţi toată. O, Doamne... Biata fată...

Calci regulile. Fata va plăti.

Eu fusesem cu ideea să încalce regulile. Îmi petrecusem toată viaţa încălcînd reguli, fără să mă gîndesc decît cînd era prea tîrziu. Nu păream în stare să învăţ acea lecţie. Iar acum, Erin Seabright plătea preţul.

Ar fi trebuit să fac ceva altfel. Dacă nu eram atît de brutală cu Bruce Seabright, dacă nu insistam să intre în combinaţie şi oficiul şerifului...

Dacă n-aş fi fost eu. Dacă Molly s-ar fi adresat altcuiva.

– Nu te învinovăţi singură, Estes, spuse încet Landry.

Am rîs.

– Dar ăsta-i unul dintre puţinele lucruri la care chiar mă pricep.

– Nu... murmură el.

Stătea foarte aproape de mine. Umbrele noastre se suprapuneau pe dalele de gresie, în lumina ca ieşea pe uşa din faţă. Dacă aş fi fost o altă femeie, poate că în acel moment m-aş fi sprijinit de el. Dar nu-mi aminteam cînd îmi oferisem ultima dată vulnerabilitatea cuiva. Nu ştiam cum. Şi nu aveam încredere în Landry că n-avea să mi-o înapoieze.

– Nu e vorba numai de tine, spuse el. Uneori, lucrurile merg de la sine.

Şi eu îi spusesem acelaşi lucru, cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă.

– Tot ce spun poate şi va fi folosit împotriva mea.

– Orice-ar merge.

– A mers cînd ţi-am servit-o?

Clătină din cap.

– Nu. Dar mi-a plăcut cum suna.

– Mulțumesc.

– N-ai de ce.

Ne-am uitat unul la altul puțin cam prea lung, apoi Landry își frecă ceafa și privi pe lîngă mine, în casă.

– Pot să mă autoservesc cu un scotch de la tine? Am avut o zi groaznică.

– Sigur.

Se duse la bar și-și turnă două degete de whisky la fel de vechi ca mine. Sorbi din pahar.

M-am așezat pe brațul unui fotoliu, privindu-l.

– Unde era Jade la ora schimbului?

– În West Palm, să-i întîlnească pe părinții lui Jill Morone. Au venit de la Buttcrack, Virginia, în după-amiaza asta, și au cerut să se întîlnească personal cu el.

– Și Van Zandt?

Clătină din cap, cu fălcile încordîndu-i-se.

– În dimineața asta am avut o întrevedere cordială cu prietenul tău de la F.B.I.

– Armedgian? Nu mi-e prieten – și nici ție, din cîte-mi imaginez.

– A apărut horodonc-tronc, pentru "consultații și sfaturi". Oamenii lui îl urmăresc pe Van Zandt.

– Oamenii lui urmăresc o mașină care stă pe alee. Azi-dimineață, Van Zandt a venit aici cu un Chevy.

Landry mă privi pătrunzător.

– Ce voia?

– Să-mi dea preavizul, cred.

– Știe că tu ai fost la el azi-noapte?

– Da, așa cred.

– Nu-mi place.

– Închipuie-ți cum mă simt eu.

Sorbi din scotch, gînditor.

– Mă rog... La locul schimbului n-a fost. Atîta lucru știm.

– Asta nu înseamnă că n-ar avea nici o legătură cu răpirea. Nici cu Jade, în fond. Sînt sigură că și ăsta a fost unul dintre motivele pentru care au programat banda cu un timer: pentru ca toți să aibă alibiuri pentru momentul schimbului.

– Și ca să-l pedepsească pe Seabright.

– Sigur știau că aveați să veniți acolo. Nici o clipă nu s-au gîndit să se prezinte, cu sau fără Erin.

– Totuși, trebuia să mergem pînă la capăt.

– Desigur. Dar nu-mi place ce înseamnă asta pentru Erin. Acum știu că nu vor primi banii. Ce mai au de cîștigat dacă o lasă în viață? Nimic.

– Jocuri și distracții cu cravașa, replică Landry.

Privi în podea, clătinînd din cap.

– Iisuse. Să-l fi văzut cum dădea-n ea. Dacă la fel își bătea și caii, Societatea pentru Protecția Animalelor l-ar fi băgat în pușcărie.

– Pe Jade? Sînt sigură că ştii despre el ceva ce mie-mi scapă, dar am îndoieli serioase că ar fi omul nostru.

– Tu eşti aia care mi-a spus că toate drumurile duc la el.

– Într-un fel, da. Dar într-un fel care, pentru mine, nu se leagă. Profesional, stă destul de bine cu Trey Hughes, instalîndu-l pe proprietatea aia nouă, cumpărînd pentru el cai scumpi. De ce-ar risca toate astea, făcînd ceva atît de periculos ca răpirea lui Erin?

– Erin ştia ceva despre calul ăla pe care l-a omorît.

– Şi-atunci, de ce n-a eliminat-o pur şi simplu? Sîntem în sudul Floridei. Aici e cel mai uşor lucru din lume să scapi de un cadavru. De ce să se încurce cu înscenarea unei răpiri?

Landry ridică din umeri.

– Să zicem că-i psihopat. Se crede atotputernic.

– Explicaţia asta i s-ar putea aplica lui Van Zandt. Dar nu-l văd pe Jade riscînd totul cu un asemenea plan, şi nu-l văd nici asociindu-se cu un factor imprevizibil ca Van Zandt.

Landry luă încă o înghiţitură de scotch. Încerca să se hotărască dacă să-mi spună sau nu totul, probabil.

– Unul dintre numerele de telefon pe care mi le-ai dat de pe lista lui Seabright aparţinea unui mobil preplătit căruia i-am luat urma la magazinul Radio Shack din Royal Palm Beach. N-am putut obţine datele de identitate de la vînzători, după fotografia lui Jade, dar unul dintre ei are impresia că a fost sunat de cineva numit Jade, care l-a întrebat despre telefoane şi i-a cerut să-i pună unul deoparte.

– De ce să facă Jade o asemenea prostie? Nu e genul.

Landry ridică din umeri.

– Poate şi-a spus că unui telefon de unică folosinţă nu i se poate lua urma, aşa că nu conta cu cine vorbea.

M-am ridicat să mă plimb prin casă, clătinînd din cap.

– Don Jade n-a ajuns unde-a ajuns făcînd prostii. Dacă voia să i se păstreze un telefon, de ce n-a dat un nume fals? De ce nu le-a spus doar prenumele? Nu, n-are nici un sens...

– E singura pistă pe care o avem, replică Landry pe un ton defensiv. N-am s-o ignor. Ştii la fel de bine ca mine că toţi criminalii o zbîrcesc la un moment dat. Devin neglijenţi. Fac greşeli.

– Mda, poate că altcineva a făcut greşeala asta în locul lui.

– Cum? Crezi că cineva încearcă să-l înfunde?

– Mie aşa mi se pare. Jade are mai mult de pierdut decît de cîştigat din toată afacerea asta.

– Dar a mai făcut-o şi înainte – frauda de asigurări cu caii morţi.

– Da, însă pe-atunci lucrurile stăteau altfel.

– Lupu-şi schimbă părul, dar năravul...

– Ascultă, am spus, nu încerc să-l apăr. Cred numai că-n coşul ăsta sînt mai multe mere stricate, nu numai Don Jade. Ce-a avut de spus Michael Berne despre noaptea cînd a fost asasinată Jill?

– S-a dus la "The Players" să bea ceva cu un client, iar clientul n-a venit. Berne a ieşit în hol să-l sune şi a asistat la scena dintre Jade şi fată.

– Şi pe urmă?

– S-a dus acasă şi şi-a petrecut seara cu nevastă-sa.

Mi-am dat ochii peste cap.

– A, da, binevoitoarea Doamnă Alibi.

– Ce? făcu Landry, iritat. Crezi că Berne a pus la cale totul? De ce?

– N-am spus asta. Totuşi, nu văd de ce să rişte cineva tot planul cu răpirea. Dar Michael Berne îl urăşte din rărunchi pe Don Jade – o spun la propriu. Berne a pierdut enorm, cînd l-a părăsit Trey Hughes. E definiţia răzbunării. S-ar putea să fi omorît calul. Poate crede că, dacă-l înlătură pe Jade, Hughes se va întoarce la el. Şi chiar dacă n-o

să se întîmple aşa, tot va avea satisfacţia de a-i fi distrus viaţa lui Jade.

– Şi care-i legătura dintre Van Zandt şi Berne. Continui să crezi că el a omorît-o pe Jill, nu?

– Da, dar s-ar putea să nu fie nici o legătură. Poate că a omorît-o pe Jill numai din motive legate de sex. Sau poate e partener cu Berne, ori cu Paris Montgomery – care se regulează cu Trey Hughes, apropo – dar nu cred că e complice cu Don Jade. Şi pe urmă, mai e şi Trey Hughes. Tot coşmarul ăsta se învîrteşte în jurul lui.

– Iisuse, ce încurcătură a dracului... mormăi Landry.

Îşi termină scotchul şi puse paharul pe masa de cafea.

– Eu în locul tău nu i-aş spune nimic din toate astea Locotenentului Dugan.

– De ce să i le spun?

Pagerul lui Landry sună. Se uită pe display, apoi ridică privirea spre mine.

– Fiindcă vrea să te duci la el – cu toată viteza.

* * *

Cînd am intrat în clădire, Landry îmi deschise uşa. N-aveam chef să-i mulţumesc. Mă gîndeam numai la întîlnirea care mă aştepta. Aveam nevoie

de o strategie bună, altfel Dugan şi Armedgian m-ar fi eliminat din caz cît ai clipi.

Mă aşteptau în biroul locotenentului: Dugan, Armedgian şi Weiss. Weiss mă privi încruntat, cu ochii impenetrabili de poliţist plini de furie acumulată. Nu i-am dat atenţie şi m-am îndreptat direct spre Dugan, privindu-l în ochi şi întinzîndu-i mîna.

– Locotenente, Elena Estes. Aş spune că e o plăcere, dar sînt sigură că nu va fi.

M-am întors spre Armedgian.

– Wayne. Îţi mulţumesc pentru informaţiile despre Van Zandt. Mi-ar fi fost mai de folos dacă-mi spuneai tot adevărul, dar, ce mama dracu? Jill Morone nu-i era oricum simpatică nimănui.

Chipul rotund al lui Armedgian se coloră.

– Nu-i pot da informaţii sensibile unei persoane civile.

– Sigur. Înţeleg. Şi de-asta ai venit drept la Locotenentul Dugan aci de faţă, nu? Ca să-l avertizezi, şi să pună pe cineva să-l urmărească pe individ, nu?

– Nu aveam nici un motiv să credem că Van Zandt reprezenta un pericol iminent pentru cineva, se apără Armedgian. Nu fusesem informat despre răpirea tinerei Seabright.

– Sînt sigur că asta va fi o mare mîngîiere pentru familia lui Jill Morone.

– Grija dumitale pentru familia ei e impresionantă, domnişoară Estes, interveni Dugan. Şi surprinzătoare, dacă stau să mă gîndesc cum te-ai purtat cu familia Seabright.

– Familiei Seabright i-am arătat curtoazia cuvenită.

– Bruce Seabright nu e de aceeaşi părere.

– Lui nu i se cuvenea nici o curtoazie, după cum probabil ai aflat şi singuri pînă la ora aasta. Sincer, nu-s convinsă că nu e implicat în răpire.

– Nu mă interesează teoriile dumitale, domnişoară Estes, spuse Dugan.

– Atunci, de ce m-ai chemat aici?

– Familia Seabright vrea să depună o plîngere împotriva dumitale. Se pare că te-ai prezentat fals în faţa lor.

– Nu e adevărat.

– Nu eşti detectiv particular, spuse Dugan.

– N-am spus nimănui că eram. Familia Seabright a făcut o supoziţie eronţă.

– Nu încerca să mă ameţeşti cu semantica. Dacă-ţi arde de jocuri de cuvinte, fă-te aovcat.

– Mulţumesc pentru sfat.

– Păcat că nu-şi urma sfaturile şi înainte să moară unul de-ai noştri din cauza ei, mormăi Weiss la spatele meu.

Am rămas cu privirea spre Dugan.

– Am intrat în povestea asta încercînd să ajut o fetiță care se temea că sora ei avea necazuri, cînd nimeni – inclusiv din oficiul ăsta – n-o credea. Alt scop n-am avut, locotenente. Dacă Bruce Seabright se simte cumva amenințat de asta, n-ar strica să încercați să aflați de ce.

– Avem situația sub control, spuse Dugan. Vreau să nu te mai amesteci. Începînd din clipa asta.

Am privit în jur.

– I-auzi, mi-a scăpat ceva? M-a angajat din nou agenția asta? Fiindcă, dacă nu e așa, sînt destul de sigură că nu-mi poți spune ce să fac, unde să mă duc, sau cu cine pot sta de vorbă ori nu. Sînt cetățean privat.

– Stînjenești o investigație oficială.

– Dacă nu eram eu, n-ar fi existat nici o investigație.

– Nu pot permite ca un cetățean să umble aiurea, să pătrundă prin efracție în domicilii, să umble la probe...

– Pătrunderea prin efracție e un delict, l-am întrerupt. Dacă ai vreo dovadă că am comis o asemenea infracțiune, trebuie să mă arestezi.

– Zi doar, locotenente, se oferi Weiss, fac eu onorurile.

– De Van Zandt ne ocupăm noi de-acum, Elena, îmi spuse Armedgian. Șeriful și F.B.I.-ul.

M-am uitat la el, plictisită.

– Mhm. Bună treabă. Azi-dimineață a venit la mine acasă și m-a amenințat. Unde erai la ora aia, Wayne? Și mai știi ceva? Pun pariu pe-o sută de dolari că nici acum nu știi unde e. Sau știi?

Expresia de pe chipul lui fu cel mai grăitor răspuns.

– Familia Seabright intenționează să ceară un ordin de reținere asupra dumitale domnișoară Estes, spuse Dugan. Dacă te mai apropii de ei, de locuința lor, sau de firma domnului Seabright, va trebui să te arestăm.

Am ridicat din umeri.

– Puteați trimite un ajutor de șerif să-mi spună asta. Dacă nu vreți cu adevărat să discutăm despre caz, locotenente, mă faceți să-mi pierd timpul.

Dugan își arcui o sprinceană.

– Ai vreo treabă presantă undeva?

Mi-am scos telefonul celular din buzunar, am derulat peste cîteva numere și am apăsat pe butonul de apelare. Fără să-l scap din ochi pe locotenent, am ascultat cum suna telefonul.

– Van Zandt? Elle sînt. Scuză-mă că am fost grăbită azi-dimineață. Mai ales după ce ți-ai sacrificat atîta timp ca să tipi la mine și să mă faci să simt că nu eram în stare să călăresc nici măcar o bicicletă, darmite un cal.

Tăcere. Doar zgomot de fundal. Era într-o maşină. M-am gîndit să continui conversaţia chiar dacă-mi închidea telefonul. Voiam ca Dugan să ştie că nu era stăpîn pe viaţa mea, şi în acelaşi timp să-i demonstrez că-i puteam fi de folos, indiferent dacă ideea îi plăcea sau nu.

– Crezi că am fost prea dur cu tine? întrebă Van Zandt.

– Nu. Îmi plac duritățile, am răspuns eu, sugestiv.

O nouă pauză, apoi chicoti.

– N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine, Elle.

– Asta-i de bine sau de rău?

– Cred că rămîne de văzut. Mă mir că mă suni.

– Fluturele atras de flacără, am răspuns. Îmi pui creierul la lucru, Z. Sean şi cu mine mergem la "The Players", ca să luăm o cină tîrzie şi un pahar, două, trei... Eşti liber?

– Pe moment, nu.

– Mai tîrziu?

– Nu cred că pot avea încredere în tine, Elle.

– De ce? N-am nici o putere. Eu sînt a cincea roată la căruţă.

– Nici tu n-ai încredere în mine. Îţi închipui despre mine tot felul de lucruri rele, care nu sînt adevărate.

– Atunci, convinge-mă că eşti un om de treabă. Niciodată nu e prea tîrziu să ne împrietenim. Şi-n

plus, n-am face decît să bem ceva, pentru numele lui Dumnezeu. Ad-o şi pe prietena ta, Lorinda. Poţi să-i vinzi calul lui Sean, la desert. Pe curînd. *Ciao.*

Am terminat convorbirea şi am pus telefonul la loc în buzunar.

– Da, i-am spus lui Dugan, am treburi presante. Se pare că am o întîlnire cu Tomas Van Zandt.

Apoi m-am întors spre Wayne Armedgian.

– Crezi că poţi să-i iei urma dintr-o parcare unde maşina lui stă nemişcată?

N-am aşteptat răspunsul.

– A fost pe bune, băieţi, le-am mai spus – şi, cu un gest de salut, am ieşit.

Mă lua cu ameţeli. Aveam senzaţia că mersesem pînă în faţa unui uriaş şi-l scuipasem în ochii. Reuşisem să mi-l înstrăinez pe comandantul secţiei de jafuri şi omucideri şi pe un agent special F.B.I. de supervizare regională, dintr-o singură mişcare.

Ce naiba. Fusesem o străină printre ei. Ei mă excluseseră pe mine, nu invers. Le-aş fi spus bucuros tot ce ştiam despre caz, dar nu avuseseră nevoie. Aşa că le atrăsesem doar atenţia că nu puteau face cu mine ce voiau. Îmi cunoşteam drepturile. Cunoşteam şi legile. Şi ştiam că aveam dreptate: n-ar fi avut nici un caz de anchetat, dacă nu-l atrăgeam cu forţa pe Landry, şi dacă nu-l

sunam pe Armedgian să-i cer informații. Iar acum, nu-i lăsam să mă mîngîie pe cap și să mă trimită pe tușă.

În fața clădirii, am început să mă plimb nervoasă pe trotuar, inspirînd aerul cald și dens al nopții, întrebîndu-mă dacă procedasem bine, întrebîndu-mă dacă avea vreo importanță, sau era deja prea tîrziu.

– Grozav te-ai mai umflat în pene, Estes.

Landry venea spre mine, cu o țigară într-o mînă și bricheta în cealaltă.

– Mda, mă și mir că mă mai încap pantalonii.

– Crezi că Van Zandt o s-apară la "The Players"? mă întrebă.

– Cred că da. Îi place prea mult jocul. Și nu e în pericol iminent de a fi arestat. Știe că nu-l ai cu nimic la mînă, altfel ar fi fost închis deja. Cred c-o să vină numai ca să-ți facă în ciudă – și mie la fel.

Pradă unui impuls, i-am luat țigara dintre degete și am tras un fum. Landry mă privi.

– Fumezi?

– Nu, i-am răspuns, suflînd fumul. M-am lăsat cu ani în urmă.

– Și eu.

– Pachet de birou?

Luă țigara înapoi.

– E sau asta, sau plosca. Pentru fumat nu pot să mă suspende. Încă.

– Weiss are-n cur o muscă de toată frumusețea.

– E pitic, explică Landry.

– Știu că nu-s binevenită în povestea asta. Dar la început a fost cazul meu, și încă mai pot fi de folos.

– Mda, știu. Tocmai i-ai trîntit-o locotenentului în față.

Gura i se arcui într-un zîmbet vag. Aprobarea lui însemna prea mult pentru mine.

– Subtilitatea e depășită și ia prea mult timp, am răspuns. N-avem timp s-o frecăm.

I-am luat țigara ca să mai trag un ultim fum, atingînd cu buzele locul unde fuseseră ale lui. Nu voiam să mă gîndesc că era ceva erotic în asta, dar sigur că era, iar Landry o știa și el. Privirile ni se întîlniră și se susținură, în timp ce printre noi circula un curent.

– Trebuie să plec, am spus, retrăgîndu-mă.

Landry rămase pe loc.

– Și dacă Dugan vrea să te întorci?

– Știe unde mă duc. Poate veni să-mi facă cinste c-un rînd.

Clătină din cap cu uimire.

– Mare figură ești, Estes.

– Încerc doar să supraviețuiesc, am răspuns, întorcîndu-mă spre mașină.

În timp ce treceam prin dreptul clădirii, în drum spre ieşirea din parcare, farurile mele îl luminară pe Weiss, care apăruse în uşă. Prichindel prăpădit. M-am gîndit că avea să-i facă probleme lui Landry pentru că-şi poştise ţigara cu mine, dar asta era problema lui Landry, nu a mea. Problema mea era că aveam o întîlnire cu un ucigaş.

CAPITOLUL 38

Femeile. Nişte boarfe proaste şi nerecunoscătoare. Van Zandt îşi petrecuse aproape toată viaţa făcîndu-le curte, flatîndu-le – indiferent cum arătau – ducîndu-le cu el să se uite la cai, dîndu-le sfaturi şi poveţe. Aveau nevoie de el ca să le spună ce să facă, ce să gîndească, ce să-şi cumpere. Şi erau recunoscătoare? Nu. Cele mai multe erau egoiste şi proaste şi n-aveau pic de creier în capete. Meritau să fie înşelate. Meritau orice li se întîmpla.

Se gîndea la Elle. Încă se mai gîndea la ea cu acest nume, deşi ştia că era fals. Ea nu era ca "majoritatea femeilor". Era deşteaptă, parşivă şi îndrăzneaţă. Gîndea cu logica dură a unui bărbat, dar cu viclenia şi sexualitatea unei femei. Iar acest

lucru îl excita, îl provoca. Era un joc pe care merita să-l joace.

Iar Elle avea dreptate: nu-i putea face nici un rău. Nu exista nici o dovadă împotriva lui – prin urmare, era nevinovat.

Zîmbi, simţindu-se încîntat, inteligent şi superior.

Scoase telefonul celular, apăsă pe butonul pentru formarea automată a numărului de-acasă, şi ascultă cum suna fără să răspundă nimeni. Moralul i se prăbuşi vertiginos. Încă un semnal, şi urma să audă robotul. Nu voia să vorbească naibii cu un robot. Unde dracu' era Lorinda? Se plimba cine ştie pe unde, cu javra aia a ei nesuferită. Jigodie infectă şi plină de purici.

Robotul răspunse, iar Van Zandt îi lăsă un mesaj scurt, spunîndu-i să-l aştepta la "The Players", mai tîrziu.

Înfuriat de-a binelea, aruncă telefonul pe locul din dreapta al rablei de căcat pe care i-o dăduse Lorinda să circule cu ea. N-avusese chef să se ţină după el poliţia. Îl urmăreau degeaba, aşa– spusese. Era victima inocentă a unei hărţuiri din partea poliţiei. Iar proasta îl crezuse, fireşte, cu toate că văzuse cămaşa plină de sînge. Şi pentru aia găsise o scuză, pe care i-o înghiţise pe nerăsuflate.

Vacă tîmpită. De ce nu închiria o maşină mai bună cînd călătorea, nu reuşea să înţeleagă. Lorinda

avea o grămadă de bani, moşteniţi de la familia ei din Virginia. Tomas făcuse cercetările din proprie iniţiativă. Dar îi toca pe opere de caritate pentru cîinii abandonaţi şi caii ologi, în loc să-i folosească singură. Trăia ca o ţigancă, la ferma care fusese a bunică-sii, închiriind conacul mare de pe plantaţie şi locuind – cu tot cu haita ei de cîini şi pisici – într-o cocioabă veche de lemn în care nu făcea curat niciodată.

Tomas îi spusese că trebuia să-şi facă un lifting la faţă şi la ţîţe, şi să se aranjeze şi ea puţin, altfel în veci n-avea să-şi mai găsească un soţ bogat. Lorinda rîsese şi-l întrebase ce nevoie avea ea de alt soţ, cînd Tomas era acolo, să se ocupe de interesele ei.

Idioată mai era.

Femeile. Beleaua vieţii lui.

O luă spre est, pe Southern Boulevard, gîndindu-se la femeia cu care avea întîlnire. Credea că putea să-l şantajeze. Îi spusese că ştia totul despre fata moartă – ceea ce, firește, nu era adevărat. Dar începuse să-i facă probleme încă dinainte, din cauza minciunilor pe care le spusese americanilor despre el. Pizdă veninoasă şi răzbunătoare. Aşa erau rusoaicele. Un neam de oameni mai ticăloşi nu trăise niciodată pe lumea asta.

Asta avea să moară, firește, din vina Saşei Kulak. Tomas o luase la el, îi oferise un acoperiş deasupra capului, o slujbă, o şansă de a învăţa de la el, profitînd de vastele lui cunoştinţe – în grajd şi în dormitor.

Ar fi trebuit să-l adore. Ar fi trebuit să vrea să-l satisfacă şi să-l servească. Ar fi trebuit să-i mulţumească. Şi cînd colo, îi furase banii şi-l înjunghiase pe la spate şi răspîndise poveşti despre el.

Cu mari sacrificii, îi sunase pe toţi clienţii pe care-i cunoscuse rusoaica, şi cu care putuse intra în legătură după ce-l părăsise, ca să-i prevină că fata aia era periculoasă, că era o hoaţă şi probabil se mai şi droga; ca să le spună, firește, că el nu făcuse nimic rău.

Iar acum trebuia să aibă de-a face cu prietena ei, rusoaica lui Avadon. Avadon ar fi trebuit s-o concedieze pe loc, vineri, cînd încercase să-l omoare în grajdul lui. Incredibil, cîte erau în stare să tolereze americanii ăştia!

Se săturase de Florida. Era gata să se întoarcă în Belgia. Avea locul în avion pregătit deja. Un zbor cargo pînă la Bruxelles, cu o încărcătură de cai. Mergînd ca grăjdar, nici nu era nevoie să plătească. Urma să mai facă afaceri aici o singură zi, să le arate tuturor că nu avea nimic de ascuns, nici un motiv de a se teme de poliţie. Iar pe urmă,

avea să se întoarcă în Europa pentru o vreme, şi să revină cînd oamenii urmau să aibă lucruri mai bune de făcut decît să-l bîrfească pe el.

Încetini, în timp ce căuta indicatorul. Propusese să se întîlnească în spatele terenurilor de prezentare, dar fata refuzase, insistînd să vină într-un loc public. Şi pe ăsta-l alesese: "Magda's", o cîrciumă căcăcioasă în cartierul industrial din West Palm Beach. O clădire de placaj care pînă şi pe întuneric se vedea că avea nevoie de zugrăveală şi era mîncată de termite.

Van Zandt intră pe aleea de lîngă bar şi ocoli pînă în spate, să găsească un loc de parcare.

Urma s-o întîlnească pe fată în bar, să-i ofere ceva de băut. Şi, cînd nu era atentă, avea să-i strecoare drogul în pahar. Era foarte simplu. Aveau să stea de vorbă, el urma să încerce s-o asigure că se produsese o neînţelegere în legătură cu Saşa. Drogul începea să-şi facă efectul. La momentul potrivit, cînd fata nu mai putea să protesteze, urma s-o ajute să iasă.

Avea să pară beată. El urma s-o aşeze în maşină şi s-o ducă într-un loc unde putea s-o omoare şi să scape de cadavru.

Găsi un loc de parcare, lîngă un gard care despărţea proprietatea barului de o curte cu maşini vechi. Locul ideal. Nevăzut de nicăieri. Avea să rezolve problema rapid şi curat, apoi urma să se

ducă la "The Players" ca să bea un pahar cu Elena Estes.

* * *

Am intrat la "The Players" de una singură. Dacă Van Zandt apărea cu Lorinda Carlton, aveam să-l scuz pe Sean că nu putuse veni. Nu voiam să-l bag în încurcătură şi mai mult.

Clubul era plin. Cîştigătorii din arenă sărbătorindu-şi victoriile, şi perdanţii înecîndu-şi amarul. Majoritatea grajdurilor sînt închise lunea, pentru ca toată lumea să se poată reface după întrecerile din weekend. Nimeni nu avea motive să se culce devreme duminica seara.

Localul era o scenă cu o sută de actori. Femei etalînd ultimele confecţii la modă în Palm Beach şi cele mai recente operaţii estetice. Jucători de polo oacheşi, din America de Sud, dîndu-se la toate fiinţele care purtau fustă şi erau bogate. Celebrităţi minore venite în oraş pentru un weekend prelungit. Neamuri regale din Arabiaa Saudită. Toate perechile de ochi din salon căutau cel mai promiţător partener de conversaţie.

Am găsit o masă mică în colţ şi m-am aşezat cu spatele la perete, astfel încît să văd toată încăperea. Am comandat un tonic cu lămîie şi am

refuzat un fost campion de baseball care voia să afle dacă ne cunoşteam.

– Nu, am spus eu, amuzată că mă alesese tocmai pe mine. Şi nici n-ai vrea.

– De ce?

– Fiindcă n-aduc decît ghinion.

Se aşeză pe celălalt scaun, aplecîndu-se peste masă. Zîmbetul lui luminase multe reclame la convorbiri telefonice interurbane ieftine şi lenjerie colorată.

– Nu trebuia s-o spui. Acum sînt intrigat.

– Şi aştept pe cineva.

– Norocos, tipul. Ce are el, şi eu n-am?

– Nu ştiu, am răspuns, zîmbind cu jumătate de gură. Încă nu l-am văzut în lenjerie.

Îşi desfăcu mîinile, rînjind cu toţi dinţii.

– N-am nici un secret.

– N-ai pic de ruşine, asta n-ai.

– Într-adevăr. Dar nu ratez niciodată o cucerire.

Am clătină din cap.

– Nu şi de data asta, asule.

– Îţi face probleme personajul ăsta, Elle?

Am ridicat privirea, pentru a-l vedea pe Don Jade în picioare lîngă mine, cu un martini în mînă.

– Nu, mă tem că eu îi fac probleme, am răspuns.

– Mai mult sau mai puţin, replică Domnul Baseball, dînd din sprîncene. Nu pe el îl aşteptai, nu-i aşa?

– Că tot veni vorba, da.

– Chiar şi după ce m-ai văzut în lenjerie?

– Îmi plac surprizele. Mai mult de-atît, ce pot să zic?

– Zi c-ai să-i dai papucii mai tîrziu, spuse el, ridicîndu-se. Mă găseşti în capătul barului.

L-am privit cum se îndepărta, surprinsă că-mi plăcuse flirtul.

– Nu mai fi aşa de impresionată, îmi spuse Jade, aşezîndu-se pe scaunul eliberat. Numai pălărie şi nici o vită, cum se spune în Texas.

– Şi de unde ştii?

Mă privi fix, contrar impresiei pe care ar fi făcut-o băutura din mîna lui. Era treaz ca un judecător.

– Te-ai mira să afli cîte ştiu, Elle.

Am sorbit din tonic, întrebîndu-mă dacă ştia şi despre mine; întrebîndu-mă dacă Van Zandt îi spusese, sau Trey, sau dacă intenţionat îl lăsaseră în afara combinaţiei.

– Nu, nu cred că m-aş mira, am răspuns. Sînt sigură că nu sînt multe care să-ţi scape.

– Nu prea multe.

– De-asta ai stat aşa de mult ieri cu detectivii? Fiindcă aveai atîtea să le spui?

– Nu, mă tem că asasinarea lui Jill este un subiect despre care nu ştiu nimic. Tu ştii ceva?

– Eu? Nici o iotă. Să întrebăm pe altcineva? Van Zandt vine şi el, mai încolo. Vrei să-l întrebăm pe el? Presimt că ne-ar putea povesti nişte chestii de ni s-ar face părul măciucă.

– Nu e prea greu să convingi pe cineva să-ţi spună o poveste, Elle, replică Jade.

– Într-adevăr. Mai greu e să-i faci să spună adevărul.

– Şi asta cauţi? Adevărul?

– Ştii vorba aia: adevărul te eliberează.

Sorbi din martini, cu privirea în gol.

– Depinde cine eşti, nu-i aşa?

* * *

Fata aştepta sub lampa de la uşa din spate. Părul îi stătea înfoiat în jurul capului ca o coamă de leu. Purta colanţi negri strînşi pe picioarele lungi şi o geacă de doc, iar gura-i era rujată într-o culore închisă. Fuma o ţigară.

Cel puţin, Van Zandt credea că era grăjdăriţa lui Avadon. Fetele alea cînd plecau de la grajduri, nu mai arătau niciodată la fel.

Deschise portiera maşinii şi coborî, întrebîndu-se dacă n-ar fi fost mai simplu s-o ademenească de lîngă clădire, s-o împingă în maşină şi să plece. Dar

pericolul ca un posibil martor să iasă pe uşa din spate a barului era prea mare. Chiar în timp ce se gîndea la asta, uşa se deschise şi un bărbat robust păşi sub lumină. Se postă acolo, cu picioarele depărtate şi mîinile împreunate în faţă. Fata ridică privirea spre el, cu un zîmbet vrăjitor, şi-i spuse ceva în rusă.

La jumătatea distanţei între maşină şi clădire, un fior de teamă începu să-i înfrigureze lui Van Zandt pielea. Încetini pasul. Rusul cel înalt ţinea ceva în mînă. Un pistol, poate.

În spatele lui, nişte portiere se deschiseră, iar de pe asfaltul crăpat se auzi sunetul unor tălpi de pantofi.

Făcuse o greşeală îngrozitoare, îşi spuse Van Zandt. Ajunsese destul de aproape ca să poată vedea că fata se uita la el cu un zîmbet plin de răutate. Se întoarse să revină la maşină, pomenindu-se faţă-n faţă cu trei oameni, doi clădiţi ca nişte cai de arat, iar între ei unul mai scund, într-un costum elegant de culoare închisă.

– Gîndeşti că poate nu trebuia să fi venit, domnule Van Zandt? întrebă cel scund.

Van Zandt îl privi de sus.

– Te cunosc de undeva?

– Nu, răspunse individul, în timp ce acoliţii lui îl apucau pe Van Zandt fiecare de cîte un braţ. Dar

poate cunoşti numele de la mine. Kulak. Alexi Kulak.

* * *

– Crezi în karma, Elle? întrebă Jade.

– Dumnezeule, nu!

Încă mai era la acelaşi martini. Eu ajunsesem la al doilea tonic cu lămîie. Ne aflam acolo de cincisprezece minute, şi încă nici vorbă de Van Zandt.

– De ce-aş vrea să cred în aşa ceva? l-am întrebat.

– Tot ce se întîmplă, revine în cerc.

– Pentru toată lumea? Pentru mine? Nu, mulţumesc.

– Şi ce-ai făcut tu vreodată pentru care ar trebui să plăteşti?

– Am omorît un om, cîndva, am mărturisit calmă, doar ca să-i văd expresia; probabil că i se întîmpla pentru prima oară în ultimul deceniu să fie surprins. Aş prefera ca asta să nu se întoarcă împotriva mea.

– Ai omorît un om? întrebă Jade, încercînd să-şi ascundă uimirea. Te-a provocat?

– Nu. A fost un accident – pentru cine crede în accidente. Dar tu? Aştepţi ca faptele tale trecute să

te prindă într-o ambuscadă? Sau speri ca altcineva să le suporte consecinţele?

Îşi termină martini-ul, în timp ce Susannah Atwood intra pe uşă.

– Uite în ce cred eu, Elle, spuse. Cred în mine însumi, cred în momentul prezent, cred în planificarea atentă.

Voiam să-l întreb dacă planificase la fel de atent asasinarea lui Jill Morone şi răpirea lui Erin Seabright. Voiam să-l întreb dacă planificase ca Paris Montgomery să aibă o relaţie intimă cu Trey Hughes, dar deja nu mai era atent la mine.

– A venit invitata mea la cină, spuse el, ridicîndu-se.

Mă privi, zîmbind cu o combinaţie de amuzament şi nedumerire.

– Îţi mulţumesc pentru conversaţie, Elle. Eşti o persoană fascinantă.

– Succes cu karma, i-am urat.

– Şi ţie, cu a ta.

În timp ce-l priveam cum se îndepărta, m-am întrebat ce-i determinase trecerea bruscă la atitudini filosofice. Dacă era nevinovat, se gîndea oare că acea întorsătură neaşteptată şi ghinionistă era răsplata pentru faptele de care scăpase în trecut? Sau gîndea la fel ca mine, că nu există ghinion, nici accidente, nici coincidenţe? Dacă-şi spunea că

cineva îi punea ştreangul de gît, cine-ar fi preferat să candideze?

Cu coada ochiului, l-am văzut pe jucătorul de baseball reperînd scaunul eliberat de Jade. M-am ridicat şi am ieşit din salon; nu mai aveam răbdare pentru flirturi. Voiam ca Van Zandt să apară odată, fie şi doar ca să le-arunc în faţă lui Dugan şi Armedgian utilitatea mea evidentă.

Mă aşteptam să vină. Mă aşteptam să nu poată rezista ispitei de a sta într-un loc public, relaxat şi mulţumit de sine, conversînd cu o persoană care ştia că era un ucigaş şi nu putea face nimic. Senzaţia de putere pe care i-ar fi prilejuit-o acest lucru era prea îmbătătoare ca s-o refuze.

Mă întrebam cu ce treburi era ocupat în seara aceea, şi dacă aveau vreo legătură cu răpirea. Mă întrebam dacă el era omul în negru despre care Landry îmi spusese cît de sălbatic o bătuse pe Erin Seabright cu cravaşa. Ticălos bolnav la cap. Nu mi-era greu să mi-l imaginez excitîndu-se cu aşa ceva. Plăcerea lui era controlul.

În timp ce stăteam în faţa uşii de la "The Players", mi l-am imaginat în închisoare, suferind de pierderea totală a controlului, cu fiecare minut al vieţii lui dictat de alţii.

Karma. Poate că voiam totuşi să cred în ea, la urma urmei.

* * *

Nu bătaia era cea mai rea. Cea mai rea era conştiinţa faptului că, atunci cînd se termina bătaia, avea să se sfîrşească şi viaţa lui. Sau, poate, că nu avea nici un control asupra situaţiei. Toată puterea se afla în mîinile lui Alexi Kulak, vărul pizdei ăleia rusoaice care acum îi distrusese viaţa.

În timp ce rusul postat la uşa din spate avea grijă să nu iasă nimeni şi să vadă ce se întîmpla, Kulak îi aplicase personal peste gură lui Van Zandt o fîşie lată de bandă adezivă şi-i legase mîinile la spate. Îl împinseseră pe bancheta maşinii închiriate a Lorindei, pe care o duseseră, printr-o poartă deschisă, pînă în curtea cu maşini vechi din spatele barului. Acolo, o introduseseră într-un garaj murdar şi întunecos ca o cavernă, şi-l trăseseră iar afară.

Încercase să scape, desigur. Împiedicat, cu mîinile legate la spate şi panica inundîndu-i picioarele ca un torent, voise s-o ia la fugă, dar uşa părea să nu se apropie deloc. Banditii îl prinseseră cu mîinile lor aspre şi-l trăseseră înapoi, pe o prelată mare şi neagră întinsă pe ciment. La margine erau înşirate mai multe obiecte, ca nişte instrumente chirurgicale: un ciocan, o rangă, un cleşte. Ochii i se umplură de lacrimi, iar vezica îi cedă, într-un şuvoi cald.

– Rupeți picioarele la el, îi instrui calm Kulak. Ca să nu poată fuga, ca un laș cum este.

Cel mai uriaș dintre haidamaci îl ținu imobilizat pe prelată, în timp ce altul lua un baros. Van Zandt începu să dea din picioare, zvîrcolindu-se. Rusul își luă elan și nimeri pe-alături, înjurînd sonor cînd ciocanul lovit în ciment. A doua izbitură își atinse ținta, în margina interioară a rotulei, care se sfărîmă ca o coajă de ou.

Urletele lui Van Zandt erau blocade de banda adezivă. Durerea îi explodă în creier ca o nová albă. I se răsuci prin trup asemenea unei tornade. Rectul i se goli, mirosul fetid făcîndu-l să se sufoce. A treia lovitură căzu drept peste fluierul piciorului, sub celălalt genunchi, capul ciocanului frîngînd osul și străbătînd țesuturile moi din jur.

Cineva îi smuse banda de la gură, iar Van Zandt se răsuci într-o parte și vomă convulsiv, interminabil.

– Pîngăritor de fete tinere, spuse Kulak. Ucigaș. Violator. Justiția american e prea bun pentru tine. Asta e țară grozav, dar prea blînd. Americanii zici *please* și *thank you* și lasă ucigași să umble liber din cauză de tehnice. Saşa a murit din cauză de tine. Acum tu omori încă un fată, și poliția nu poate nici să bage pe tine în închisoare.

Van Zandt scutură din cap, ștergîndu-și de prelată fața mînjită. Gîfîia și sughița.

– Nu... nu... nu... n-am... accident... n-a fost... vina mea...

Cuvintele îi ieșeau în rafale sacadate. Durerea pulsa prin el în șocuri arzătoare, de un alb incandescent.

– Căcat mincinos, se răsti Kulak. Știu de cămașă cu sînge. Știu de ai încercat să violezi la fata asta, cum ai violat și la Saşa.

Îl înjură în rusă și făcu un semn cu capul spre ceilalți. Retrăgîndu-se, privi calm cum îl luau pe Van Zandt la bătaie cu rîngile. Îl loveau pe rînd, cînd unul, cînd altul, alegîndu-și metodic țintele. Din cînd în cînd, Kulak le dădea instrucțiuni în engleza lui aproximativă, ca să înțeleagă și Van Zandt.

Nu trebuia să-l lovească în cap. Kulak îl dorea conștient, capabil să audă, să simtă durerea. Nu trebuia nici să-l omoare – nu merita o moarte rapidă.

Loviturile erau plasate strategic.

Van Zandt încerca să vorbească, încerca să se roage, încerca să explice, încerca să dea vina pe oricine altcineva. Nu din cauza lui se sinucisese Saşa. Nu din cauza lui se sufocase Jill Morone. Niciodată nu încercase să ia o femeie cu forța.

Kulak păși pe prelată și-i dădu un picior în gură. Van Zandt își înghiți dinții și sîngele, se înecă, tuși, icni.

– Am greață de scuzele de tine, spuse Kulak. În lume ta, nu eşti responzator de nimic ce faci. În lume mea, un om plăteşte de păcatele lui.

Îşi aprinse o țigară şi aşteptă pînă cînd lui Van Zandt nu-i mai curse sînge din gură, apoi îi înfăşură partea de jos a capului cu banda adezivă, acoperindu-i gura sub cîteva straturi. Îi legară laolaltă şi picioarele rupte şi-l aruncară în portbagajul Chevrolet-ului închiriat al Lorindei.

Ultimul lucru pe care-l văzu fu chipul lui Alexi Kulak, aplecîndu-se să-l scuipe, după care capota portbagajului se trînti. În lumea lui Tomas Van Zandt se făcu întuneric, şi începu îngrozitoarea aşteptare.

CAPITOLUL 39

Mă uitam cum clienții intrau şi ieşeau de la "The Players", iar Tomas Van Zandt nu mai apărea. Am auzit o femeie întrebînd de el la bar şi m-am gîndit că s-ar fi putut să fie Lorinda Carlton: panta abruptă de după patruzeci, cu o înfățişare de Cher la preț redus. Dacă ea era, însemna că Van Zandt o chemase la întîlnire. El, însă, nu se zărea nicăieri.

Am văzut-o pe Irina intrînd cu cîteva prietene, în jurul orei unsprezece. Cenuşărese ieşite în oraş, tocmai la timp pentru a toca vreo cîțiva dolari pe băutură şi a flirta cu nişte jucători de polo, înainte ca trăsurile să li se transforme iar în dovleci şi să se întoarcă în camerele lor cu chirie şi apartamentele de la grajduri.

Pe la miezul nopții, Domnul Baseball îşi încercă iar norocul.

– Romantism, ultima strigare.

Zîmbetul de învingător, sprîncenele ridicate.

– Ce? am întrebat, prefăcîndu-mă uimită. Ai stat aici toată seara, şi nu ți s-a agățat nici o dulceață de braț?

– M-am păstrat pentru tine.

– Ai toate textele pregătite.

– Mai trebuie şi altul?

– Mai trebuie să dai cu roiu', bulache, apăru lîngă el Landry, arătîndu-i insigna.

Domnul Baseball se uită la mine.

Am ridicat din umeri.

– Ți-am spus că aduc ghinion.

– Te-ar hali de viu, amice, adăugă Landry, cu un zîmbet de rechin. Şi nu în sens bun.

Baseball făcu un mic gest de salut resemnat şi se retrase.

– Ce-a mai fost şi *asta?* întrebă Landry nemulțumit, în timp ce se aşeza la masă.

– Trebuie să-şi omoare şi fata timpul cu ceva.

– Ai renunţat la Van Zandt?

– Aş zice că am fost trasă-n piept oficial. Şi, la fel de oficial, arăt ca o proastă. Dugan a chemat copiii?

– Acum cinci minute. A pariat pe tine. Tot e ceva.

– Să nu pariezi niciodată pe calul negru, am replicat. De nouă ori din zece, îţi rupi biletul.

– Dar poţi să recuperezi totul, cînd cîştigă, sublinie el.

– Dugan nu mi-a făcut impresia unui jucător.

– Ce-ţi pasă ţie cum gîndeşte Dugan? Nu trebuie să răspunzi în faţa lui.

Nu voiam să recunosc că era important să recîştig o parte din respectul pe care-l distrusesem la sfîrşitul carierei. Nu voiam să spun că voisem să mă grozăvesc în faţa lui Armedgian. Aveam senzaţia neplăcută că nu era nevoie să le spun. Landry mă privea mai atent decît mi-ar fi convenit.

– A fost o mişcare curajoasă, să-l chemi aşa pe Van Zandt, îmi aminti el. Şi s-ar fi putut să dea rezultate. Ce-a spus cînd l-ai întrebat dacă era liber?

– A spus că avea de rezolvat nişte treburi. Probabil să arunce cadavrul lui Erin cine ştie unde.

– Am văzut-o pe Lorinda Carlton, spuse Landry. Am oprit-o la ieşire.

– O coadă lungă cu o pană înfiptă-n ea? Naufragiată pe acostamentul autostrăzii modei?

Descrierea mea îl amuză.

– Miau.

– Auzi, orice femeie atît de proastă încît să creadă tertipurile lui Van Zandt nu merită pic de respect din partea mea.

– Aici sînt de aceeaşi părere. Asta a primit o doză-n plus de prostie. Pe-o sută de dolari că a văzut cămaşa cu sînge, ba chiar l-a şi ajutat pe Van Zandt să scape de ea, şi încă-l mai crede un prinţ.

– Ce-a avut de spus în seara asta?

Landry pufni.

– N-ar suna la nouă-unşpe nici dac-ar lua casa foc. Crede că *eu* sînt ăla răul. N-a avut nimic de spus. Dar nu cred că a venit aici ca să umble după bărbaţi. Am impresia că pentru ea cea mai grozavă distracţie ar fi să ardă tămîie şi să citească poezie proastă cu voce tare.

– L-a întrebat pe barman dacă-l văzuse pe Van Zandt, i-am spus.

– Atunci, înseamnă că se aştepta să-l găsească aici. Vezi? N-ai fost chiar atît de departe de adevăr.

Barul se închidea, iar personalul ridica scaunele pe mese şi ducea paharele înapoi după tejghea. M-am ridicat încet, cu tot trupul ţeapăn şi îndurerat după aventurile din ultimele cîteva zile, şi

am lăsat pe masă o hîrtie de zece dolari, pentru ospătăriță.

Landry își arcui o sprînceană.

– Cîtă mărinimie!

Am ridicat din umeri.

– Are o slujbă de căcat, iar eu am un cont de depozit.

Am ieşit împreună. Valeții de la parcare plecaseră deja. Maşina lui Landry stătea vizavi de a mea, în parkingul de jos.

– Nu cunosc nici un polițist cu un cont de depozit, spuse el.

– Nu-ți face mari speranțe, Landry. Şi-n plus, cum îți place atît de mult să-mi aminteşti, nu mai sînt polițistă.

– Nu mai ai insignă, preciză el.

– O, mă flatez singură cumva, sau ăsta a fost un compliment pe rever? am întrebat, în timp ce ajungeam la maşini.

– Nu-ți face mari speranțe, Estes, mi-o întoarse el cu un uşor zîmbet.

– Mă rog, am să fiu o doamnă şi-ți voi mulțumi oricum.

– De ce te-ai făcut polițistă? mă întrebă. Puteai să fii orice, să faci orice.

M-am uitat în jur, ca şi cum aş fi căutat un răspuns. Noaptea era aproape toridă, cu lumina lunii lucind albicios prin umezeala din atmosferă.

Mirosurile de plante verzi, pămînt reavăn şi flori exotice parfumau aerul.

– Un freudian ar căsca şi ți-ar spune că alegerea mea a fost o revoltă evidentă împotriva tatălui.

– Şi a fost?

– Da, dar nu numai atît, am recunoscut. În timp ce creşteam, îl vedeam pe tatăl meu cum o îndoia pe zeița justiției ca pe-o păpuşă Gumby şi o vindea cui oferea mai mult. M-am gîndit că cineva trebuia să încline balanța şi-n cealaltă parte, să facă un efort să echilibreze lucrurile.

– Atunci, de ce nu te-ai făcut procuror?

– Prea multă structură. Prea multă politichie. Poate n-ai fi ghicit, dar diplomația şi pupincurismul nu intră pe lista mea de talente. Şi-n plus, procurorii nu ajung să facă chestii marfă, ca de pildă, să fie caftiți şi să se tragă-n ei.

Landry nu rîse. Mă privi în felul acela care mă făcea să mă simt goală.

– Eşti ceva, Estes... murmură.

– Mda, sînt ceva.

N-o spusesem în acelaşi sens ca el. În interval de-o săptămînă, pierdusem noțiunea a ceea ce eram. Mă simțeam ca o ființă care iese dintr-un cocon, fără să ştiu prea bine în ce anume mă metamorfozasem.

Landry îmi atinse fața, pe partea stîngă – unde simțirea era mai mult o amintire vagă, decît o senzație reală. Părea destul de potrivit, că nu putea să mă atingă cu adevărat, că nu-mi puteam permite s-o simt în felul acela dinainte, acut, care sfărîma nervii. Trecuse atîta timp de cînd nu mai lăsasem pe cineva să mă atingă, încît nu știu dacă aș fi putut s-o iau altfel.

Am ridicat bărbia și l-am privit în ochi, întrebîndu-mă oare ce putea să vadă într-ai mei. Că mă simțeam vulnerabilă și nu-mi plăcea? Că aveam o senzație de anticipare și mă făcea să fiu nervoasă? Că nu prea aveam încredere în el, dar totuși simțeam atracția?

Landry se aplecă și mai aproape și-și depuse gura peste a mea. L-am lăsat să mă sărute, am participat, deși cu o timiditate care ar fi putut să pară necaracteristică pentru mine. Dar adevărul era că acea Elena care stătea acolo în acel moment din timp nu fusese sărutată niciodată. Experiențele dinaintea exilului erau atît de îndepărtate, încît păreau citite într-o carte.

Avea gust de cafea și un iz de fum. Gura-i era caldă și fermă. Hotărîtă, mi-am spus. Plăcută. Excitantă.

M-am întrebat ce simțea, dacă mă considera inertă, dacă se mira de felul cum funcționa gura mea – sau nu funcționa. Mă simțeam stînjenită.

Palma mea se rezema pe pieptul lui. Îi simțeam inima bătînd și mă întrebam dacă mi-o putea simți și el cum galopa.

Înălță capul și mă privi. Așteptînd. Așteptînd. Așteptînd...

N-am umplut tăcerea cu o invitație, deși o parte din mine o dorea, desigur. Pentru prima dată, am gîndit înainte de a acționa. Știam că s-ar fi putut să regret, dar dacă eram destul de curajoasă să mă joc cu un ucigaș și să sfidez autoritatea F.B.I.-ului, pentru așa ceva nu aveam destulă îndrăzneală.

Colțurile gurii lui Landry se arcuiră în sus cînd păru să ghicească toate aceste lucruri pe care nu mi le puteam rîndui în minte.

– Am să vin după tine pînă acasă, spuse el. Ca să fiu sigur că Van Zandt nu te așteaptă.

Mutîndu-mi privirea, am dat din cap.

– Mulțumesc.

Mă temeam să mă uit la el, mă temeam să deschid gura și să-i cer să rămînă peste noapte la mine.

M-am întors și am intrat în mașină, mai speriată decît dimineața, cînd crezusem că va trebui să înjunghii un om în legitimă apărare.

Drumul pînă la ferma lui Sean fu lipsit de evenimente. Casa principală era cufundată în întuneric. O singură lumină ardea în fereastra

apartamentului Irinei, deasupra grajdului, Van Zandt nu stătea la pîndă, aşteptîndu-mă.

Landry intră în casă şi privi în jur. Apoi se duse la uşă, ca un gentleman, şi aşteptă din nou să spun ceva.

Mă foiam, îmi rodeam unghia... Mi-am încrucişat braţele pe piept...

– Eu... ăă... te-aş invita să rămîi, dar sînt aşa, în toiul problemei ăsteia cu răpirea...

– Înţeleg, răspunse el, privindu-mă foarte intens. Rămîne pe altă dată.

Dacă aveam un răspuns pentru asta, mi se opri în gît. Apoi, Landry plecă.

Am încuiat uşa şi am stins luminile, apoi am intrat în dormitor şi m-am dezbrăcat. Am făcut un duş, spălîndu-mi mirosul de fum de ţigară din păr. După ce m-am şters, am stat mult timp în faţa oglinzii, privindu-mi trupul, privindu-mi faţa; încercînd să mă decid pe cine vedeam, cine devenisem.

Pentru prima oară în doi ani de zile, mă simţeam conştientă de mine însămi ca femeie. Mă priveam şi vedeam o femeie, nu o arătare, nu o mască, nu carcasa propriului meu dezgust de mine însămi.

Îmi priveam cicatricele de pe trup, unde asfaltul mă jupuise de piele şi altă piele, nouă, astupase golurile. Mă întrebam ce reacţie ar fi avut

Landry dacă-l lăsam să vadă toate vătămările de aproape, pe lumină. Îmi displăcea să mă simt vulnerabilă cu el. Voiam să cred că s-ar fi uitat la trupul meu fără să fie şocat, fără să scoată o vorbă.

Faptul că mă gîndeam, măcar, la acele lucruri, era uluitor pentru mine. Înviorător. Încurajator. Dătător de speranţă.

Speranţă. Ceea ce nu-mi dorisem. Dar aveam nevoie de ea. Aveam nevoie de ea pentru Erin, pentru Molly... pentru mine.

Poate, mi-am spus, poate doar, fusesem destul de pedepsită, astfel încît dacă o mai lungeam nu rezolvam nimic, ajungînd doar să mă autodistrug. Nu făcusem nimic bine în anchetarea cazului, dar îmi dădusem toată silinţa pentru Erin Seabright, şi trebuia ca şi asta să conteze cu ceva.

Am trecut în dormitor, am deschis sertarul noptierei şi am scos o cutie de analgezice. Cu un amestec straniu de euforie şi teamă, am dus pastilele în baie şi le-am turnat pe placa de marmură. Le-am numărat una cîte una, aşa cum făcusem aproape în fiecare seară, vreme de doi ani. Şi, tot una cîte una, le-am aruncat în toaletă şi am tras apa.

ACTUL AL TREILEA

Parcarea e aproape pustie. Cîteva maşini stau aliniate lîngă supermarket, care e deschis non-stop. Restul magazinelor sînt întunecate.

Fata fuge spre magazin. Picioarele-i sînt slăbite şi obosite. Plînge. Are părul încîlcit şi faţa plină de vînătăi. Braţele îi sînt brăzdate de dungi roşii.

Vede două maşini de poliţie ale Comitatului Palm Beach parcate una lîngă alta şi coteşte spre ele. Încearcă să strige după ajutor, dar are gîtul uscat şi ars, şi nu iese aproape nici un sunet.

La cîţiva paşi de maşină, se împiedică şi cade în patru labe.

FATA:
Ajutor... Ajutaţi-mă... Vă rog...

Ştie că ajutorul de şerif nu-i poate auzi rugăminţile şoptite. Mai are doar cîţiva metri pînă la maşină, dar n-o mai ţin puterile să se ridice. Zace

pe asfalt, suspinînd. Poliţistul o vede şi se dă jos din maşină.

AJUTORUL DE ŞERIF:
Domnişoară? Domnişoară? Aţi păţit ceva?

Fata îl priveşte, suspinînd uşurată.

Ajutorul de şerif îngenunchează lîngă ea. Îşi cheamă colegul.

AJUTORUL DE ŞERIF:
Reeger! Cheamă salvarea! *(Apoi, fetei):* Domnişoară? Puteţi vorbi? Îmi puteţi spune cum vă numiţi?

FATA:
Erin. Erin Seabright.

CAPITOLUL 40

– **În ce stare e?** între Landry, intrînd în camera de urgenţă a Spitalului Palms West. Ajutorul de şerif care o adusese pe Erin Seabright mergea grăbit pe lîngă el.

– Cineva a bătut-o măr, dar e conştientă şi vorbeşte.

– Molestare sexuală?

– Doctorul îi face acum examenul de viol.

– Şi unde-aţi găsit-o?

– Reeger şi cu mine eram în parcarea de la Publix, mai încolo. A apărut în fugă, ca din pământ.

Îi indică lui Landry un cabinet de examinare.

– A spus cum a ajuns acolo?

– Nu. Era destul de isterizată, plîngea...

– Aţi văzut pe cineva în apropiere? Vreun vehicul?

– Nu. Am pus două maşini să patruleze, să se uite după orice ar părea neobişnuit.

Landry bătu în uşă şi-i arătă insigna surorii care-i deschise.

– Sîntem aproape gata, spuse ea.

– Cum arată? ceva...?

– Neconcludent, aş zice.

Dădu din cap şi se îndepărtă de uşă, scoţîndu-şi telefonul din buzunar. Dugan se dusese să anunţe familia Seabright. Weiss încă nu apăruse.

Formă numărul Elenei şi ascultă cum suna. Încercă să nu şi-o imagineze. Gustul gurii ei încă îi mai stăruia în memorie.

– Alo...?

Suna mai mult temătoare decît obosită.

– Estes? Landry. Eşti trează?

– Da.

Tot temătoare.

– Erin Seabright e la urgenţă, în Palm West. Răpitorii i-au dat drumul, sau a evadat. Încă nu ştiu.

– O, Doamne. Ai văzut-o? Ai vorbit cu ea?

– Nu. Acum i se face examenul de viol.

– Slavă Domnului că e-n viaţă. Familia ei a fost anunţată?

– Locotenentul Dugan s-a dus într-acolo. Cred că vor fi aici curînd. Ascultă, continuă el, cînd îl văzu pe Weiss la recepţie, cam dezorientat. Acum trebuie să te las.

– Okay. Landry?

– Da?

– Îţi mulţumesc pentru încurajare.

– Mda, mă rog, a fost cazul tău la început.

Încheie convorbirea şi-şi prinse telefonul la centură, cu ochii spre Weiss.

– Cu Dugan vorbeai? întrebă acesta.

– E cu familia.

– Ai vorbit cu fata?

Înainte ca Landry să răspundă, doctorita ieşi din cabinet, privind în jur. Landry îi arătă insigna.

– Detectivi Landry şi Weiss, făcu el prezentările. Cum e?

– Destul de zguduită, cum vă puteţi imagina, răspunse doctorita.

Era o pakistaneză scundă, cu nişte ochelari care-i măreau ochii cam de trei ori.

– Are multe tăieturi minore, julituri şi contuzii, deşi nu e nici un semn de fractură. Am impresia că a fost lovită cu un cablu sau un fel de bici.

– Urme de viol?

– Unele leziuni vaginale şi semne pe coapse. Nu sînt urme de spermă.

La fel ca la Jill Morone, îşi spuse Landry. Nu-i rămînea decît să spere că aveau să găsească alte surse de A.D.N. din partea atacatorului, eventual un fir de păr pubian...

– A spus ceva?

– Că a fost bătută. Că e speriată. Tot spune că nu poate să creadă c-a fost în stare să-i facă una ca asta.

– A dat şi vreun nume? întrebă Weiss.

Doctorița clătină din cap.

– Putem vorbi cu ea?

– I-am dat un sedativ uşor, dar ar trebui să vă poată răspunde la întrebări.

Erin Seabright arăta ca scăpată de pe platoul unui film horror. Părul blond îi stătea încîlcit în jurul capului. Avea fața plină de vînătăi şi buza spartă. Îi privi pe Landry şi Weiss cu ochi mari, hăituiți, cînd intrară în cabinet.

Landry îi recunoscu expresia. Lucrase vreo doi ani la crime sexuale. Descoperise repede că nu

avea un temperament potrivit pentru aşa ceva. Nu-şi putea stăpîni furia în relațiile cu suspecții.

– Erin? Sînt Detectiv Landry. Dumnealui este detectiv Weiss, spuse el încet, trăgînd un taburet lîngă pat. Mă bucur că te văd. Mulți oameni au făcut mari eforturi să te găsească.

– De ce nu le-a dat banii? întrebă ea, aiurită.

Ținea în mîini o sticlă de plastic cu apă şi o tot învîrtea, ca şi cum mişcarea repetată i-ar fi oferit o mîngîiere.

– Atîta trebuia să facă. Îl sunau şi-l tot sunau, şi i-au trimis benzile alea. De ce n-a putut să facă ce i-au spus ei?

– Tatăl tău vitreg?

Lacrimile i se revărsară pe obraji.

– Mă urăşte atît de mult!

– Erin? Trebuie să-ți punem cîteva întrebări despre ceea ce ți s-a întîmplat, spuse Landry. Crezi că te simți în stare? Vrem să-i putem prinde pe oamenii care ți-au făcut asta. Înțelegi?

Nu răspunse. Nu-i privea ochii. Aşa ceva nu era neobişnuit. Landry ştia că nu voia să fie o victimă. Nu voia ca toate acele lucruri să fie reale. Nu voia să trebuiască să răspundă la întrebări care i-ar fi cerut să retrăiască cele întîmplate. Se simțea furioasă, stînjenită şi ruşinată. Iar Landry era dator să scoată oricum totul de la ea..

– Ne poți spune cine ți-a făcut asta, Erin? o întrebă el.

Fata privea drept înainte, cu buza tremurîndu-i. Uşa cabinetului se deschise, iar Erin începu să plîngă şi mai tare.

– El a făcut-o! strigă ea, fulgerîndu-l cu privirea pe Bruce Seabright. Tu mi-ai făcut asta! Ticălosule!

Se ridică în capul oaselor şi aruncă sticla spre el, stropind cu apă peste tot în jur, în timp ce Bruce Seabright îşi ridica braţele să se apere.

Krystal ţipă şi se repezi spre pat.

– Erin! O, Doamne! Fetiţo!

Landry se ridică de pe scaun, cînd femeia încercă să se arunce peste pat. Erin se ghemui la capul patului, ferindu-se de mama ei, privind-o cu durere, furie şi ceva asemănător cu dezgustul.

– Pleacă de lîngă mine! strigă ea. Totdeauna i-ai ţinut partea! Niciodată nu ţi-a păsat de mine!

– Fetiţo, nu-i adevărat! se tîngui Krystal.

– Ba *e* adevărat! Ce de nu l-ai pus să mă ajute? Ai făcut măcar *ceva?*

Krystal suspina, întinzînd mîinile spre fiica ei dar fără s-o atingă, ca şi cum le-ar fi despărţit un cîmp de forţă.

– Ieşi afară! răcni Erin. Ieşiţi afară de-aici! Amîndoi!

Un agent de pază al spitalului intră de pe culoar. Landry o luă pe Krystal de braţe şi o duse spre uşă.

Weiss îşi dădu ochii peste cap, mormăind:

– Nimic nu se compară cu o reuniune de familie.

CAPITOLUL 41

Telefonul lui Molly sosi imediat după al lui Landry. Mă îmbrăcam deja. I-am spus că mă duceam la spital, deşi ştiam că n-aveam să mă pot apropia de camera lui Erin. Dacă Bruce Seabright mă vedea, aş fi fost scoasă cu escortă din clădire. Dacă avea influenţa necesară pe lîngă cine trebuia, şi obţinuse un ordin de reţinere de la un judecător într-o sîmbătă seară, puteam ajunge chiar să fac un drum pînă la arestul comitatului. Fusesem avertizată, în fond.

Toate acestea fiind zise, am plecat fără să stau pe gînduri.

Cînd am intrat în sala de aşteptare, Molly veni în fugă spre mine. Era palidă de spaimă, iar ochii-i străluceau surescitaţi. În expresia ei se combinau uşurarea că sora ei era vie şi teama de ceea ce i se

putuse întîmpla, din moment ce trebuia să stea în spital.

– Nu-mi vine să cred că Bruce te-a lăsat să vii aici, i-am spus eu.

– Nu m-a lăsat. Am venit cu mama. S-au certat.

– Bravo ei, am mormăit, conducînd-o spre canapelele din sala de aşteptare. De ce s-au certat?

– Mama dă vina pe Bruce pentru ce-a pătit Erin. Bruce tot zice că el a făcut cum a considerat că era cel mai bine.

Cel mai bine pentru Bruce, evident.

– Vei putea vorbi cu ea? mă întrebă Molly.

– Nu prea curînd.

– Dar eu?

Biata fetiță. Mă privea cu atîta speranță, dar şi teamă de o eventuală dezamăgire. Nu avea pe nimeni, în toată încurcătura aia, numai pe mine. În mintea ei, sora mai mare pe care o iubea atît de mult îi era singura rudă adevărată. Şi cine putea şti cît mai semăna Erin cea de-acum cu acea Erin pe care Molly o idolatrizase pînă în urmă cu doar o săptămînă? După tot ceea ce aflasem despre Erin în ultimele cîteva zile, nu puteam să nu presupun că imaginea lui Molly despre ea fusese un vis, chiar şi înainte de răpire.

Îmi aminteam că mă gîndisem, în prima zi cînd venise la mine, că Molly Seabright avea să

învețe ce plină de dezamăgiri e viața. Îmi aminteam că-mi spusesem că trebuia să primească această lecție la fel ca toată lumea: fiind decepționată de o ființă pe care o iubea şi în care avea încredere.

Îmi doream să fi avut puterea de a o apăra. Nu puteam face altceva decît să n-o dezamăgesc şi eu. Venise la mine cînd nimeni altcineva n-ar fi făcut-o, şi pariase pe acel cal negru despre care încercasem să-i țin predici lui Landry.

– Nu ştiu, Molly, am răspuns, atingînd-o pe cap. S-ar putea ca în seara asta să nu ajungi s-o vezi. Poate peste o zi, două...

– Crezi că a fost violată? mă întrebă.

– N-ar fi exclus. Medicul a examinat-o şi a recoltat anumite mostre...

– Cu trusa de viol, spuse ea. Ştiu ce e. Mă uit la *"New Detectives"*. Dacă a fost violată, vor lua probe de A.D.N. ca să le compare cu ale unui suspect. Doar dacă n-a fost foarte meticulos şi a folosit un prezervativ, iar pe urmă a pus-o să facă un duş. Aşa, n-am mai avea nimic.

– O avem pe Erin, am spus. Acum, numai asta contează. Poate reuşeşte să-i identifice pe răpitori. Şi chiar dacă nu poate, tot o să-i prindem, Molly. M-ai angajat să fac o treabă. Nu mă las pînă n-o termin. Şi nu se termină pînă nu zic eu.

Mi se părea o replică bună, pe moment. În cele din urmă, aveam să-mi doresc să n-o fi spus.

– Elena? întrebă Molly, privindu-mă cu o expresie deschisă. Încă-mi mai e frică. Chiar dacă Erin s-a întors, mie tot mi-e frică.

– Ştiu.

Am cuprins-o de umeri, iar ea îşi rezemă capul de mine. Era unul dintre acele mici momente despre care ştiam că aveau să-mi rămînă întipărite în memorie pentru totdeauna. Cineva care apela la mine, în căutarea unei consolări, pe care eu i-o puteam oferi.

De undeva din secţia de urgenţă se auzi un zgomot puternic, urmat de un ţipăt şi o serie de strigăte. Am privind în lungul holului şi l-am văzut pe Bruce Seabright retrăgîndu-se dinspre o uşă, cu o expresie uluită. Apoi, din aceeaşi încăpere ieşi Landry, trăgînd-o după el pe Krystal, care suspina isteric.

– Voi afla tot ce pot, i-am spus lui Molly, ştiind că sosise momentul să dispar. Sună-mă mîine dimineaţă.

Dădu din cap.

Am pornit pe lîngă recepţie, spre toaletă, şi m-am ascuns înăuntru, convinsă că nici Krystal nu mai avea mult. Intră peste o jumătate de minut, plîngînd, cu faţa mînjită de rimel şi rujul întins.

Îmi era milă de ea. În unele privinţe, Krystal era mai infantilă decît Molly. Toată viaţa visase să aibă un soţ respectabil şi o casă frumoasă, cu toate

cele. O clipă nu-şi imaginse că viaţa unei păpuşi Barbie conţinea aceleaşi neajunsuri ca o viaţă trăită în sărăcie. Sînt sigură că niciodată nu-i trecuse prin minte că alegerea neinspirată a unui bărbat poate trece peste toarte graniţele socioeconomice.

Se rezemă de lavabou, cu capul în piept şi faţa transfigurată de angoasă.

– Krystal? Pot să te ajut? am întrebat-o, ştiind că nu puteam face nimic.

Ridică privirea spre mine, ştergîndu-şi cu mîinile faţa de lacrimi şi muci.

– Ce cauţi aici?

– M-a chemat Molly. Ştiu că Erin s-a întors.

– Mă urăşte. Mă urăşte, şi nu pot s-o acuz, mărturisi ea; se privi în oglindă, vorbindu-i imaginii reflectate. Totul e distrus! Totul e distrus!

– O ai pe fiica ta înapoi.

Krystal clătină din cap.

– Nu. Totul e distrus. Ce-am să mă fac?

Eu, una, aş fi început prin a-l duce pe Bruce Seabright la curăţătorie, printr-un divorţ, dar firea mea e înverşunată şi răzbunătoare. Am preferat să nu-i dau acest sfat. Indiferent ce decizie lua, trebuia s-o ia singură.

– Şi pe Bruce îl acuză, continuă ea.

– Şi tu nu?

– Ba da, şopti. Dar de fapt a fost vina mea. Totul a fost din vina mea.

– Krystal, viața ta nu mă privește, am spus. Și Dumnezeu știe că probabil n-ai să mă asculți, dar am să ți-o spun totuși. Poate că totul s-a întîmplat din vina ta. Poate că n-ai făcut decît să alegi greșit, toată viața. Dar viața ta nu s-a sfîrșit, nici viața lui Erin nu s-a sfîrșit, și nici a lui Molly. Încă mai ai timp să îndrepți lucrurile.

După o scurtă pauză, am continuat:

– Nu mă cunoști, așa că nu știi că sînt expertă în subiectul distrugerii propriei vieți. Dar am descoperit recent că în fiecare zi mi se oferă încă o șansă. Și ție la fel.

Psihologie de toaletă a femeilor. Mă simțeam ca și cum ar fi trebuit să-i ofer un prosop, cu speranța să-mi lase un bacșiș în coșul de pe poliță.

O femeie grasă, într-un mumu hawaiian purpuriu, intră pe ușă și ne privi încruntată, ca și cum ar fi bănuit că ne ascunseserăm acolo pentru o partidă de sex lesbian. M-am încruntat și eu la ea, după care se întoarse într-o parte și intră cu pas clătinat într-o cabină.

Am ieșit pe culoar. Bruce Seabright era în sala de așteptare, lîngă ieșire, unde se certa cu detectivul Weiss și locotenentul Dugan. Landry nu se vedea nicăieri. M-am întrebat dacă-l anunțase cineva pe Armedgian de salvarea lui Erin. Ar fi vrut s-o interogheze, cu speranța ca fata să-l nominalizeze pe Van Zandt printre răpitori.

Nu mai aveam altceva de făcut decît să aștept pînă plecau forțele ostile. Aveam să aștept în parcare, păzind mașina lui Landry. Dacă prindeam un moment singură cu el, voiam să profit.

Am pornit pe culoar, în căutare unei cești de cafea proastă.

* * *

Doctorița îi oferi lui Erin Seabright un sedativ mai puternic. Erin se răsti la ea s-o lase în pace. Floarea cea fragilă scoțîndu-și spinii, îșî spuse Landry. Stătea într-un colț, fără să spună nimic, privind-o pe fată cum o dădea pe doctoriță afară din cabinet. Apoi întoarse capul spre el.

– Nu vreau decît să se termine, spuse ea. Vreau doar să dorm și să mă trezesc și să văd că s-a terminat.

– Nu va fi chiar atît de ușor, Erin, răspunse el, apropiindu-se să se așeze din nou. Am să fiu sincer cu tine. Nu ești decît la jumătatea calvarului. Știu că vrei să se termine. La naiba, ai vrea nici să nu se fi întîmplat vreodată. Și eu aș vrea. Dar acum ești datoare să ne ajuți să-i prindem pe oamenii care ți-au făcut-o, ca să n-o mai poată face și altcuiva. Știu că ai o soră mai mică, pe Molly. Știu că n-ai vrea să-ți imaginezi că ceea ce-ai pățit tu i s-ar putea întîmpla și ei.

– Molly, rosti Erin numele surorii ei, închizînd un moment ochii.

– Molly e o puştoaică foarte cool, spuse Landry. De la bun început, n-a vrut decît să vii înapoi, Erin.

Fata îşi şterse cu un şervețel ochii umflați şi oftă tremurător, pregătindu-se să înceapă.

– Ştii cine ți-a făcut-o, Erin?

– Purtau măşti, spuse ea. Nu m-au lăsat niciodată să le văd fețele.

– Dar ți-au vorbit? Le-ai auzit glasurile? Poate ai recunoscut o voce, un gest, ceva...

Nu răspunse că da, însă nu spuse nici nu. Rămase tăcută, cu ochii spre mîinile împreunate în poală.

Landry aştepta.

– Cred că ştiu cine era unul dintre ei, spuse ea încet.

Ochii i se umplură iar de lacrimi, în timp ce o năpădeau emoțiile. Dezamăgire, tristețe, durere.

Îşi atinse fruntea cu o mînă, acoperindu-şi parțial ochii. Încercînd să se ascundă de adevăr.

– Don, şopti ea într-un tîrziu. Don Jade.

CAPITOLUL 42

Weiss ieşi primul din spital, alergînd spre maşină. În timp ce trecea pe lîngă mine, am văzut că vorbea la telefonul celular. Se întîmpla ceva.

Zece minute mai tîrziu, Armedgian sosi în fine şi intră în spital, pentru a ieşi iar după un minut, cu Dugan. Se opriră pe trotuar, Armedgian furios şi agitat. Vorbeau cînd mai tare cînd mai încet, fragmente din discuție ajungînd pînă la mine. Armedgian considera că fusese exclus, că ar fi trebuit să fie anunțat pe loc, bîra-bîra-bîra. Dugan îl lua din scurt. Că nu era el secretarul F.B.I.-ului, că să-l lase-n pace, că toți sînt egali, etcetera, etcetera, etcetera.

Se duseră fiecare la maşina lui şi porniră, cu girofarurile în funcțiune.

Am coborît din maşină şi am intrat iar la urgență, spre cabinetul unde fusese Erin. Landry ieşi pe uşă cu o pungă mare de hîrtie maro, pentru probe; hainele lui Erin, care aveau să fie duse la laborator spre a fi examinate în căutarea mostrelor de A.D.N.

– Ce se întîmplă? am întrebat, luîndu-mă după el.

– Erin spune că Jade era unul dintre răpitori.

– Identificare fermă? am întrebat, nevenindu-mi să cred. L-a văzut?

– Zice că purtau măşti, dar are impresia că el era.

– De ce? Cum a ajuns la concluzia asta? După voce? După un tatuaj? După ce?

– N-am timp acum, Elena, replică el nervos. Weiss şi nişte agenţi s-au dus să-l ridice. Eu trebuie să mă întorc la secţie.

– Despre Van Zandt a spus ceva?

– Nu.

– Atunci, cine mai era?

– N-a spus. Încă nu ştim toată povestea. Dar îl înhăţăm pe Jade înainte s-o taie. Dacă ştie că a scăpat, ştie şi că trebuie să dispară din Dodge. Dacă-l umflăm acum, o să-l facem să-şi toarne şi complicele.

Uşile automate se deschiseră şi ieşirăm, îndreptîndu-ne spre maşina lui Landry. Aş fi vrut ca totul să se oprească, şi timpul să se oprească în loc, ca să pot gîndi înainte de a se mai întîmpla şi altceva. Intriga luase o întorsătură neaşteptată, şi mi-era greu să o ignor. Landry, însă, nici nu se gîndea să încetinească pasul.

– Unde-au ţinut-o? am întrebat. Cum a scăpat?

– Mai tîrziu, aruncă Landry peste umăr, urcîndu-se în maşină.

– Dar...

Ambală motorul şi am fost nevoită să sar înapoi, cînd demară din parcare, cu viteză.

Am rămas pe loc ca o idioată, privindu-l cum pleca, încercînd să diger cele întîmplate. Pur şi simplu nu avea nici un sens ca Jade să-şi asume riscul de a răpi pe cineva – sau să aibă temperamentul potrivit pentru asta. Nu-l vedeam pe Jade ca partener într-o asemenea combinaţie.

Landry îl alesese pe Jade ca suspect, adunase probe circumstanţiale împotriva lui. Avea un interes personal ca Jade să fie făptaşul.

Voiam să aflu ce spusese Erin. Voiam să aud totul din gura ei. Voiam să-i pun întrebări şi să-i interpretez răspunsurile din propria mea perspectivă, cu propriile mele cunoştinţe despre caz şi despre persoanele implicate.

O ambulanţă veni spre spital urlînd din sirenă, şi frînă cu zgomot în faţa porţii pe unde infirmierii ieşeau deja în fugă. O femeie uriaşă, zbierînd ca din gură de şarpe, fu scoasă din salvare pe targă, invocînd numele lui Iisus, în timp ce sîngele arterial îi ţâşnea ca un gheizer din piciorul stîng ce părea să aibă fracturi multiple. Cineva striga că vine şi victima din cealaltă maşină.

M-am strecurat înapoi în spital, pe urmele grupului, în timp ce duceau în grabă femeia spre camera de traume. Personalul alerga care-ncotro, în

haosul momentului. M-am dus direct spre camera unde fusese Erin şi m-am strecurat înăuntru.

Patul era gol. O mutaseră deja într-un salon. În rest, cabinetul încă nu fusese degajat. Într-o tasă de oţel se aflau echipamente de suturare şi tampoane de vată însîngerate. Un speculum zăcea în chiuvetă, aruncat după examenul de viol.

Aveam senzaţia că petrecerea se terminase, iar pe mine nu mă invitase nimeni. Landry luase hainele lui Erin şi trusa de viol. Nu mai aveam ce să găsesc acolo.

Am oftat şi m-am retras de lîngă masă, cu privirea absentă coborîndu-mi spre podea. Sub masă căzuse o mică brăţară de argint. M-am aplecat s-o ridic. Verigile erau în forma unor scări de şa înlănţuite, şi avea agăţate două mici talismanuri – un cap de cal şi o literă E, de la Erin.

Podoaba tipică a unei adolescente înnebunite după cai. M-am întrebat dacă o primise cadou. M-am întrebat dacă o avea de la un bărbat, şi dacă nu cumva acel bărbat o trădase în modul cel mai cumplit.

Uşa se deschise şi, întorcîndu-mă, m-am pomenit faţă-n faţă cu un ajutor de şerif.

– Unde-au dus-o pe nepoata mea? am întrebat. Pe Erin Seabright.

– La etajul trei, doamnă.

– O să aibă paznic? Vreau să zic, dacă unul din cei care-au răpit-o vine aici...

– Am postat pe cineva la uşă. Nu vă faceţi griji, doamnă. Acum e în siguranţă.

– Ce uşurare, am răspuns, fără entuziasm. Vă mulţumesc.

Îmi ţinu uşa în timp ce ieşeam. Am plecat, dezamăgită. Nu puteam ajunge la Erin. Nu puteam ajunge nici la Jade. Nu ştiam pe unde se ascundea Van Zandt. Era ora trei dimineaţa, şi iar rămăsesem pe din afară.

Mi-am pus brăţara în buzunar şi am pornit spre casă, să mă culc.

Calmul dinaintea furtunii.

CAPITOLUL 43

– **Ce aveţi de spus despre asta,** domnule Jade?

Landry puse fotografiile pe masă, în faţa lui Don Jade, una lîngă alta. Jade călare pe un cal, zîmbind spre aparat. Jade în picioare lîngă un obstacol colorat, în arenă, cu profilul spre cameră, în timp ce arăta spre ceva. Jade pe alt cal, sărind peste un obstacol. Jade cu braţul pe după umerii lui

Erin, a cărei față fusese mîzgălită cu pixul de Jill Morone, într-o criză de gelozie.

– N-am nimic de spus.

Landry întoarse ultima fotografie, ca un dealer de blackjack întorcînd un as.

– Înainte de a o tăia cineva cu o linie, inscripția asta spunea: "Pentru Erin. Cu drag, Don." Acum aveți ceva de spus?

– N-am scris-o eu.

– Putem chema un expert care să compare scrisul.

– Nici să nu-ncepi să te bați în experți cu mine, detectivule, interveni Bert Shapiro, pe un ton de parcă ar fi murit de plictiseală; Landry o și dorea. Am în geantă bastoane mai mari ca ale dumitale.

Bert Shapiro: un rahat umblător, vorbitor, îmbrăcat de comandă.

Landry îl privi pe sub pleoape.

– Ce legătură ai cu oamenii ăștia, domnule avocat?

– Ar trebui să fie clar, dar în fond, știu că avem de-a face cu oficiul șerifului, replică amuzat Shapiro; mama mă-sii de bulangiu încrezut! Sînt avocatul domnului Jade.

– Mda, pe-asta am reținut-o. Și avocatul lui Van Zandt.

– Într-adevăr.

– Și al mai cui, din cuibul ăsta de șobolani? Al lui Trey Hughes?

– Lista clienților mei e confidențială.

– Voiam doar să nu-ți pierzi timpul, spuse Landry. Hughes va veni aici următorul, ca să ne vorbească despre domnul Jade. Așa că, dacă și el ți-e client, poți sta toată ziua cu noi, cretinii de la oficiul șerifului. Delectează-te cu ospitalitatea noastră și poșirca de cafea.

Shapiro se încruntă.

– Ai vreun motiv legitim de a-l face pe domnul Jade să-și piardă timpul aici, detectivule?

Landry privi în jur, la fel cum făcuse și Shapiro.

– Ar trebui să fie clar, de vreme ce i s-au citit drepturile. E acuzat de răpirea lui Erin Seabright.

Jade își împinse scaunul de la masă și se ridică, începînd să se plimbe nervos.

– Dar e absurd! N-am răpit pe nimeni.

– Ce dovezi aveți în sprijinul acestei acuzații, detectivule? se interesă Shapiro. Și, înainte de a răspunde, dă-mi voie să-ți precizez că nici o lege nu interzice să te lași fotografiat de un fan sau angajat entuziast.

Landry privi spre Jade, lăsînd să se acumuleze tensiunea.

– Da, dar e împotriva legii să reții o tînără împotriva voinței ei, legată de un pat, și s-o bați cu cravașa.

Jade explodă:

– E ridicol!

Lui Landry îi plăcea la nebunie. Cotoiul cel calm fusese încolțit. Temperamentul îi ieșea la iveală.

– Erin n-a părut să se amuze deloc. Susține că dumneata erai creierul.

– De ce să spună una ca asta? protestă Jade. Întotdeauna am fost bun cu fata aia.

Landry ridică din umeri, doar ca să-l enerveze.

– Poate fiindcă ai terorizat-o, ai abuzat de ea, ai bătut-o...

Shapiro puse o mînă pe brațul clientului său.

– Ia loc, Don. E clar că fata se înșeală, îi spuse el lui Landry. Dacă a fost torturată, cum spui dumneata, cine știe ce chestii i-au băgat în cap răpitorii. E posibil s-o fi convins de orice. S-ar putea să-i fi dat și droguri...

– De ce spui asta? întrebă Landry.

– Fiindcă e clar că nu e în toate mințile, dacă-și închipuie că Don a avut vreun amestec.

– Ei bine, cineva a înțeles ceva greșit, spuse Landry. Ultima oară cînd am vorbit, domnul Jade a negat că ar fi avut mai mult decît o relație profesională cu Erin Seabright. Poate că a înțeles

greșit sensul expresiei "relație profesională". În general, asta nu implică sexul între angajat și angajator.

Jade pufni zgomotos.

– V-am mai spus: n-am făcut niciodată sex cu Erin.

Landry se prefăcu că nu-l asculta. Atinse cu degetul fotografiile de pe masă.

– Știi, am găsit fotografiile astea azi-dimineață – duminică dimineață – în apartamentul unde locuiau în comun Jill Morone – victima unui asasinat cu agresiune sexuală – și Erin Seabright – victima unei răpiri cu agresiune sexuală. Jill Morone a fost văzută ultima oară în viață certîndu-se cu dumneata, și dumneata însuți recunoști că ai fost ultima persoană care a văzut-o pe Erin înainte de a dispărea.

– A venit să-mi spună că-și dădea demisia, replică Jade. N-aveam idee că a dispărut, pînă nu mi-ați spus voi.

– Relațiile cu angajații nu sînt punctul tău forte, nu-i așa, Don? continuă Landry. Erin vrea să te părăsească, așa că o legi de pat. Jill te dezamăgește, așa că o-nfunzi cu fața într-o grămadă de bălegar și o sufoci...

– Dumnezeule! exclamă Jade, continuînd să se plimbe. Cine-ar fi în stare să creadă c-aș face așa ceva?

– Aceiaşi oameni care cred că ai electrocutat un cal pentru banii pe asigurare.

– N-am făcut una ca asta.

– Erin ştia, Jill ştia şi ea. Una a murit, alta a avut norocul să scape.

– Toate astea-s speculaţii, spuse Shapiro. N-aveţi nici cea mai mică dovadă împotriva lui.

Landry îl ignoră.

– Unde erai acum o săptămînă, duminică, Don? Duminică pe seară, pe la ora şase, să zicem.

Shapiro îi aruncă o privire de avertisment clientului său.

– Nu răspunde, Don.

– Lasă-mă să mă gîndesc, continuă Landry. Cu prietena ta, doamna Atwood, care are uluitoarea facultate de a fi în două locuri în acelaşi timp?

Jade coborî privirea.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Mi-ai spus că doamna Atwood era cu tine joi noaptea, cînd li s-a dat drumul cailor lui Michael Berne, şi o femeie a fost atacată la nici cincizeci de iarzi de grajdul tău.

Shapiro ridică un deget.

– Nu spune nimic, Don.

Landry vorbi mai departe:

– În aceeaşi noapte, doamna Atwood a fost văzută şi la un bal de binefacere din Palm Beach.

Credeai c-o să te credem pe cuvînt, Don? Sau pe ea, la o adică?

– Ne-am întîlnit după bal.

– Don, nu...

– Aha, dădu din cap Landry. Deci, în acelaşi timp în care petrecea cu nişte prieteni la Au Bar?

Jade se lăsă la loc pe scaun, masîndu-şi tîmplele.

– Nu-mi mai amintesc exact ora...

– Ar fi fost mai bine s-o alegi pe Jill pentru alibiul de joi noaptea, la urma urmei, remarcă Landry. Era gata să mintă pentru tine, şi probabil că la ora aia stătea acasă, singură.

Shapiro se ridicase, în spatele clientului său. Se aplecă înainte şi spuse:

– Domnul Jade nu mai are nimic să vă spună, nici despre subiectul ăsta, nici despre altul. Am terminat.

Landry îi aruncă avocatului o privire.

– Clientul dumitale încă îşi mai poate uşura situaţia, domnule Shapiro. Să nu mă înţelegi greşit. A intrat în rahat, dar încă ar mai putea să iasă şi să facă un duş. Complicele lui e încă liber, alergînd cine ştie pe unde. Poate că nu Don a pus mîna pe cravaşă. Poată că tot planul a fost ideea complicelui. Poate că Don reuşeşte să-şi simplifice situaţia, dîndu-le un nume.

Jade închise un moment ochii, inspiră, expiră, încercînd să se calmeze.

– Încerc să cooperez, detectiv Landry, spuse el, chinuindu-se să-şi ţină cumpătul. Nu ştiu nimic despre nici o răpire. De ce-aş risca să fac o nebunie ca asta?

– Pentru bani.

– Am o carieră strălucită. O situaţie excelentă cu Trey Hughes, la noua lui amenajare. Nu duc tocmai o lipsă disperată de bani.

Landry ridică din umeri.

– Atunci, poate eşti doar psihopat. Am cunoscut odată un tip care-a omorît o femeie şi i-a tăiat limba, ca să vadă cît de lungă era.

– Dezgustător.

– Da, e dezgustător, dar totuşi văd mereu asemenea lucruri, spuse Landry pe un ton rezonabil. Iar acum, uite ce văd: o fată moartă, o fată dispărută, şi un cal omorît pentru banii de asigurare; şi toate se învîrtesc în jurul dumitale, domnule Jade.

– Dar n-are nici un sens, insistă Jade. Aş fi obţinut bani buni pe Stellar vînzîndu-l...

– Cu condiţia să fi găsit un cumpărător. Am înţeles că avea unele probleme.

– Tot l-aş fi vîndut pînă la urmă. Şi, între timp, îmi încasam în fiecare lună costul antrenamentului.

– Şi vei încasa costul antrenamentului şi pentru înlocuitorul lui, nu?

– Trey Hughes n-are nevoie să aştepte pînă vinde un cal ca să-şi cumpere altul.

– Într-adevăr. Dar am descoperit, de-a lungul anilor, că puţini oameni sînt mai lacomi şi mai nerăbdători decît bogătaşii. Iar ţie îţi revine un comision mare pentru calul înlocuitor, nu-i aşa?

Jade oftă şi închise ochii un moment, căutînd să se adune.

– Intenţionez să am o relaţie de lucru îndelungată şi fericită cu Trey Hughes. În acest timp, va cumpăra şi va vinde mulţi cai. Eu voi profita de pe urma tuturor. Aşa merg afacerile. Şi-atunci, de ce-aş risca toate astea, răpind pe cineva? Ar fi un risc mai mare decît orice posibil cîştig.

După o clipă, continuă:

– Dacă, pe de altă parte, trăiesc o viaţă în spiritul respectului faţă de lege. Sînt pregătit să mă mut pe o proprietate nouă şi elegantă, ca să antrenez cai pentru oameni care-mi vor plăti mari sume de bani. Prin urmare, detectiv Landry, îţi dai seama că pur şi simplu n-ai nici un argument împotriva mea.

– Nu e chiar aşa, Don, replică Landry, prefăcîndu-se întristat.

Jade îl privi pe Shapiro.

– Ce-ți închipui că ai, Landry? întrebă avocatul.

– Am cîteva telefoane pentru răscumpărare date la casa Seabright de la un celular preplătit, cumpărat de Don Jade acum două săptămîni.

Jade îl privi lung.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Și ai și un martor care să-l poată identifica indubitabil pe domnul Jade ca fiind cumpărătorul acelui telefon? se interesă Shapiro.

– N-am cumpărat nici un telefon, protestă Jade, iritat că avocatul său vorbea de parcă ar fi făcut-o.

Landry rămase cu privirea spre el.

– O am pe Erin Seabright, bătută, însîngerată și speriată de moarte, care-mi spune că tu ești vinovatul. Mai real de-atîta nu se poate, Don.

Jade se întoarse într-o parte, clătinînd din cap.

– N-am avut nici un amestec.

– Te-ai lăcomit, spuse Landry. Dacă voiai s-o înlături pentru că știa ceva despre Stellar, ar fi trebuit doar s-o omori și să-i arunci cadavrul într-un canal. Cînd ții un ostatic, se mai întîmplă și greșeli. Oamenii sînt imprevizibili. Poate că ai scris scenariul, dar nu toată lumea urmează instrucțiunile la fel de bine ca o fată legată de un pat.

Jade nu spuse nimic.

– Ai vreo proprietate în zona orașului Wellington, domnule Jade?

– Asta ar fi o informație publică, răspunse Shapiro.

– Doar dacă n-o are în asociere, sau în orb, precizează Landry. Ne împărtășești această informație, sau ne lași să scormonim după ea? Ori poate-ar fi mai bine s-o întreb pe domnișoara Montgomery, care-ți ține evidența celor mai mici detalii?

– Nu văd ce legătură are asta cu ce discutam, obiectă Shapiro.

Din nou, Landry îl ignoră, atent la Jade, urmărindu-i fiecare nuanță a expresiei.

– Ai avut vreodată de-a face cu Bruce Seabright sau cu Gryphon Development?

– Știu că Gryphon Development e însărcinată cu proprietatea Fairfields, unde se construiește grajdul lui Trey Hughes.

– Ai avut vreodată relații personale cu firma?

– S-ar putea să fi vorbit cu cineva de la sediu, o dată sau de două ori.

– Cu Bruce Seabright?

– Nu-mi mai amintesc.

– Cum a ajuns Erin Seabright să lucreze pentru dumneata?

– Trey știa că aveam nevoie de un grăjdar și mi-a vorbit despre ea.

– De cînd ești asociat cu domnul Hughes?

– Îl cunosc pe Trey de ani de zile. Anul trecut, şi-a adus caii la mine.

– La scurt timp după ce i-a murit mama?

– Asta a fost, interveni Shapiro. Dacă ai chef de pescuit, detectiv Landry, îţi propun să închiriezi o barcă. Vino, Don.

Landry îi lăsă să ajungă la uşă, vorbind numai cînd Shapiro întinse mîna spre clanţă.

– Am propria mea barcă, domnule avocat. Şi, cînd muşcă un trofeu, îl trag, îl curăţ şi-l frig. Nu-mi pasă nici cine e, nici ce prieteni are, nici cît timp îmi ia.

– Bravoi ţie, spuse Shapiro, deschizînd uşa.

Pe culoar aşteptau Dugan, Armedgian şi un asistent al procurorului districtual.

– Eşti liber să pleci, domnule Shapiro, spuse Dugan. Clientul dumitale, însă, va beneficia de ospitalitatea comitatului în restul acestei nopţi. Mîine are loc audierea pentru cauţiune.

CAPITOLUL 44

– Mi-a propus să ne întîlnim la poarta din spate, spuse ea încet, cu privirea în pămînt.

Landry dormise pe un pat de campanie, la secţie, şi revenise la spital în zori, aşteptînd

nerăbdător ca Erin Seabright să se trezească. Jade urma să fie interogat din nou în cursul dimineţii. Landry voia ca avocatul statului să adune toate muniţiile posibile pentru a-l ţine la bulău.

– Oamenii bîrfesc... mai ales în legătură cu Don, spuse Erin. A zis că nu voia să vorbească lumea despre noi. L-am înţeles perfect. Chiar mi se părea foarte interesant. "Aventura noastră secretă"! O jale...

– Avuseseşi relaţii sexuale cu el înainte de asta? întrebă Landry.

Vorbea pe un ton neutru. Nici acuzator, nici interesat.

Erin clătină din cap.

– Flirtam. Eram prieteni – eu aşa credeam. Vreau să zic, era şeful meu, dar... Dar eu voiam să fie mai mult decît atît, şi voia şi el. Cel puţin, aşa mi-a spus.

– Deci, ţi-a dat întîlnire la poarta din spate. Ştiai că acolo n-avea să vă vadă nimeni?

– În ultimele două grajduri nu erau cai în weekendul acela. Acolo sînt puşi caii de dresaj cînd vin la Wellington pentru prezentare, dar acum nu era programată nici o prezentare. Plus de asta, era duminică seara. Nimeni nu se-nvîrteşte pe-acolo.

– Nu-i spuseseşi domnului Jade că-ţi dădeai demisia, ca să te muţi la Ocala?

– Nu. De ce s-o fac? Voiam să lucrez pentru el. Eram îndrăgostită.

– Şi pe urmă ce s-a întîmplat, Erin? Te-ai dus la poarta din spate să vă întîlniţi...

– A întîrziat. Mă temeam să nu se fi răzgîndit. Apoi a apărut un furgon, şi un tip mascat a sărit jos şi... şi... s-a repezit la mine...

Vocea i se stinse, într-un nou acces de lacrimi. Landry îi dădu o cutie cu şervețele şi aşteptă.

– L-ai recunoscut, Erin?

Fata clătină din cap.

– Nici glasul nu i l-ai recunoscut?

– Mi-era aşa de frică!

– Ştiu că ţi-era frică. E greu să-ţi aminteşti detalii cînd eşti speriată şi ţi se întîmplă un lucru îngrozitor ca ăsta. Dar trebuie să încerci să revezi totul în minte cu încetinitorul. În loc să se întîmple la fel de repede ca în realitate, încearcă să observi momentele separate, ca pe nişte fotografii.

– Încerc...

– Ştiu că încerci, spuse el încet. Nu te grăbi, Erin. Dacă ai nevoie de o pauză, îmi spui şi luăm o pauză. Okay?

Privindu-l, fata încercă să zîmbească.

– Okay.

– Dacă nu le-ai văzut niciodată feţele, de ce crezi că Jade era unul dintre răpitori?

– El îmi spusese să aştept acolo, la poarta din spate.

– Ştiu, dar ai recunoscut ceva anume la vreunul dintre răpitori care să te facă să crezi că el era?

– Îl cunosc, declară ea, cu frustrare vizibilă. Îi ştiu constituţia. Ştiu cum se mişcă. Sînt sigură că i-am auzit glasul de mai multe ori.

– Şi glasul celuilalt? Ţi se părea cunoscut? Avea vreun accent deosebit?

Erin clătină din cap, frecîndu-se cu o mînă la ochi, epuizată.

– Nu prea vorbea. Şi cînd o făcea, vorbea numai în şoapte şi mormăieli. Mie nu mi-a vorbit niciodată.

– Ştii unde te-au ţinut? Ai putea să ne duci acolo?

Din nou, semn negativ din cap.

– Într-o rulotă. Asta-i tot ce ştiu. Era oribilă. Murdară şi veche.

– Nu ţi-ai putut da seama dacă era lîngă un drum circulat? Existau unele sunete pe care le auzeai cu regularitate?

– Nu ştiu... Maşini, cred, în depărtare... Nu ştiu... Mă ţineau drogată aproape tot timpul. K special.

– De unde ştii că foloseau drogul ăsta?

Îşi mută privirea, încurcată.

– L-am mai luat. La o petrecere.

– Şi aseară ce s-a întîmplat? Cum ai reuşit să scapi?

– Unul din ei – celălalt – m-a tîrît afară din rulotă şi m-a urcat în furgon. Credeam că voia să mă omoare şi să-mi arunce cadavrul undeva, fără ca nimeni să mă mai găsească vreodată!

Se opri să-şi tragă respiraţia, întretăiat, încercînd să se reculeagă. Landry aştepta.

– Am mers un timp. Nu ştiu cît de mult. Îmi dăduse o doză de K. Eram aproape dusă. Tot aşteptam să oprească maşina, ştiind că atunci avea să mă omoare.

– Nu puteai să vezi afară pe fereastră?

Clătină din cap.

– Eram culcată pe jos. Şi cînd am oprit, m-am speriat aşa de tare! A deschis portiera şi m-a tras afară. Eram ameţită. Nu puteam să mă ţin pe picioare. Am căzut pe jos pe un... un... un drum de ţară. Iar el s-a urcat în maşină şi a plecat.

Aruncată pe marginea drumului ca o pungă cu gunoi. Un obiect pe care-l folosiseră şi de care nu mai aveau nevoie. Totuşi, avusese un noroc al dracului de mare, îşi spuse Landry.

– Nu ştiu cît timp am zăcut acolo, continuă Erin. Pe urmă, într-un tîrziu, m-am ridicat şi am luat-o din loc. Vedeam nişte lumini. Un oraş. Am mers într-acolo.

Un moment, Landry nu spuse nimic, lăsînd povestirea lui Erin să se aşeze. O analiza în minte, desprinzînd alte şi alte întrebări.

Aşadar, Jade şi compania înţeleseseră că n-aveau să capete răscumpărarea. Preferaseră să abandoneze fata, decît să rişte şi o acuzaţie de omucidere. Numai că, după cum vedea Landry lucrurile, Van Zandt era complicele lui Jade, şi era deja suspectat de un omor. De ce să rişte ca Erin Seabright să-i identifice? Fiindcă ştiau că n-o putea face categoric? Fiindcă se străduiseră să se asigure că nu existau nici un fel de probe materiale care să facă legătura între ei şi ea?

Rămînea de văzut, desigur. Hainele pe care le purtase Erin erau la laborator, analizate la microscop şi sub lumină fluorescentă, testate cu substanţe şi pigulite cu pensete.

Poate că şi eliberarea lui Erin făcea parte tot din joc pentru ei. Să lase victima în viaţă, conştientă că nu le putea face nimic. Victima în viaţă, iar poliţiştii conştienţi de vinovăţia lor, dar fără nici o probă cu care s-o dovedească. Mania puterii.

Problema cu această teorie era că Landry n-avea de gînd să lase pe nimeni să scape nepedepsit.

– Erin, au vorbit vreodată despre motivul pentru care te-au ales pe tine?

Fata clătină din cap, cu ochii spre reportofonul pus pe noptieră, în funcțiune.

– Eram drogată aproape tot timpul. Știu că voiau bani. Știau că Bruce are bani.

– Îi spuneau Bruce?

– L-au sunat de nu știu cîte ori...

– Cînd vorbeau despre el, preciză Landry, foloseau numele mic? Îi spuneau Bruce?

Erin dădu din cap, deși Landry avu impresia că nu înțelegea semnificația răspunsului.

– Le-ai spus tu numele lui?

– Nu. Știau cum îl chema și atît.

Lui Landry i se părea ciudat că răpitorii vorbeau despre Seabright folosindu-i numele de botez. Cu familiaritate. Ca și cum ar fi fost prieteni.

– Puteam să mor din cauza lui, spuse Erin cu înverșunare. Nu-mi vine să cred că mama mea mai stă cu el. E așa de slabă...

– Oamenii sînt complicați... comentă Landry, nefiind în elementul lui.

Erin privi în jos, clătinînd din cap, fără să mai adauge nimic.

– Erin, cîte înregistrări video au făcut cu tine cît timp ai stat în rulotă?

– Nu știu. Trei sau patru. Era așa de umilitor... Mă puneau să mă milogesc. Îmi făceau tot felul de lucruri... Mă loveau...

Începu să plîngă iar.

– A fost oribil.

Ticălosul ăla, își spuse Landry. Trei sau patru casete. Seabright le mai dăduse doar una, pe lîngă cea găsită la locul de schimb.

– Erin, vreunul dintre ei a făcut sex cu tine?

Lacrimile i se întețiră.

– Mă to-tot drogau. Nu puteam face nimica. Nu pu-puteam să-i opresc. N-nu puteam fff-face nimica...

– Ne vom da toată silința să facem de-acum încolo, Erin. O să lucrăm împreună – tu și cu mine – ca să constituim cazul împotriva lor. Ne-am înțeles?

Îl privi cu ochii plini de lacrimi și dădu din cap.

– Acum odihnește-te, îi mai spuse Landry, pornind spre ușă.

– Detectiv Landry?

– Da?

– Vă mulțumesc.

Landry ieși, sperînd că avea să-i poată da un motiv adevărat de a-i mulțumi – cît mai curînd.

* * *

Așteptam pe culoar, cînd Landry ieși din rezerva lui Erin. Nu păru surprins să mă găsească acolo. Se opri în fața ușii, își scoase telefonul

celular şi vorbi cu cineva, cam trei minute. Cînd termină, aruncă o privire în direcţia opusă, spre oficiul surorilor, apoi veni către mine.

– Ce-a spus? l-am întrebat, în timp ce porneam spre ieşirea de urgenţă.

– Zice că a fost Jade, dar că răpitorii purtau măşti tot timpul şi o ţineau drogată cu ketamină. Nu l-a văzut niciodată efectiv pe Jade. Pe celălalt nu-l poate identifica sub nici o formă. Zice că nu vorbea decît rareori.

– Nu pare să fie Van Zandt, am comentat. În viaţa mea n-am cunoscut un om căruia să-i placă mai mult cum îi sună propria voce decît Tomas Van Zandt.

– Dar i-ar fi recunoscut-o, după accent, spuse Landry. Poate e mai isteţ decît pare.

Oftă, clătinînd din cap.

– N-o să fie o bună martoră.

Se încrunta, şi-mi dădeam seama că nu era foarte atent la mine. Relua în minte tot ceea ce-i spusese Erin, încercînd să găsească o pistă sau un indiciu doveditor.

– Încă nu e nevoie să fie o bună martoră, i-am amintit. Avem destule date despre Jade ca să-l ţinem în arest. Poate găseşti nişte probe criminalistice.

– Mda... Nu fă risipă de entuziasm, spuse el sarcastic.

Am ridicat din umeri.

– Cu ce-l ai la mînă şi eu nu ştiu? Ai găsit ceva în condomeniu?

Nu-mi răspunse.

– Ceva din apartamentul fetelor?

– Nişte fotografii de-ale lui Jade. Într-una, era împreună cu Erin. Cineva a scris pe spate: "Pentru Erin. Cu drag, Don." Jill le păstrase. Mîzgălise faţa şi numele lui Erin cu pixul.

– Toate fetele-l iubesc pe Donnie.

– Eu, unul, nu prea observ, mormăi Landry.

– Ai aflat dacă mai are şi altă proprietate, a lui sau cu chirie, pe lîngă condomeniu?

– N-ar fi fost atît de prost încît s-o ţină pe Erin într-un loc care să poată fi asociat cu numele lui. Şi nici eu n-am norocul ăsta.

– Cum a scăpat?

– Zice că i-au dat drumul. Au înţeles că nu vor obţine banii, aşa că au urcat-o în furgon, au plimbat-o pe drumuri şi au aruncat-o ca pe-o zdreanţă.

– Deci, nu poate spune unde au ţinut-o.

– Nu. Undeva, într-o rulotă. Asta-i tot ce ştie.

– N-ai putut deduce nimic din ultima bandă video? Ceva sunete de fundal?

– Se auzeau unele zgomote în apropiere. Tehnicienii încearcă să le descifreze. Mi s-a părut că erau de maşini grele.

– Şi Erin ce-a spus?

Se uită pe fereastră.

– Că nu era sigură. Că o ţineau drogată. K special, a zis. Uşor de găsit. Mai ales pentru oamenii care au mult de-a face cu veterinarii.

– Dar nu e un sedativ pe care să-l folosim la cai, i-am atras eu atenţia. De obicei, se foloseşte pentru animalele mici.

– Totuşi, e la fel de accesibil.

– Ceva despre Chad?

– Aseară n-a ieşit din casă, răspunse Landry, deschizîndu-şi din nou telefonul. Şi-n plus, între Erin şi Chad e o relaţie intimă. Crezi că nu l-ar fi recunoscut cînd o viola?

– Poate că el era cel tăcut. Poate că nu făcea decît să se uite. Poate o drogau aşa de tare, încît nu l-ar fi recunoscut nici pe Santa Claus dacă i-o făcea.

Landry se încruntă o clipă spre mine, în timp ce-şi consulta mesajele.

– Ştii ceva? Mă doare capul de tine, Estes.

– Mda, de parcă asta ar fi cine ştie ce noutate. Ce s-o mai frecăm, Landry? Omoară-i pe toţi, şi lasă-l pe Dumnezeu să se descurce cu ei.

– Nu-mi zi de două ori. Jumate din oamenii implicaţi în viaţa fetei ăsteia ar trebui să fie în puşcărie, dacă vrei să ştii părerea mea, bombăni el, în timp ce-şi asculta mesajele vocale. În două ore vom executa un mandat de percheziţie în casa

Seabright. Voi avea grijă ca Dugan să includă şi drogurile în inventarul mandatului.

– Şi altceva ce mai cauţi?

– Erin tot spune că răpitorii l-au sunat de nenumărate ori pe Bruce Seabright, şi că au înregistrat mai multe casete în rulotă. Trei sau patru, zice.

– Iisuse Dumnezeule, şi ce face cu ele? am întrebat. Le vinde?

– Mda, şi va susţine că încerca doar să acopere valoarea răscumpărării, mormăi Landry. Canalia.

M-am aşezat pe pervazul ferestrei, cu soarele dimineţii încălzindu-mi spatele, gîndindu-mă la posibila implicare a lui Bruce Seabright.

– Deci, să zicem că Seabright voia să scape de Erin. Înscenează răpirea fără a avea de gînd să anunţe poliţia, sau s-o mai aducă vreodată pe Erin acasă. De ce n-a fost omorîtă imediat? Puteau să facă benzile într-o oră, s-o omoare şi s-o arunce undeva. Pe urmă, m-am implicat eu, şi te-am adus şi pe tine. Iar acum, Bruce trebuie să ducă jocul mai departe. Din nou, de ce nu şi-a pus complicele să se debaraseze de ea, şi gata?

– Fiindcă acum stăm cu ochii pe el, şi punem întrebări. Complicii văd că poliţia dă tîrcoale şi se sperie.

– Aşa că-i dau drumul lui Erin ca să te poată ajuta să-i înfunzi?

Am clătinat din cap.

– Nu se leagă.

– Joc cu cărțile pe care le am, Estes, răspunse nervos Landry. Erin zice că a fost Jade. Merg pe ideea asta. Ar fi o prostie să n-o fac. Dacă toată povestea duce înapoi la Bruce Seabright, merg și pe direcția aia. Crima creează tovărășii ciudate.

N-am spus nimic. Uneori, îmi dau și eu seama de virtuțile discreției. Landry avea un suspect și probe circumstanțiale. Avea o victimă pe jumătate sigură și propriile lui îndoieli.

– Trebuie să plec, spuse, închizînd telefonul. Avocatul statului vrea să ne întîlnim înainte de a prelungi arestarea lui Jade.

Mă gîndeam să mă strecor în rezerva lui Erin după plecarea lui, dar am văzut că ajutorul de șerif se întorsese deja la post, după pauza de cafea.

– Landry? am întrebat, în timp ce porneam pe culoar.

Îmi aruncă o privire.

– Vreun semn de la Van Zandt?

– Nu. Nici acasă nu s-a întors.

Dădu să se întoarcă, dar l-am oprit încă o dată.

Am scos brățara lui Erin din buzunar și i-am întins-o.

– Am găsit-o pe jos, în cabinetul de examinare unde a fost Erin aseară. Întreab-o de ea. Poate a primit-o cadou de la Jade.

Mi-o luă din mînă, atingîndu-mi degetele cu ale lui. Dădu din cap.

– Îți mulțumesc, am spus. Pentru că m-ai pus la curent.

Landry înclină din cap.

– Cazul a fost mai întîi al tău.

– Nu mă așteptam.

– Toate au un început.

Privi brățara, apoi plecă.

Am ieșit din spital și am dat un ocol parcării, uitîndu-mă după un Chevrolet bleumarin, dar Van Zandt nu era prin zonă. Nu se vedea nici Lexus-ul alb al lui Krystal Seabright, sau Jaguar-ul lui Bruce. Părinți iubitori ca întotdeana. Erin le ceruse să plece, așa că plecaseră. Gata cu orice obligații.

Nu i-am înțeles niciodată pe oamenii care au copii dar nu și-i cresc, nu și-i apropie, nu-i ajută să devină ființe omenești. Ce alt motiv ar mai exista să-i aibă? Doar să ducă numele de familie mai departe? Să primească alocația? Să păstreze dovada unei relații? Fiindcă asta trebuie să faci, într-un anumit moment al vieții: să te căsătorești, să ai copii. De ce, nimeni nu explica vreodată.

Nu știam prea multe despre educația primită de Erin Seabright, dar știam că nu cu iubire ajunsese unde se afla. După cum îmi spusese propria ei soră, era o fată înverșunată și furioasă.

Nu-mi plăcea relatarea ei schematică. Ştiam din proprie experienţă că fetele furioase şi înverşunate vor ca oamenii care le-au rănit cel mai rău să-şi plătească păcatele. Mă întrebam dacă nu cumva dădea vina pe cine ar fi vrut ea să fie vinovat. Poate că Jade n-o iubise. Poate că-i frînsese inima. Şi, de durere, de groază, sub influenţa drogurilor, îi putuse proiecta identitatea asupra torţionarilor ei.

Sau poate că însuşi torţionarul o făcuse să creadă asta.

M-am gîndit iar la Michael Berne. I-ar fi fost simplu să sune la Radio Shack şi să ceară să fie pus deoparte telefonul ăla. Ar fi putut trimite un subaltern să-l cumpere. Dacă ştiuse despre atracţia lui Erin faţă de Jade, ar fi putut-o specula în timpul captivităţii ei.

Dar cine să fi fost complicele lui Michael? Nu ştiam să aibă nici o legătură cu familia Seabright. Iar cu Trey Hughes avea probleme.

Trey Hughes, care ţinea în portofel numărul de telefon al tatălui meu. Trey, cu ochii care-i fugeau după fete şi conexiunile lui cu toate aspectele acestei poveşti sordide.

Nu voiam să cred că putea fi părtaş la o asemenea ticăloşie cum i se făcuse lui Erin Seabright. Continuam să mizez pe Van Zandt.

Dar aveam impresia că lucram cu piese din trei jocuri de puzzle diferite. Totul era să-mi iasă un tablou final care să nu fie abstract.

CAPITOLUL 45

Asistentul procurorului de stat părea netulburat de faptul că Erin Seabright nu văzuse feţele răpitorilor. Aşa cum spusese Elena, aveau destule probe ca să-l reţină sub acuzare, să-i prelungască mandatul şi să aducă argumente solide contra eliberării pe cauţiune sau măcar pentru o cauţiune mare. În continuare, conform legilor din Florida, le rămînau la dispoziţie o sută şaptezeci şi cinci de zile pentru a-l aduce pe Jade în faţa juraţilor. Timp destul ca să definitiveze cazul, cu condiţia de a exista şi alte dovezi suplimentare.

Sîngele găsit în boxa unde murise Jill Morone fusese analizat. Dacă-i puteau corobora grupa sanvgină cu a lui Jade, erau în drum spre o inculpare pentru crimă, pe lîngă acuzaţia de răpire. Trebuiau să pună la îndoială alibiul lui Jade pentru noaptea cînd murise Jill. Nu avea nici un alibi pentru noaptea morţii calului, evenimentul despre care Estes credea că pusese totul în mişcare.

Landry se gîndea la Elena, în timp ce ieşea din biroul procurorului. Nu-i plăcea faptul că avea îndoieli cu privire la implicarea lui Jade, şi nu-i plăcea nici că părerile ei contau pentru el. Ea îl tîrîse în toată încurcătura, şi voia ca totul să se contureze la fel de simplu ca teoria ei iniţială. Aşa erau majoritatea crimelor: simple. Ucigaşul de factură medie urmărea banii sau sexul, şi nu era nevoie de un Sherlock Holmes pentru rezolvarea cazului. La fel şi în privinţa răpirilor pentru răscumpărare. Munca poliţienească de calitate ducea la arestări şi condamnări. Nu voia ca acest caz să fie altfel.

Şi poate că motivul pentru care îndoielile lui Estes îl deranjau atît de mult era că şi pe el îl rodeau unele dintre ele. Încercă să şi le alunge, în timp ce mergea pe culoar. Weiss îi ieşi în întîmpinare din sala brigăzii.

– Paris Montgomery e aici. Întreabă de tine, adăugă el, cu o privire complice.

– Aţi găsit ceva acasă la Seabright?

– Jackpot, răspunse Weiss. Am găsit o casetă video ascunsă pe un raft, în biroul lui Seabright. N-o să-ţi vină să crezi. Arată efectiv cum fata a fost violată. L-am adus pe Seabright în sala de conferinţe. Într-acolo mă duceam acum.

– Aşteptaţi-mă şi pe mine, îi spuse Landry, începînd să clocotească de furie. Vreau să-i dau şi eu una nenorocitului.

– Trebuie să stai la coadă, îl asigură Weiss.

Cînd Landry intră în camera de interogatoriu, Paris Montgomery se plimba prin spatele mesei. Părea tulburată şi nervoasă, deşi starea emotivă n-o împiedicase să se fardeze şi să se coafeze.

– Domnişoară Montgomery. Vă mulţumesc că aţi venit, îi spuse Landry. Luaţi loc. Să vă servesc cu ceva? O cafea?

– Dumnezeule, nu! răspunse ea, aşezîndu-se. Dacă mai consum multă cafeină, o să-ncep să mă-nvîrtesc pe-aici ca un titirez. Nu-mi vine să cred ce se întîmplă. Don în închisoare. Erin *răpită*. Dumnezeule! A păţit ceva? Adineaori am sunat la spital, dar n-au vrut să-mi spună nimic.

– A fost maltratată, răspunse Landry. Dar o să-şi revină.

– Mă vor lăsa s-o văd?

– Numai rudele apropiate, deocamdată. Poate mai tîrziu, în cursul zilei de azi.

– Mă simt îngrozitor pentru ce s-a întîmplat. Vreau să zic, lucra pentru mine. Ar fi trebuit să am grijă de ea.

Ochii ei mari şi căprui se umplură de lacrimi.

– Trebuia să fac ceva... Cînd Don mi-a spus că-şi dăduse demisia şi plecase... ar fi trebuit să mă

străduiesc mai mult s-o contactez. Trebuia să-mi dau seama că ceva era în neregulă...

– De ce? Aveați motive să fiți suspicioasă?

Paris își mută privirea. Ochii ei păreau să aibă acel aspect sticlos, ca atunci cînd oamenii privesc niște amintiri care li se derulează în minte.

– Erin părea mulțumită de slujbă. Vreau să zic, știam că avea probleme cu prietenul, dar ce fată de vîrsta ei nu le are? Doar că... ar fi trebuit să mă întreb de ce-a plecat așa, dintr-o dată. Dar trebuie să înțelegeți, în timpul sezonului, grăjdarii vin și pleacă încontinuu. Se ivesc prea multe ocazii. Cineva oferă mai mulți bani, sau o asigurare de sănătate, sau o zi în plus, și duși sînt!

Landry nu răspunse nimic – nici o platitudine, nici o consolare. Era clar că cineva ar fi trebuit să fie mai atent la ceea ce se întîmpla cu Erin Seabright. N-avea chef să absolve pe nimeni.

– Știați despre relația dintre Erin și Don? o întrebă el.

– Erin făcuse o pasiune pentru el.

– Din cîte știți, Don a marșat?

– Păi... cum să spun... Don e foarte charismatic.

– Asta înseamnă da sau nu?

– Are un magnetism puternic. Femeile se simt atrase de el. Și-i place. Îi place să flirteze.

– Cu Erin?

– Păi... sigur... dar nu cred c-ar fi profitat de ea. Nu vreau să cred că a făcut-o.

– Dar e posibil.

Paris afișă o expresie nesigură, suficientă ca răspuns.

– Erin v-a spus ceva despre moartea calului?

– Era tulburată. Cu toții eram.

– A insinuat că ar fi știut ce se întîmplase?

Din nou, Paris se uită în altă parte, apăsîndu-și două degete pe cuta mică dintre sprîncene.

– Nu credea că fusese un accident.

– Ea îngrijea calul, da?

– Într-adevăr. Era foarte atentă cu el – cu toți caii, de fapt. Lucra și peste program cu ei. Uneori, venea să-i controleze seara.

– Îi controlase și în noaptea aceea?

– Pe la unsprezece. Totul era în regulă.

– De ce credea că nu fusese un accident?

Paris Montgomery începu să plîngă. Privi în jur, ca și cum ar fi căutat un loc pe unde să dispară.

– Domnișoară Montgomery, dacă Don Jade a făcut ceea ce credem noi că a făcut, nu-i datorați nici o loialitate.

– Nu credeam că făcuse ceva rău, spuse ea cu voce mică, încercînd să se scuze pe sine, nu pe Jade.

– Ce se întîmplase?

– Erin mi-a spus că, dimineața cînd a ajuns la grajd, Don era deja acolo. Devreme. Foarte devreme. În ziua aceea aveam prezentări de cai, iar Erin trebuise să vină la timp ca să-i pregătească și să le împletească părul. Mi-a spus că l-a văzut pe Don în boxa lui Stellar, făcînd ceva la cablul ventilatorului. Și s-a apropiat de el, ca să-l întrebe de ce venise atît de devreme.

Se întrerupse și încercă să se calmeze, respirînd întretăiat. Landry aşteptă.

– A văzut că Stellar zăcea pe jos. Don i-a spus că rosese cablul ventilatorului, și i l-a arătat. Dar Erin a zis că-n cealaltă mînă ținea ceva. Un soi de instrument.

– Și credeți că a tăiat cablul ca să pară un accident.

– Nu știu! se tîngui ea, acoperindu-și fața cu mîinile. Nu vreau să cred că a fost capabil să omoare bietul animal!

– Iar acum, asta s-ar putea să fie cea mai puțin gravă dintre faptele lui, remarcă Landry.

Sorbi nepăsător din cafea, în timp ce Paris Montgomery își deplîngea păcatul omisiunii. În mintea lui, analiza noile informații. Era posibil ca Erin să-l fi reperat pe Jade pentru înscenarea accidentului. În mod logic, asta ar fi dus la moartea ei, precum și la cea a lui Jill Morone. Dar dovezile privitoare la cumpărarea telefonului celular indicau

că răpirea fusese planificată înainte de uciderea calului. Prin urmare, între cele două nu putea exista nici o legătură.

– Ce-ați făcut cînd Erin a venit să vă spună asta? o întrebă el.

Paris se șterse la ochi cu un șervețel.

– M-am înfuriat. I-am spus că nu putuse fi decît un accident. Că Don n-ar fi făcut-o...

– În ciuda faptului că *o* făcuse de mai multe ori, în trecut.

– N-am crezut niciodată asta, se încăpățînă ea să nege. Nu s-a dovedit niciodată nimic.

– Decît că e inteligent și să pricepe să evite consecințele propriilor lui fapte.

Chiar și acum, Paris încercă să-i ia apărarea.

– În trei ani de cînd îl cunosc, niciodată nu l-am văzut pe Don purtîndu-se crud cu vreun cal aflat în grija lui.

– Și ce reacție a avut Erin cînd n-ați crezut-o?

– La început, s-a revoltat. Pe urmă, am mai stat de vorbă. I-am spus ceea ce v-am spus acum și dumneavoastră despre experiența mea cu Don. Am întrebat-o dacă-l putea crede capabil de a face vreun rău cuiva. Am făcut-o să se rușineze că se gîndise, măcar, la asta.

– Deci, cînd Jade v-a spus că și-a dat demisia...

– N-am fost foarte surprinsă.

– Dar nici n-ați încercat s-o sunați.

– Am încercat, şi nu mi-a răspuns. I-am lăsat un mesaj pe poşta vocală. Peste vreo două zile, am trecut pe la ea pe-acasă, dar se părea că se mutase.

Oftă dramatic şi-l privi pe Landry cu ochii ei mari, parcă cerîndu-i iertare.

– Aş da orice să mă pot întoarce în trecut şi să schimb ceea ce s-a întîmplat.

– Mda, făcu Landry. Pariez că şi Erin ar vrea acelaşi lucru.

CAPITOLUL 46

M-am întors în trecut, la ziua cînd începuse totul. Ziua cînd Stellar fusese găsit mort în grajd. Ziua cînd Erin Seabright fusese răpită de la poarta din spate a centrului ecvestru din Palm Beach. Am scris totul în ordine, cu negru şi ecru, pe colile de hîrtie fină găsite în birou. O succesiune cronologică. Momentul cînd se presupunea că Jade cumpărase telefonul celular. Momentul cînd Erin şi Chad se certaseră. Momentul răpirii lui Erin. Tot ceea ce ştiam despre caz, am scris şi am pus foile în ordine pe podeaua dormitorului.

Mă concentrasem asupra ideii că totul începuse cu moartea lui Stellar, dar privind cronologia, şi reflectînd la ceea ce ştiam, mi-am dat

seama că nu putea fi aşa. Cînd murise Stellar, planul răpirii se pusese deja în mişcare. Cineva cumpărase telefonul celular de unică folosinţă. Cineva pregătise rulota unde fusese ţinută Erin, adunase echipamentele audio şi video, procurase ketamina ca s-o drogheze pe Erin, şi găsise furgonul folosit pentru răpire. Un plan elaborat, implicînd cel puţin două persoane.

Voiam să ştiu tot ceea ce se întîmplase în duminica aceea, ziua morţii lui Stellar şi a răpirii lui Erin. Voiam să ştiu ce se petrecuse între Erin şi Jade, în acea zi şi înainte. Voiam să ştiu unde fusese Trey Hughes în ziua aceea, şi unde fusese Van Zandt.

Analizam succesiunea faptelor şi toate lucrurile pe care le ştiam. Indiferent de cîte ori le reluam, cea mai simplă explicaţie nu era şi cea mai credibilă. Dar cunoşteam destui oameni care s-ar fi oprit bucuros aici. Printre care şi Landry.

Niciodată nu putusem alege soluţiile simple.

M-am întors în living, am luat caseta cu răpirea şi am introdus-o în videorecorder.

Erin la poarta din spate, aşteptînd. Priveşte furgonul care se apropie. Stă pe loc, în timp ce individul mascat coboară. Strigă:

– Nu!

Apoi o ia la fugă. Mascatul o prinde.

Am derulat banda şi am pus-o din nou.

Mă gîndeam la lucrurile pe care i le spusese lui Landry, şi la cele pe care nu i le spusese.

Mă gîndeam la persoane care deveniseră suspecte, şi la cele care nu erau.

Don Jade era în închisoare. Bruce Seabright era sub microscop. Tomas Van Zandt, cunoscut cu antecedente sexuale, suspect de crimă, nu era nicăieri.

M-am întors la masa de scris şi am răscolit printre hîrtii, în căutarea listei pe care o scosesem din coşul de gunoi al lui Van Zandt. Programul de zbor pentru caii expediaţi la Bruxelles. Avionul avea să decoleze în aceeaşi seară, la orele unsprezece. Aveam să-i dau această informaţie lui Landry. Iar Landry urma să i-o transmită lui Armedgian.

Pe mă-sa. Nu-i dădeam nimic lui Armedgian. Dacă puteam găsi o cale de a-l face de rîs, n-áş fi ezitat. Dumnezeu mi-era martor că, după fiascoul de la "The Players", nici Armedgian şi nici Dugan nu mai aveau nimic de împărţit cu mine.

Am hotărît ca, la momentul potrivit, să mă duc la aeroport şi să-l aştept eu însămi pe Van Zandt, apoi să-l chem şi pe Landry. Dacă Tomas Van Zandt îşi închipuia că putea scăpa cu o crimă în ţara mea, se înşela amarnic.

CAPITOLUL 47

Habar n-avea de cît timp zăcea în portbagajul maşinii. Noaptea devenise zi. O ştia, din cauza căldurii. Soarele ăla împuţit din Florida ardea maşina, fă-cînd ca temperatura din portbagaj să devină insuportabilă. Avea să moară în carcera aia groaznică, din cauza pizdei rusoaice. A amîndurora. În mintea lui, feţele lor se amestecau. Delirul venea şi trecea succesiv, alimentat de durere şi arşiţă.

Ar fi încercat să scape, dar nu se putea mişca. Nu ştia cîte oase îi rupseseră. Ar fi încercat să urle, dar partea de jos a feţei îi era înfăşurată în bandă. De multe ori, în ultimele ore, se temuse să nu vomite şi să moară sufocat.

La fel ca grăjdăriţa aia grasă. Curviştină tîmpită. Fusese gata să facă sex cu Jade. Ar fi fost dispusă să facă sex şi cu el. Şi ea era de vină că mîncase bătaie. Kulak ştiuse despre moartea ei.

Un accident. Nu fusese crimă. Dacă ar fi scăpat de cadavrul ei aşa cum voise, nimeni n-ar fi aflat vreodată. Nimeni n-ar fi întrebat unde era Jill. Cine să dea o para chioară pe aia?

Dacă nu s-ar fi lăsat convins să arunce cadavrul în groapa cu bălegar, multe din cele

întîmplate de-atunci ar fi putut fi evitate. Şi poate că acum n-ar fi ajuns nici la un pas de moarte.

Auzea sunete din apropiere. Maşinării în funcţiune, voci bărbăteşti. Ruşi vorbind ruseşte. Futu-le muma-n cur de ruşi!

Ceva lovi maşina, făcînd-o să se clatine, apoi aceasta porni înainte. Zgomotul motoarelor devenea tot mai puternic, ca mîrîitul unei fiare a iadului devorînd totul în calea ei. Ajunse asurzitor – fiara mugea, iar botul maşinii fu strivit, cu un trosnet metalic.

Ştia ce urma. Ştia, şi începu să urle, deşi sunetul nu-i putea ieşi din cap. Urla numele tuturor femeilor care se întorseseră împotriva lui.

Femei. Curve proaste şi nerecunoscătoare. Blestemul vieţii lui. De multe ori spusese că de la femei avea să i se tragă moartea. Şi, ca întotdeauna, avusese dreptate.

CAPITOLUL 48

Era cea mai coşmarescă scenă pe care o văzuse Landry vreodată. Erin Seabright, legată pe pat cu braţele şi picioarele desfăcute, urlînd şi plîngînd, în timp ce unul dintre răpitori o viola.

Dugan, Weiss, Dwyer şi Landry stăteau în semicerc, cu braţele încrucişate, privind înregistrarea, cu chipuri împietrite. În mijlocul semicercului, Bruce Seabright stătea pe un scaun, cu faţa de culoarea lutului.

Landry stinse televizorul şi-i dădu un pumn în carcasă. Se răsuci spre Seabright.

– Nenorocit bolnav la cap.

– N-am văzut asta în viaţa mea! strigă Seabright, sărind în picioare.

– Landry... îl preveni Dugan.

Landry nu-l auzi, nu auzi nici telefonul lui Weiss sunînd. Uitase de prezenţa tuturor celorlalţi. Nu-l vedea decît pe Bruce Seabright, şi-i venea să-l omoare-n bătaie.

– Cum? O păstrai pentru mai tîrziu? Pentru micul festival cinematografic?

Seabright scutură vehement din cap.

– Nu ştiu cum a ajuns în biroul meu.

– Tu ai adus-o.

– Nu-i adevărat! Jur!

– Ţi-au trimis-o răpitorii, la fel ca pe prima.

– Nu!

– Şi dacă rămînea după tine, nimeni n-ar fi văzut-o pe nici una.

– Nu... nu-i adevărat...

– Mincinos de tot căcatu'! îi strigă Landry în faţă.

Dugan încercă să treacă între ei, împingînd pieptul lui Landry.

– Detectiv Landry, înapoi!

Landry îl ocoli.

– Nu era destul de rău că voiai să scapi de ea? Mai voiai s-o vezi şi torturată?

– Nu! Eu...

– Gura! răcni Landry. Taci din gură-n pizda mă-tii!

Seabright făcu un pas înapoi, cu ochii lui mici ieşindu-i din cap de frică. Lovi cu picioarele scaunul pliant pe care stătuse, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe el, împleticit.

– Landry! strigă Dugan.

Dwyer păşi în faţa lui, ridicînd o mînă.

– James...

– Vreau un avocat! protestă Seabright. Şi-a pierdut controlul!

Landry rămase nemişcat, încercînd să-şi calmeze respiraţia, cu privirea spre Seabright.

– Mai mare nevoie ai avea de Dumnezeu, Seabright, spuse el încordat. N-o să-ţi fie de-ajuns un avocat ca să-ţi scoată curu' din găleata asta.

* * *

Audierea pentru eliberarea lui Jade pe cauţiune dură douăzeci de minute. Cinci minute pentru formalităţi, şi cincisprezece minute pentru ca Shapiro să se-audă vobrind. Ştiind că-şi calcula

taxele cu ora, Landry bănuia că s-ar fi cuvenit măcar să dea iluzia că valora mai mult decît un costum de gata.

Landry stătea în fundul sălii, trecînd în revistă participanţii. Încă mai tremura de furie. Ca şi cum ar fi numărat oi, număra capetele. Suita de avocaţi ai lui Shapiro, asistentul procurorului de stat, un mic grup de reporteri, şi Trey Hughes.

Procuroarea, Angela Roca, îşi declară intenţia de a duce cazul în faţa marelui juriu şi ceru o cauţiune de un milion de dolari.

– Onorată Instanţă, se smiorcăi Shapiro. Un milion de dolari!? Domnul Jade nu e la fel de bogat cum sînt clienţii dumnealui. Din toate punctele de vedere, o asemenea sumă echivalează cu refuzul cauţiunii.

– Nu avem nici o obiecţie, Onorată Instanţă, replică Roca. Domnul Jade a fost identificat de victimă ca răpitor şi violator. În plus, oficiul şerifului îl consideră suspect în asasinarea cu violenţă a uneia dintre angajatele sale.

– Cu tot respectul cuvenit, Onorată Instanţă, domnul Jade nu poate fi penalizat pentru o crimă care nu i s-a pus în sarcină.

– Mda, ţin minte asta, din şcoală, răspunse sacrastic Onorabila Ida Green.

Ida, o newyorkeză scundă şi roşcată, era una dintre judecătoarele favorite ale lui Landry. Nimic n-o impresiona, nici chiar Bert Shapiro.

– Onorată Instanță, cazul acuzării.

– Nu mă priveşte. Asta-i o audiere pentru cauțiune, domnule Shapiro. E nevoie să-ți explic procedura elementară?

– Nu, Onorată Instanță. Mi-o amintesc vag, de la facultatea de drept.

– Bun. Părinții dumitale nu şi-au aruncat banii de pomană. Cauțiunea se fixează la cinci sute de mii, cash.

– Onorată Instanță... începu Shapiro.

Ida îl întrerupse cu un gest.

– Domnule Shapiro, clienții clientului dumitale cheltuiesc la fel de mult pe un cal, fără să clipească. Sînt sigură că dacă-i sînt la fel de devotați ca dumneata domnului Jade, au să-l ajute.

Shapiro făcu o mutră acră.

Roca profită de ocazie pentru o nouă ofensivă.

– Onorată Instanță, întrucît domnul Jade a locuit în Europa şi are multe relații acolo, considerăm că putem risca să părăsească țara.

– Domnul Jade va preda paşaportul. Altceva, doamnă Roca?

– Cerem ca domnului Jade să i se solicite o analiză sangvină şi un eşantion de păr în scopul

confruntării cu probele materiale aflate în custodie, Onorată Instanță.

– Conformează-te, domnule Shapiro.

– Onorată Instanță, obiectă Shapiro. Aceasta este o violare grosolană a persoanei clientului meu...

– O colonoscopie ar fi o invazie grosolană, domnule Shapiro. Se aprobă eşantioanele de sînge şi păr.

Înfățişarea luă sfîrşit cu o lovitură de ciocan. Trey Hughes se ridică, înaintă spre masa judecătoarei, completă un cec pentru grefier, iar Don Jade plecă liber.

CAPITOLUL 49

Am derulat din nou banda.

Mă întrebam dacă oamenii lui Landry găsiseră la Bruce Seabright vreuna dintre celelalte casete video despre care vorbise Erin. Dacă da, speram să fie arestat şi acuzat – de tăinuire a probelor, de obstrucționare a anchetei, de conspirație, de ceva, de orice. Indiferent care era deznodământul calvarului lui Erin, indiferent de cauzele sau motivele celor întîmplate, Bruce Seabright

demonstrase o indiferență depravată față de viața omenească.

Mă gîndeam la banda cu bătaia primită de Erin, pe care n-o văzusem, dar despre care Landry îmi spusese că era bestială. Ochi pentru ochi, Bruce, am spus în sinea mea.

Am pus iar în funcțiune singura bandă pe care o aveam.

De cîte ori o văzusem? Nu știam. De suficiente ori pentru a fi reținut toate detaliile, și totuși mă simțeam obligată s-o urmăresc din nou și să mă uit la lucruri pe care nu le văzusem, nu le putusem vedea sau nu voisem să le văd. O priveam iar și iar, și ceva continua să mă sîcîie, o senzație care-mi zgîndărea conștiința fără s-o pot defini.

Furgonul se oprește. Erin stă și așteaptă.

Un individ mascat sare jos. Erin strigă:

– Nu!

Vrea să fugă.

Am apăsat pe PAUSE, imortalizînd imaginea în stop-cadru. O bandă albă lată acoperi fața lui Erin și fața urmăritorului, în timp ce alergau spre poartă. Fără ca expresia ei și masca lui să fie vizibile, imaginea ar fi putut însemna orice. Scoase din context, cele două personaje puteau arăta ca doi îndrăgostiți care se zbenguiesc. Puteau fi doi oameni care fug de un dezastru, sau ca să-i salveze

pe alții. Fără expresii, erau doar două trupuri cu blugi decolorați.

Încetineala reacțiilor lui Erin mă deranja. Era cauzată oare de spaimă? De refuzul de a crede? Sau de cu totul altceva?

Am dat drumul benzii mai departe, privind cum bărbatul o prindea brutal de la spate și o răsucea în loc. Erin îl lovi cu piciorul. El îi dădu un dos de palmă peste față, cu destulă forță ca aproape s-o doboare de pe picioare.

Oribil. Absolut oribil. Violență complet reală. Nu puteam s-o neg.

L-am privit cum o împingea din spate, trîntind-o cu fața la pămînt. L-am privit cum îi înfigea un ac în braț. Ketamină. K special. Drogul preferat al cheflilor, violatorilor și veterinarilor de animale mici.

Erin mai folosise droguri în trecut, la petreceri. Ea însăși îi spusese lui Landry că-i administraseră ketamină. De unde să știe, dacă nu pentru că recunoștea drogul din proprie experiență?

M-am gîndit la lucrurile pe care i le spusese Erin lui Landry, la cele pe care nu i le spusese, la fragmentele din povestirea ei care nu se potriveau toate în același puzzle.

Nu se îndoia că Jade era unul dintre răpitori, dar nu-l văzuse niciodată. Era sigură că el era – omul pentru care făcuse o slăbiciune, cel pentru care se presupunea că-l părăsise pe Chad. Și totuși,

fără a-i fi văzut măcar o dată fața, îl putea crede în stare s-o brutalizeze. De ce? De ce să creadă asta? De ce s-o fi făcut el?

Și, deși era absolut convinsă că Jade era unul dintre răpitori, n-avea nici cea mai vagă idee în legătură cu complicele lui.

Apoi, după ce o violaseră, o bătuseră, o drogaseră, și nu obținuseră recompensa pentru care făcuseră asemenea eforturi, răpitorii o duseseră pur și simplu cu mașina pînă la o oarecare distanță și-i dăduseră drumul. Pe nepusă masă. Și nu numai că o lăsaseră să plece, dar îi mai înapoiaseră și hainele, pînă și brățara.

N-o credeam. Nu-i credeam povestea, și aș fi dat orice ca să scap de acest sentiment. Voiam să mă îndoiesc de propriile mele instincte, așa cum mă îndoisem de ele zi de zi, de cînd murise Hector Ramirez. Ce ironie, că pe tot parcursul acestui caz îmi redobîndisem încrederea în mine însămi, și totuși nu doream nimic mai mult decît să mă înșel.

M-am gîndit la Molly și mi-am dorit să fi putut plînge.

M-aș fi rugat să greșesc, dar niciodată n-am crezut că mă asculta vreo putere superioară.

Simțind că-mi venea rău, am derulat din nou banda și mi-am impus s-o privesc iar, de astă dată cu încetinitorul, ca s-o pot studia mai îndeaproape,

în căutarea vreunui detaliu pe care mă temeam că n-aveam să-l găsesc.

Aparatura mea era de calitate medie. Landry putea să studieze mult mai amănunțit banda, cu toate echipamentele de înaltă tehnicitate de la laborator. Totuși, în timp ce urmăream imaginile secundă cu secundă, am reușit să le disting destul de bine. Pe tot parcursul filmării, imaginea o urmărise destul de strîns pe Erin, care părea să se afle la nu mai mult de doi, trei metri distanță. Vedeam că avea părul strîns la spate cu o agrafă și purta un tricou roșu strîmt care lăsa să i se vadă abdomenul plat. Pe o coapsă, blugii aveau o mică pată albicioasă.

Cînd atacantul o prinse de braț, am observat că purta și un ceas de mînă. Dar n-am văzut singurul lucru pe care doream cu disperare să-l văd.

Învîrtindu-mă prin casa de oaspeți ca o panteră în cușcă, am început să mă gîndesc la persoanele implicate în viața lui Erin: Bruce, Van Zandt, Michael Berne, Jill Morone, Trey Hughes, Paris Montgomery. Voiam ca Bruce să fie vinovat. Știam că Van Zandt era un ucigaș. Michael Berne avea motive să-l ruineze pe Don Jade, dar o răpire n-ar fi avut nici un sens. Jill Morone era moartă. Trey Hughes era centrul universurilor tuturor. Și mai rămînea Paris Montgomery.

Paris şi loialitatea ei dubioasă faţă de Don Jade. Avea la fel de mult de cîştigat de pe urma ruinării lui ca Michael Berne – chiar mai mult. Muncise trei ani în umbra lui Jade, cu zîmbetul ei de model şi iubirea de lucruri scumpe şi foamea după luminile rampei. Îi coordonase viaţa, îi condusese grajdurile, rezolvase toate interferenţele.

M-am gîndit la micile "adevăruri" destructive pe care mi le mărturisise Paris despre moartea lui Stellar, chiar în timp ce-l apăra pe Don Jade. Dacă-mi spusese mie acele lucruri, ce seminţe ale îndoielii sădise în mintea lui Trey Hughes, de fiecare dată cînd se culcau împreună?

În dimineaţa cînd fusese găsit cadavrul lui Jill Morone, Paris supraveghease curăţenia făcută de Javier la locul crimei. Chiar în timp ce suna la agentul de asigurări pentru a reclama distrugerea hainelor şi a efectelor personale ale lui Jade, îl pusese pe Javier să le strîngă. M-am întrebat acum dacă vestea morţii lui Jill o surprinsese cît de cît.

M-am gîndit la presupusul viol şi la sentimentul lui Landry că era posibil să fi fost înscenat. M-am gîndit la cadavrul lui Jill, îngropat în groapa de bălegar, la hambarul patruzeci, unde sigur avea să fie găsit. Iar cînd era găsit, cine urma să devină principalul suspect? Don Jade.

Clienţii lui puteau tolera cîteva scandaluri – dar asasinarea unei fete? Nu. O răpire? Nu. Şi, o dată Jade eliminat din combinaţie, iar cîţiva clienţi bogaţi îşi pierdeau încrederea în el, cine ar fi avut cel mai mult de cîştigat? Paris Montgomery.

L-am sunat pe Landry şi i-am lăsat un mesaj vocal. Apoi am închis televizorul şi am ieşit din casă.

Într-un capăt al hambarului, Irina stătea întinsă pe un şezlong, în sutien de costum bikini şi pantaloni scurţi, cu nişte ochelari de soare spectaculoşi la ochi.

– Irina, am strigat-o, în drum spre maşină. Dacă vine Tomas Van Zandt, sună la nouă-unu-unu. E căutat pentru crimă.

Ridică alene o mînă în semn de salut şi se întoase pe burtă, să-şi bronzeze şi spatele.

M-am dus la terenurile de prezentare, pentru a mai face o încercare cu Javier. Lunea risca mai puţin să fie văzut vorbind cu mine. Grajdurile erau închise. Trey Hughes, sau Paris, nu aveau nici un motiv să vină. Poate că avea să se simtă mai liber să-mi spună ce ştia.

Dar la grajdurile lui Jade nu era nimeni. Boxele nu fuseseră curăţate, iar caii cereau de mîncare. Păreau să fi fost abandonaţi. Culoarul arăta ca un traseu cu obstacole, plin de furci, greble, mături şi găleţi răsturnarte. Ca şi cum cineva le-ar fi răscolit în mare grabă.

Am luat cîteva baloturi de fîn din magazia de nutreț și i-am aruncat fiecărui cal cîte unul.

– Nu-mi spune. Acum te dai drept grăjdăriță?

Am întors capul spre ușa din spate a cortului, unde apăruse Michael Berne, în blugi și tricou polo. Arăta la fel de încîntat cum îl văzusem tot timpul de cînd începuse toată povestea. Relaxat. Rivalul lui era în pușcărie, iar lumea mergea ca pe roate.

– Sînt o persoană cu numeroase talente, am răspuns. Ce pretext ai să vii aici?

Ridică din umeri. Am observat că ținea în mînă o cutie mică. De la cabinetul veterinar.

– Nu-i rost de odihnă pentru cei obosiți, replică el.

– Sau pentru cei cu gînduri rele.

Rompun. Unul dintre sedativele folosite curent la cai. Toată lumea îl are, cum spusese Paris, cînd vorbea despre drogul găsit în sîngele lui Stellar.

– Te duci la o petrecere? l-am întrebat, privind semnificativ cutia.

– Am un cal care-i greu de potcovit, răspunse Berne. Are nevoie de puțin calmant.

– Stellar era și el greu de potcovit?

– Nu. De ce întrebi?

– Din nici un motiv. Ai văzut-o azi pe Paris pe-aici?

– Mai devreme. Tocmai la timp ca să văd cum cei de la I.N.S. i-l luau pe ultimul grăjdar.

– Ce?!?

– A fost o razie, azi-dimineață. Pe guatemalezul ei l-au săltat printre primii.

– Cine l-a turnat? Tu? am întrebat, fără menajamente.

– Nu. Și eu am pierdut un om.

Agenții de la imigrări ilegale veneau într-o razie-surpriză, și primul ridicat era un om de la hambarul nouăsprezece. Singura persoană din tabăra lui Jade care ar mai fi putut fi convinsă să spună adevărul – dacă-l știa – dispăruse tocmai cînd cazul părea gata să se rezolve.

Tomas mă văzuse vorbind cu Javier. Era posibil să-i fi spus lui Paris. Sau, poate, Bert Shapiro voise să-l expulzeze pe guatemalez din țară, în eventualitatea că știa ceva despre Jade.

– Am auzit că-i închis, continuă Michael Berne.

– Jade? Da. Dacă n-o fi ieșit pe cauțiune. Inculpat pentru răpire. Știi ceva despre asta?

– De ce-aș ști?

– Poate erai aici în seara cînd s-a întîmplat. Acum o săptămînă, duminică, după apusul soarelui, la poarta din spate.

Berne clătină din cap și porni spre ieșire.

– Eu, nu. Eram acasă. Cu nevastă-mea.

– Ești un soț foarte devotat și iertător, Michael, am remarcat.

– Într-adevăr, răspunse el arogant. Nu eu sînt criminalul aici, domnişoară Estes.

– Într-adevăr.

– Don Jade e.

Nu, mi-am spus eu în timp ce se îndepărta, *cred că nici el nu e.*

CAPITOLUL 50

Telefonul îmi sună în timp ce mă întorceam la maşină.

– Ne vedem la prînz, îmi spuse Landry.

– Eticheta ta telefonică lasă jalnic de dorit, am replicat eu.

Îmi indică un fast-food aflat la zece minute distanţă şi închise.

* * *

– Erin Seabright l-a surprins pe Jade în grajd cu calul mort, spuse Landry.

Stăteam în maşina lui. Pe locul dintre noi se afla o pungă cu mîncare, umplînd aerul cu aromă de carne friptă şi cartofi prăjiţi. Nici unul nu ne atingeam de ea.

– L-a văzut umblînd la cablul electric al ventilatorului.

– Erin ţi-a spus asta?

– Acum mă duceam s-o întreb. Azi-dimineaţă, n-am apucat să depănăm toată povestea. I-am cerut numai detalii despre răpire. Paris Montgomery a venit şi ea din proprie iniţiativă şi mi-a spus. La ştirile de dimineaţă se dăduse un reportaj despre salvarea lui Erin. Se pare că ăsta a speriat-o pe domnişoara Montgomery.

– Mie-mi inspiră mai degrabă hiena dînd tîrcoale unui animal pe moarte. A mirosit ocazia. Susţine că Érin l-a văzut pe Jade, şi în aceeaşi seară Jade a răpit-o? Nu se leagă, Landry.

– Ştiu. Planul răpirii se pusese deja în mişcare.

– Dacă a fost într-adevăr aşa. Tehnicienii au descoperit ceva de pe prima bandă video?

– Da, dar n-am avut ocazia să mă uit. De ce?

– Uită-te după brăţara pe care ţi-am dat-o în dimineaţa asta.

– Ce-i cu ea?

– Crezi că răpitorii i-au dat-o cadou la despărţire? M-am uitat la banda aia de cincizeci de ori. Nu se vede nici o brăţară, dar aseară o avea la mînă.

Landry mă privi neîncrezător.

– Vrei să spui că tòtul s-a făcut cu complicitatea fetei? Ţi-ai ieşit din minţi. Estes, tu

n-ai văzut-o. Au snopit-o în bătaie. N-ai văzut banda în care răpitorul o loveşte cu cravaşa. Şi, azi-dimineaţă, Weiss şi Dwyer au găsit încă o casetă, în biroul lui Seabright. Arată cum a fost violată bestial.

Am ridicat brusc capul.

– O avea acasă? În biroul lui?

– Ascunsă după nişte lucruri, pe un raft.

La asta n-am mai ştiut ce să spun. Era ceea ce sperasem – ca Seabright să fie pus să plătească. Dar violul filmat dădea totul peste cap.

– Părea autentică? am întrebat.

– Mi-a făcut părul măciucă, spuse Landry. Îmi venea să-l iau pe Seabright de gît şi să-l sugrum pînă-i ieşeau ochii din cap.

– Şi acum unde e?

– În arest. Avocatul statului încearcă să aleagă un cap de acuzare.

– Cu prelungirea arestării lui Jade cum a mers?

– Trey Hughes a plătit cauţiunea.

– Mă întreb dacă Paris ştie.

– Pariez că tot el plăteşte şi onorariul lui Bert Shapiro.

– L-ai interogat? Pe Trey?

– A fost invitat. Shapiro nu e de acord.

– Rulează-i numele prin sistem. Trey are un trecut pestriţ. Ieri mi-a spus că-l cunoaşte pe tatăl meu, în plan profesional. Oamenii nu-l angajează pe Edward Estes pentru amenzi la circulaţie.

Landry clătină din cap dezgustat.

– Parc-ar fi un sac cu şerpi, toată adunătura asta.

– Aşa e. Şi-acum, vom afla cîţi dintre ei sînt şi veninoşi.

* * *

Nimic nu cauzează un dispreţ mai virulent decît devotamentul neîmpărtăşit. Mă îndreptam spre Loxahatchee, gîndindu-mă cum intrase Paris Montgomery la oficiul şerifului ca să-şi toarne şeful pentru asasinarea calului şi frauda din asigurări. Paris era genul de primdonă care cîntase vioara a doua pe lîngă Don Jade trei ani de zile. Îl ajutase să-şi adune clientela.

Îl apărase cu o mînă, iar cu cealaltă îl săpase.

Mă întrebam dacă Paris le vînduse celor de la I.N.S. pontul în legătură cu Javier. În noaptea dinainte, fusese cu Trey. Era posibil să fi aflat de la el că eram detectiv particular, şi că mă găsise conversînd fluent în spaniolă cu singurul angajat rămas al lui Jade care s-ar fi putut să ştie ceva folositor.

Sau, poate, Trey îl denunţase el însuşi, din motive pe care numai el le ştia. Am încercat să mi-l imaginez ca fiind unul dintre răpitori. Oare anii de

desfrîu îl pervertiseră atît de rău, încît putea considera răpirea unei fete un joc?

După-amiaza trecuse deja pe jumătate, cînd am cotit spre casa lui Paris Montgomery. În pădurile dese din Loxahatchee, o mare parte din lumină căzuse deja victimă umbrelor alungite ale pinilor înalți și subțiri.

Am trecut pe lîngă casa unde locuia Paris, în fundătura unde fusesem cît pe ce să-l împușc pe Jimmy Manetti cu-o noapte în urmă. Casele parțial construite fuseseră abandonate de lucrători pe ziua respectivă. Am oprit mașina, mi-am scos Glock-ul din ascunzătoare și m-am întors pe jos, ascunzîndu-mă cît puteam de repede la adăpostul copacilor.

Casa era foarte asemănătoare cu a Evei Rosen: stil pseudo-spaniol din anii șaptezeci, cu stucaturi albe mucegăite și un acoperiș de șițe din cedru năpădit de mușchi. Am intrat pe o ușă laterală în garaj, care era plin de echipamentele de grădinărit ale locatarei și podoabe de Crăciun. Infiniti-ul verde-prăzuliu nu era acolo.

Ușa spre casă era încuiată, iar luminile panoului de alarmă arătau că sistemul fusese amorsat. Am ocolit casa pe-afară, căutînd o ușă descuiată, o fereastră întredeschisă. Nimic.

Prin ferestrele livingului, am văzut un covor mițos care cîndva fuseser alb și multă mobilă "mediteraneană" demodată pe care nu și-ar fi

revendicat-o nimeni din bazinul Mediteranei. Televizorul arăta aproape la fel de înalt ca mine și avea tot felul de aparate conectate în jur – videorecorder, D.V.D. player, sistem de sunet Dolby cu un pupitru de control care părea adus de la N.A.S.A.

Am ajuns în spatele casei, unde o cadă mare de lemn stătea pe obligatoria terasă împrejmuită, lîngă diverse piese de mobilier de grădină și plante uscate de soare. Ușa cu plasă nu era încuiată, dar glasvandul glisant spre sufragerie, da. Vedeam pe masă corespondența: reviste, note de plată.

O a doua ușă glisantă cu geam, în capătul opus al terasei, dădea înt-un dormitor cu mochetă pufoasă roz. Draperiile erau trase, lăsînd să se vadă un pat imens, cu o cuvertură de catifea roșie. Deasupra tăbliei din imitație de lemn, cu ornamente, era agățat un tablou reprezentînd o femeie goală, cu trei sîni și două fețe. Un televizor stătea pe o măsuță, în capătul încăperii. M-am uitat la titlurile casetelor de pe raftul de jos, întrebîndu-mă dacă eu eram singura persoană din sudul Floridei care n-avea o colecție de filme porno.

Undeva, în apropierea curții, pornise motorul unei mașinării grele, cu un mîrîit gros. Norocul meu că revenise cineva pe șantierul de construcții de vizavi și se pregătea să-mi strivească mașina.

În curte începea să se întunece, dar cerul de deasupra copacilor încă mai era de un albastru intens. Zgomotul nu provenea dinspre casele noi de peste drum, ci de după copaci, dincolo de curtea din spate a lui Paris Montgomery, spre apus.

Un motor mare duduia întruna, măcinînd intermitent materiale. Un tocător, am presupus, gata să mă întorc. În clipa următoare, m-am oprit.

Landry spusese că de pe banda sonoră a înregistrării cu Erin bătută de răpitori se auzea un sunet de maşini grele. Un sunet pe care Erin nu şi-l putuse aminti, cînd o întrebase despre locul unde fusese sechestrată.

Am pornit spre partea din spate a proprietăţii. Plină de copaci tineri şi bambuşi sălbatici, printre care se încîlceau cîrcei de viţă, latura din fund era o junglă care, lăsată în voia ei, ar fi înghiţit şi curtea, şi casa.

Zgomotul maşinii devenea tot mai puternic. Un motor de camion fu ambalat, apoi urmă semnalul de avertizare, cînd şoferul băgă în marşarier.

În timp ce încercam să văd prin desişul de verdeaţă, spre proprietatea vecină, a fost cît pe ce să-mi scape ceva. Stătea în mijlocul vegetaţiei ca o ruină arhaică. Cenuşie şi ruginită, devenise aproape una cu peisajul, de-a lungul timpului. O rulotă. Probabil biroul unui şef de şantier, cîndva, avînd în

capăt o fereastră plină de praf. Cineva scrisese pe ea, cu vîrful degetului, un singur cuvînt: *HELP*.

CAPITOLUL 51

Viaţa se poate schimba cît ai clipi din ochi.

Fusesem cît pe ce să n-o observ. Fusesem gata să mă întorc şi să plec. Şi deodată, iat-o: adevărata cauză pentru care Paris Montgomery închiriase acea casă dărăpănată, atît de departe de terenurile de prezentare. Crezusem că venise acolo ca să scape de priviri indiscrete, şi avusesem dreptate. Dar relaţia ei cu Trey Hughes nu fusese singurul lucru pe care voise să-l ascundă.

Rulota stătea parţial ascunsă în vegetaţie ca o fiară chircită, de coşmar. Imaginea ei îmi trezea amintiri pe care aş fi preferat să nu le am.

Adrenalina îmi aleargă prin vene ca un carburant de rachetă. Inima-mi bate ca un piston. Sînt gata de lansare.

Am scos pistolul şi m-am apropiat, pe lîngă o latură a rulotei. Numai cînd am ajuns chiar acolo am putut vedea cărarea care ducea la treptele metalice ruginite agăţate în spatele ei.

Deşi soarele nu mai ajungea acolo de cel puţin o oră, şi se lăsa răcoarea, mă treceau năduşelile. Îmi auzeam propria respiraţie.

Mi s-a spus să stau pe loc, să aştept, dar ştiu că nu e bine aşa... timp preţios... E cazul meu. Ştiu ce fac...

La fel mă simţeam şi acum. Cazul meu. Descoperirea mea. Dar şi o ezitare. Teamă. Aprehensiune. Ultima dată cînd luasem această decizie, mă înşelasem. Amarnic mă înşelasem.

M-am rezemat de peretele rulotei, făcînd un efort să-mi calmez pulsul, încercînd să-mi încetinesc procesele de gîndire, căutînd să-mi alung emoţiile care aveau mai mult de-a face cu stresul post-traumatic decît cu prezentul.

Paris trebuia să fi închiriat acea proprietate cu luni de zile în urmă, am judecat. Dacă o alesese datorită izolării, datorită rulotei, însemna că perioada de premeditare data dinaintea începerii sezonului. Mă întrebam dacă Erin fusese aleasă în slujbă pentru potenţialul ei de grăjdăriţă sau de victimă.

Mîna stîngă îmi tremura, în timp ce-mi scoteam telefonul. Am format numărul de pager al lui Landry, lăsîndu-l pe al meu şi 911. Am sunat la mesageria lui vocală, i-am lăsat adresa lui Paris Montgomery şi i-am spus să vină imediat.

Şi acum? m-am întrebat, în timp ce puneam telefonul la loc în buzunar. Să aştept? Să aştept ca Paris să vină acasă şi să mă găsească în curtea din spate? Să las să treacă lumina zilei, şi ocazia, pînă mă suna Landry?

E cazul meu. Ştiu ce fac...

Ştiam ce-ar fi spus Landry. Mi-ar fi spus să-l aştept. Să stau în maşină, ca o fată cuminte.

N-am fost niciodată o fată cuminte.

E cazul meu. Ştiu ce fac...

Ultima dată cînd gîndisem aşa, greşisem grav.

Voiam ca acum să am dreptate.

Încet, am urcat scărita de fier care de-a lungul timpului se afundase în solul nisipos, îndepărtîndu-se cu cîteva degete de rulotă. Stînd într-o parte a uşii, am bătut o dată, spunînd:

– Poliţia!

Nu se întîmplă nimic. Din rulotă nu se auzea nici o mişcare. Nici un foc de armă nu găuri uşa. Îmi trecu prin minte că era posibil ca Van Zandt să fie înăuntru, stînd ascuns pînă putea lua avionul spre Bruxelles. Putea să fi fost complicele lui Paris Montgomery în tot planul, ajutînd-o să-l elimine pe Jade şi să-şi asigure locul în viaţa lui Trey Hughes, în timp ce el, Van Zandt, îşi satisfăcea plăcerea de a domina fete tinere. Poate că răscumpărarea trebuia să fie recompensa lui pentru că o ajutase să-l ruineze pe Don Jade.

Şi ce rol avusese Erin? Nu mai eram sigură, după tot ceea ce-mi spusese Landry despre benzile video cu bătaia şi violul. Înregistrarea răpirii, pe care o văzusem de zeci de ori, mă făcuse să mă întreb dacă Erin era cu adevărat o victimă. Poate că Paris o ademenise spunîndu-i că avea ocazia să-şi pedepsească părinţii – şi, o dată ce planul se pusese în mişcare, o lăsase pe mîna lui Van Zandt. Ideea mă îngreţoşa.

Stînd într-o parte, mi-am ţinut respiraţia, în timp ce întredeschideam încet uşa cu mîna stîngă.

Billy Golam deschide smucit uşa, cu ochii holbaţi şi mintea troznită de specialitatea casei – meth cristal. Gîfîie. Are un pistol în mînă.

Un strop de sudoare mi se prelingea printre sprîncene, coborînd pe nas.

Cu Glock-ul în faţă, am sărit în rulotă, plimbînd ţeava armei de la stînga la dreapta. În prima cameră nu era nimeni. Am zărit doar în treacăt mobilierul: un birou vechi de oţel, un lampadar, un scaun. Toate, acoperite cu praf şi pînze de păianjeni. Grămezi de ziare vechi. Cutii de vopsea aruncate. Mirosurile stătute şi scîrboase de praf şi ţigări, şi al mucegaiului care creştea sub linoleumul vechi de pe jos, îmi asaltară nările. Sunetele maşinăriilor de-afară păreau să se amplifice în rulota metalică.

Prudentă, am pornit spre a doua cameră, cu pistolul în poziţie de tragere.

Nu văzusem banda cu bătaia primită de Erin, dar ştiam din descrierea lui Landry că acolo se întîmplase. Lîngă peretele din spate se afla un pat cu tăblie de metal. O saltea murdară, pătată, fără aşternut. Pete de sînge.

Mi-am imaginat-o pe Erin acolo, aşa cum o descrisese Landry: goală, plină de vînătăi, cu un braţ legat de tăblia patului, urlînd în timp ce atacantul o lovea cu cravaşa. Mi-am imaginat-o ca victimă.

La cîţia paşi de picioarele patului se afla un trepied cu o cameră video. În spatele trepiedului, o masă plină cu cutii de suc goale, sticle de apă pe jumătate goale, pungi de chipsuri desfăcute şi o scrumieră plină de chiştoace. Mai erau vreo două scaune de grădină, unul cu un număr al revistei *"In Style"* lăsat pe tăblie, celălalt cu nişte haine aruncate la întîmplare pe braţe şi spătar, şi prin jur.

Un platou de filmare. Decorul dramei perverse al cărei act final încă nu se jucase.

Duduitul motoarelor de afară încetase. Simţeam tăcerea ca pe prezenţa fizică a cuiva care tocmai intrase pe uşă. Pielea de pe braţe şi ceafă mi se încreţi, în alertă.

Am trecut lîngă peretele alăturat uşii, cu Glock-ul ridicat, gata să trag.

Am auzit, fără s-o văd, uşa de-afară deschizîndu-se. Am aşteptat.

Mişcare în prima cameră. Zgomot de pantofi pe linoleumul vechi. Zăngănitul cutiilor de vopsea lovite. Miros de dizolvant.

M-am întrebat, în timp ce ieşeam pe uşă, cu care din ei aveam să mă confrunt. Cu Paris? Cu Van Zandt? Cu Trey Hughes?

Am ieşit în uşă şi mi-am îndreptat pistolul spre Chad Seabright.

– Ai să-ţi pierzi locul în senatul studenţesc, pentru asta.

Se holbă la mine, în timp ce dizolvantul de vopsea se aduna într-o baltă la picioarele lui.

– Te-aş întreba ce faci aici, Chad, dar se vede cu ochiul liber.

– Nu... îngăimă el, clătinînd din cap, cu ochi mari. Nu-i ceea ce credeţi.

– Serios? Nu te văd pregătindu-te să distrugi dovezi ale unei crime?

– Eu n-am avut nici un amestec! insistă el. Erin mi-a dat telefon de la spital. M-a rugat s-o ajut.

– Iar tu, care eşti absolut nevinovat, ai lăsat totul baltă ca să comiţi un delict pentru ea?

– O iubesc, spuse el cu sinceritate. A rasolit-o. Nu vreau să ajungă-n puşcărie.

– Şi pentru ce să ajungă la puşcărie, Chad? Înţelesesem că ea era victima, în toate astea.

– Păi este...!

– Dar ţi-a spus să vii aici şi să dai foc rulotei? Detectivilor le-a spus că nu ştia unde fusese sechestrată. Cum de ai ştiut să vii aici?

Vedeam rotiţele învîrtindu-i-se în minte, în timp ce căuta înnebunit o explicaţie.

– De ce-ar putea avea Erin probleme, Chad? am întrebat din nou. Detectivul Landry are benzile video cu ea bătută şi violată.

– A fost ideea ei.

– Să mănînce bătaie? Să fie violată? Astea au fost ideile lui Erin?

– Nu, ale lui Paris. Nu era vorba să fie pe bune. Aşa a zis Erin. Trebuia să fie ca o înscenare. Paris i-a spus. Ca să-l ruineze pe Jade şi să-i ia firma-n primire. Dar toate au ieşit aiurea. Paris s-a întors împotriva ei. Erau cît pe ce s-o omoare.

– Cine "erau"?

Îşi mută privirea şi oftă greu, agitat. Fruntea-i lucea de sudoare.

– Nu ştiu. Numai despre Paris vorbea. Iar acum se teme că Paris o să-ncerce s-o tragă şi pe ea-n jos după ea.

– Aşa că tu dai foc locului crimei, şi toţi sînt chit. Asta a fost înţelegerea?

Mărul lui Adam i se mişcă în sus şi-n jos, în timp ce înghiţea.

– Ştiu cum pare.

– Pare că ai intrat în rahat pîn-la gît, băiete, am replicat. Faţa la perete şi picioarele desfăcute.

– Vă rog, nu faceţi asta, mă imploră el, înghiţindu-şi lacrimile. Nu vreau să am probleme cu poliţia. La toamnă, era vorba să merg la Brown.

– Trebuia să te gîndeşti la asta înainte de a accepta să comiţi o crimă de incendiere.

– O ajutam doar pe Erin, spuse el din nou. Nu-i o fată rea. Zău că nu e. Doar că... doar că... mereu o-ncurcă. Şi voia să i-o plătească şi lui taică-meu.

– Şi tu nu voiai?

– Eu am să-mi termin curînd studiile. N-o să mai conteze ce zice el. Atunci, Erin şi cu mine o să putem fi împreună.

– La perete, am ordonat din nou.

– Chiar nu puteţi să mă înţelegeţi? se milogi el plîngînd de-a binelea, în timp ce făcea un pas spre perete.

– N-am o fire prea înţelegătoare.

Am făcut încă doi paşi în cameră, pe cînd Chad pornea spre peretele despărţitor. Un dans lent al unor parteneri care nu prea vor să-şi schimbe locurile. Îmi ţineam pistolul spre el. Cînd am trecut prin dreptul uşii deschise, privirea mi se repezi într-o parte.

Paris Montgomery urca treptele.

Imediat ce-am întors capul, Chad se întoarse şi se repezi la mine, cu chipul schimonosit de furie.

Pistolul mi se descărcă în timp ce mă lovea peste antebraţe, deviind glonţul. M-am clătinat înapoi, împinsă de greutatea lui, împiedicîndu-mă de cutiile de vopsea şi teancurile de ziare vechi. Cînd am lovit podeaua, mi se tăie respiraţia. M-am lovit la cap atît de tare de-am văzut stele verzi.

Aveam încă Glock-ul în mîna dreaptă, cu degetul petrecut prin garda trăgaciului. Pistolul stătea într-o poziţie piezişă, iar degetul meu se îndoise nefiresc. Nu puteam să trag, dar am ridicat arma şi l-am lovit din răsputeri pe Chad Seabright în cap. Gemu, iar sîngele îi ţîşni din obraz cînd încercă să mă înhaţe de beregată.

Mi-am luat avînt şi l-am lovit din nou, nimerindu-i ochiul drept cu ţeava pistolului. Globul ocular îi explodă, sîngele şi fluidul revărsîndu-se din ţesuturile turtite. Chad urlă şi se aruncă într-o parte, cu mîinile la faţă.

M-am rostogolit de sub el, încerînd să-mi adun picioarele sub trup, alunecînd pe dizolvantul de vopsea, căutînd să mă agăţ de orice-mi ieşea în cale.

– Curvă! Futu-te-n cur de boarfă! răcni Chad în spatele meu.

Apucînd piciorul biroului metalic, m-am ridicat. Am aruncat o privire înapoi şi l-am văzut pe Chad, cu o mînă peste ochiul mutilat, iar cu cealaltă ridicînd o cutie de vopsea. Cutia mă nimeri în falca stîngă, smucindu-mi capul într-o parte.

Am căzut peste birou, agăţîndu-mă cu o mînă de marginea opusă, şi m-am tras pe deasupra, în timp ce Chad începea să dea de mai multe ori în mine cu cutia.

Căzînd pe podea în cealaltă parte, am încercat să-mi desprind pistolul de degetul rupt. Adrenalina îmi amorţea durerea. Aveam s-o simt mai tîrziu – dacă nu mă părăsea norocul.

Mă aşteptam ca şi Chad să sară peste birou, dar cînd am ridicat privirea am văzut o văpaie translucidă, portocalie cu albastru, cînd dizolvantul fu aprins şi gazele izbucniră în sus.

Apucînd Glock-ul, cu degetul arătător al mîinii stîngi pe trăgaci, m-am săltaat în picioare şi am tras, în timp ce Chad zbura pe uşă afară, trîntind-o în urma lui.

Partea opusă a camerei era în flăcări, focul lingînd hulpav peretele cu lambriuri ieftine, spre tavan, cuprinzînd mormanele de hîrtie de pe jos. Ardea spre mine. Ardea spre camera a doua. În cîteva minute, rulota avea să devină un rug. Şi, din cîte vedeam, nu exista nici o ieşire.

* * *

Landry văzu aura focului de la o milă distanţă, deşi spera, împotriva oricărei nădejdi – chiar în timp ce apăsa pe accelerator şi dădea drumul girofarurilor şi sirenei – că sursa vîlvătăii era altceva, altundeva. Dar, pe măsură ce se apropia de adresa pe care i-o dăduse Elena, se convingea tot mai mult că nu era aşa. Dispecerul de comitat îi apela codul prin radio.

Landry opri în curte, sări din maşină şi o luă la fugă spre partea din spate a proprietăţii.

Pereţii şi ferestrele unei mici rulote se profilau pe un fundal portocaliu.

– Elena! răcni el, încercînd să se facă auzit peste vuietul focului. Elena!

Iisuse Dumnezeule, dacă era înăuntru...

– Elena!

Alergă spre rulotă, dar dogoarea îl împinse înapoi.

Dacă era înăuntru, era moartă.

* * *

Tuşind, m-am repezit spre a doua cameră, fugărită de flăcări, care se repezeau deja în susul

peretelui, pe lîngă uşă. O singură pălălaie m-ar fi înghiţit toată.

O altă uşă de ieşire se afla în colţul opus al celei de-a doua camere. Fumul era atît de gros, încît abia o distingeam. Împiedicîndu-mă de scaune, am alergat într-acolo, m-am izbit de ea din fugă, am apăsat pe clanţă şi am împins. Încuiată. Am răsucit yala şi am încercat din nou. Era încuiată pe din afară. Nu ceda.

Focul se rostogolea în cameră ca un torent, pe sub tavanul subţire.

Vîrîndu-mi pistolul în blugi, am luat camera video de pe trepied, am aruncat-o pe pat şi am ridicat trepiedul ca pe o bîtă de baseball, lovind spre fereastra unde Erin Seabright scrisese cuvîntul HELP în praf. O dată. De două ori. Geamul se crăpă, dar rămase în rama ferestrei.

Am izbit în mijloc cu capătul trepiedului, încercînd să-l împing afară, alarmată că în acel moment valul de oxigen proaspăt avea să alimenteze flăcările. Mi-ar fi calcinat pielea şi mi-ar fi topit plămînii, iar dacă nu muream pe loc, mi-aş fi dorit-o.

Vedeam flăcările venind şi mă gîndeam la infern.

Tocmai cînd crezusem că eram mîntuită...

Pentru ultima oară, am dat cu trepiedul în geam.

* * *

– Elena! urlă Landry.

Încercă din nou să se apropie de rulotă, şi căzu lat la pămînt, cînd ceva dinăuntru explodă. Flăcările se rostogoliră prin ferestrele sparte, în vîlvătăi portocalii învolburate. În depărtare, se auzeau sirenele venind. Prea tîrziu.

Zguduit, sfîrşit, se ridică în picioare şi rămase pe loc, incapabil să mai facă sau să se mai gîndească la ceva.

* * *

În prima clipă am crezut că era Chad, care stătea în curte admirîndu-şi opera, încîntat că mă omorîse. Apoi porni spre mine, strigîndu-mă pe nume, şi am ştiut că era Landry.

Strîngînd camera video la piept, am încercat să alerg spre el, cu picioarele ca de cauciuc, slăbite de efort şi uşurare.

– Elena!

Mă apucă de umeri şi mă trase după el, îndepărtîndu-mă de rulota aprinsă, spre terasa lui Paris Montgomery.

– Iisuse Christoase, gîfîi el, aşezîndu-mă pe un scaun şi cercetîndu-mă, cu ochii, cu mîinile, care-i tremurau. Am crezut că erai acolo.

– Eram, am răspuns, tuşind. Chad Seabright a pus focul. E înhăitat cu Paris şi Erin. L-ai prins? I-ai prins?

Clătină din cap.

– Nu e nimeni în casă, doar cîinele ei.

Jack Russell-ul se agita după uşile terasei, sărind ca o minge şi lătrînd încontinuu.

Din faţa casei se auzi urletul sirenelor. Un ajutor de şerif apăru în fugă pe lîngă garaj. Landry îi ieşi în întîmpinare, ridicîndu-şi insigna. În timp ce eu tuşeam, scuipîndu-mi din plămîni fumul, l-am văzut arătînd spre casă. Poliţistul dădu din cap şi-şi scoase arma.

– Eşti rănită? mă întrebă, lăsîndu-se iar pe vine în faţa mea.

Îmi atinse obrazul, unde mă lovise cutia de vopsea. Nu mi-l simţeam, nu ştiam dacă fusesem rănită grav. Am bănuit că nu, cînd privirea lui Landry trecu mai departe, inspecîndu-mă în continuare.

– Mi-am rupt degetul, am spus, ridicînd mîna dreaptă.

Mi-o luă uşor într-a lui, privindu-mi degetul.

– Am trecut prin altele şi mai rele.

– Căpoasă afurisită, mormăi el. De ce nu m-ai aşteptart?

– Dacă te aşteptam, Chad îi dădea foc...

– Fără tine înăuntru! completă Landry, ridicîndu-se; se învîrti în loc, în faţa mea. Nu trebuia să intri acolo, Elena. Ai fi putut compromite probele...

– Şi noi? Nu ne-am mai fi ales cu nimic! am strigat, ridicîndu-mă şi eu în picioare.

– Noi? repetă el, cu un pas înainte, încercînd să mă intimideze.

Nu m-am descurajat.

– E cazul meu. Eu te-am chemat şi pe tine. Eu plus tu fac "noi". Nici să nu te gîndeşti să mă mai dai la o parte, Landry. Sînt în povestea asta pentru Molly, iar dacă reiese că sora ei a participat de bunăvoie, am s-o strîng pe Erin Seabright de gît cu mîinile mele. Şi atunci, n-ai decît să mă-nchizi şi-am să dispar din viaţa ta pentru următorii douăzeci şi cinci de ani.

– N-a lipsit mult să dispari din viaţa mea pentru totdeauna! răcni el, făcînd un gest violent în direcţia focului. Crezi că asta vreau?

– Asta vrea toată lumea din O.S.!

– Ba nu! Nu şi eu! Uită-te la mine! Eu nu vreau asta.

Stăteam față-n față. Îi înfruntam încruntată privirea. Se uită lung la mine, cu expresia îmblînzindu-i-se treptat.

– Nu, şopti el. Nu, Elena. Nu vreau să dispari din viața mea.

În mod excepțional, n-am ştiut ce să-i răspund.

– M-ai speriat îngrozitor, continuă încet Landry.

Asemenea, mi-am spus, deşi pentru mine încă nu trecuse. Am preferat să schimb subiectul.

– Spuneai c-ai să mă ții la curent. Cazul a fost al meu mai întîi.

Landry dădu din cap.

– Da... Da, aşa am spus.

Tocmai soseau maşinile de pompieri din Loxahatchee, prima repezindu-se cu viteză în curte. I-am privit pe pompieri cum intrau în acțiune, nepăsătoare ca şi cum i-aş fi văzut pe un ecran de cinematograf, apoi mi-am privit mîinile. Încă mai țineam în ele camera video. I-am întins-o lui Landry.

– Am salvat-o pe-asta. O să poți lua amprentele.

– Aici au ținut-o? întrebă el, privind înapoi spre rulotă.

– Chad a spus că Erin a fost şi ea complice la început, dar pe urmă Paris s-a întors împotriva ei. Dar, în cazul ăsta, de ce n-a omorît-o?

– Cred că întrebarea asta va trebui să i-o punem lui Paris, răspunse el. Şi lui Erin. Ştii cumva ce maşină are Paris?

– Un Infiniti verde-prăzuliu. Chad are o camionetă Toyota neagră. Şi un ochi lipsă. S-ar putea să se ducă la un spital.

Landry îşi arcui o sprîneană.

– Un ochi lipsă? I-ai scos ochiul?

Am ridicat din umeri, mutîndu-mi privirea, cu oribila imagine încă atît de clară în minte încît îmi întorcea stomacul pe dos.

– Face fata ce poate...

Îşi frecă gura cu o mînă, clătinînd din cap.

– Eşti cam dură, Estes.

Sînt sigură că în acel moment numai dură nu arătam. Greutatea adevărului care ieşea la iveală mă apăsa. Valul de adrenalină al momentelor din preajma morții trecuse.

– Vino-aici, mă chemă Landry.

L-am privit, iar el îmi atinse fața cu mîna – în dreapta, pe partea cu care puteam să simt. I-am simțit mîna pînă-n adîncul inimii.

– Mă bucur că n-ai murit, murmură.

Aveam senzația că nu vorbea despre prezent, despre rulotă.

– Şi eu, am răspuns, rezemîndu-mi capul de umărul lui. Şi eu.

CAPITOLUL 52

Landry îi dădu în urmărire generală pe Paris Montgomery şi Chad Seabright. Toate unităţile rutiere ale comitatului şi ale statului aveau să caute Infiniti-ul verde-prăzuliu şi camioneta Toyota a lui Chad. Semnale suplimentare de alarmă fuseseră trimise la Paza de Coastă şi la aeroporturile din West Palm Beach şi Fort Lauderdale, precum şi la aeroporturile mai mici din vecinătate.

Unul dintre motivele pentru care sudul Floridei a fost întotdeauna un canal de trafic al drogurilor este acela că există numeroase căi de intrare şi de ieşire, iar o fugă promptă te poate duce imediat în altă ţară. Paris Montgomery cunoştea mulţi oameni din afacerile cu cai, mulţi bogătaşi care aveau avioane şi iahturi.

Şi-l cunoştea şi pe unul care transporta cai spre Europa chiar în acea seară: Tomas Van Zandt.

– A fost reperat? l-am întrebat pe Landry.

Stăteam în maşina lui, în curtea din faţă a casei închiriate de Paris Montgomery.

– Nu. La faza asta, tipii lui Armedgian au marcat frecţia secolului.

I-am spus despre transportul de cai în Europa.

– Pariez că amîndoi vor încerca să fugă din ţară la noapte.

– Am pus în alertă liniile aeriene, răspunse Landry.

– Nu, n-ai înţeles. Zborurile cargo sînt cu totul altceva. Dacă ai chef vreodată de-o sperietură ca la carte în materie de terorism, zboară la un moment dat peste Atlantic cu un transport de cai.

– Excelent. Weiss şi federalii pot merge să păzească terminalul cargo.

Comandantul pompierilor din Loxahatchee se apropie de maşină în timp ce Landry îşi scotea telefonul celular. Era un om înalt, cu mustaţă stufoasă. Fără echipament pe el, îmi imaginam că ar fi arătat slab ca un stîlp.

– Tratează-l ca pe-un cîmp infracţional, şefule, îi spuse Landry pe fereastră.

– Just. Incendiere.

– Şi asta. L-ai găsit pe proprietarul lotului?

– Nu, domnule. E plecat din ţară. Am luat legătura cu compania de administrare a proprietăţilor. Îl vor contacta ei pe proprietar.

– Ce companie de administrare a proprietăţilor? Ai întrebat?

Şeful pompierilor se aplecă să mă privească.

– Gryphon Property Management. Wellington.

M-am uitat la Landry, pe cînd telefonul lui începea să sune.

– E timpul să mai avem o conversație cu Bruce. E tot în custodie?

– Nu. I-au dat drumul. Landry, se prezentă el în telefon.

Mușchii feței i se crispară, în timp ce se încrunta.

– Ce dracu' vrei să spui, a dispărut? Unde mama mă-sii era paznicul?

Erin, mi-am spus.

– Cînd? întrebă Landry. Bine, da-i de-a dreptul fantastic de nu se poate! Zi-i ăluia că după ce-și scoate capu' din cur, am să i-l smulg de pe umeri și i-l împing la loc în găoz!

Închise nervos telefonul și mă privi.

– Erin a șters-o. Cineva a dat foc hîrtiilor dintr-un coș de gunoi, în cealaltă parte a oficiului surorilor, iar fraierul de la ușa ei și-a părăsit postul. Cînd s-a întors, nu mai era.

– E cu Chad.

– Și fug.

Landry porni mașina.

– Te las la urgență. Eu am de alergat.

– Lasă-mă la mașina mea, i-am spus. Am să merg singură.

– Elena...

– Nu-i decît un deget, Landry. N-am să mor din asta.

Oftă adînc și nu mai spuse nimic.

* * *

Era o noapte înceată la urgență. Mi-au făcut o radiografie și au constatat că nu aveam degetul rupt, ci doar dislocat. Medicul îmi făcu în mînă o injecție cu lidocaină și-mi potrivi degetul la loc. Am refuzat atela, care ar fi fost prea greoaie, preferînd ca degetul să fie legat de vecinul lui. Îmi dădu și o rețetă de analgezice. Am dat-o înapoi.

La plecare, m-am oprit să întreb dacă venise cineva cu o leziune gravă la ochi. Mi se răspunse că nu.

În timp ce ieșeam din spital, m-am uitat la ceas. Încă cinci ore pînă la decolarea avionului lui Van Zandt, mai întîi spre Aeroportul Kennedy, și de-acolo, la Bruxelles.

Toată poliția din Palm Beach County îl căuta, o căuta pe Paris, îi căuta pe Chad și Erin. Între timp, Don Jade ieșise pe cauțiune, iar Trey Hughes completase cecul.

Toate se învîrteau în jurul lui Trey Hughes – tranzacția cu terenuri, Stellar, Erin – și, din cîte știam, nimeni nu-l căuta. Am pornit după el. Dacă

el se afla în mijlocul întregii combinații, poate că tot acolo se găsea și cheia.

Știam că Trey avusese o casă în Polo Club, lîngă terenurile de prezentare pentru clienții cu bani. Am pornit într-acolo, luînd-o pe străzile lăturalnice care treceau pe lîngă Fairfields.

Poarta de la Lucky Dog Farm era deschisă. Am distins forma unei mașini lîngă rulota șefului de șantier. Cînd am cotit, farurile mele trecură peste partea din spate a Porsche-ului clasic al lui Trey. Am oprit motorul și am coborît, cu Glock-ul în mîna stîngă.

Singura lumină pe care o vedeam era a lămpii mari de serviciu montate pe un stîlp, dar undeva în apropiere Jimmy Buffett cînta ceva în legătură cu plăcerile iresponsabilității.

M-am luat după sunet, pornind în lungul grajdurilor uriașe și întunecate și ocolindu-le capătul. La etajul clădirii, un balcon o parcurgea pe toată lungimea, cu vedere spre arena cu obstacole. Scena era luminată de lumînări și lampioane. L-am văzut pe Trey dansînd, cu jarul nelipsitei sale țigări lucind ca un punct portocaliu în întuneric.

– Vino sus, scumpo! mă chemă el. Credeam că n-o să mai ajungi aici. Am început petrecerea fără tine.

Am urcat scara, nescăpîndu-l din ochi. Era drogat. Cu ce anume, n-aveam de unde să știu. În anii optzeci, preferata lui ar fi fost cocaina. Tocmai

reintra în modă, cînd ieșisem eu din divizia de narcotice. Nostalgii de-ale eroilor tragici ai drogurilor.

– Ce sărbătorim, Trey? l-am întrebat, cînd am ajuns pe balcon.

– Viața mea ilustră și stelară, răspunse el, continuînd să danseze.

Într-o mînă ținea o sticlă de tequila. Cămașa aloha îi atîrna descheiată peste o pereche de pantaloni kaki. Era desculț.

– Stelară, repetă, începînd să rîdă. Ce banc prost! Șocant!

Cîntecul se sfîrși, iar Trey se rezemă de balustradă și trase o dușcă din sticlă.

– Mă așteptai? l-am întrebat.

– Nu, de fapt așteptam pe altcineva. Da' știi, de fapt nici nu prea contează, nu-i așa?

– Nu știu, Trey. Cred că s-ar putea să conteze – depinde ce motive ai. O așteptai pe Paris?

Își frecă fața, făcînd să-i sară scîntei din țigară în jurul capului, ca niște licurici.

– Așa e. Acum ești pe post de detectiv particular. Galoș. Carici privat – sau asta-i politic incorect? Ar trebui să zic păsărică privată, nu?

– Nu cred că Paris o să mai vină în seara asta, Trey. A fost reținută.

– Zău? Ce treabă are?

– Fuge de poliție, am răspuns. Ea și Chad Seabright au încercat azi să mă omoare.

Miji ochii spre mine, așteptînd poanta.

– Iubito, ce-ai fumat?

– Haide, Trey. Ai fost la ea acasă de cel puțin o sută de ori. Știu despre relația voastră. Nu-ncerca să-mi spui că nu știi nimic de rulotă, de Erin...

– Erin? Pe Erin a răpit-o cineva. Praful se-alege de lumea asta împuțită...

Am clătinat din cap.

– Totul a fost o înscenare. Nu știai? O înscenare pentru tine.

Îi vedeam fața în lumina lumînărilor. Încerca să se dumirească prin ceața din creier. Fie nu știa despre ce vorbeam, fie voia să se convingă singur că nu știa.

– O piesă în trei acte, am spus. Înșelătorie, inducere în eroare, sex, crimă. Shakespeare ar fi fost mîndru. Încă nu cunosc tot scenariul, dar începe cu o căutare a pămîntului făgăduinței – Ferma Lucky Dog – și regele său – adică, tu.

Ultimele urme ale zîmbetului nedumerit i se șterseră de pe față.

– Uite ce știu pînă acum: povestea începe cu o fată numită Paris, care vrea foarte mult să ajungă regină. O dorește atît de mult, încît complotează să-l ruineze pe singurul om care stă între ea și împlinirea visului: Don Jade.

N-ar trebui să fie prea greu, își spune ea, fiindcă Don Jade are deja o reputație proastă. Oamenii sînt dispuși să creadă despre el tot ce poate fi mai rău. Vor crede că a omorît un cal de sărituri care nu aducea sume fabuloase. Fraudă în asigurări? A mai făcut-o și-nainte, și i-a mers.

Grăjdărița lui dispare. El e ultima persoană care a văzut-o. Reiese că a fost răpită. Și cînd va scăpa, pe cine o să-l acuze de răpire? Pe Don Jade.

Desigur, își spune Paris, acum Trey o să-l părăsească. În orice caz, Jade va intra curînd la pușcărie. Iar ea va deveni regina Fermei Lucky Dog.

Trey mă întrerupse:

– Nu-i o poveste prea amuzantă.

Își stinse țigara pe muchia de piatră a balustradei și o aruncă în noapte.

– Într-adevăr, nu e. Și nici nu va avea un final prea fericit. Credeai că da?

– Mă cunoști, Ellie. Încerc să nu cred nimic. Eu nu sînt decît o ceașcă Dixie pe marea vieții.

Își trase nasul și se frecă din nou pe față. O masă rotundă stătea chircită ca o ciupercă în fața unui glasvand deschis care dădea într-o cameră întunecoasă. Cîteva lumînări aprinse în mijlocul ei își revărsau lumina peste o tavă de sticlă cu cocaină tăiată în linii. Lîngă tavă se afla un pistol Beretta calibru 0,32.

– Pistolul pentru ce e, Trey? l-am întrebat, încurajată de greutatea propriei mele arme – chiar dacă o ţineam în mîna stîngă.

– Pentru şobolani, răspunse el, scoţînd încă o ţigară din buzunar.

Îşi aprinse bricheta şi trase un fum, suflîndu-l spre cerul nopţii.

– Poate-am să joc o mică ruletă rusească, mai tîrziu.

– Ar fi un joc foarte scurt, am remarcat. E pistol automat.

Zîmbind, ridică din umeri.

– Povestea vieţii mele: prizonierul unui joc trucat.

– Mda, ai suferit de n-ai mai putut. Cît ai moştenit la moartea lui Sallie? Optzeci de milioane? O sută?

– Cu obligaţii atîrnate de fiecare.

– Nu par să te împiedice să cheltuieşti.

– Într-adevăr.

Se întoarse şi privi peste proprietate, care nu se vedea decît ca o combinaţie de nuanţe diverse ale culorii negre.

– De ce-ai plătit cauţiunea lui Jade, Trey? De ce i l-ai adus pe Shapiro? l-am întrebat, rezemîndu-mă şi eu de balustradă.

Îmi zîmbi scurt.

– Pentru că tatăl tău era indisponibil.

– Niciodată-n viaţa ta n-ai fost mai loial decît un cotoi. De ce-i rămîi alături tocmai lui Don Jade?

– Datorită lui am ajuns ceea ce sînt azi, spuse, cu încă un zîmbet strîmb.

– El a omorît-o pe Sallie, nu-i aşa? Tu erai cu nevasta lui Michael Berne, regulînd-o pentru alibi, iar Jade a intrat în casă şi a pîndit-o... Iar acum, nu mai poţi să scapi.

– De ce-aş vrea să scap de toate astea? replică el, cu ţigara săltîndu-i pe buză, în timp ce-şi desfăcea larg braţele. Sînt regele lumii!

– Nu, Trey, l-am contrazis. Ai avut dreptate prima dată cînd ai spus: eşti clovnul cel trist. Ai avut parte de toate, şi ai s-o sfîrşeşti fără nimic.

– Ştii şi tu cîte ceva despre asta, nu-i aşa, Ellie? replică el.

– Ştiu totul. Dar eu ies acum din groapă, Trey, iar tu vei ajunge înmormîntat în ea.

Mi-am scos telefonul din buzunarul blugilor şi am încercat să formez numărul lui Landry, folosindu-mi cu greutate mîna dreaptă, încă pe jumătate amorţită şi înfierbîntată de o durere care pulsa pe sub anestezic, aşteptînd să se trezească la viaţă. Landry trebuia să ştie că Trey o aşteptase pe Paris. Probabil se gîndise să vină la el pentru a lua o maşină pe care poliţia n-avea s-o caute. Poate voia să-i ceară bani pentru a se ascunde undeva în Europa. Sau, poate, avea să încerce să-l convingă

pe Trey s-o însoțească și el. Doi fugari bogați, cutreierînd capitalele strălucitoare ale Europei.

M-am retras cu doi pași, mutîndu-mi pistolul și telefonul dintr-o mînă în alta, cu ochii la Trey, playboiul în mizerie, Peter Pan complet corupt de timp și desfrîu.

Telefonul lui Landry începu să sune, în timp ce Paris Montgomery ieșea din întuneric, prin glasvandul deschis. Fără ezitare, luă pistolul Beretta de pe masă și-l ridică drept spre fața mea.

CAPITOLUL 53

– **Administrăm multe proprietăți,** domnule detectiv, spuse Bruce Seabright. Cu cele mai multe dintre ele, eu n-am nimic de-a face.

– Nu mă interesează decît ce aveți de-a face cu asta, spuse Landry.

Se aflau în biroul lui Seabright de la domiciliu. Seabright se învîrti în loc, oftînd, cu ochii spre tavan.

– N-am nimic de-a face nici cu ea!

– Știm amîndoi că nu e adevărat.

– Nu știu de unde-a apărut banda aia video, continuă Seabright. Cineva a strecurat-o aici.

– Mda, sigur. Ține-o tot așa. Mă interesează proprietatea din Loxahatchee.

– Am un avocat. Vorbește cu el.

– Sînt subiecte diferite.

– Iar eu ți-am spus că nu știu nimic despre acea proprietate închiriată.

– Te-aștepți să cred că cineva implicat în răpirea lui Erin a închiriat întîmplător tocmai proprietatea aia de la compania dumitale? La fel cum oamenii la care ai trimis-o pe Erin să se angajeze erau, tot întîmplător, niște ucigași și violatori și Dumnezeu mai știe ce?

– Nu-mi pasă ce crezi dumneata, replică Seabright, întinzînd mîna spre telefon. N-am avut nici un amestec în toate astea, nici eu și nici fiul meu. Și-acum, ieși afară din biroul meu, altfel îți fac raport pentru hărțuire.

– Bagă-ți-l în cur, Seabright, ripostă Landry. Dumneata și nemernicul de fi-tu o să putreziți amîndoi în pușcărie. Am să mă ocup personal de asta.

Ieși din birou, fără să mai vrea altceva decît să-i ducă pe toți la Lion Country Safari și să-i arunce în cușca felinelor.

Krystal Seabright stătea pe culoar, la cîțiva pași de ușa biroului. Pentru prima oară, nu mai arăta drogată, ci stupefiată. Ridică o mînă, oprindu-

l, în timp ce încerca să articuleze mut niște cuvinte care nu voiau să se audă.

– Vă pot ajuta cu ceva, doamnă Seabright?

– Eu am făcut-o... îngăimă ea.

– Poftim?

– Femeia aceea a venit la mine, la biroul meu. Eu i-am închiriat proprietatea. Îmi amintesc numele ei. Paris. Toată viața am vrut să vizitez Parisul.

Nu prea știa cum să reacționeze, își spuse Landry. Să se simtă vinovată? Șocată? Indignată?

– Cum de-a venit tocmai la dumneavoastră? o întrebă.

– Mi-a spus că o trimisese un prieten.

În ochi îi luceau lacrimi. Clătină din cap, privind spre biroul soțului ei.

– El a fost? Credeți că el a fost?

– Nu știu, doamnă Seabright, recunoscu Landry. Cred că ar trebui să-l întrebați.

– Și eu cred... murmură ea, cu ochii spre ușa biroului. Trebuie să fac ceva.

Landry o lăsă în hol, bucuros că era doar un polițist. Putea să lase totul în urmă, cînd avea să se termine. Krystal Seabright nu era la fel de norocoasă.

CAPITOLUL 54

Priveam țeava pistolului din mîna lui Paris Montgomery. În apropiere, Jimmy Buffett continua să cînte.

– Pune jos pistolul și telefonul, îmi ordonă Paris.

Acum țineam Glock-ul în mîna dreaptă, rănită și slăbită. Aș fi putut încerca să-l ridic, însă n-ar fi arătat convingător. Dacă era nevoie să apăs pe trăgaci, n-o puteam face. Mi-am cîntărit variantele, în timp ce auzeam stabilindu-se legătura cu mesageria vocală a lui Landry.

Paris porni spre mine. Era furioasă și speriată. Micul ei plan se destrăma ca o zdreanță.

– Părea atît de simplu, nu-i așa, Paris? am spus. Ai pus-o pe Erin să te ajute să-l înfunzi pe Jade. Ea și Chad se alegeau cu distrugerea lui Bruce Seabright. Totul ar fi mers strună, dacă Molly Seabright nu venea la mine să-mi ceară ajutorul.

– Pune pistolul și telefonul jos! se răsti ea din nou.

Mi-am prins telefonul de blugi şi am aruncat o privire spre Trey, care stătea nemişcat, fără nici o expresie.

– De ce l-ai cooptat şi pe Van Zandt? am întrebat-o. Ori s-a băgat cu forţa?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Atunci, de ce mă ameninţi cu pistolul, Paris?

Se uită la Trey.

– Don le-a făcut pe toate, spuse ea. L-a omorît pe Stellar. A răpit-o pe Erin. A omorît-o şi pe Jill. Toate au fost opera lui Don, Trey. Trebuie să mă crezi.

– De ce? o întrebă el. Fiindcă şi asta face parte din planul tău?

– Fiindcă te iubesc! declară Paris emfatic, deşi mă privea pe mine, prin cătarea pistolului. Erin l-a văzut pe Don omorîndu-l pe Stellar. Ca s-o pedepsească, Don i-a făcut nişte lucruri îngrozitoare. Iar pe Jill a omorît-o.

– Nu-i adevărat, scumpo, replică obosit Trey. Ştiu că n-a omorît-o el.

– Ce spui...?!

– Tu ai inspectat grajdurile în noaptea morţii lui Jill. Ai plecat de la mine ca s-o faci. La fel ca în noaptea dinainte, cînd au scăpat caii lui Berne.

– Le-ai încurcat în minte, Trey, spuse tăios Paris.

– În general, da. Viaţa e mai uşoară aşa. Dar nu şi cînd e vorba de asta.

Paris mai făcu un pas spre mine. Ajungea la capătul răbdării.

– Lasă dracu' pistolul ăla jos!

Oftînd, m-am lăsat încet pe vine ca pentru a depune pistolul pe podea, apoi am sărit într-o parte şi m-am rostogolit.

Paris trase două focuri, unul dintre gloanţe lovind lîngă mine pardoseala, din care săriră ţăndări de travertin.

Mi-am mutat pistolul în mîna stîngă, încercînd să-l stabilizez cu dreapta, m-am ridicat în picioare şi am sărit asupra ei înainte de a apuca să tragă şi a treia oară.

– Aruncă-l Paris! Aruncă-l! Aruncă-l!

Întorcîndu-se, se repezi spre scara din capătul balconului. Am luat-o la fugă după ea, oprindu-mă brusc cînd dădu colţul şi trase un foc înapoi.

Prudentă, m-am uitat după colţ, pentru a vedea scara pustie, lumintă slab de reflexia lămpii de serviciu. Putea să mă aştepte dincolo de palier, lipită de perete, pîndind momentul cînd aveam să mă reped după ea. Mă şi vedeam trecînd de colţ şi primind un proiectil drept în piept, sîngele meu punînd singura pată de culoare într-o imagine alb-negru.

În schimb, m-am dus la capătul balconului şi am privit în jos. Plecase. Am coborît în fugă scara. Cînd am ajuns în curte, motorul Porsche-lui lui Trey se trezi la viaţă. Farurile mă orbiră, iar maşina ţîşni spre mine.

Am ridicat pistolul, trăgînd un glonţ prin parbriz, apoi am sărit într-o parte.

Paris încercă să cotească, aruncînd cu pietriş şi pămînt de sub cauciucurile care se învîrteau în loc. Maşina derapă lateral şi lovi violent zidul de beton al clădirii, declanşînd claxonul şi sistemul de alarmă.

Portiera se deschise şi Paris căzu afară, după care se ridică şi o luă la goană pe alee, cu o mînă apăsată pe umărul stîng. Se împiedică şi căzu, sări în picioare şi mai alergă cîţiva paşi, apoi căzu iar. Rămase la pămînt, gemînd, nu departe de pancarta care anunţa cu mîndrie construirea Fermei Lucky Dog.

– Nu, nu, nu, nu, nu...! se tînguia ea la nesfîrşit, cînd am ajuns alături. Sîngele îi curgea printre degete, din rana de glonţ de la umăr.

– Jocul s-a terminat, Paris, am spus, privind-o. Te-a părăsit norocul, căţea.

CAPITOLUL 55

Molly stătea ghemuită pe pat, cu genunchii strînşi sub bărbie. Tremura, chinuindu-se să nu plîngă.

Asculta scandalul de jos, vocile părinţilor ei răsunînd prin podea. Bruce striga. Se spărgeau lucruri. Plină de ură şi furie, mama ei zbiera ca o făptură de coşmar, cum Molly n-o mai auzise niciodată. Un sunet sinistru, ascuţit, care creştea şi scădea ca o sirenă. Părea nebună. Bruce o şi făcuse nebună, de mai multe ori.

Molly se temea că s-ar fi putut să aibă dreptate. Că poate carapacea strînsă care-o ţinuse pe Krystal adunată atîta timp cedase, şi tot ceea ce adunase în ea exploda.

Cînd ţipetele crescură din nou în intensitate, Molly sări din pat, îşi încuie uşa şi se căzni să-şi tragă noptiera în dreptul ei. Luă telefonul pe care i-l dăduse Elena, se repezi înapoi pe pat şi formă numărul.

Ascultă cum suna, fără să răspundă nimeni. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

La parter, gălăgia încetă brusc, înlocuită de o tăcere stranie, oribilă. Molly îşi încordă auzil,

încercînd să prindă orice sunet, dar tăcerea devenise atît de apăsătoare, încît se întrebă dacă nu asurzise.

Apoi se auzi o voce mică şi înceată, plutind prin sistemul de aerisire, ca dintr-o altă dimensiune:

– N-am vrut decît o viaţă frumoasă... N-am vrut decît o viaţă frumoasă...

CAPITOLUL 56

Landry ajunse imediat după ambulanţa care fusese chemată pentru Paris. Glonţul tras de mine prin parbriz îi ştersese umărul. Pierduse ceva sînge, dar mai avea zile – zile şi zile întregi, speram, trăite toate într-o celulă de închisoare.

Landry coborî din maşină şi veni direct spre mine, făcîndu-i semn ajutorului de şerif care izolase locul faptei să ne lase singuri cîteva momente. Saunders, cel care mă escortase în noaptea cînd scăpaseră caii lui Michael Berne, mă păzea, refuzînd să mă creadă pe cuvînt că eram nevinovată.

Landry îl expedie, cu privirea spre mine.

– N-ai păţit nimic?

I-am adresat jumătatea mea de zîmbet.

– Te-oi fi săturat să mă tot întrebi asta. E-n regulă.

– Ai mai multe vieţi decît o pisică, mormăi el.

I-am descris pe scurt cele întîmplate, cele declarate, propriile mele opinii.

– Ce te-a făcut să vii aici? mă întrebă.

– Nu ştiu. M-am gîndit că poate Paris ar fi încercat să ajungă la Trey. Toate gravitau în jurul lui – în jurul lui Trey ca persoană, în jurul banilor, în jurul proprietăţii ăsteia.

M-am uitat din nou spre grajd, ale cărui ziduri masive erau scăldate în luminile pestriţe ale girofarurilor. Trey era condus spre o maşină de poliţie, cu cătuşe la mîini.

– Cred că Trey şi Jade au urzit un plan de a o ucide pe Sally Hughes, astfel încît Trey s-o moştenească şi să construiască proprietatea asta. L-am luat la întrebări, şi nici măcar nu s-a ostenit să nege. De-asta i-a rămas loial lui Jade. N-avea încotro. Paris voia să-l înlăture pe Jade, ca să pună ea mîna pe toate. Şi, în cele din urmă, nimeni nu s-a ales cu nimic. Toate înşelătoriile, toate intrigile, toate suferinţele pe care le-au cauzat – de pomană. Toată lumea a pierdut.

– Mda, făcu Landry, în timp ce ambulanţa pleca, urmată de o maşină a poliţiei. Cazurile ca ăsta mă fac să-mi doresc să-l fi ascultat pe bătrînu'. El voia să mă fac inginer civil.

– Ce meserie avea?

Gura i se arcui amar.

– Era copoi, ce altceva? Treizeci de ani în poliția din Baton Rouge.

– Van Zandt încă n-a apărut? am întrebat, în timp ce ne întorceam spre mașini.

– Încă nu. Tipul de la hangarul cargo ne-a spus că au sosit caii, cu un transportor comercial, dar de la Van Zandt n-au primit nici o veste, toată ziua. Crezi că era înhăitat cu Paris?

– Mai cred și acum că el a omorît-o pe Jill. Dar Trey a spus că-n noaptea aia Paris a plecat din patul lui ca să inspecteze caii. Cadavrul lui Jill fusese lăsat la dispoziția primului venit, iar autorul știa că toată lumea avea să-l pună în legătură cu Jade. Asta ajuta și mai mult planul lui Paris.

– Știm că Van Zandt a fost la "The Players" în noaptea aia, spuse Landry. I se aprinseseră călcîiele după fată. Ziceau că s-a ținut după ea la plecare, cu gîndul să adune cioburile după ce Jade îi zdrobise inima. Poate că ea l-a refuzat, iar el nici n-a vrut s-audă. Și s-a lăsat cu morți.

– Apoi, Paris sosește la fața locului și-l convinge pe Van Zandt să arunce cadavrul în groapa cu bălegar, am speculat eu. A fost implicat și în restul faptelor? Nu știu. Chad a încercat să-mi spună că cineva o violase efectiv pe Erin, că Paris

lăsase situația să scape din mînă. Poate că a intervenit și Van Zandt.

– Dacă așa a fost, sînt sigur c-o să spună, afirmă Landry. Ea e în custodie, el nu. Nimic nu distruge o complicitate mai repede decît amenințarea cu închisoarea. Bună treabă ai făcut, Estes.

– Nu mi-am făcut decît datoria de cetățean.

– Ar trebui să mai ai insignă.

Mi-am mutat privirea.

– I-auzi, da' știu că spui cele mai drăguțe lucruri. Eu în locul tău, nu mi-aș exprima opinia asta pe la oficiul șerifului.

– Dă-i în mă-sa. Ăsta-i adevărul.

Mă simțeam stînjenită că laudele lui însemnau atît de mult pentru mine.

– Vreo veste de la Chad și Erin? am întrebat, în timp ce-mi suna telefonul.

Landry clătină din cap.

– Estes, am răspuns.

– Elena?

Vocea ei tremurătoare făcu să mă treacă fiorii, ca niște cioburi de sticlă.

– Molly? Molly, ce s-a întîmplat?

Mă grăbeam deja spre mașina lui Landry. I-am văzut îngrijorarea pe față, în timp ce ținea pasul cu mine.

– Elena, trebuie să vii. Te rog, vino!

– Sînt pe drum! Ce-i cu tine?

În apropiere se auzeau bubuituri, ca şi cum cineva ar fi bătut cu pumnul într-o uşă.

– Molly?

Urmă un sunet straniu şi cumplit, ţiuitor, care se sfîrşi cu numele ei.

– Mai repede! insistă Molly.

Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte ca legătura să se întrerupă a fost o voce lugubră:

– N-am vrut decît o viaţă frumoasă... N-am vrut decît o viaţă frumoasă...

CAPITOLUL 57

– Okay, spuse Landry. Uite cum facem: eu intru primul, cu agenţii...

L-am lăsat să vorbească, fără să-mi pese ce spunea, fără să mă intereseze ce plan avea. Nu mă puteam gîndi decît la Molly.

Dacă-i făcuse cineva vreun rău...

Mă gîndeam la Chad şi Erin, care umblau liberi. Dacă se întorseseră acasă...

– Elena, ai auzit ce-am spus?

Nu i-am răspuns.

Coti cu maşina pe alee şi intră pe peluză. O maşină de patrulare ne urmă. Am coborît încă înainte ca a noastră să fi oprit.

– La naiba, Estes!

Uşa din faţă era deschisă. M-am repezit înăuntru fără să mă gîndesc ce pericole puteau pîndi în casă.

– Molly!

Landry alerga după mie.

– Seabright? Aici Landry!

– Molly!

Am urcat treptele cîte trei.

Dacă-i făcuse cineva vreun rău...

* * *

Landry porni spre biroul lui Seabright. În casă domnea o tăcere stranie, cu excepţia unui sunet slab care se auzea de după uşile biroului.

– Seabright?

Îşi continuă drumul pe lîngă perete, cu pistolul scos. Cu coada ochiului, o văzu pe Elena repezindu-se în sus pe scară.

– Seabright? strigă el din nou.

Sunetul devenea mai clar. Un cîntec, îşi spuse Landry. Glisă spre uşă, întinzînd braţul cît putea de mult ca să ajungă cu mîna la clanţă.

Un cîntec. Ba nu, mai degrabă un îngînat.

– N-am vrut decît o viață frumoasă... N-am vrut decît o viață frumoasă...

* * *

– Molly!

N-aveam idee care dintre ușile închise era a ei. M-am tras într-o parte și am deschis-o pe prima la care ajunsesem. Camera lui Chad.

Dacă-i făcuse cineva vreun rău...

Am deschis încă o ușă. Un dormitor nefolosit.

– Molly!

Dacă-i făcuse cineva vreun rău...

A treia ușă se deschise și lovi un obstacol. Am împins-o cu putere.

– Molly!

Dacă-i făcuse cineva vreun rău...

* * *

Ușile cabinetului se deschiseră, dezvăluind un tablou macabru. Krystal Seabright stătea în spatele biroului, în picioare, plină de sînge. Petele îi înroșeau fața, părul platint, rochia roz pe care o purtase și înainte. Bruce Seabright zăcea prăbușit peste biroul său de o ordine impecabilă ca întotdeauna, cu un cuțit de bucătărie ieșindu-i

dintr-una din rănile spatelui, cefei și capului – să tot fi fost vreo cincizeci.

– Iisuse Dumnezeule...! murmură Landry.

Krystal îl privea cu ochi mari și sticloși.

– N-am vrut decît o viață frumoasă... Și mi-a distrus-o... A distrus totul...

* * *

Dacă-i făcuse cineva vreun rău...

M-am retras, am inspirat adînc și am izbit din răsputeri ușa cu umărul.

– Molly!

Obstacolul din partea cealaltă cedă cu cîțiva centimetri, suficient ca să mă strecor prin deschizătură și să-l împing încă puțin. Cineva îngrămădise după ușă jumătate din mobila camerei, formînd o baricadă.

– Elena!

Molly se repezi la mine în plin. Am căzut în genunchi, am cuprins-o în brațe și am strîns-o cum niciodată-n viața mea nu mai strînsesem pe cineva. O încercuiam cu brațele pe Molly Seabright și o țineam în timp ce plîngea, și am mai ținut-o în brațe mult timp și după aceea.

Pentru ea... și pentru mine.

CAPITOLUL 58

Tot ce-i puteam spune lui Molly, în timp ce o ţineam strîns în braţe, era că se terminase. *S-a terminat. S-a terminat. S-a terminat.* Dar era o minciună atît de uriaşă, încît toate minciunile dinaintea ei nu mai însemnau nimic. Pentru Molly, nimic nu se terminase – decît faptul că avusese o familie.

Krystal, care era fragilă chiar şi în cele mai bune momente ale ei, cedase presiunii. Îl acuza pe soţul ei pentru ceea ce credea că i se întîmplase lui Erin. Răpirea, violul... Landry mi-a spus că-l bănuise pe Bruce de a o fi trimis pe Paris Montgomery la ea ca să închirieze casa din Loxahatchee unde fusese înscenată toată piesa.

Ajunsese la limită. În ultimă instanţă, am fi putut lua o atitudine nobilă, afirmînd că-şi apărase fiica, sau că o răzbunase. Din păcate, nu credeam nici o iotă din asta. Credeam că-l ucisese pe Bruce ca pedeapsă nu pentru că-i distrusese fiica, ci fiindcă-i spulberase basmul în care trăia.

N-am vrut decît o viaţă frumoasă.

Mă întrebam ce atitudine ar fi avut Krystal faţă de Bruce dacă descoperea că toate cele prin care

trecuseră fuseseră orchestrate măcar în parte de fiica ei. Bănuiam că ar fi dat vina doar pe Erin, şi-n rest, pe nimeni. Ar fi găsit o cale de a scuza păcatele lui Bruce şi a-şi menţine inactă viaţa ei "frumoasă".

Mintea omenească are o capacitate uluitoare de a răstălmăci lucrurile.

Landry o trimise pe Krystal la oficiul şerifului cu o maşină de patrulare, apoi ne duse pe Molly şi pe mine la ferma lui Sean. Nimeni nu scoase o vorbă despre anunţarea Serviciului de Protecţie al Copiilor, care era procedura standard într-un caz ca al lui Molly.

Am tăcut aproape tot drumul, secaţi de energie şi emoţii, apăsaţi de enormitatea celor întîmplate. În maşină nu se auzea decît pîrîitul staţiei radio a lui Landry. Un zgomot vechi şi familiar pentru mine. Pentru cîteva clipe, mă cuprinse nostalgia, ca şi cum aş fi auzit un cîntec din adolescenţă.

Cînd am cotit pe poarta Fermei Avadonis, Landry îl sună pe Weiss la aeroport. Van Zandt încă nu apăruse, iar avionul era gata să ruleze pe pistă.

Epuizată, Molly adormise rezemată de mine, pe bancheta din spate. Landry o luă în braţe şi o duse în casa de oaspeţi. I-am condus pînă în al doilea dormitor mic, spunîndu-mi că formam un tablou familial foarte ciudat.

– Biata fată, remarcă el, cînd am ieşit amîndoi din nou pe mica terasă. O să se maturizeze rapid.

– A şi făcut-o, am răspuns, aşezîndu-mă lateral pe un scaun delicat de fier forjat, cu pernă groasă. Copilăria ei a durat un minut jumate. Ai copii?

– Eu? Nu, replică Landry, aşezîndu-se lîngă mine. Tu?

– Întotdeauna mi s-a părut o idee proastă. Am văzut prea mulţi oameni încurcînd-o. Ştiu cît de rău doare.

Mă privea, încercînd să-mi descifreze înţelesurile ascunse ale cuvintelor. Am privit stelele, surprinsă că-mi dezvăluisem aşa vulnerabilitatea.

– Totuşi, Molly e grozavă.

– Am fost însurat cîndva, spuse Landry. Şi, o vreme, am trăit cu o femeie. N-a mers. Ştii cum e: slujba, orele, eu sînt un om dificil... Blablabla.

– Eu n-am încercat niciodată. Treci direct la "sînt dificilă. Blablabla."

Zîmbi obosit şi scoase din buzunar o ţigară şi o brichetă.

– Pachet de maşină? l-am întrebat.

– Tre' să-mi alung gustul de cadavru din gură.

– Am băut cîndva, am mărturisit. Ca să-mi clătesc cerul gurii.

– Şi te-ai lăsat?

– Am renunţat la orice-mi amorţea durerea.

– De ce?

– Fiindcă eram de părere că o meritam. Ca pedeapsă. Ispăşire. Purgatoriu. Zi-i cum vrei.

– Prostie, proclamă Landry. Nu eşti Dumnezeu, Estes.

– O veste îmbucurătoare pentru toţi credincioşii, sînt sigură. Poate-am crezut că-L pot întrece la dat cu pumnul.

– Ai făcut şi tu o greşeală, o dată. Cred că nici Papa nu-i infailibil.

– Ereticule.

– Spun doar că ai prea multe lucruri bune în tine ca să laşi o singură greşeală gravă să le anuleze pe toate.

Colţul gurii mi se arcui în jumătatea de zîmbet.

– Ştiu, am răspuns. Acum o ştiu. Graţie lui Molly.

Landry aruncă o privire peste umăr, spre casă.

– Ce-ai să-i spui despre Erin?

Am oftat.

– Adevărul. Nu s-ar mulţumi cu mai puţin.

Acest gînd mă făcu să mă ridic în picioare. Oricît eram de obosită, încă nu-mi trecuse agitaţia, revolta la adresa nedreptăţilor din viaţa lui Molly Seabright şi frustrarea faţă de nepriceperea mea la oameni. Încrucişîndu-mi braţele pe piept ca să mă feresc de umezeala nopţii, am mers pînă la marginea terasei.

– În prima zi, țin minte că mi-am spus că Molly va primi o lecție de la viață. Că va învăța că pe lumea asta nu poate conta pe nimeni, numai pe ea însăși, așa cum învață toată lumea: fiind trădată de cineva drag și de încredere. Acum aș vrea s-o pot scuti de asta.

Landry veni lîngă mine.

– Poți, spuse el. Ai și făcut-o. Are încredere în tine, Elena. N-ai dezamăgit-o. Și nici n-ai s-o faci.

Aș fi vrut să pot fi și eu la fel de sigură de mine însămi.

Pagerul lui Landry sună. Privi numărul, își scoase telefonul de la centură și făcu apelul.

– Landry.

I-am privit chipul, simțindu-i încordarea.

Cînd termină convorbirea, se întoarse spre mine și-mi spuse:

– Erin și Chad au fost arestați pe Alligator Alley, la jumătatea distanței spre Venice. Ea susține că Chad a răpit-o.

CAPITOLUL 59

– **Ai optsprezece ani,** spuse Landry. În fața legii, ești adult. Ai luat niște hotărîri proaste care au consecințe grave, iar acum vei plăti. Întrebarea

este: ai de gînd să te-arunci, sau ne vei ușura viața tuturor?

Chad Seabright privea peretele. Un pansament gros de tifon îi acoperea orbita unde avusese ochiul drept.

– Nu-mi vine să cred ce se-ntîmplă... mormăi el.

Un polițist al statului îi văzuse camioneta gonind pe șoseaua cunoscută ca Alligator Alley, care făcea legătura între coasta de est a Floridei și Coasta Golfului. Se declanșase o urmărire. În cele din urmă, fuseseră opriți la un baraj rutier și aduși înapoi la distinsele spații de cazare ale sistemului judiciar din Palm Beach County, unde amîndoi fuseseră examinați și tratați la infirmerie.

Acum stăteau în două camere de interogatoriu alăturate, întrebîndu-se fiecare ce-o fi povestind celălalt.

Dacă Bruce Seabright ar fi supraviețuit, Landry nu se îndoia că fiul lui ar fi avut alături un avocat de calibrul lui Bert Shapiro. Dar Bruce Seabright era mort, iar Chad își luase primul apărător public disponibil.

Asistenta Procurorului de Stat Roca bătu nervoasă cu pixul în masă.

– Mai bine-ai începe să vorbești, Chad. Prietena ta ne-a spus o poveste foarte interesantă, în camera de alături. Cum ai răpit-o ca să extorchezi

bani de la tatăl tău. Avem banda video în care o baţi.

– Cred c-ar trebui s-o vadă, spuse avocatul din oficiu.

Roca îi aruncă o privire.

– E foarte convingătoare. Va fi o martoră simpatizată de mulţi.

– Asta-i o minciună, protestă Chad îmbufnat, bosumflat, speriat. Erin nu mi-ar face aşa ceva.

– Nu ţi-ar face ce? întrebă Landry. Nu ne-ar spune cum ai luat-o din spital în timp ce paznicul încerca să stingă focul pe care-l aprinseseşi?

Chad scutură din cap vehement.

– Nu crezi că Erin ne-ar spune cum ai violat-o şi ai drogat-o cu ketamină? întrebă şi Roca.

Apărătorul public stătea pe scaun ca un broscoi, deschizînd şi închizînd gura, fără să iasă nici un sunet.

Oftînd, Landry se ridică.

– Ştii, eu m-am cam săturat, îi spuse el lui Roca. Răhăţelul ăsta vrea să se-arunce. Foarte bine. N-are decît să putrezească. Taică-su a fost un căcănar. Un căcănar e şi el. Să-l eliminăm din fondul genetic. Du-te şi încheie un tîrg cu fata. Ştii că juraţii au să-şi scoată batistele la vederea ei.

Roca se prefăcu că stătea pe gînduri, apoi îl privi pe avocat.

– Vorbeşte cu clientul dumitale. Acuzaţiile vor fi un ghiveci de delicte penale: răpire, viol, tentativă de omor, incendiere...

– N-am violat pe nimeni, interveni Chad. Doar ieri m-am dus la rulotă, ca s-o ajut pe Erin.

– Ca să distrugi dovezile fiindcă ea era creierul întregului complot? întrebă Roca.

Chad închise ochiul şi-şi lăsă capul pe spate.

– V-am *spus:* Erin mi-a zis că la-nceput a fost şi ea băgată, da' pe urmă Paris s-a întors împotriva ei. Eu n-am avut nici un amestec! Nimic din toate astea nu s-a întîmplat din vina mea. Încercam doar s-o ajut pe Erin. De ce să fiu pedepsit pentru asta?

Landry se aplecă peste masă, dominîndu-l cu statura lui.

– Au murit oameni, băiete. Ai încercat s-o omori pe o prietenă a mea. Te-ai ras.

Chad îţi lăsă capul în mîini şi începu să plîngă.

– N-a fost vina mea...!

– Şi cu banda pe care-am luat-o din biroul de-acasă al tatălui tău cum a fost, Chad? Banda care arată aşa-zisul viol. Era pusă la îndemînă, pe un raft. Cum a ajuns acolo?

– Nu ştiu!

– Eu ştiu. Tu ai pus-o.

– Nu-i adevărat! N-am avut nici o legătură!

Landry oftă scîrbit.

– Vrei să-ți spun ceva, Chad? Știu sigur că tu ai pus-o. Poți sau să-ți asumi răspunderea, ca să-ți fie mai ușor, sau să-ți sapi și mai adînc groapa cu fiecare minciună care-ți iese pe gură.

Se duse la oglinda unidirecțională de pe perete, ridică storul și apăsă pe butonul interfonului.

Roca se ridică și ea.

– Gîndiți-vă bine, domnilor. Soluția cea mai avantajoasă merge prima. Cine ezită, pierde.

* * *

– De ce te-a luat Chad de la spital, Erin? întrebă Landry.

– El trebuie să fi fost celălalt, răspunse fata, cu o voce slabă ca a unui pisoi.

Își ținea privirea în jos, ca și cum i-ar fi fost teamă sau rușine. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, ca niște broboane mici de cristal.

– El trebuie să fi fost celălalt răpitor. De-asta nu vorbea niciodată. Știa că l-aș fi recunoscut.

– Așa că a intrat în rezerva ta de spital ziua-n amiza mare și te-a răpit a doua oară, ca să nu spui nimănui că oricum nu-l puteai identifica?

Erin își ridică o mînă tremurătoare la gură, plîngînd. Apărătoarea ei publică, o avocată durdulie și mămoasă pe nume Maria Onjo, o bătu pe umăr.

Landry le privi nepăsător.

– Chad ne-a spus că vă iubiți. Că te-ai dus cu el de bunăvoie.

Erin îl privi cu gura căscată.

– Nu! Nu-i adevărat! Am... noi doi... am avut o relație, un timp. Înainte să mă mut din casă.

Clătină din cap la adresa propriei sale neghiobii.

– Am făcut-o doar ca să-l scoatem din minți pe Bruce. Nu suporta ideea că băiatul lui perfect era încurcat cu mine, spuse ea cu înverșunare. Chad s-a înfuriat cînd m-am despărțit de el. Mi-a și spus-o. Mi-a spus că nu mă lasă să plec.

Maria Onjo îi oferi o cutie de șerețele.

– Erin, spuse Roca. Chad susține că tu ai fost complice la răpire, nu el. Că totul a fost o înscenare pentru a-l discredita pe Don Jade, și pentru a-l face de rîs și a extorca bani de la tatăl tău vitreg, și că lucrurile au scăpat de sub control.

– De sub control? exclamă Erin, neîncrezătoare și furioasă. M-au violat!

– Și n-ai observat că unul dintre ei era Chad? întrebă Landry. Tipul cu care avuseseși o relație, cu care te culcaseși...?

– Mă țineau drogată! V-am mai spus! De ce nu mă credeți?

– S-ar putea să aibă o legătură și cu faptul că medicul care te-a examinat în noaptea cînd ai ajuns

la spital n-a putut trage concluzia fermă că fuseseşi violată.

– Ce? Dar... dar... ați văzut banda.

– A, am văzut-o, confirmă Landry. Era oribilă, brutală, perversă. Iar dacă totul era real, ar fi trebuit să ai rupturi şi contuzii vaginale grave. Nu le-ai avut.

Expresia fetei era ca a unei persoane prinse într-un coşmar.

– Nu-mi vine să cred ce mi se întîmplă... murmură ea. M-au bătut. M-au violat. Uitați-vă la mine!

Îşi ridică mînecile, arătîndu-le dungile roşii lăsate de cravaşă.

– Mda, făcu Landry. Arată foarte convingător. Deci, susții că Don Jade şi Chad au fost complici la răpirea ta, împreună cu Paris Montgomery. De unde-l cunoştea Chad pe Don?

– Nu ştiu.

– Şi de ce să se înhăiteze cu un bărbat care te luase de la el? Nu înțeleg.

Îi vedea frustrarea crescînd. Respira tot mai sacadat şi superficial.

Avocata îl privi încruntată.

– Nu poți pretinde ca Erin să-ți rezolve tot cazul, domnule detectiv. N-are de unde să ştie ce-au gîndit cei implicați.

– N-aş băga mîna-n foc, doamnă Onjo. Erin avea reații intime cu Chad, lucra pentru Don Jade, susținea că-l iubea. Am impresia că dacă cineva ar putea şti răspunsurile la toate aceste întrebări, Erin ar fi acea persoană.

Onjo o bătu pe spate.

– Erin, nu eşti obligată să faci asta...

– N-am făcut nimic rău! o întrerupse fata. N-am nimic de ascuns. N-a fost vina mea!

Landry o privi pe Roca şi-şi dădu ochii peste cap.

– Şi-atunci, cum s-a înhăitat Chad cu Jade, Erin? Din cîte-mi dau eu seama, singurul lucru pe care-l au în comun Don Jade şi Chad Seabright e faptul că te cunosc pe tine. Nu mi-i pot imagina împrietenindu-se.

– Întrebați-i pe ei! se răsti ea. Poate s-or fi îndrăgostit unul de altul! Nu ştiu.

– Şi amîndoi erau în cîrdăşie şi cu Paris Montgomery, da? Te-au ținut într-o rulotă, în curtea ei din spate.

Erin îşi lăsă fața în mîini.

– Nu ştiu!

– Erin e victima aici, spuse Onjo. E ultima persoană care ar trebui să intre în închisoare.

– Chad nu e de aceeaşi părere, replică Roca. Nici Paris nu e de aceeaşi părere. Amîndoi spun că Erin a fost cu ideea răpirii. Paris a gîndit complotul

pentru a omorî calul şi a-l implica pe Jade. Erin a insistat să însceneze răpirea, ca să smulgă bani de la tatăl ei vitreg şi să bage zîzanie între Seabright şi mama ei, precum şi să-l implice pe Jade într-o crimă care i-ar fi ruinat cariera.

– Şi mai ştii ceva? interveni Landry. Povestea asta are mult mai mult sens decît aia cu Chad şi Jade ca amanţi bisexuali sociopaţi.

– E un coşmar...! suspină Erin. M-au *violat!*

Landry oftă, se ridică, îşi întinse umerii, îşi frecă faţa.

– Am o mare problemă cu asta, Erin.

Onjo îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică. În picioare, nu era mai înaltă decît aşezată.

– E o barbarie ce se întîmplă aici, şi s-a terminat.

Şi-l chemă pe paznicul de la uşă.

– Nu staţi la film? întrebă Landry, arătînd spre televizorul şi videorecorderul care se aflau pe un cărucior metalic, în colţ.

Onjo se încruntă la el.

– Ce tot vorbeşti? Ce film?

– Au făcut şi înregistrări video, spuse Erin. M-au silit să fac tot felul de lucruri. A fost oribil.

– Pe-asta nu cred c-au făcut-o pentru consumul public, spuse Roca. Poate-ar fi bine să-ţi regîndeşti strategia, Erin. Tind să ofer tîrgul cel mai avantajos persoanei care-mi spune cele mai puţine minciuni.

Landry apăsă pe butonul videoului.

– Eşti o actriţă foarte talentată, domnişoară Seabright, spuse el. Dacă nu îmbrăţişai cariera crimei, ai fi putut ajunge o vedetă porno cu trei X-uri.

Banda era o copie a celei din cmera video pe care Elena o salvase din rulotă. Din culisele pretinsei răpiri. Cum s-a turnat filmul. Repetiţii cu actorii.

Imaginea care apăru pe ecranul televizorului o reprezenta pe Elena pozînd sugestiv pe pat, cu un zîmbet seducător spre obiectiv. Pe acelaşi pat unde fusese legată în înregistrările video trimise lui Bruce Seabright. Acelaşi pat unde stătuse ghemuită în imaginile care o arătau bătută atît de brutal, încît pînă şi poliţiştii cei mai călîţi fuseseră şocaţi.

Maria Onjo privea înregistrarea, în timp ce-i dispărea şi culoarea din obraji, şi orice şansă a apărării.

Erin se uită de la avocată la Landry.

– M-au silit s-o fac! Trebuia să fac exact ce spuneau ei, altfel mă băteau! ţipă ea. Credeţi c-am *vrut* să fac asta?

Propria ei faţă o privea de pe ecranul televizorului, în timp ce se atingea între picioare şi-şi lingea degetele.

– Mda, răspunse Landry. Aşa cred.

Un glas bărbătesc din apropiere murmură ceva, apoi Erin şi bărbatul nevăzut rîseră.

Erin îşi împinse scaunul de la masă şi se ridică, începînd să se învîrtească prin cameră, ca un animal mic şi furios, închis în cuşcă, încolţit.

– A trebuit să le fac jocul! insistă ea. Mi-era frică să nu mă omoare! Ce-aveţi, de ce nu mă credeţi? Chad era. Acum ştiu. Mă pedepsea.

Ceva izbi oglinda unidirecţională, din partea cealaltă. Erin şi Onjo tresăriră. Landry o privi pe Roca.

Pe ecran, Chad Seabright trecu în faţa camerei video şi i se alătură lui Erin, pe pat. Îngenuncheară faţă-n faţă pe salteaua pătată.

– Cum îţi place, pui? întrebă el.

Erin îl privi cu un zîmbet şiret.

– Ştii cum îmi place. Îmi place dur.

Izbucniră amîndoi în rîs. Doi adolescenţi jucîndu-se. Actori repetînd.

Landry aruncă o privire spre oglinda unidirecţională, dînd din cap spre cineva din camera alăturată, apoi se duse la uşă şi o deschise, sub pretextul de a-i spune ceva paznicului de afară.

– A naibii să fii! răcni Chad Seabright, în timp ce un ajutor de şerif îl escorta prin dreptul uşii, cu cătuşele la mîini; încercă să se smulgă, repezindu-se spre camera de interogatoriu. Te-am iubit! Te-am iubit!

Încercă s-o scuipe de la trei metri distanţă. Landry păşi într-o parte, încruntîndu-se dezgustat.

– Unii oameni sînt foarte prost-crescuţi, comentă el, închizînd uşa.

Onjo îşi umflă pieptul.

– E inadmisibil! Să-mi terorizaţi clienta, cu agresorul...

– Las-o baltă, doamnă avocat, spuse obosită Roca. Ajunge ca juraţii să arunce o singură privire la banda asta, iar clienta dumitale poate să-şi ia adio de la cariera ei cinematografică.

– Vreau un tîrg! răcnea Chad. Vreau un tîrg!

Erin sări de pe scaun.

– Taci din gură! Taci!

– Pentru tine am făcut-o! Te-am iubit!

Erin îl privi încruntată, cu dispreţ veninos.

* * *

Landry ieşi pe trotuar, în soarele fierbinte al după-amiezii, să fumeze o ţigară. Trebuia să-şi cureţe gura de gustul minciunilor altora, să cauterizeze usturimea a ceea ce făcuseră.

Chad Seabright cooperase întru totul, renunţînd la orice pretenţii de nevinovăţie numai ca să se răzbune pe Erin. Susţinea că Erin îi propusese planul. Aveau să-i înscenеze răpirea şi să încaseze răscumpărarea de la Bruce Seabright. Dacă nu

plătea în bani, avea să plătească altfel: cu reputația, cu căsnicia. În același timp, Don Jade avea să fie implicat și ruinat, iar Paris Montgomery urma să obțină ceea ce dorea: firma lui Jade și grajdurile lui Trey Hughes.

Un plan simplu.

Toți trei compuseseră împreună scenariile pentru benzile video, ca și cum ar fi făcut un film pentru un curs de regie. Conform lui Erin, bătaia fusese ideea lui Erin. Insistase s-o lovească efectiv cu cravașa, ca să arate cît mai realist.

Fusese ideea lui Erin. Fusese ideea lui Paris Montgomery. Chad n-avea nici o vină.

Nimeni n-avea niciodată vreo vină.

Chad fusese înșelat și folosit de Erin. Era nevinovat. Pe Erin, maică-sa n-o crescuse bine. Bruce Seabright n-o iubea. Paris Montgomery o spălase pe creier.

Paris încă nu fusese interogată, dar Landry avea s-o asculte în cele din urmă, plîngînd și spunîndu-i cum o pusese tatăl ei să cînte la flautul de piele cînd avea trei ani, și cum pierduse concursul de miss în liceu, și cît o traumatizaseră toate astea.

Chad susținea că nu știa nimic despre Tomas Van Zandt sau despre moartea lui Jill Morone. Landry bănuia că nici pentru acea crimă nu era nimeni vinovat.

Ceea ce voia acum să știe era: dacă nimic nu se întîmpla din vina cuiva, cum de oamenii ajungeau să fie asasinați, să rămînă orfani, să le fie distruse viețile? Paris Montgomery, Erin Seabright și Chad Seabright luaseră niște hotărîri care ruinaseră viețile altora, și chiar le răpiseră. Cum de nu era vina nimănui?

CAPITOLUL 60

În ceasul nesigur dinaintea aurorei,
Spre sfîrșitul nesfîrșitei nopți.

Mi-am reamintit aceste versuri în timp ce stăteam ghemuită pe șezlongul de pe terasă, privind răsăritul soarelui, a doua zi după ce Chad Seabright încheiase un tîrg cu procurorul de stat.

Chad o turnase pe Erin. Erin o turnase pe Paris Montgomery. Paris îl turnase pe Van Zandt ca ucigaș al lui Jill Morone, încercînd să cîștige favorurile procurorului. Toți meritau să ardă-n focurile iadului.

M-am gîndit la Molly și am încercat să aplic cuvintele lui T. S. Eliot ca un motto al situației prin care trecea și al drumului vieții ei. Încercam să nu insist asupra ironiei faptului că Molly era cea care

se luptase să-şi reunească familia, angajîndu-mă s-o găsesc pe sora ei, şi în cele din urmă numai ea mai rămăsese.

Bruce Seabright era mort. Krystal îşi pierduse minţile. Dacă înainte fusese vreodată de un sprijin real în viaţa lui Molly, era îndoielnic că avea să mai redevină cîndva. Iar Erin, sora pe care Molly o iubise atît de mult, era pierdută pentru totdeauna. Dacă nu prin condamnarea la puşcărie, în orice caz prin propria ei trădare.

Viaţa se poate schimba cît ai clipi din ochi, într-o fracţiune de secundă, în timpul necesar pentru a lua o hotărîre greşită... sau una justă.

Îi dădusem lui Molly vestea implicării lui Erin în complot cu o seară înainte şi o ţinusem în braţe în timp ce plînsese pînă adormise.

Ieşi pe terasă, înfăşurată într-o enormă pătură verde, se aşeză în şezlong şi se ghemui lîngă mine, fără o vorbă. I-am mîngîiat părul, dorindu-mi să fi avut puterea de a face ca acel moment să se prelungească mult, mult timp.

După un timp, am întrebat-o în sfîrşit:

– Şi ce ştii despre această mătuşă Maxine?

Oficiul şerifului o găsise pe singura rudă din zonă a lui Krystal Seabright, o văduvă de vreo şaizeci şi ceva de ani, din West Palm Beach. Urma s-o duc pe Molly la ea după-amiază.

– E okay, răspunse fata fără entuziasm. E... normală.

– Ei, să nu fie cam mult spus.

Am tăcut o vreme, privind doar peste cîmpii, spre soarele care răsărea. Îmi căutam cuvintele, cu stîngăcie.

– Ştii, îmi pare îngrozitor de rău pentru tot ce s-a întîmplat la sfîrşit, Molly. Dar nu-mi pare rău că ai venit la mine în ziua aceea şi mi-ai cerut ajutorul. De cînd te cunosc pe tine, sînt o persoană mai bună.

Apoi, pe cel mai arţăgos ton, am adăugat:

– Şi dacă madam Maxine asta nu-mi place, ai să te întorci direct acasă, cu mine.

Molly mă privi prin micii ei ochelari ca de bufniţă şi, pentru prima oară de cînd o cunoşteam, zîmbi.

* * *

Strămătuşa Maxine locuia într-un complex de apartamente destul de drăguţ, şi părea aşa cum auzisem: normală. Am ajutat-o pe Molly să-şi ducă lucrurile în casă şi am stat la o cafea şi un fursec proaspăt de ovăz. Normal.

Molly mă conduse afară şi ne-am luat rămas-bun.

– Ştii, poţi să mă suni oricînd, pentru orice, Molly, i-am spus. Sau chiar şi fără motiv.

Zîmbi uşor, înţelepţeşte, şi dădu din cap. Dincolo de lentilele ochelarilor, în ochii ei albaştri şi sinceri luceau lacrimi. Îmi dădu o carte de vizită, tăiată dintr-o coală de carton. Îşi scrisese pe ea numele, noua adresă şi numărul de telefon, lîngă un mic abţibild cu o pansea violetă.

– Va trebui să-mi trimiţi nota de plată finală, spuse ea. Sînt sigură că-ţi datorez o grămadă de bani. Va trebui să ţi-i plătesc în rate. Ajungem noi la o înţelegere.

– Nu, am murmurat. Nu-mi datorezi absolut nimic.

Am ţinut-o strîns în braţe, mult timp. Dacă puteam, aş fi plîns.

* * *

Cînd m-am întors la fermă, ziua era pe terminate, soarele şiroind portocaliu peste orizontul de la apus. Mi-am parcat maşina şi am pornit agale spre grajd.

Irina o priponise pe Feliki, îi unsese picioarele cu mixtură de alcool şi alune şi i le învelea pentru noapte.

– Cum merge? am întrebat-o.

– Bine, răspunse ea, concentrată ca bandajul din dreapta să se potrivească perfect cu cel din stînga.

– Îmi pare rău, nu ţi-am fost de prea mare ajutor în ultima vreme, am spus.

Ridică privirea spre mine, cu un zîmbet tainic.

– E în regulă, Elena. Nu contează. Ştiu lucrurile care contează.

M-am simţit tentată s-o întreb care era sensul vieţii.

Trecu la picioarele dinapoi ale iepei şi le unse cu mixtură.

– Poliţia a găsit belgianul? întrebă.

– Nu. Se pare că a dispărut pur şi simplu, cu maşina închiriată a Lorindei Carlton. Au să pună ei mîna pe el, pînă la urmă.

– Plăteşte pentru crimele lui, cred, spuse Irina. Eu cred în karma. Tu nu?

– Nu ştiu. Poate.

– Eu cred că da.

Cînd am ieşit din grajd, am auzit-o cîntînd.

Landry aştepta într-un şezlong, pe marginea piscinei. Privea prin ochelarii negri apusul soarelui. M-am aşezat lîngă picioarele lui, blocîndu-i vederea.

– Ce ştii tu, Landry?

– Oamenii-s nişte jeguri.

– Nu toţi.

– Într-adevăr. Îmi placi, Estes, spuse el. Eşti o fiinţă omenească bună şi decentă.

– Mă bucur că aşa crezi. Şi mă bucur că şi eu cred la fel, am recunoscut, deşi nu credeam că înţelegea profunzimea a ceea ce însemna asta cu adevărat pentru mine.

Sau poate că înţelegea.

– Trey Hughes l-a turnat azi pe Jade, spuse el. Zice că Jade a fost cu ideea s-o termine pe bătrînă, pentru ca Trey s-o moştenească. Cică nu-i vina lui că tipul a şi pus-o în aplicare.

– Sigur că nu. Şi Jade ce are de spus?

Se mulţumi să clatine din cap.

– Ai ajutat-o pe Molly să se instaleze?

– Da. O să fie în regulă. Mi-e dor de ea, am mărturisit.

Landry întinse mîna şi o atinse pe a mea.

– Şi cu tine o să fie în regulă.

– Ştiu. Da. O să fie. Va fi. Este.

– Este, încuviinţă el, strîngîndu-mi mîna într-a lui. Ce-ai zice să ne cunoaştem mai bine?

Cu jumătatea mea de zîmbet, am dat din cap şi am pornit spre casa de oaspeţi, ţinîndu-ne de mînă.

Viaţa se poate schimba cît ai clipi din ochi.

– Sfîrşit –

Stimaţi cititori

Vă rugăm să ne scrieţi, dacă doriţi să primiţi cărţi prin colete poştale.

REDUCERE 10%

Veţi primi o listă cu titlurile disponibile, cărţi ale unor autori celebri, admirate de milioane de oameni din întrega lume.

Poate unele dintre ele vă lipsesc, poate nu le găsiţi în librării.

Cheltuielile poştale vor fi suportate de editura noastră, care vă va trimite periodic liste cu noutăţi.

Vă rugăm să ne scrieţi, devenind un prieten al CĂRŢII PRIN POŞTĂ!

Adresa:
EDITURA MIRON
Strada Ion Baiulescu 63A, Sector 5, Bucureşti